Autorul romanului ZEI AMERICANI

NEIL GAIMAN

ANANSI BOYS

BĂIEȚII LUI ANANSI

Premiul Locus 2006

„Strălucit amestec de pămîntesc şi fantastic."
Publishers Weekly

NEIL GAIMAN

Băieţii lui Anansi

Anansi Boys

Traducere de **Liviu Radu**
Coperta: **ALEXANDRA BARDAN**

TRITONIC
2006

Ştii cum e: iei o carte, o deschizi şi descoperi – încă o dată – că autorul a dedicat cartea altcuiva, nu ţie.

Nu şi de data aceasta.

Pentru că nu ne-am întîlnit încă/ne-am cunoscut doar în treacăt/suntem nebuni unul după celălalt/nu ne-am văzut de mult timp/suntem înrudiţi, într-un fel/nu ne vom întîlni niciodată, dar sunt convins că în ciuda acestui lucru vom da dovadă întotdeauna de afecţiune unul pentru celălalt...

Această carte îţi este dedicată.

Ştii care-i conţinutul dedicaţiei; probabil că ştii şi de ce ţi-a fost dedicată.

NOTĂ: autorul profită de această ocazie ca să-şi ridice pălăria, plin de respect, în faţa fantomelor lui Zora Neale Hurston, Thorne Smith, P.G. Wodehouse şi Frederick „Tex“ Avery.

Capitolul Unu
ÎN CARE SE VORBEŞTE ÎN PRINCIPAL DESPRE NUME ŞI DESPRE RELAŢII DE FAMILIE

Totul începe, aşa cum încep majoritatea lucrurilor, cu un cîntec.

La urma urmei, la început au fost cuvintele, iar ele au fost spuse pe o melodie. Aşa a fost făcută lumea, aşa a fost împărţit vidul, aşa au apărut pe lume pămîntul, stelele, visele, zeii cei mititei şi animalele.

Au fost cîntate.

Animalele cele mari au fost cîntate în existenţă după ce Cîntăreţul a terminat cu planetele, cu munţii, cu copacii, cu oceanele şi cu animalele mai mici. Au fost cîntate culmile care leagă tot ce există, apoi terenurile de vînătoare şi bezna.

Cîntecele au rămas. Ele durează. Cîntecul potrivit poate transforma un împărat într-un caraghios, poate dărîma o dinastie. Un cîntec poate exista mult timp după ce evenimentele şi oamenii din el s-au transformat în pulbere şi vise, şi au dispărut. Aceasta-i puterea cîntecelor.

Mai poţi să faci şi alte lucruri cu cîntecele. Ele nu creează doar lumi, ci recreează existenţe. De exemplu, tatăl lui Fat Charlie Nancy le folosea ca să obţină ceea ce spera şi se aştepta să fie o noapte minunată.

Înainte ca tatăl lui Fat Charlie să intre în bar, barmanul fusese de părere că seara aceea de karaoke avea să fie un eşec răsunător. Dar tocmai atunci bătrînelul se strecurase în încăpere, trecuse pe lîngă masa la care stăteau nişte blonde cu bronz proaspăt şi cu surîsuri de turiste, o masă aflată lîngă scena improvizată din colţ. Îşi scosese pălăria în faţa lor – pentru că purta pălărie, una verde, impecabilă, şi mănuşi galbene, de culoarea lămîii – apoi s-a dus către masa lor. Femeile au chicotit.

— Vă distraţi, doamnelor? întrebă el.
Femeile continuară să chicotească şi-i spuseră că se amuzau, mulţumesc, că erau în vacanţă. Iar el le spuse că va fi şi mai bine, doar să aibă răbdare.
Bărbatul era mai în vîrstă decît ele, mult, mult mai bătrîn, dar fermecător, precum cineva dintr-o eră dispărută de multă vreme, în care manierele elegante şi gesturile de curtoazie însemnau ceva. Barmanul se relaxă. Cînd ai pe cineva de felul acela în bar, seara avea să fie minunată.
Urmă karaoke. Urmă dans. Bătrînul cîntă pe scena improvizată şi nu o singură dată, ci de două ori. Avea o voce frumoasă, un zîmbet excelent şi picioare care ţopăiau cînd dansa. Prima oară cînd urcă pe scenă cîntă „Ce-i nou, pisicuţo?“[1]. A doua oară cînd urcă pe scenă îi distruse viaţa lui Fat Charlie.

Fat Charlie fusese gras doar cîţiva ani, începînd cu puţin înainte de a împlini zece ani – adică atunci cînd mama sa a anuntat întreaga lume că se săturase şi terminase căsnicia ei cu ţapul ăla bătrîn cu care făcuse greşeala să se mărite (iar dacă domnul respectiv avea vreun argument împotrivă, n-avea decît să şi-l vîre ştie el unde) şi că avea să plece a doua zi dimineaţă undeva, cît mai departe, iar el să facă bine şi să nu încerce s-o urmeze – pînă la vârsta de paisprezece ani, cînd Fat Charlie crescu un pic şi făcu mai mult sport. Nu era gras. Sincer vorbind, nu era nici măcar dolofan, ci doar uşor plinuţ. Dar numele de Fat Charlie se lipise de el ca o gumă de mestecat de talpa unui tenis. Se prezenta drept Charles – sau, pe cînd avea douăzeci de ani, Chaz; sau, în scris drept C. Nancy – dar asta nu folosea la nimic, numele se strecura, pătrundea în partea cea nouă a vieţii sale aşa cum gîndacii invadează crăpăturile şi spaţiul din spatele frigiderului dintr-o bucătărie nouă, şi, fie că-i plăcea sau că nu-i plăcea, devenea din nou Fat Charlie.
Charlie ştia într-un mod ilogic că acest lucru se întîmpla

---

[1] *What’s New Pussycat?* – cîntec lansat de Tom Jones (n.t).

pentru că porecla îi fusese dată de tatăl său, iar cînd tatăl său dădea nume lucrurilor, aceste nume prindeau.

În casa de vizavi, pe strada din Florida unde crescuse Fat Charlie, trăia un cîine. Un boxer de culoarea alunei, cu picioare lungi, cu urechi ciulite şi cu un bot de parcă animalul se izbise cu nasul de un zid, pe cînd fusese căţeluş. Ţinea capul sus şi coada ridicată. Era, fără nici o îndoială, un aristocrat printre canine. Participase la concursuri pentru cîini. Căpătase premii pentru „Cea mai bună rasă“ şi pentru „Cel mai bun din clasă“, chiar şi un premiu pe care scria „Cel mai bun din concurs”. Cîinele se bucura de numele Campbell’s Macinrory Arbuthnot al Şaptelea, iar proprietarii săi, cînd se simţeau apropiaţi de el, îi ziceau Kai. Asta durase pînă în ziua în care tatăl lui Fat Charlie, care stătea în porticul lor paradit şi-şi sorbea berea, observase cîinele care se plimba prin grădina vecinului, într-o lesă ce se întindea de la un palmier pînă la un stîlp din gard.

— Ce cîine tont, spusese tatăl lui Fat Charlie. Arată ca prietenul lui Donald Duck. Salut, Goofy!

Şi ceea ce fusese cîndva „Cel mai bun din concurs" se schimbă brusc. Fat Charlie avusese impresia că văzuse cîinele prin ochii tatălui său şi se întrebase dacă, la urma urmei, nu avea de-a face cu un cîine cu adevărat nătărău. Iar acesta se schimbase, de parcă ar fi fost din cauciuc.

Nu durase mult pînă cînd numele se răspîndi pe toată strada. Proprietarii lui Campbell’s Macinrory Arbuthnot al Şaptelea se luptaseră cu el, dar ar fi putut la fel de bine să se certe cu un uragan. Oameni complet străini mîngîiau capul mîndrului boxer de altădată şi-i spuneau:

— Salut, Goofy! Ce mai faci, băiete?

După asta, stăpînii cîinelui încetaseră să-l mai prezinte la concursuri. Nu mai aveau curaj. Cei din juriu spuneau că-i „un cîine care pare tont“.

Numele date de tatăl lui Fat Charlie prindeau. Aşa stăteau lucrurile, şi pace!

Dar nu ăsta era cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl lui Fat Charlie.

În anii în care Fat Charlie crescuse, existaseră mai multe candidaturi pentru lucrul cel mai rău referitor la tatăl său: ochi neastîmpăraţi şi degete la fel de neastîmpărate, cel puţin conform spuselor tinerelor din zonă, care se plîngeau mamei lui Fat Charlie, iar atunci ieşea cu scandal; micile trabucuri negre pe care le fuma, al căror miros se lipea de tot ce atingea; patima sa pentru o anumită formă tîrşîită de step – care, după bănuielile lui Fat Charlie, fusese la modă în Harlem doar o jumătate de oră, prin anii 1920; totala şi invincibila sa ignoranţă privind treburile lumii moderne, combinată cu aparenta convingere că serialele de la televizor erau extrase de-o jumătate de oră din viaţa şi strădaniile unor persoane adevărate. Toate acestea, luate fiecare în parte, nu erau – după opinia lui Fat Charlie – cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl său. Dar fiecare dintre ele contribuiau la lucrul cel mai rău.

Iar lucrul cel mai rău în ceea ce-l privea pe tatăl lui Fat Charlie era, pur şi simplu, următorul: era jenant.

Bineînţeles, toţi părinţii sunt jenanţi. Ăsta-i felul lor. Părinţii, prin natura lor, jenează doar pentru că există, aşa cum natura copiilor de o anumită vârstă este să fie copleşiţi de jenă, ruşine şi chin doar pentru că părinţii le vorbesc pe stradă.

Bineînţeles că tatăl lui Fat Charlie ridicase chestia asta la rangul de artă, pur şi simplu îi făcea plăcere, aşa cum se bucura să facă glume proaste, de la cele simple – Fat Charlie n-o să uite niciodată cum a fost prima oară cînd a urcat într-un pat umplut cu plăcinte cu mere – la cele inimaginabil de complexe.

— De exemplu? întrebă Rosie, logodnica lui Fat Charlie, într-o seară în care acesta, deşi de obicei nu vorbea despre tatăl lui, se străduia să-i explice de ce credea că invitarea tatălui său la nunta lor era o idee teribil de neinspirată.

În momentul acela se aflau într-un bar din South London. Fat Charlie fusese mult timp de părere că şase mii de kilometri şi Oceanul Atlantic erau exact ceea ce trebuia să fie între el şi tatăl său.

— Ei bine... zise Fat Charlie, în timp ce-şi amintea o

grămadă de ofense, fiecare făcîndu-l să se cutremure involuntar; alese una dintre ele. Pe cînd schimbam şcolile, în copilărie, tăticul meu se străduia să-mi arate ce succes avusese el de Ziua Preşedinţilor pe cînd fusese copil, pentru că legea spunea că acei copii care se duc la şcoală de Ziua Preşedinţilor îmbrăcaţi precum preşedintele lor favorit capătă o pungă mare cu bomboane.

— Oh! exclamă Rosie, ce lege drăguţă! Aş dori să fi avut şi noi aşa ceva în Anglia.

Rosie nu ieşise niciodată din Regatul Unit, dacă nu punem la socoteală o vacanţă pe o insulă care, după părerea ei, era în Mediterana. Rosie avea ochi căprui şi un suflet bun, chiar dacă nu se pricepea la geografie.

— Nu-i o lege drăguţă, zise Fat Charlie. Nu-i nici o lege. O inventase el. În majoritatea statelor nu sunt ore de curs de Ziua Preşedinţilor, iar cele în care se ţin ore nu au vreo tradiţie legată de mersul la şcoală îmbrăcat precum preşedintele favorit. Copiii îmbrăcaţi ca preşedinţii nu primesc pungi mari cu bomboane în urma unui act al Congresului, iar popularitatea ta în anii ce vor urma, în gimnaziu şi în liceu, nu-i decisă de hotărîrea de a te îmbrăca precum un anumit preşedinte – copiii obişnuiţi se îmbracă precum preşedinţii cunoscuţi, adică Lincoln, Washington sau Jefferson, dar cei care vor deveni populari se îmbracă precum John Quincy Adams sau Warren Gamaliel Harding – sau vreun altul din aceeaşi categorie. Şi aduce ghinion să discuţi despre subiect înainte de ziua respectivă. De fapt, nu-i nici un ghinion, dar el spunea că aşa este.

— Băieţi şi fete îmbrăcaţi ca preşedinţii?

— Da. Băieţi şi fete. Aşa că mi-am petrecut săptămîna dinaintea Zilei Preşedinţilor citind tot ce se putea citi despre preşedinţi în *World Book Encyclopedia,* încercînd să-l aleg pe cel potrivit.

— N-ai bănuit niciodată că te lua la mişto?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu te gîndeşti la aşa ceva cînd se ocupă de tine tăticul meu. E cel mai rafinat mincinos pe care l-am întîlnit

vreodată. E foarte convingător.

Rosie luă o înghiţitură de Chardonnay.

— Şi în ce preşedinte te-ai îmbrăcat ca să te duci la şcoală?

— Taft. A fost al douăzeci şi şaptelea preşedinte. Purtam un costum cafeniu, găsit undeva de tatăl meu, cu cracii de la pantaloni suflecaţi şi cu o pernă îndesată în faţă. Îmi pictasem o mustaţă. În ziua aceea, tăticul meu m-a condus el însuşi la şcoală. Mergeam foarte mîndru de mine. Ceilalţi copii ţipau şi mă arătau cu degetul. La un moment dat, m-am încuiat într-o cabină din toaleta băieţilor şi am plîns. Profesorii n-au vrut să mă lase să mă duc acasă să mă schimb. Am petrecut toată ziua îmbrăcat aşa. A fost un infern.

— Ai fi putut să faci ceva, zise Rosie. Ai fi putut să spui că te duci după aceea la un bal mascat. Sau să le spui adevărul.

— Mda, zise Fat Charlie, morocănos, amintindu-şi prin ce trecuse.

— Ce-a zis tăticul tău cînd te-ai întors acasă?

— Oh, a izbucnit în hohote de rîs. A chicotit, a rîs, a hohotit. Apoi mi-a zis că poate cei de aici nu mai aplicau legea de Ziua Preşedinţilor. Ce-ar fi să mergem împreună pe plajă şi să ne uităm după sirene?

— După sirene?

— Aşa că ne-am dus pe plajă şi ne-am plimbat, iar el a fost mai jenant decît orice om de pe planeta asta: a început să cînte, a început să danseze tîrşîit prin nisip, a început să discute cu oamenii în timp ce mergea – oameni pe care nu-i cunoştea, oameni pe care nu-i întîlnise niciodată, iar mie nu-mi plăcea asta. Apoi mi-a zis că în Atlantic erau sirene şi că dacă o să mă uit suficient de iute şi de precis, o să văd una. „Uită-te acolo! O vezi? Are păr roşcat şi coadă verde.” M-am uitat şi m-am tot uitat, dar n-am văzut-o.

Charlie clătină din cap. Apoi luă o mînă de alune din bolul de pe masă şi începu să le bage în gură, mestecîndu-le de parcă fiecare alună ar fi fost o jignire veche de douăzeci de ani, care nu fusese uitată.

— Ei bine, zise veselă Rosie, cred că pare drăguţ, că-i o adevărată figură! Trebuie să-l invităm neapărat la nuntă. O să fie sufletul petrecerii.

Fat Charlie îi explică pe scurt, în timp ce mesteca o nucă de Brazilia, că aşa ceva e ultimul lucru pe care ţi-l doreşti la o nuntă: tatăl tău care apare şi care devine sufletul petrecerii. Tatăl lui era, fără urmă de îndoială, cea mai jenantă persoană de pe Pămîntul lui Dumnezeu. Era bucuros că nu-l văzuse pe ţapul acela bătrîn de mulţi ani şi cel mai bun lucru pe care-l făcuse mama sa fusese să-l părăsească pe tatăl lui şi să vină în Anglia, ca să locuiască împreună cu mătuşa Alanna. Şi-şi întări spusele declarînd categoric că preferă să fie afurisit, de două ori afurisit – ba chiar de trei ori afurisit – decît să-l invite pe tatăl lui la nuntă. De fapt, zise Fat Charlie, încheind discuţia, *cel mai bun lucru* din faptul că se căsătoreau era că *nu* trebuia să-l invite pe tăticul lui la nuntă.

Apoi Fat Charlie văzu expresia de pe figura lui Rosie şi sclipirea rece din ochii ei – de obicei prietenoşi – şi se corectă imediat, explicîndu-i că era vorba de al doilea lucru bun, dar era deja prea tîrziu.

— Trebuie să te obişnuieşti cu ideea, zise Rosie. La urma urmei, o căsătorie este ocazia minunată de înlăturare a barierelor şi de construire a unor punţi. E ocazia să-i arăţi că nu-i porţi ranchiună.

— Dar îi port ranchiună, zise Fat Charlie.

— Ai adresa lui? întrebă Rosie. Sau un număr de telefon? Ar fi bine să-i telefonezi. O scrisoare e puţin cam distantă, atunci cînd unicul tău fiu se căsătoreşte... eşti singurul lui fiu, nu-i aşa? Are e-mail?

— Da. Sunt singurul său fiu. Nu ştiu dacă are sau nu e-mail. Probabil că nu are, zise Fat Charlie.

Scrisorile sunt lucruri bune, îşi zise el. Se pot pierde la poştă.

— Ai o adresă sau un număr de telefon?

— N-am, răspunse sincer Charlie.

Probabil că tatăl său se mutase. Poate plecase din Florida şi se dusese undeva unde nu există telefoane. Nici

adresă.

— Cine are? întrebă tăios Rosie.

— Doamna Higgler, răspunse Fat Charlie, renunţînd la orice împotrivire.

Rosie îi zîmbi dulce.

— Şi cine-i doamna Higgler? întrebă ea.

— O prietenă a familiei. Pe cînd eram copil, locuia alături de noi.

Discutase cu doamna Higgler cu mulţi ani în urmă, pe cînd mama sa era pe moarte. Îi telefonase doamnei Higgler la cererea mamei sale, ca aceasta să-i transmită mesajul tatălui lui Fat Charlie şi să-i spună să ia legătura cu ea. La cîteva zile după aceea, găsise un mesaj pe robotul telefonic al lui Charlie, lăsat în timp ce el fusese la serviciu. Vocea fusese, fără urmă de îndoială, a tatălui său, chiar dacă era ceva mai îmbătrînită şi părea a unui om puţin beat.

Tatăl său spusese că nu-i mergea prea bine şi că treburile îl ţineau în America. Apoi adăugase că mama lui Fat Charlie fusese o femeie a naibii de bună. La cîteva zile după aceea, un vas cu flori asortate fusese livrat la spital. Mama lui Fat Charlie mîrîise cînd citise cartea de vizită.

— Crede că poate scăpa de mine atît de uşor? zisese ea. Are el ceva în minte, sunt sigură.

Dar pusese infirmiera să aşeze florile la loc de cinste lîngă patul ei şi-l întrebase pe Fat Charlie de mai multe ori după aceea dacă aflase ceva despre intenţia tatălui său de a o vizita înainte de a-şi da sfîrşitul. Fat Charlie îi spusese că nu aflase nimic. Ajunsese să urască întrebarea şi răspunsul, precum şi expresia de pe figura ei cînd îi spunea că tatăl lui n-o să vină.

După părerea lui Fat Charlie, cea mai rea zi fusese cea în care doctorul – un omuleţ morocănos – îl luase deoparte şi-i spusese că n-o să mai dureze mult, că mama sa se stingea iute şi că tot ce se putea face era s-o ţină într-o stare lipsită de chinuri pînă se termina totul.

Fat Charlie a dat din cap şi s-a dus la mamă-sa. Ea l-a luat de mînă şi l-a întrebat dacă îşi amintise să plătească factura la gaze, cînd pe coridor a început să se audă un

zgomot – un zăngănit, un bocănit, un ciocănit, un bubuit, felul de zgomot care nu se aude în spitale, unde afişele de pe pereţi cer linişte, iar privirile tăioase ale infirmierelor întăresc această cerinţă.

Zgomotul devenise tot mai puternic.

Pentru o clipă, Fat Charlie a crezut că-s teroriştii. Mama sa a zîmbit auzind gălăgia.

— Pasăre galbenă! şoptise ea.

— Poftim? întrebase Fat Charlie, speriat că mama sa îşi pierduse luciditatea.

— Pasăre galbenă, spusese ea, mai tare şi mai sigură. Asta cîntă[2].

Fat Charlie s-a dus la uşă şi s-a uitat afară.

Pe coridorul spitalului venea – ignorînd protestele infirmierelor şi privirile pacienţilor în pijamale şi ale familiilor acestora – ceea ce părea a fi o foarte mică formaţie de jazz din New Orleans. Un saxofon, o tubă şi o trompetă. Şi un bărbat enorm, care avea atîrnat de gît un contrabas. Un individ cu o tobă mare, care bătea în ea. Iar în fruntea găştii, într-un costum elegant în carouri, cu pălărie şi cu mănuşi galbene ca lămîia, mergea tatăl lui Fat Charlie. Nu cînta la nici un instrument, ci bătea step de-a lungul linoleumului lustruit al spitalului, ridicîndu-şi pălăria în faţa fiecărui membru al echipei medicale, strîngînd mîna celor care veneau suficient de aproape, ca să discute sau ca să se plîngă.

Fat Charlie îşi muşcase buzele şi se rugase către oricine ar fi putut să-l audă să se deschidă pămîntul şi să-l înghită sau, dacă asta nu se putea, să sufere un atac de cord scurt, milostiv şi fatal. Da', de unde un asemenea noroc! Rămăsese în viaţă, orchestra continua să se apropie, tatăl lui continua să danseze, să strîngă mîini şi să zîmbească.

Dacă există dreptate în lume, îşi spusese Fat Charlie, *tatăl meu ar merge mai departe pe coridor, ar trece de noi şi s-ar duce la departamentul genito-urinar.* Dar nu există

---

[2] *Yellow Bird* – melodie lansată în 1996 de Chris Isaak (n.t.)

dreptate, aşa că tatăl său ajunsese la uşa secţiei de oncologie şi se oprise.

— Fat Charlie! spusese el, suficient de tare ca să audă toţi cei din secţie – din tot etajul, din tot spitalul – şi să priceapă că vorbea cineva care-l cunoştea pe Charlie. Fat Charlie, dă-te la o parte. A venit tatăl tău.

Fat Charlie se dăduse din drum.

Orchestra condusă de tatăl lui Fat Charlie a şerpuit prin secţie, îndreptîndu-se spre patul mamei lui Fat Charlie. Aceasta se uita la muzicanţii care se apropiau şi zîmbea.

— Pasăre galbenă, zisese ea, fără vlagă. Cîntecul meu favorit.

— Ce fel de bărbat aş fi fost dacă aş fi uitat? întrebă tatăl lui Fat Charlie.

Femeia a clătinat din cap încet, a întins braţul şi a strâns mîna bărbatului, în mănuşa cea galbenă ca lămîia.

— Scuzaţi-mă, zise o femeie micuţă în alb, ce ţinea un blocnotes în mînă. Oamenii ăştia sunt cu dumneavoastră?

— Nu, răspunsese Fat Charlie, roşu la faţă. Nu sunt.

— Dar aceasta este mama dumneavoastră, nu-i aşa? a întrebat femeia, aruncîndu-i o privire de vasilisc. Vă cer să-i faceţi să evacueze secţia de îndată, fără să mai provoace şi alte neplăceri.

Fat Charlie a bombănit ceva.

— Ce-aţi zis?

— Am spus că nu pot să fac nimic, zisese Fat Charlie, care se gîndea că lucrurile nu puteau merge mai rău, tocmai cînd tatăl lui a luat o sacoşă de plastic de la toboşar şi a început să scoată cutii cu bere neagră şi să le împartă celor din jur, infirmierelor şi pacienţilor. Apoi îşi aprinsese unul dintre trabucurile lui subţiri.

— Scuzaţi-mă, a zis femeia cu blocnotesul, cînd a văzut fumul, şi s-a repezit prin cameră spre tatăl lui Fat Charlie ca o rachetă Scud în picaj.

Fat Charlie considerase că-i momentul potrivit s-o şteargă. I se păruse lucrul cel mai înţelept cu putinţă.

Rămăsese acasă toată noaptea, aşteptînd să sune telefonul sau să bată cineva la uşă, aşteptase într-o stare

de spirit asemănătoare celei a unui om care, îngenuncheat în faţa ghilotinei, aşteaptă ca lama să îi atingă gitul. Numai că nu sunase nimeni.

Abia putuse să doarmă şi, în după-amiaza următoare, s-a dus la spital, aşteptîndu-se la tot ce putea fi mai rău.

Mama sa era în pat, părînd mai fericită şi mai mulţumită decît fusese de luni de zile.

— S-a întors acasă, îi spuse ea lui Fat Charlie, cînd acesta s-a apropiat. N-a putut să rămînă. Charlie, mi-aş fi dorit să nu fi plecat aşa. Am fi petrecut. Ne-am fi simţit ca în vremurile bune.

Fat Charlie nu-şi imaginase ceva mai rău decît o petrecere în secţia de bolnavi de cancer, petrecere organizată de tatăl său împreună cu o formaţie de jazz. Dar nu i-a zis nimic.

— Nu-i un om rău, îi spuse mama lui Fat Charlie, cu o sclipire în ochi; apoi se încruntase. Nu-i chiar aşa. Cu siguranţă că nu-i un om bun. Dar mi-a făcut mult bine noaptea trecută, adăugase ea zîmbind şi, pentru o clipă, i-a părut din nou tînără.

Femeia cu blocnotesul stătea în uşă şi întinse un deget către el. Fat Charlie străbătu secţia, îndreptându-se direct spre ea, începînd să se scuze înainte de a ajunge suficient de aproape încît să fie auzit. Dar cînd ajunsese lîngă ea îşi dăduse seama că individa nu-l privea ca un vasilisc ce avea crampe la stomac. Acum femeia semăna cu un pisoi.

— Tatăl dumneavoastră, zise ea.

— Îmi pare rău, se scuză Fat Charlie, spunînd ceea ce spunea de obicei cînd era vorba de tatăl lui.

— Nu, nu, zise fosta vasilisc. Nu aveţi de ce să vă scuzaţi. Mă întrebam doar... Dacă avem nevoie să luăm legătura cu tatăl dumneavoastră... În dosar nu avem nici adresă, nici număr de telefon. Ar fi fost bine să-l fi întrebat aseară, dar am uitat complet...

— Nu cred că are telefon, zise Fat Charlie. Iar cea mai bună metodă de a-l găsi este să vă duceţi în Florida, să mergeţi pe autostrada A1A, care-i drumul de coastă din partea de est a statului. După-amiaza îl veţi găsi pescuind

de pe un pod. Seara va fi într-un bar.

— Ce bărbat fermecător! zisese femeia, visătoare. Cu ce se ocupă?

— V-am spus. Zice că-i vorba de minunea cu pîinile şi peştii.

Infirmiera îl privi fără să reacţioneze, iar Fat Charlie se simţi ca un tîmpit. Cînd spunea tatăl lui fraza aceea, oamenii izbucneau în rîs.

— Hmm. Ca în Biblie. Minunea cu pîinile şi peştii.

— Tăticul meu spunea că face pîini şi peşti, că-i o minune că reuşeşte să obţină bani. Un fel de glumă.

— Da, răspunsese femeia, cu o privire înceţoşată. A spus cele mai amuzante glume.

Plescăi, după care se întoarse la problemele de serviciu.

— Vreau să reveniţi la cinci şi jumătate.

— De ce?

— Ca s-o luaţi pe mama dumneavoastră. Şi lucrurile sale. Nu v-a spus doctorul Johnson c-o externează?

— O trimiteţi acasă?

— Da, domnule Nancy.

— Şi cancerul ei?

— Se pare că a fost o alarmă falsă.

Fat Charlie nu a priceput cum ar putea să fie o alarmă falsă. Cu o săptămînă în urmă discutaseră despre trimiterea mamei sale într-un sanatoriu. Doctorul folosise expresii de tipul „săptămîni, nu luni" şi „s-o facem să se simtă cît mai bine în timp ce aşteptăm inevitabilul".

Dar Fat Charlie se întorsese la cinci şi jumătate şi o luase pe mama sa, care nu păruse surprinsă să afle că nu mai era pe moarte. În drum spre casă îi spusese lui Fat Charlie că-şi va folosi economiile ca să călătorească în jurul lumii.

— Doctorii spuneau că mai am trei luni. Şi îmi amintesc că mi-am zis că, dacă o să mă ridic de pe patul de spital, o să mă duc să văd Parisul, Roma şi alte locuri de acest fel. O să mă întorc în Barbados şi în Saint Andrews. Ar trebui să mă duc în Africa. Şi în China, îmi place mîncarea chinezească.

Fat Charlie nu-şi dăduse seama ce se întîmpla, dar,

indiferent ce-ar fi fost, de vină era numai tatăl său. Îşi însoţi mama şi valiza ei zdravănă pînă la aeroportul Heathrow şi-i făcu semn cu mîna de la poarta plecărilor internaţionale. Ea zîmbea cu gura pînă la urechi în timp ce intra pe poartă, ţinîndu-şi paşaportul şi biletele. Arăta mai tînără decît îşi amintea Fat Charlie să fi arătat de ani de zile.

Îi trimisese vederi din Paris, din Roma, din Atena, din Lagos şi din Cape Town. Cartea ei poştală din Nanking îl informa că nu-i plăcea mîncarea chinezească din China şi că abia aştepta să se întoarcă la Londra, ca să mănînce mîncare chinezească *adevărată.*

Murise în timpul somnului, într-un hotel din Williamstown, în insula Saint Andrews din Caraibe.

La funeralii, la crematoriul South London, Fat Charlie se aştepta să-şi vadă tatăl. Poate că bătrînul avea să vină în fruntea unei formaţii de jazz, sau urmat de o trupă de clovni, sau de vreo şase cimpanzei pe triciclete, pufăind ţigări. Chiar şi în timpul slujbei Fat Charlie a continuat să se arunce cîte o privire spre uşa capelei. Dar tatăl lui Fat Charlie nu a fost acolo, numai prietenii mamei sale şi rude îndepărtate, majoritatea femei solide cu pălării negre, ce-şi suflau nasul, se ştergeau la ochi şi clătinau din cap.

În timpul rugăciunii de sfîrşit, după ce se apăsase pe buton şi mama lui Fat Charlie era purtată de banda transportoare către răsplata finală, Fat Charlie observase un bărbat cam de vîrsta sa, care stătea în fundul capelei. Evident, nu era tatăl lui. Era cineva pe care nu-l cunoştea, cineva pe care nu l-ar fi remarcat acolo, în spate, în umbră, dacă nu s-ar fi uitat după tatăl său... şi-l văzuse pe străin, într-un costum negru elegant, cu ochii plecaţi, cu mîinile împreunate.

Fat Charlie zăbovi privindu-l, iar străinul s-a uitat la el şi i-a zîmbit fără veselie, un zîmbet care sugera că împărtăşeau amîndoi aceeaşi suferinţă. Nu era expresia pe care o vezi pe chipul străinilor, dar Fat Charlie nu-l cunoştea pe individ. Se întoarse apoi către partea din faţă a capelei.

Se cînta „Leagănă-te, căruţă scumpă”[3], un cîntec despre care Charlie ştia că nu-i plăcuse niciodată mamei sale. După aceasta, reverendul Wright i-a invitat pe toţi la Alanna, mătuşa lui Fat Charlie, să mănînce ceva.

La mătuşa Alanna nu fusese nimeni pe care să nu-l cunoască. În anii care au trecut de la moartea mamei sale s-a întrebat uneori cine fusese străinul acela şi de ce venise. Uneori, Fat Charlie credea că-şi imaginase totul.

— Deci, zise Rosie, sorbindu-şi Chardonnay-ul, o s-o suni pe doamna Higgler şi o să-i dai numărul meu de mobil. Să-i spui despre căsătorie şi despre dată... apropo, crezi că ar trebui s-o invităm şi pe ea?

— Putem, dacă vrem, răspunse Fat Charlie. Nu cred că o să vină. E o veche prietenă a familiei. Îl cunoaşte pe tatăl meu din Evul Mediu.

— Atunci vorbeşte cu ea. Vezi dacă trebuie să-i trimitem o invitaţie.

Rosie era o fată bună. În ea exista un pic din Francisc din Assisi, din Robin Hood, din Buddha şi din Glinda cea Bună.[4] Faptul că va aduce în acelaşi loc persoana iubită şi pe tatăl înstrăinat dădea nunţii, care urma să aibă loc, o dimensiune nouă pentru ea. Nu mai era doar o simplă căsătorie, devenise o misiune umanitară, iar Fat Charlie o cunoştea pe Rosie de suficient timp ca să ştie că nu trebuia să stea între logodnica sa şi nevoia acesteia de a face bine.

— O s-o sun mîine pe doamna Higgler, zise el.

— Ştii ceva? replică Rosie, încreţindu-şi nasul. Sun-o în seara asta. La urma urmei, nu-i prea tîrziu în America.

Fat Charlie dădu din cap. Ieşiră împreună din local, Rosie cu paşi elastici, Fat Charlie ca un om care e dus la spînzurătoare. Îşi spuse să nu fie caraghios: se putea ca doamna Higgler să se fi mutat sau să-şi fi deconectat telefonul. Se putea. Totul se putea.

Se duseră la locuinţa lui Fat Charlie, jumătatea de sus a

---

[3] *Swing Low, Sweet Chariot* – cîntec compus de Wallis Willis, fost sclav al indienilor Choctaw (n.t.).

[4] Glinda cea Bună – personaj din *Vrăjitorul din Oz* (n.t.).

unei căsuţe din Maxwell Gardens, chiar lîngă Brixton Road.

— Ce oră e în Florida? întrebă Rosie.

— E sfîrşitul după-amiezii, răspunse Fat Charlie.

— Bine. Dă-i drumul.

— Poate că ar trebui să mai aşteptăm. S-ar putea să fie plecată de acasă.

— Poate că ar trebui s-o suni chiar acum, înainte de a lua cina.

Fat Charlie îşi găsi vechiul carnet cu adrese. La litera H era o bucată de plic, pe care se vedea scrisul de mînă al mamei lui. Un număr de telefon şi, sub acesta, *Callyanne Higgler.*

Telefonul sună şi sună...

— Nu-i acasă, îi zise el lui Rosie, dar în clipa aceea, de la celălalt capăt al firului, răspunse o voce de femeie.

— Alo? Cine-i acolo?

— Hm... Sunteţi doamna Higgler?

— Cine-i acolo? întrebă doamna Higgler. Dacă eşti unul dintre afurisiţii ăia de vînzători prin telefon, să mă ştergi de pe lista ta sau te dau în judecată. Îmi cunosc drepturile!

— Nu. Sunt eu, Charles Nancy. Am locuit alături de dumneavoastră.

— Fat Charlie? Nu se putea să suni mai bine! Toată dimineaţa am căutat numărul tău. Am întors toată casa pe dos căutîndu-l, şi crezi că l-am găsit? Probabil că l-am scris în vechiul meu carnet de socoteli. Am întors casa pe dos. Mi-am spus, Callyanne, e timpul să te rogi şi să speri că Dumnezeu o să te audă şi să vadă că ai dreptate, aşa că m-am aşezat în genunchi, dar genunchii mei nu mai sunt buni de nimic, aşa că mi-am împreunat mîinile, dar tot n-am găsit numărul tău, şi iată că tocmai m-ai sunat, iar asta-i chiar mai bine într-un fel, mai ales pentru că n-am bani şi nu-mi permit să telefonez în ţări străine, chiar pentru un motiv ca acesta, dar cu toate astea aveam de gînd să-ţi telefonez, fii fără grijă, avînd în vedere circumstanţele...

Femeia se opri brusc, fie ca să-şi tragă răsuflarea, fie ca să ia o gură din cana uriaşă cu cafea fierbinte pe care o ţinea întotdeauna în mîna stîngă, iar în timpul acestei

scurte pauze Fat Charlie zise:

— Voiam să-i spun tatălui să vină la căsătoria mea. Mă însor.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— O să fie abia spre sfîrşitul anului, adăugă el.

Tot tăcere.

— O cheamă Rosie, adăugă el.

Începu să se întrebe dacă doamna Higgler închisese; conversaţiile cu doamna Higgler se desfăşurau de obicei unidirecţional, iar de data asta îl lăsase să spună trei propoziţii fără să-l întrerupă. Se decise s-o încerce şi pe a patra.

— Puteţi să veniţi şi dumneavoastră, dacă doriţi, zise el.

— Doamne, Doamne! exclamă doamna Higgler. Nu ţi-a spus nimeni?

— Ce să-mi spună?

Aşa că-i spuse ea, pe larg şi cu toate amănuntele, iar cînd termină, Fat Charlie zise:

— Mulţumesc, doamnă Higgler.

După aceea scrise ceva pe o bucată de hîrtie şi spuse:

— Mulţumesc. Nu, mulţumesc.

Apoi puse receptorul în furcă.

— Ei? întrebă Rosie. Ţi-a dat numărul?

— Tăticul n-o să vină la nuntă, răspunse el. Trebuie să mă duc în Florida.

Avea vocea lipsită de intonaţie şi de orice emoţie, de parcă ar fi spus „Trebuie să comand un nou carnet de cecuri."

— Cînd?

— Mîine.

— De ce?

— Pentru funeralii. Ale tatălui meu. A murit.

— Oh! Îmi pare rău!

Rosie îl luă în braţe, iar el rămase în braţele ei ca un manechin dintr-o vitrină.

— Cum s-a întîmplat? Era bolnav?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu vreau să discut despre asta, zise el.

Şi Rosie îl strînse în braţe, apoi dădu din cap, înţelegătoare, după care îi dădu drumul. Îşi spuse că era prea copleşit de durere ca să discute despre acest lucru.

Dar Charlie nu era mîhnit. Nici măcar un pic. Era prea stînjenit.

Există o sută de mii de căi respectabile de a muri. De exemplu, sărind de pe pod în rîu ca să salvezi un copilaş de la înec sau doborît de o ploaie de gloanţe în timp ce distrugi de unul singur un cuib de delincvenţi. Acestea sunt căi foarte respectabile de a muri.

Sincer vorbind, există unele mai puţin respectabile, care nu-s chiar atît de rele. De exemplu, combustia umană spontană. E incorectă din punct de vedere medical şi imposibilă ştiinţific, dar oamenii se încăpăţînează să se transforme în fum, fără să lase în urma lor decît o mînă carbonizată care ţine o ţigară neterminată. Fat Charlie citise despre asta într-o revistă şi nu s-ar fi sinchisit dacă tatăl lui ar fi murit astfel. Sau dacă ar fi făcut un atac de cord în timp ce alerga pe stradă după indivizii care-i furaseră banii.

Iată cum murise tatăl lui Fat Charlie.

Sosise la bar devreme şi începuse seara de karaoke cîntînd „Ce-i nou, pisicuţo?“. Conform spuselor doamnei Higgler – care nu fusese de faţă – interpretase cîntecul tare, puternic, într-un fel care l-ar fi făcut pe Tom Jones să se îmbrace în lenjerie feminină largă şi care-i adusese tatălui lui Fat Charlie o bere din partea turistelor blonde din Michigan care considerau că face parte dintre tipii cei mai mişto pe care-i văzuseră vreodată.

— A fost vina lor, spusese doamna Higgler la telefon, plină de amărăciune. L-au *încurajat.*

Erau femei care-şi cam făcuseră de cap, care se înroşiseră din cauză că stătuseră prea mult la soare ca să se bronzeze repede şi care erau suficient de tinere ca să-i fie fiice.

După scurt timp, se aşezase la masa lor, fumîndu-şi trabucurile şi afirmînd că făcuse parte din serviciul de

informaţii al armatei în timpul războiului, dar avusese grijă să nu spună în care război, şi lăudîndu-se că poate să omoare un om în douăsprezece feluri diferite cu mîinile goale, fără nici un efort.

Apoi luase pe cea mai pieptoasă şi mai blondă dintre turiste într-un tur rapid în jurul ringului de dans, în timp ce una dintre prietenele acesteia mormăia „Străini în noapte“[5] pe scenă. Se părea că se distrează de minune, cu toate că turista era ceva mai înaltă decît el, iar rînjetul lui ajungea doar la pieptul ei.

Apoi, după ce dansul se terminase, anunţase că-i rîndul lui din nou şi, pentru că singurul lucru cert pe care-l puteai spune despre tatăl lui Fat Charlie era că-i cu siguranţă heterosexual, cîntase „Sunt ceea ce sunt“[6] pentru sală, dar îndeosebi pentru cea mai blondă turistă de la masa din faţa sa. Dăduse totul din el. Apucase să explice tuturor celor care-l ascultau că viaţa sa n-ar valora nimic dacă n-ar putea să spună tuturor că el era ceea ce era, cînd, deodată, se strîmbase, îşi dusese o mînă la piept şi o întinsese pe cealaltă, apoi se prăbuşise de pe scena improvizată – atît de lent şi de graţios pe cît poate fi un om care se prăbuşeşte – căzuse pe excursionista cea mai blondă, iar de pe ea căzuse pe podea.

— Aşa îşi dorise întotdeauna să sfîrşească, oftase doamna Higgler.

Apoi îi spusese lui Fat Charlie că tatăl său se întinsese şi se prinsese de ceva, cu o ultimă sforţare, în timp ce cădea. Iar acel ceva se dovedise a fi bustiera turistei blonde, astfel că la început oamenii crezuseră că făcuse saltul de pe scenă mînat de libidinoşenie, cu singurul scop de a scoate la iveală pieptul tinerei, pentru că aceasta începuse să ţipe, cu sînii îndreptaţi spre sală, în timp ce muzica de acompaniament a melodiei „Sunt ceea ce sunt“ continuase,

---

[5] *Strangers in the Night* – cîntec celebru interpretat de Frank Sinatra (n.t.).

[6] *I Am What I Am* – melodie din 1980 a lui George Jones (n.t.).

fără ca cineva să mai cînte.

Fat Charlie nu putea să uite de sînii aceia. În închipuirea sa, aceştia îl urmăreau acuzatori prin cameră, ca ochii dintr-o pictură. Ar fi dorit să-şi ceară scuze unui grup de oameni pe care nu-i întîlnise niciodată. Iar cunoaşterea faptului că tatăl său ar fi considerat foarte amuzant acest lucru nu făcea decît să-i sporească chinul. E mai rău cînd eşti jenat din cauza unui lucru la care n-ai asistat: mintea ta continuă să brodeze evenimentele, revine asupra lor şi le întoarce pe toate feţele, examinîndu-le din toate punctele de vedere. Poate că mintea ta n-ar face aşa ceva, dar a lui Fat Charlie asta făcea.

De obicei, Fat Charlie simţea jena în dinţi şi în partea superioară a stomacului. Dacă pe ecranul televizorului apărea ceva ce ar fi putut să-l facă să se simtă stînjenit, Fat Charlie ar fi sărit şi ar fi închis televizorul. Dacă acest lucru n-ar fi fost posibil – să zicem că ar fi fost prezente şi alte persoane – atunci, sub un pretext oarecare, ar fi părăsit camera şi ar fi aşteptat afară pînă cînd era convins că trecuse momentul jenant.

Fat Charlie locuia în South London. Ajunsese aici pe cînd avea zece ani, avînd un accent american care fusese ironizat deseori şi de care se străduise din greu să scape, izbutind în final să elimine pînă şi ultimele consoane moi şi r-urile tari. Reuşise pînă la urmă să se debaraseze de accentul său american pe la şaisprezece ani, tocmai pe cînd colegii de şcoală descoperiseră că-şi doreau din suflet să pară că fac parte din rîndul gangsterilor. Curînd, toţi – în afară de Fat Charlie – vorbeau ca nişte indivizi care doreau să aibă accentul pe care-l avusese Fat Charlie cînd venise în Anglia, cu excepţia faptului că el nu folosise un asemenea limbaj în public fără să se aleagă cu o scatoalcă de la mama sa.

Era doar o chestie de voce.

După ce jena provocată de metoda aleasă de tatăl său ca să moară începu să scadă, Fat Charlie simţi un gol sufletesc.

— Nu mai am nici o rudă, îi zise el lui Rosie, aproape

văicăreţ.

— Mă ai pe mine, spuse ea, iar asta îl făcu pe Fat Charlie să zîmbească. Şi o ai pe mămica mea, adăugă Rosie, făcînd să îngheţe zîmbetul bărbatului, apoi îl sărută pe obraz.

— Ai putea să rămîi peste noapte, îi sugeră Charlie. Să mă consolezi...

— Aş putea, îl aprobă Rosie, dar n-o să rămîn.

Rosie avea de gînd să se culce cu Fat Charlie numai după căsătorie. Spunea că fusese decizia ei şi că hotărîse astfel pe cînd avea cincisprezece ani. Pe atunci nu-l cunoştea pe Fat Charlie, dar aşa hotărîse. Îl îmbrăţişă îndelung, apoi zise:

— Ştii, ar trebui să te împaci cu tatăl tău.

Apoi se duse acasă.

Fat Charlie avu o noapte neliniştită, aţipind uneori, apoi trezindu-se şi punîndu-şi întrebări, adormind apoi din nou.

Se sculă o dată cu răsăritul soarelui. Intenţiona ca atunci cînd oamenii ajung la serviciu să sune la agenţia de voiaj şi să întrebe cît îl costa drumul pînă în Florida, apoi să telefoneze la Agenţia Grahame Coats ca să anunţe că va lipsi cîteva zile din cauza unui deces în familie şi da, ştia că i se vor scădea din zilele de concediu medical sau de vacanţă. Dar pentru moment îl bucura că lumea era liniştită.

Merse pe coridor şi se duse în camera liberă din spatele casei şi se uită în grădină. Începuse corul din zori. Zări în desişul unui copac din apropiere mierle, vrăbiuţe ţopăitoare şi un singur sturz cu pieptul pătat. Fat Charlie îşi spuse că o lume în care păsările cîntă de dimineaţă este o lume normală, o lume plină de sensibilitate, o lume din care-i plăcea să facă parte.

Ulterior, cînd păsările deveniseră ceva de temut, Fat Charlie îşi aminti de dimineaţa aceea ca de ceva bun şi frumos, dar şi ca fiind momentul în care începuse totul. Momentul de dinaintea nebuniei, de dinaintea groazei.

Capitolul Doi
CARE ESTE ÎN PRINCIPAL DESPRE LUCRURI ÎNTÎMPLATE DUPĂ ÎNMORMÂNTARE

Fat Charlie străbătu Cimitirul Grădina Odihnei, mijindu-şi ochii din cauza soarelui din Florida. Pe costumul său se întindeau pete de transpiraţie, începînd de la subsuori şi de la piept. Sudoarea îi curgea pe faţă, în timp ce alerga.

De fapt, Cimitirul Grădina Odihnei semăna foarte mult cu o grădină, dar o grădină foarte ciudată, în care toate florile erau artificiale şi creşteau din vase de metal care se înălţau deasupra unor plăci de metal aşezate pe sol. Fat Charlie trecu în goană pe lîngă un afiş pe care scria „Locuri GRATUITE de înmormîntare pentru Veteranii Trecuţi Onorabil în Rezervă". Alergă pe lîngă Ţara Copiilor, unde morişti de vînt multicolore şi ursuleţi albaştri sau roz se alăturau florilor artificiale pe gazonul din Florida. Un Winnie Ursuleţul trîndav se uita zadarnic la cerul albastru.

Fat Charlie văzu adunarea funebră şi-şi schimbă direcţia, găsind o cărare care-i permitea să alerge spre ea. În jurul mormîntului stăteau vreo treizeci de oameni, poate chiar mai mulţi. Femeile purtau rochii negre şi pălării mari, negre, împodobite cu dantelă neagră, ca nişte flori aparte. Bărbaţii purtau costume fără pete de sudoare. Copiii aveau înfăţişare solemnă. Fat Charlie îşi încetini pasul, mergînd plin de respect, străduindu-se să se grăbească fără să meargă atît de repede, încît să observe oricine că, de fapt, se grăbea. Cînd ajunse la grupul celor îndoliaţi încercă să-şi croiască drum spre rîndul din faţă fără să atragă prea mult atenţia. Avînd în vedere că gîfîia ca o morsă care se străduise să urce nişte trepte, că era leoarcă de transpiraţie şi că reuşise să calce pe picioare mai multe persoane, încercarea sa dădu greş.

I se aruncară priviri pe care Fat Charlie se prefăcu a nu le observa. Cîntau cu toţii un imn pe care Fat Charlie nu-l

cunoştea. Acesta dădu din cap în ritmul cîntecului şi încercă să pară că interpreta şi el melodia, mişcîndu-şi buzele într-un fel ce trebuia să sugereze cîntatul încet, ruga în şoaptă sau doar mişcarea întîmplătoare a buzelor. Profită de ocazie ca să se uite în jos, spre sicriu. Fu încîntat să vadă că era închis.

Coşciugul era o chestie minunată, făcută din ceva ce semăna a oţel solid, de culoarea cenuşie a metalului armelor. Fat Charlie îşi zise că în cazul reînvierii solemne, cînd arhanghelul Gabriel va sufla puternic în trîmbiţă şi morţii vor ieşi din sicrie, tatăl său va rămîne în mormîntul său, bocănind inutil în capacul coşciugului şi dorindu-şi să fi fost înmormîntat avînd cu el o rangă şi, eventual, o lampă de sudură.

Un aleluia final, melodios, încheie cîntul. Fat Charlie auzi, în tăcerea care urmă, pe cineva ţipînd în celălalt capăt al cimitirului, în direcţia din care venise el.

Predicatorul zise:

— Vrea cineva să spună ceva despre scumpa persoană decedată?

După expresia de pe chipurile celor din apropierea mormîntului, era evident că mulţi dintre ei plănuiseră să spună ceva. Dar Fat Charlie ştia că avea de-a face cu un gest de tipul îl-faci-acum-sau-niciodată. *Ştii, trebuie să te împaci cu tatăl tău.* Avea dreptate.

Trase aer adînc în piept, făcu un pas în faţă, încît ajunse chiar la marginea mormîntului, şi spuse:

— Hm... Scuzaţi-mă. Cred că am ceva de spus.

Zgomotul îndepărtat devenea tot mai puternic. Mulţi dintre cei prezenţi la înmormîntare aruncau priviri peste umăr, ca să vadă de unde vine gălăgia. Ceilalţi se uitau la Fat Charlie.

— N-am fost prea apropiat de tatăl meu, zise Fat Charlie. Nu ştiu de ce, dar timp de douăzeci de ani eu n-am făcut parte din viaţa sa, iar el n-a făcut parte dintr-a mea. Există multe lucruri greu de iertat, dar într-o zi priveşti în jur şi descoperi că n-a mai rămas nimeni din familia ta, spuse el, ştergîndu-şi fruntea cu mîna. Nu cred că i-am spus

vreodată „te iubesc, tăticule”. Probabil că voi l-aţi cunoscut mai bine decît mine. Poate că unii l-aţi iubit. Aţi făcut parte din viaţa lui, iar eu n-am făcut. Aşa că nu mi-e ruşine că o să mă auziţi spunînd acest lucru. Spunîndu-l pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

Apoi privi spre capacul sicriului inexpugnabil de metal şi zise:

— Te iubesc. Şi n-o să te iert niciodată.

Ţipetele deveniră mai puternice, iar acum, în tăcerea ce urmase declaraţiei lui Fat Charlie, deveniseră suficient de răsunătoare şi de limpezi pentru ca toată lumea să înţeleagă cuvintele răcnite în cimitir:

— Fat Charlie! Încetează să-i plictiseşti pe oamenii aceştia şi mută-ţi curul aici chiar în clipa asta!

Fat Charlie privi marea de figuri necunoscute, pe care se vedea un amestec colcăitor de şoc, uimire, furie şi groază, şi, înroşindu-se la faţă, îşi dădu seama de situaţie.

— Hmm. Îmi pare rău. Am greşit înmormîntarea.

Un băieţel cu urechi mari şi cu un zîmbet larg îi zise, plin de mîndrie:

— Aceasta a fost bunica mea.

Fat Charlie se retrase din mulţimea aceea, mormăind scuze lipsite de coerenţă. Îşi dorea ca lumea să se sfîrşească în secunda aceea. Ştia că nu era vina tatălui său, dar mai ştia că tatăl său ar fi găsit hilară greşeala lui.

Pe cărare, cu mîinile în şolduri, stătea o femeie solidă, cu păr cenuşiu şi cu figură încruntată. Fat Charlie se îndreptă spre ea, de parcă ar fi mers printr-un cîmp minat, de parcă ar fi avut iarăşi nouă ani şi ar fi avut necazuri.

— Nu m-ai auzit ţipînd? îl întrebă femeia. Ai trecut chiar pe lîngă mine. Te-ai făcut de rîs! Ia-o în partea asta. Ai pierdut slujba şi tot ce-a fost. Dar a rămas o lopată plină cu pămînt care te aşteaptă.

Doamna Higgler se schimbase prea puţin în ultimele două decenii. Era puţin mai grasă, puţin mai încărunţită. Strîngea din buze în timp ce-l conducea pe una din multele cărări din cimitir. Fat Charlie a presupus că nu făcuse o primă impresie prea grozavă. Femeia mergea înainte, iar

Fat Charlie o urma, copleşit de ruşine.

O şopîrlă alerga pe unul dintre stîlpii gardului de metal de la marginea cimitirului, apoi s-a aşezat în vîrful unui par, gustînd aerul dens din Florida. Soarele se ascunsese în spatele unui nor, dar nu conta, după-amiaza devenise şi mai fierbinte. Şopîrla îşi umflă gîtul, transformîndu-l într-un balon de-un portocaliu strălucitor.

Doi cocori cu picioare lungi – pe care Fat Charlie îi considerase iniţial doar ornamente pentru peluză – s-au uitat la el în timp ce trecea prin faţa lor. Unul dintre ei îşi repezi capul în jos şi-l ridică din nou avînd în cioc o broască mare ce se zbătea. După aceea începu – cu un şir de mişcări de înghiţire – să încerce să hăpăie broasca, în timp ce aceasta dădea din picioare şi se agita în aer.

— Hai, zise doamna Higgler. Nu lenevi. E suficient de rău că ai lipsit de la înmormîntarea tatălui tău.

Fat Charlie îşi stăpîni nevoia de a spune ceva despre faptul că parcursese în ziua aceea şase mii de kilometri, că închiriase o maşină şi venise cu ea tocmai din Orlando, că greşise artera la ieşirea de pe autostradă... şi a cui fusese ideea să folosească un cimitir aflat în spatele unui magazin Wal-Mart, chiar la marginea oraşului? Merseră mai departe, trecînd pe lîngă o clădire mare de beton, care mirosea a formol, apoi ajunseră la un mormînt deschis, aflat chiar la marginea terenului. În spatele lui nu se afla nimic, doar un gard înalt şi, dincolo de el, o pădure sălbatică, alcătuită din copaci, palmieri şi bălării. În groapă era un coşciug modest de lemn. Pe el se vedeau mai multe grămăjoare de pulbere. Lîngă mormînt se vedea o movilă de pămînt şi o lopată.

Doamna Higgler luă lopata şi i-o înmînă lui Fat Charlie.

— A fost o slujbă frumoasă, zise ea. Au venit mai mulţi tovarăşi de băutură ai tăticului tău şi toate doamnele de pe stradă. Am păstrat legătura cu el chiar şi după ce s-a mutat în josul drumului. I-ar fi plăcut slujba. Sigur, i-ar fi plăcut mai mult dacă ai fi fost şi tu. Acum aruncă pămîntul, îi spuse ea, clătinînd din cap. Şi dacă vrei să-ţi iei rămas bun, atunci poţi s-o faci în timp ce arunci pămîntul în groapă.

— Credeam că trebuie să arunc o lopată, două, ca să-mi

arăt bunăvoinţa.

— I-am dat groparului treizeci de dolari ca să plece, zise doamna Higgler. I-am spus că fiul aflat în depărtări vine în zbor tocmai din Hanglia şi că vrea să facă pentru tatăl său tot ce se cuvine. Aşa că fă ceea ce se cuvine. Nu-ţi arăta doar *bunăvoinţa.*

— Bine, zise Fat Charlie. Sigur. O s-o fac.

Îşi scoase haina de la costum şi o atîrnă de gard. Îşi lărgi cravata, o trase peste cap şi o puse în buzunarul hainei. Şi aruncă pămîntul negru în mormîntul deschis, prin aerul din Florida, dens ca supa.

După un timp, începu să plouă, dar era vorba de felul acela de ploaie care nu se hotărăşte dacă plouă sau nu. În timp ce mergi cu maşina prin aşa ceva nu eşti niciodată sigur dacă trebuie sau nu să-ţi porneşti ştergătoarele. În timp ce stai într-o asemenea ploaie, în timp ce dai la lopată, transpiri şi mai mult, te uzi mai mult, te simţi mai neconfortabil. Fat Charlie continuă să dea la lopată, iar doamna Higgler rămase locului, cu braţele încrucişate peste pieptul ei gargantuan, cu rochia sa neagră ce aproape mustea din cauza ploii şi cu pălăria de paie, cu un trandafir de mătase neagră prins de ea, privindu-l în timp ce umplea groapa.

Pămîntul se transformă în noroi şi deveni tot mai greu.

După un timp care-i păru cît o viaţă – una neplăcută – Fat Charlie aruncă ultima lopată de pămînt.

— Eşti ud pînă la piele, plin de pămînt şi de sudoare, dar ai crescut. Bine ai venit acasă, Fat Charlie! zise doamna Higgler, zîmbind, apoi îl strînse la pieptul ei imens.

— Nu plîng, zise Fat Charlie.

— Taci, spuse doamna Higgler.

— M-a udat ploaia pe faţă.

Doamna Higgler nu spuse nimic. Îl ţinu în braţe, legănîndu-l, iar după un timp Fat Charlie zise:

— Gata. Acum mă simt mai bine.

— Avem mîncare la mine acasă, spuse doamna Higgler. Hai să mănînci ceva.

Fat Charlie îşi şterse în parcare noroiul de pe pantofi,

apoi urcă în maşina cenuşie pe care o închiriase şi urmă camioneta cafenie a doamnei Higgler pe străzi care nu existaseră cu douăzeci de ani în urmă. Doamna Higgler conducea ca o femeie care tocmai descoperise o cană enormă de cafea – de care avusese multă nevoie – şi a cărei primă sarcină consta în a bea cît mai multă cafea în timp ce conducea cît de repede era posibil. Iar Fat Charlie mergea în urma ei, ţinîndu-se după ea cît mai bine, gonind de la un semafor la altul şi încercînd să-şi dea seama unde se află.

Apoi cotiră şi pătrunseră pe o stradă, iar Fat Charlie îşi dădu seama, uluit, că o cunoştea. Era strada pe care locuise pe cînd fusese copil. Pînă şi casele arătau – mai mult sau mai puţin – aşa cum fuseseră, deşi în faţa curţii celor mai multe dintre ele răsăriseră garduri impresionante din plasă de sîrmă.

În faţa casei doamnei Higgler erau deja parcate mai multe maşini. Charlie opri automobilul în spatele unui Ford vechi, cenuşiu. Doamna Higgler se duse la uşa din faţă şi o descuie.

Fat Charlie se privi: era plin de noroi şi de transpiraţie.

— Nu pot să intru în halul ăsta, zise el.

— Am văzut lucruri mai rele în viaţa mea, îi răspunse doamna Higgler. Uite ce-o să faci: o să te duci drept în baie, o să te speli pe mîini şi pe faţă, o să te cureţi, iar cînd o să fii gata o să ne găseşti în bucătărie.

Fat Charlie se duse în baie. Totul mirosea a iasomie. Fat Charlie îşi scoase cămaşa plină de noroi şi se spălă într-o chiuvetă micuţă pe faţă şi pe mîini cu săpun ce mirosea a iasomie. Apoi luă un prosop şi-şi frecă pieptul, după care înlătură petele cele mai mari de pe pantalonii costumului. Se uită la cămaşă, care fusese albă atunci cînd şi-o pusese şi care arăta acum cafenie. Decise să n-o mai îmbrace. Avea cîteva cămăşi în valiza care se găsea pe bancheta maşinii închiriate. O să se furişeze afară din casă, o să-şi pună o cămaşă curată, apoi o să apară îmbrăcat cu ea în faţa celor din casă.

Descuie uşa băii şi o deschise.

Patru doamne în vîrstă stăteau pe coridor, uitîndu-se la el. Le cunoştea. Le cunoştea pe toate patru.

— Ce faci? îl întrebă doamna Higgler.

— Schimb cămaşa, răspunse Fat Charlie. Cămaşa e în maşină. Da. Vin înapoi imediat.

Îşi înălţă capul şi merse pe coridor, ducîndu-se la uşa din faţă.

— Ce fel de limbă vorbea? întrebă în urma lui micuţa doamnă Dunwiddy, cu voce tare.

— Nu vezi aşa ceva în fiecare zi, spuse doamna Bustamonte, deşi, ţinînd cont că se aflau pe Coasta Comorilor din Florida, vedeai în fiecare zi bărbaţi cu bustul gol – e adevărat că, de obicei, aceştia nu purtau pantaloni de costum plini de noroi.

Fat Charlie îşi schimbă cămaşa în maşină şi se întoarse în casă. Cele patru doamne erau în bucătărie, împachetînd de zor în cutii de plastic ceea ce părea să fi fost pînă de curînd o masă întinsă.

Doamna Higgler era mai bătrînă decît doamna Bustamonte, iar ambele erau mai în vîrstă decît domnişoara Noles, dar nici una dintre ele nu era mai în vîrstă decît doamna Dunwiddy. Doamna Dunwiddy era bătrînă şi arăta bătrînă. Probabil că existau ere geologice mai tinere decît doamna Dunwiddy.

Cînd fusese copil, Fat Charlie şi-o imaginase pe doamna Dunwiddy în Africa Ecuatorială, privind dezaprobator prin ochelari la hominizii abia ridicaţi în picioare. „Cară-te din curtea mea“, ar fi zis ea unui specimen recent evoluat şi destul de nervos de *Homo habilis,* „sau o să te înfăşor în jurul propriei tale urechi". Doamna Dunwiddy mirosea a apă de violete, dar sub mirosul de violete se simţea mirosul de femeie foarte bătrînă. Era o doamnă micuţă şi bătrînă, dar putea să pună pe fugă un uragan. Iar Fat Charlie, care în urmă cu două decenii căutase o minge de tenis în curtea ei şi-i spărsese un ornament de pe peluză, îi ştia şi acum de frică.

Chiar în clipa aceea, doamna Dunwiddy băga în gură bucăţi de carne de capră în sos de curry, pe care le lua cu

mîna dintr-o cutie de plastic.

— Ar fi păcat să se irosească, zise ea, aruncînd bucăţile de oase de capră într-o sosieră de porţelan.

— Ar cam fi timpul să mănînci şi tu, Fat Charlie, zise domnişoara Noles.

— Mă simt bine, spuse Fat Chalie.

Patru perechi de ochi îl priviră cu reproş, prin patru perechi de ochelari.

— Nu-i bine să flămînzeşti cînd eşti mîhnit, zise doamna Dunwiddy, lingîndu-şi degetele şi înhăţînd altă bucată cafenie, grasă, de carne de capră.

— Nu-s flămînd. Pur şi simplu nu mi-e foame. Asta-i tot.

— Durerea o să te facă să ajungi numai piele şi os, zise domnişoara Noles, morocănoasă.

— Nu cred că o să păţesc aşa ceva.

— Am pus o farfurie pentru tine aici, zise doamna Higgler. O să vii chiar acum şi o să te aşezi. Nu vreau să mai aud nici o vorbă. A rămas o grămadă de mîncare, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Fat Charlie se aşeză unde-i arătase bătrîna şi, peste cîteva secunde, în faţa lui fu pusă o farfurie plină vîrf cu mazăre fiartă şi orez, cu budincă de cartofi dulci, cu pastramă de porc, friptură de capră în sos de curry, friptură de pui în sos de curry, banane la grătar şi un picior murat de vacă. Fat Charlie începu deja să aibă arsuri la stomac, deşi nu pusese încă nimic în gură.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă el.

— Tovarăşii de beţie ai tăticului tău s-au dus să bea. Intenţionează să organizeze o excursie de pescuit la un pod, în amintirea lui.

Doamna Higgler turnă în chiuvetă cafeaua rămasă în cana ei de dimensiunile unei găleţi şi o înlocui cu conţinutul aburind al unei oale în care se afla cafea proaspătă.

Doamna Dunwiddy îşi linse degetele, curăţindu-le cu limbuţă ei purpurie, apoi năvăli către locul în care stătea Fat Charlie, în faţa mîncării neatinse. În vremea copilăriei, Fat Charlie crezuse cu adevărat că doamna Dunwiddy era vrăjitoare. Nu o vrăjitoare drăguţă, ci una din acelea pe

care copiii trebuie s-o împingă în cuptor ca să scape de ea. Acum o vedea pentru prima oară după douăzeci de ani şi simţea încă nevoia să ţipe şi să se ascundă sub masă.

— Am văzut o mulţime de oameni murind, zise doamna Dunwiddy. În timpul în care am trăit. Cînd o să ajungi destul de bătrîn, o să vezi şi tu. Toţi mor într-o zi dacă le vine vremea. Dar, adăugă ea după o scurtă pauză, clătinînd din cap, n-am crezut că asta se poate întîmpla şi tatălui tău.

— Cum arăta? întrebă Fat Charlie. Cum arăta în tinereţe?

Doamna Dunwiddy se uită la el prin ochelarii ei groşi, groşi, strînse din buze şi clătină din cap.

— Asta a fost înainte de vremea mea, fu tot ce spuse ea. Mănîncă-ţi piciorul de vacă.

Fat Charlie oftă şi începu să mănînce.

Se înserase şi rămăseseră singuri în casă.

— Unde o să dormi în noaptea asta? întrebă doamna Higgler.

— Cred că o să-mi iau o cameră la motel, răspunse Fat Charlie.

— De ce, din moment ce ai aici un dormitor foarte bun? Şi o casă foarte bună, în josul străzii. Încă nu te-ai uitat la ea. Dacă vrei să-mi ştii părerea, atunci eu cred că tatăl tău ar fi vrut să stai aici.

— Aş prefera să fiu în casa mea. Şi nu cred că m-aş simţi bine dormind în locuinţa tatălui meu.

— Treaba ta, nu risipeşti banii mei, zise doamna Higgler. Însă va trebui să hotărăşti ce vei face cu casa tatălui tău. Şi cu lucrurile lui.

— Nu-mi pasă de ele, zise Fat Charlie. Putem să organizăm o vînzare la licitaţie. Sau să vindem prin eBay. Sau să le aruncăm la gunoi.

— Ce atitudine e asta? întrebă bătrîna, apoi scotoci într-un sertar din bucătărie şi scoase o cheie de uşă, de care era legată o etichetă mare de hîrtie. Mi-a dat o cheie de rezervă cînd s-a mutat, în cazul în care ar fi pierdut-o pe a sa, ar fi rămas încuiat înăuntru sau altceva. Tatăl tău obişnuia să spună că şi-ar pierde capul, dacă n-ar fi prins

de propriul gît. Cînd a vîndut casa de lîngă mine mi-a zis să nu-ţi pară rău, Callyarnie, nu plec departe. Locuise în casa aceea de cînd îl ştiam, dar hotărîse că-i prea mare şi că trebuia să se mute...

Şi în timp ce vorbea, bătrîna îl conduse pînă la trotuar şi-l duse cu camioneta ei cafenie cîteva străzi, pînă cînd ajunseră la o casă de lemn, cu un singur nivel.

Apoi descuie uşa din faţă şi cei doi intrară.

Mirosul îi era familiar lui Fat Charlie: uşor dulce, de parcă ultima oară cînd fusese folosită bucătăria se făcuseră coapte prăjiturele cu ciocolată, dar acest lucru se întîmplase cu mult timp în urmă. Era prea cald acolo. Doamna Higgler îl conduse într-o cameră mică de zi şi porni un aparat de aer condiţionat, aparat fixat în fereastră. Acesta bubuia, se zguduia, mirosea ca un cîine ciobănesc ud şi agita aerul fierbinte.

Teancuri de cărţi erau grămădite în jurul unei canapele decrepite, pe care Fat Charlie şi-o amintea din copilărie. Mai erau şi nişte fotografii înrămate: una, în alb-negru, a mamei lui Fat Charlie, pe cînd fusese tînără, cu părul strîns într-un coc în creştet – păr negru şi lucios – purtînd o rochie cu paiete; alături de aceasta, o fotografie a lui Fat Charlie, în vîrstă de cinci, şase ani, stînd lîngă o uşă cu oglindă, iar la prima vedere aveai impresia că sunt doi mici Charlie, unul lîngă celălalt, care te priveau cu seriozitate din poză.

Fat Charlie luă cartea de deasupra teancului. Era o carte despre arhitectura italiană.

— Îl interesa arhitectura?

— Îl pasiona. Da.

— Nu ştiam asta...

Doamna Higgler ridică din umeri şi sorbi din cafea.

Fat Charlie deschise cartea şi văzu numele tatălui său scris clar pe prima pagină. Închise cartea.

— Nu l-am cunoscut, zise Fat Charlie. Nu l-am cunoscut cu adevărat.

— Nu a fost un om pe care-l puteai cunoaşte uşor, zise doamna Higgler. Îl ştiam de aproape şaizeci de ani. Şi nu l-am cunoscut.

— Probabil că-l ştiţi de pe cînd era copil.

Doamna Higgler ezită. Părea că-şi aminteşte ceva. Apoi spuse, foarte calmă:

— Îl ştiu de cînd eram fetiţă.

Fat Charlie simţi că trebuie să schimbe vorba, aşa că arătă spre fotografia mamei sale.

— Are poza mămicii, zise el.

Doamna Higgler sorbi din cafeaua ei şi povesti:

— Au făcut poza pe un vapor. Chiar înainte de naşterea ta. Era un vapor pe care se servea prînzul, care naviga vreo cinci kilometri, cît să iasă din apele teritoriale, după care începeau jocurile de noroc. După aceea se întorcea. Nu ştiu dacă vapoarele alea mai sunt în funcţiune. Mama ta spunea că fusese prima oară cînd mîncase friptură de vită.

Fat Charlie încercă să-şi imagineze cum arătaseră părinţii săi înainte de naşterea lui.

— El a fost întotdeauna un bărbat arătos, mormăi doamna Higgler, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Pînă la sfîrşit. Avea un zîmbet care emoţiona pe oricine. Şi era întotdeauna bine îmbrăcat. Toate femeile îl plăceau.

Fat Charlie ştiu răspunsul înainte să întrebe:

— Şi dumnevoastră?

— Asta-i întrebare de pus unei văduve respectabile? se răţoi ea, apoi sorbi din cafea; Fat Charlie aşteptă să-i răspundă. L-am sărutat. Cu mult, mult timp în urmă, înainte s-o întîlnească pe mama ta. Se pricepea să sărute. Am sperat să-mi telefoneze, să mă ducă din nou la dans... dar a dispărut. A fost plecat cam un an. Iar cînd s-a întors, eu eram măritată cu domnul Higgler, iar el venise însoţit de mama ta. O întîlnise pe insule.

— Aţi fost supărată?

— Eram o femeie căsătorită, replică doamna Higgler şi mai luă o gură de cafea. Şi nu puteai să-l urăşti. Nici măcar să fii supărată pe el. Iar felul în care se uita la ea... Doamne, dacă s-ar fi uitat vreodată la mine aşa, aş fi murit fericită. Ştii, la nunta lor eu am fost doamna de onoare a mamei tale.

— Nu ştiam.

Instalaţia de aer condiţionat începuse să sufle aer rece. Acesta mirosea încă a cîine ciobănesc ud.

— Credeţi că erau fericiţi? întrebă Charlie.

— La început au fost, răspunse bătrîna, ridicînd uriaşa ei cană termică şi părînd că vrea să soarbă din ea, dar apoi se răzgîndi. La început au fost. Dar nici măcar ea n-a fost în stare să-i reţină atenţia prea mult timp. El avea prea multe de făcut. Tatăl tău era un om foarte ocupat.

Fat Charlie încercă să-şi dea seama dacă doamna Higgler glumea. Nu reuşi. Oricum, femeia nu zîmbea.

— Avea multe de făcut? Ce anume? Să pescuiască de pe pod? Să joace domino pe verandă? Să aştepte inevitabila inventare a karaoke-ului? Nu era ocupat. Nu cred că a făcut opt ore de muncă în toţi anii în care l-am cunoscut.

— Nu-i frumos să spui aşa ceva despre tatăl tău.

— Ăsta-i adevărul. A fost un rahat. Un soţ detestabil şi un tată detestabil.

— Bineînţeles că a fost! zise cu vehemenţă doamna Higgler. Dar nu poţi să-l judeci aşa cum judeci un om oarecare. Fat Charlie, trebuie să ţii seama de faptul că tatăl tău a fost un zeu.

— Un zeu în comparaţie cu ceilalţi oameni?

— Nu. Pur şi simplu era zeu.

Bătrîna spuse aceste cuvinte fără emfază, banal, la fel de normal ca în cazul în care ar fi spus „era diabetic” sau „era negru”.

Fat Charlie voi să glumească pe seama vorbelor ei, dar doamna Higgler îl privi astfel încît nu-i mai trecu prin minte nimic amuzant. Aşa că spuse încet:

— Nu era zeu. Zeii sunt deosebiţi. Mitologici. Fac minuni şi tot felul de lucruri.

— Aşa e, îi răspunse doamna Higgler. N-am vrut să-ţi spunem cît timp a fost în viaţă, dar acum a dispărut şi nu strică nimănui că afli adevărul.

— Nu era zeu. Era tăticul meu.

— Putea să fie şi una, şi alta, zise bătrîna. Se mai întîmplă.

Fat Charlie avea impresia că discuta în contradictoriu cu

o nebună. Îşi dădu seama că ar fi bine să tacă, dar gura lui vorbea singură şi zise:

— Uite ce-i, dacă tatăl meu era zeu, înseamnă că avea puteri zeieşti.

— Avea. Dar nu le-a folosit prea mult. Era bătrîn. Apropo, cum crezi că se descurca fără să muncească? Cînd avea nevoie de bani, juca la loterie sau se ducea la Hallendale şi paria pe cîini sau pe cai. Nu cîştiga niciodată atît de mult ca să atragă atenţia. Dar suficient ca să se descurce.

Fat Charlie nu cîştigase nimic în viaţa sa. Absolut nimic. În cazul în care participase la loterii sportive reuşise doar să aleagă un cal care nu ieşise pe poarta de start sau o echipă care retrogradase (un cimitir al elefanţilor din sportul organizat). Iar chestia asta îl rodea.

— Dacă tatăl meu era zeu – lucru cu care nu sunt de acord nici o clipă – atunci de ce nu sunt şi eu zeu? Doar aţi spus că sunt fiul unui zeu, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Atunci de ce nu pot să pariez pe calul cîştigător, nici să fac minuni, vrăji sau alte chestii?

Bătrîna pufni şi zise:

— Fratele tău face toate chestiile astea zeieşti.

Fat Charlie se pomeni că nu mai zîmbea. Expiră. Toată povestea asta era doar o glumă.

— Ah... ştiţi, doamnă Higgler, n-am nici un frate.

— Bineînţeles că ai. În fotografia aia eşti tu, dar şi el. Deşi ştia ce-i în poză, Fat Charlie se uită la fotografie. Femeia era ţicnită complet. O luase razna.

— Doamnă Higgler, zise el, cît se putea de blînd. Acolo sunt eu. Doar eu, pe cînd eram copil. E o uşă cu oglindă, iar eu stau lîngă ea. Sunt eu şi oglindirea mea.

— Eşti tu, dar e şi fratele tău.

— N-am avut niciodată un frate.

— Ba ai avut. Nu-i duc dorul. Tu ai fost întotdeauna cel bun. El era mic, atunci cînd a fost aici, spuse ea şi adăugă, înainte ca Fat Charlie să apuce să spună ceva. A plecat pe cînd erai copil.

Fat Charlie se aplecă, puse mîna sa mare pe mîna osoasă a doamnei Higgler, cea în care nu ţinea cana cu cafea şi zise:

— Nu-i adevărat.

— Louella Dunwiddy l-a făcut să plece, spuse bătrîna. Lui îi era teamă de ea. Dar se întorcea din cînd în cînd. Era încîntător, atunci cînd voia să fie, concluzionă ea şi-şi termină cafeaua.

— Mi-am dorit întotdeauna un frate, zise Fat Charlie. Să am cu cine să mă joc.

Doamna Higgler se ridică.

— Casa asta n-o să se cureţe singură. Am saci pentru gunoi în maşină. Îmi închipui că avem nevoie de o mulţime de saci de gunoi.

— Da, zise Fat Charlie.

Se duse la un motel în noaptea aceea. Dimineaţa se întoarse împreună cu doamna Higgler în casa tatălui său şi puseră gunoiul în sacii negri de plastic. Strînseră saci de obiecte care urmau să fie donate asociaţiei Goodwill. Umplură o cutie cu lucruri pe care Fat Charlie voia să le păstreze din motive sentimentale, îndeosebi fotografii din copilăria sa sau făcute înainte de naşterea sa.

În casă se afla un cufăr vechi, ca o ladă mică pentru o comoară a piraţilor, plin cu documente şi cu hîrtii vechi. Fat Charlie se aşeză pe podea şi se uită prin ele. Doamna Higgler veni din dormitor cu un alt sac negru pentru gunoi, plin cu haine mîncate de molii.

— Fratele tău i-a dat cufărul ăsta, zise doamna Higgler, din senin.

Era prima dată cînd pomenea de una dintre fanteziile ei din noaptea trecută.

— Mi-am dorit întotdeauna să am un frate, zise Fat Charlie şi nu-şi dădu seama că gîndise cu voce tare decît atunci cînd doamna Higgler îi răspunse:

— Ţi-am spus că ai un frate.

— Şi unde pot să-l găsesc pe fratele acesta legendar?

Mai tîrziu avea să se întrebe de ce o întrebase acest lucru. O ironizase? O tachinase? Spusese ceva doar ca să

nu tacă? Indiferent de motiv, întrebase. Iar bătrîna îşi mestecă buza de jos şi dădu din cap.

— Ar trebui să ştii. Ai moştenit lucrul ăsta. Îl ai în sînge.

Bătrîna veni spre el şi-i făcu semn cu degetul. Fat Charlie se aplecă. Buzele bătrînei îi atinseră urechea, în timp ce-i şopti:

— ... *ai nevoie... spune-i unui...*

— Poftim?

— Am zis, spuse ea cu glas normal, că dacă ai nevoie de el, spune-i unui păianjen. Iar el o să vină în goană.

— Să-i spun unui păianjen.

— Aşa am zis. Crezi că vorbesc ca să mă aflu în treabă? Ca să fac exerciţii pentru plămîni? N-ai auzit niciodată de vorbitul cu albinele? Cînd eram fetiţă în Saint Andrews, înainte ca părinţii mei să vină aici, spuneam albinelor toate ştirile bune. E vorba de ceva asemănător. Vorbeşti cu un păianjen. Aşa făceam ca să-i transmit mesaje tatălui tău, cînd dispărea.

— ... bine...

— Să nu-mi mai spui „bine“ în felul ăsta!

— În ce fel?

— De parcă aş fi o babă nebună care nu ştie pe ce lume trăieşte. Crezi că nu-mi mai merge mintea?

— Nici vorbă!

Doamna Higgler nu se înmuie. Nu se potoli nici un pic. Îşi înhăţă cana de cafea de pe masă şi o legănă, dezaprobator. Fat Charlie făcuse boacăna, iar doamna Higgler era hotărîtă să-l silească să-şi recunoască greşeala.

— Să ştii că nu-s obligată să fac asta, zise ea. Nu-s obligată să te ajut. O fac doar din cauză că tatăl tău a fost deosebit şi pentru că mama ta a fost o femeie grozavă. Ţi-am spus lucruri aparte. Ţi-am spus lucruri importante. Ar trebui să mă asculţi. Ar trebui să mă crezi.

— Vă cred, zise Fat Charlie, cît de convingător putu.

— Acum îţi baţi joc de o femeie bătrînă.

— Nu, minţi el. Nici vorbă.

Cuvintele erau cinstite, sincere, adevărate. Fat Charlie era la mii de kilometri de casă, în locuinţa răposatului său

tată, împreună cu o babă nebună, gata s-o lovească apoplexia. Ar fi fost în stare să-i spună că luna era un soi de fruct tropical neobişnuit, dacă asta ar fi calmat-o. Ar fi făcut acest lucru cît mai bine cu putinţă.

Bătrîna pufni dispreţuitor.

— Ăsta-i necazul cu voi, tinerii, zise ea. Crezi că ştii totul, pentru că ai lipsit de aici mult timp. De cînd trăiesc, am uitat mai multe decît o să ştii tu vreodată. Nu ştii nimic despre tatăl tău, nu ştii nimic despre familia ta. Eu ţi-am spus că tatăl tău e un zeu şi tu nu m-ai întrebat despre ce zeu vorbesc.

Fat Charlie încercă să-şi amintească numele vreunui zeu.

— Zeus? sugeră el.

Doamna Higgler scoase un sunet ce semăna cu cel al unui ibric care-şi stăpîneşte nevoia de a da în clocot. Fat Charlie fu convins că Zeus fusese un răspuns greşit.

— Cupidon?

Bătrîna scoase un alt sunet, care începu ca un mîrîit şi se termină ca un chicotit.

— Mi-l şi imaginez pe tăticul tău gol puşcă, doar cu un scutec pufos pe el, cu un arc mare şi cu săgeţi!

Chicoti din nou. Apoi trase o duşcă de cafea.

— Pe vremuri, cînd era zeu, spuse ea, pe atunci i se spunea Anansi.

Probabil că ştiţi unele poveşti cu Anansi, probabil că nu există nimeni în lumea largă care să nu cunoască măcar cîteva poveşti cu Anansi.

Anansi a fost păianjen. Pe vremea cînd lumea era tînără şi cînd toate poveştile au fost spuse pentru prima oară. Obişnuia să se vîre în tot felul de necazuri şi obişnuia să iasă cu bine din ele. Ştiţi povestea despre Copilul de catran, cea despre Fîrtatul Iepure? A fost prima poveste a lui Anansi. Unii oameni cred că Anansi a fost iepure. E o greşeală. N-a fost iepure. A fost păianjen.

Poveştile lui Anansi au apărut pe cînd oamenii au început să-şi spună unul altuia poveşti. În Africa, acolo unde a început totul, oamenii spuneau poveşti despre maimuţe, lei şi bivoli, poveşti pline de visare, cu mult înainte să

picteze lei de peşteră şi urşi pe pereţii stâncilor. Oamenii au avut întotdeauna această înclinaţie. În acest fel dădeau un înţeles lumii lor. Tot ce alerga, se tîra, înota sau şerpuia trecea prin poveştile acelea, iar diferitele triburi de oameni venerau făpturi diferite.

Leul era regele animalelor încă de pe atunci, Gazela era cea mai iute de picior, Maimuţa cea mai proastă, iar Tigrul cel mai înfiorător, dar nu poveştile despre ei erau cele pe care ar fi vrut oamenii să le asculte.

Anansi a dat numele său poveştilor. Fiecare poveste e a lui Anansi. Cîndva, înainte ca poveştile să fie ale lui Anansi, acestea aparţineau Tigrului (astfel numesc oamenii din insule toate felinele mari), iar poveştile erau întunecate şi rele, pline de durere, şi nici una dintre ele nu se termina cu bine. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. În zilele acestea, poveştile sunt ale lui Anansi.

Şi dacă tot am fost la o înmormîntare, hai să vă spun o poveste despre Anansi, despre ce a făcut el cînd a murit bunica sa. (Nu-i nimic deosebit, era o femeie foarte bătrînă şi s-a sfârşit în somn. Se întîmplă.) A murit la distanţă mare de casă, aşa că Anansi a traversat insula cu roaba sa, a pus în ea trupul bunicii şi l-a dus acasă. Voia s-o îngroape lîngă bananierul din spatele colibei sale.

În timp ce trecea prin oraş, după ce împinsese toată dimineaţa la roaba în care era cadavrul bunicii sale, s-a gîndit *Mi-ar prinde bine nişte whisky.* Aşa că s-a dus la prăvălie, pentru că în orăşelul ăla exista un magazin, o prăvălie în care se vindea orice. Vînzătorul era un individ care-şi ieşea uşor din fire. Anansi a intrat şi a băut nişte whisky. A mai băut puţin whisky şi şi-a zis „Ar trebui să-i joc o festă amicului”, aşa că i-a spus vînzătorului să-i ducă nişte whisky bunicii sale, care doarme în roaba rămasă afară. Trebuie s-o trezeşti, pentru că are somnul greu.

Iar vînzătorul s-a dus la roabă cu o sticlă şi i-a spus bătrînei doamne din roabă: „Hei, ţi-am adus whiskyul”, dar bătrîna n-a răspuns. Atunci vînzătorul s-a înfuriat tot mai mult, pentru că era un om care-şi ieşea uşor din fire şi a zis „scoală-te, babo, scoală-te şi bea-ţi whiskyul”, dar bătrîna

n-a zis nimic. Apoi a făcut ceva ce fac uneori morţii, din cauza căldurii zilei: a tras un pîrţ zdravăn. Iar vînzătorul s-a înfuriat atît de tare din cauza bătrînei care se pîrţîia în faţa lui, că i-a tras o palmă, apoi încă una şi încă una, pînă cînd bătrîna a căzut din roabă şi a rămas întinsă pe pămînt.

Anansi a alergat afară şi a început să plîngă, să bocească şi să se vaite, spunînd bunica mea e moartă, uite ce-ai făcut! Criminalule! Răufăcătorule! Iar vînzătorul i-a zis lui Anansi „nu spune nimănui că eu am făcut asta” şi i-a dat lui Anansi o sticlă întreagă de whisky, o pungă de aur şi un sac cu banane, ananas şi mango, ca să înceteze cu bocetele şi să plece.

Vedeţi, el credea că o omorîse pe bunica lui Anansi.

Aşa că Anansi şi-a împins roaba pînă acasă şi şi-a înmormîntat bunica sub bananier.

Iar în ziua următoare, Tigrul a trecut pe lîngă casa lui Anansi şi a simţit miros de mîncare. Aşa că s-a invitat singur şi l-a găsit pe Anansi ospătîndu-se, iar Anansi, neavînd de ales, l-a poftit pe Tigru să ia loc şi să mănînce împreună cu el.

Tigrul a zis „frate Anansi, de unde ai mîncarea asta bună? Dar să nu mă minţi! Şi de unde ai sticlele astea de whisky şi punga asta mare plină cu aur? Dacă mă minţi, o să-ţi sfîşii gîtul!”

Iar Anansi a zis „frate Tigru, nu pot să te mint. Am primit toate astea pentru că am dus-o pe bunica mea moartă în sat, într-o roabă. Iar vînzătorul mi-a dat toate bunătăţile astea pentru că i-am adus-o pe bunica mea moartă.”

Tigrul nu avea o bunică în viaţă, dar nevasta lui avea mamă. Aşa că s-a dus acasă şi a chemat-o afară pe mama nevestei sale „vino, pentru că avem de discutat.” Femeia a ieşit afară, s-a uitat în jur şi a zis „ce vrei?” Iar Tigrul a ucis-o, deşi soţia sa îşi iubea mama, şi i-a pus trupul într-o roabă.

După aceea a împins roaba pînă în sat, cu soacra lui cea moartă în ea. Şi striga cine vrea un cadavru? Cine vrea o soacră moartă? Dar lumea rîdea de el, îşi bătea joc de el, iar cînd a văzut că-i serios şi că nu pleacă de acolo, a

început să arunce în el cu fructe stricate pînă cînd a fugit.

Nu era prima oară cînd Anansi îşi bătea joc de Tigru şi nu avea să fie nici ultima oară. Nevasta Tigrului i-a arătat întotdeauna că n-a uitat că i-a omorît mama. Iar într-o zi Tigrul şi-a spus că mai bine nu s-ar fi născut.

Aceasta este o poveste cu Anansi.

Bineînţeles, toate poveştile sunt poveşti cu Anansi. Inclusiv aceasta.

În zilele din vechime, toate animalele voiau să aibă poveşti care să le poarte numele. Asta era pe vremea cînd cîntecele care creau lumea prin cîntec mai erau cîntate încă, pe vremea cînd erau cîntate cerul, curcubeul şi oceanul. În zilele acelea animalele erau şi oameni şi animale, iar Anansi păianjenul le fraierea pe toate, mai ales pe Tigru, pentru că voia ca toate poveştile să-i poarte numele.

Poveştile sunt precum păianjenii, au picioare lungi, şi sunt ca pînza de păianjen, în care te prinzi, dar care arată atît de frumoasă cînd o vezi sub o frunză în rouă dimineţii, şi în modul elegant în care se leagă una de cealaltă şi fiecare de fiecare.

Vreţi să ştiţi dacă Anansi arăta ca un păianjen? Sigur că da, cu excepţia momentelor în care arăta ca un om.

Nu, nu-şi schimba niciodată forma. E vorba doar de modul în care spui povestea. Asta-i tot.

Capitolul Trei
ÎN CARE ARE LOC O REUNIUNE DE FAMILIE

Fat Charlie se întoarse acasă, în Anglia; oricum, doar acolo era acasă.

Cînd ieşi din sala vămii, purtînd o valijoară şi o cutie de carton plină ochi, văzu că Rosie îl aştepta. Aceasta îl îmbrăţişă şi-l întrebă:

— Cum a fost?

— Putea să fie mai rău, răspunse el, ridicînd din umeri.

— Măcar nu mai ai de ce să-ţi faci griji că tatăl tău o să apară la nuntă şi o să te facă să-ţi fie ruşine pentru el.

— Aşa e.

— Mămica mea zice că am putea să amînăm nunta cîteva luni, ca o dovadă de respect.

— Mămica ta vrea, de fapt, să renunţăm complet la nuntă.

— Aiurea! Crede că fac o partidă bună.

— Mama ta n-ar spune nici despre o combinaţie de Brad Pitt, Bill Gates şi prinţul William că reprezintă o partidă bună. Nu-i nimeni pe faţa pămîntului suficient de bun ca să-i fie ginere.

— Te place, replică Rosie, cuminte şi fără convingere.

Mama lui Rosie nu-l plăcea pe Fat Charlie şi toată lumea ştia asta. Mama lui Rosie alcătuia un mănunchi bine legat de prejudecăţi, supărări şi duşmănii. Locuia într-un apartament magnific din Wimpole Street şi nu avea nimic în frigiderul ei enorm, în afară de apă vitaminizată şi uscăţele de secară. În holurile de pe mobilierul vechi, preţios, avea fructe de ceară, care erau şterse de praf de două ori pe săptămînă.

La prima sa vizită în apartamentul mamei lui Rosie, Fat Charlie muşcase dintr-un măr de ceară. Fusese foarte nervos, suficient de nervos ca să ia un măr – spre scuza lui, trebuie să spunem că era un măr foarte realist – şi muşcase

din el. Rosie îi făcuse semn, disperată. Fat Charlie scuipase îmbucătura de ceară în mînă şi se gîndise să susţină că-i plăceau fructele de ceară sau că ştiuse de la început cu ce avusese de-a face şi dorise să facă o glumă. Dar mama lui Rosie ridicase din sprînceană, venise şi-i luase resturile mărului, apoi îi explicase pe scurt cît costau fructele de ceară în zilele acelea – dacă reuşeai să le găseşti – apoi aruncase mărul la gunoi. Fat Charlie rămăsese pe canapea tot restul după-amiezii, avînd în gură gust de lumînări, iar mama lui Rosie se uitase la el tot timpul, ca să fie sigură că n-o să mai muşte din fructele ei preţioase de ceară, şi nici n-o să înceapă să mestece piciorul unui scaun Chippendale.

Pe bufetele din apartamentul mamei lui Rosie se aflau fotografii mari, în rame de argint: fotografii ale lui Rosie pe cînd era fetiţă, ale mamei şi tatălui lui Rosie. Iar Fat Charlie le privise cu atenţie, căutînd vreun indiciu care să-i permită rezolvarea misterului reprezentat de Rosie. Tatăl ei, care murise pe cînd Rosie avusese cincisprezece ani, fusese un bărbat enorm. La început bucătar, apoi bucătar şef, ajunsese în cele din urmă patron de restaurant. Dădea dovadă de-o eleganţă perfectă în fiecare fotografie, de parcă s-ar fi îmbrăcat într-un magazin de modă înainte să se fotografieze. Era rotofei şi zîmbitor, iar mama lui Rosie îl ţinea de braţ.

— A fost un bucătar uimitor, spusese Rosie.

În fotografii, mama lui Rosie arăta dolofană şi zîmbitoare. Acum, după douăzeci de ani, părea o Eartha Kitt[7], iar Fat Charlie nu-i zărise niciodată zîmbetul.

— Mama ta a gătit vreodată? a întrebat Fat Charlie, după această primă întîlnire.

— Nu ştiu. N-am văzut-o niciodată gătind.

— Ce mănîncă? Nu poate să trăiască doar cu uscăţele şi apă!

— Cred că mai comandă cîte ceva… zisese Rosie.

Fat Charlie îşi zise că i se părea foarte probabil că

---

[7] Eartha Kitt – mulatră, actriţă şi cîntăreaţă de mare succes prin anii ’50 (n.t.).

mămica lui Rosie pleca noaptea, sub înfăţişare de liliac, ca să sugă sîngele nevinovaţilor adormiţi. Îi pomenise această teorie lui Rosie, dar aceasta nu văzuse umorul din ea.

Mama lui Rosie îi spusese fiicei sale că-i sigură că Fat Charlie se căsătorea cu ea pentru bani.

— Ce bani? a întrebat Rosie.

Mama lui Rosie arătă spre apartament, un gest care includea fructele de ceară, mobila veche şi preţioasă, picturile de pe pereţi, şi strînse din buze.

— Astea-s ale tale, spusese Rosie, care trăia din salariul ei de la o instituţie de binefacere din Londra – iar leafa ei nu era prea mare, aşa că, pentru a o suplimenta, Rosie cheltuise din banii pe care îi lăsase prin testament tatăl ei; cumpărase un mic apartament (pe care-l împărţise cu un şir de australience şi de individe din Noua Zeelandă) şi un VW Golf la mîna a doua.

— N-o să trăiesc veşnic, mormăise mama ei, într-un fel care sugera că avea de gînd să trăiască veşnic, devenind tot mai dură, mai slabă şi tare ca piatra, mîncînd din ce în ce mai puţin, pînă cînd avea să fie în stare să trăiască doar cu aer, fructe de ceară şi scuipat.

Rosie decise, în timp ce-l ducea cu maşina acasă pe Fat Charlie de la aeroportul Heathrow, că trebuia să schimbe subiectul. Zise:

— În apartamentul meu nu-i apă. Nici în toată clădirea.

— De ce?

— Doamna Klinger, vecina de dedesubt, zice că repară cineva o ţeavă spartă.

— Probabil chiar doamna Klinger.

— Charlie! Deci, aş putea să fac baie în apartamentul tău, în seara asta?

— Vrei să te spăl pe spate?

— Charlie.

— Sigur. Nici o problemă.

Rosie se uită la spatele maşinii din faţa ei, apoi luă mîna de pe schimbătorul de viteze, se întinse şi prinse mîna uriaşă a lui Fat Charlie.

— O să ne căsătorim curînd, zise ea.

— Ştiu, răspunse Fat Charlie.

— Adică o să avem destul timp pentru asta, nu-i aşa?

— Destul, zise Fat Charlie.

— Ştii ce-a spus odată mama mea? întrebă Rosie.

— Ceva despre reintroducerea pedepsei cu spînzurătoarea?

— *Nu.* A spus că, dacă o pereche proaspăt căsătorită ar pune o monedă într-un borcan de fiecare dată cînd face dragoste în primul an şi ar lua o monedă de cîte ori face dragoste în anii următori, borcanul nu s-ar goli niciodată.

— Adică...

— E interesant, nu-i aşa? O să vin în seara asta la opt, cu răţuşca mea de cauciuc. Cum stai cu prosoapele?

— Hmm...

— O să-mi aduc un prosop de-al meu.

Fat Charlie îşi zise că n-o să fie sfârşitul lumii dacă o monedă ar ajunge în borcan înainte să-şi pună pirostriile şi să taie tortul de nuntă, dar Rosie avea propriile-i păreri în privinţa asta şi cu asta basta. Borcanul rămînea perfect gol.

Cînd ajunse acasă, Fat Charlie îşi dădu seama că există o problemă atunci cînd te întorci la Londra, după o scurtă călătorie: soseşti dimineaţa devreme şi nu prea ai ce face în restul zilei.

Fat Charlie era un om care prefera să muncească. Considera statul pe canapea şi uitatul la *Countdown*[8] ca un mod de a-şi aminti de perioada în care a fost în şomaj. Decise că cel mai inteligent lucru ar fi să se ducă la serviciu cu o zi mai devreme. În birourile din Aldwych ale Agenţiei Grahame Coats, de la etajul al cincilea şi ultimul al clădirii, simţea că face parte din vîltoarea lucrurilor. Acolo aveau loc discuţii interesante cu colegii de muncă, în camera pentru ceai. Întreaga panoplie a vieţii avea să se desfăşoare în faţa sa, maiestuoasă în imagine, implacabilă şi neîncetată în strădania ei. Oamenii ar fi fost încîntaţi să-l revadă.

---

[8] Countdown – emisiune concurs difuzată la televiziunea din Anglia (n.t.).

— Nu te întorci decît mîine, zise Annie de la recepţie, cînd Fat Charlie intră în clădire. Am spus oamenilor că te întorci abia mîine, atunci cînd au telefonat.

Femeia nu părea încîntată.

— N-am putut să stau de-o parte, zise Fat Charlie.

— Se vede, mormăi ea, dispreţuitor. Să-i telefonezi lui Maeve Livingstone. A sunat în fiecare zi.

— Credeam că-i clienta lui Grahame Coats.

— Da, dar el vrea să discuţi tu cu ea, spuse recepţionera şi-şi văzu de telefonul ei.

Grahame Coats era un nume care se rostea în întregime. Nu spuneai domnul Coats, nici numai Grahame. Agenţia îi aparţinea; reprezenta oameni şi încasa o parte din cîştigul acestora pentru că-i reprezenta.

Fat Charlie se duse în biroul său, care era într-o încăpere mică, pe care o împărţea cu un număr de fişete. Pe ecranul calculatorului său era un post-it galben, pe care scria „Caută-mă. GC“, aşa că Fat Charlie se duse către biroul enorm al lui Grahame Coats. Uşile acestuia erau închise. Fat Charlie ciocăni la uşă, apoi, nefiind sigur dacă auzise pe cineva răspunzîndu-i, deschise uşa şi îşi vîrî capul înăuntru.

Camera era goală. Nu era nimeni în ea.

— Bună ziua, zise Fat Charlie, nu prea tare.

Nu-i răspunse nimeni. În încăpere era oarecare dezordine: biblioteca ieşea din perete într-un unghi ciudat şi din spaţiul din spatele ei se auzea un bocănit care putea să fie provocat de un ciocan.

Fat Charlie închise uşa cît de încet putu şi se întoarse în biroul său.

Telefonul sună. Fat Charlie ridică receptorul.

— Aici Grahame Coats. Vino să mă vezi.

De data asta, Grahame Coats stătea în spatele biroului, iar biblioteca era lipită de perete. Nu-l invită pe Fat Charlie să se aşeze. Grahame Coats era un bărbat alb, de vîrstă medie, cu păr rar şi foarte blond. Dacă atunci cînd îl vedeai pe Grahame Coats te pomeneai gîndindu-te la un dihor albinos, îmbrăcat într-un costum scump, trebuie să ştii că nu erai primul căruia îi trecea prin minte o asemenea idee.

— Văd că te-ai întors printre noi, zise Grahame Coats. Dar mai înainte.

— Da, răspunse Fat Charlie. Apoi, pentru că Grahame Coats nu părea foarte încîntat de întoarcerea sa mai devreme, adăugă: îmi pare rău.

Grahame Coats strînse din buze, se uită la o hîrtie de pe biroul său, apoi îşi ridică din nou privirea.

— Înţelesesem că n-o să te întorci decît mîine. Ai venit ceva mai repede.

— Da, m-am întors în dimineaţa asta. Din Florida. M-am gîndit să vin aici. Sunt multe de făcut. Să arăt că am bunăvoinţă. Dacă e în regulă...

— Absacord, zise Grahame Coats, cuvântul fiind o condesare a „absolut de acord". A fost înmormîntarea ta.

— De fapt, a tatălui meu.

După ce-şi răsuci gîtul ca un dihor, patronul spuse:

— Eşti încă într-o zi de concediu medical.

— Exact.

— Maeve Livingstone. Văduva îngrijorată a lui Morris. Are nevoie de siguranţă. De cuvinte frumoase şi promisiuni plăcute. Roma n-a fost construită într-o zi. Sarcina actuală, de verificare a drepturilor lui Morris Livingstone şi de transmitere a banilor către ea, se desfăşoară fără încetare. Ea mă sună în fiecare zi, s-o ajut. De aceea, vreau să te ocupi de problemă.

— Bine, zise Fat Charlie. Pungaşii n-au timp de odihnă.

— Încă o zi, încă un dolar, spuse Grahame Coats, dînd din deget.

— Să învîrt la roata de moară? sugeră Fat Charlie.

— Să pui umărul şi să împingi la căruţă, zise Grahame Coats. Mi-a făcut plăcere să pălăvrăgesc cu tine. Dar amîndoi avem multă treabă de făcut.

Cînd se afla în apropierea lui Grahame Coats, Fat Charlie simţea că există ceva care: a) îl făcea să utilizeze clişee verbale şi b) începea să viseze cu ochii deschişi elicoptere negre, uriaşe, care deschideau focul, apoi aruncau butoaie cu napalm în flăcări asupra birourilor Agenţiei Grahame Coats. Fat Charlie îşi dorea să nu se afle la serviciu în

momentul în care se vor împlini visele acelea. Ar fi preferat să stea pe un scaun într-o cafenea micuţă, din cealaltă parte a Aldwych-ului, sorbind dintr-o cafea cu caimac şi aplaudînd, uneori, o încărcătură de napalm extrem de bine aruncată.

Din cele de mai sus puteţi să vă daţi seama că nu-i nevoie să ştiţi prea multe despre slujba lui Fat Charlie, în afară de faptul că nu era fericit acolo, şi, în principiu, aveţi dreptate. Fat Charlie lucra cu uşurinţă cu cifrele ceea ce-l făcea să-şi menţină slujba, dar avea o neîndemînare şi o sfială care-l împiedica să arate oamenilor ce făcuse şi cît de mult făcuse. Fat Charlie vedea în jurul său indivizi care avansau în mod implacabil spre nivelul lor de incompetenţă[9], în timp ce el rămînea la nivelul iniţial, executînd sarcini importante pînă în ziua în care se alătura şirului de şomeri şi începea din nou să privească programul de zi al televiziunii. Nu rămăsese niciodată mult timp fără slujbă, dar devenise şomer prea des în ultimii ani ca să se simtă în largul său în vreo funcţie. Însă nu considera că acest lucru îl afectează.

Îi telefonă lui Maeve Livingstone, văduva lui Morris Livingstone, cîndva cel mai celebru comic scund originar din Yorkshire din Anglia şi client de multă vreme al Agenţiei Grahame Coats.

— Alo, zise el, sunt Charles Nancy, de la departamentul de contabilitate al Agenţiei Grahame Coats.

— Oh, exclamă o voce de femeie la celălalt capăt al firului, credeam că o să mă sune chiar Grahame.

— E foarte ocupat. Aşa că... m-a desemnat pe mine. Deci, cu ce pot să vă ajut?

— Nu prea ştiu. Mă întrebam... adică managerul băncii se întreba – cînd or să vină restul banilor pentru drepturile lui Morris. Grahame Coats mi-a explicat ultima oară – da, cred că a fost ultima oară – adică atunci cînd am discutat

---

[9] Aluzie la Principiul lui Peter: într-o societate ierarhizată, fiecare tinde să avanseze pînă la punctul maxim de incompetenţă (n.t.).

ultima oară – că banii au fost investiţi – adică înţeleg că lucrurile astea durează – a spus că altfel aş pierde o grămadă de bani...

— Da, zise Fat Charlie. Ştiu că se ocupă. Dar lucrurile astea durează...

— Da, zise femeia. Presupun că durează. Am sunat la BBC şi mi s-a spus că s-au făcut mai multe plăţi de la moartea lui Morris. Ştiţi că au scos un DVD ce conţine toată seria de emisiuni *Cred că sunteţi Morris Livingstone*? Şi că vor relua ambele serii din *Short Back and Side* de Crăciun?

— Nu ştiam, recunoscu Fat Charlie. Sunt convins că Grahame Coats ştie. Află întotdeauna lucruri de genul ăsta.

— Am fost silită să-mi cumpăr singură un DVD, spuse femeia, tristă. Şi mi-am adus aminte de toate. De sunetul din culise, de mirosul din clubul BBC. Mărturisesc că m-a făcut să simt lipsa luminilor rampei. Ştiţi, aşa l-am întîlnit pe Morris. Am fost dansatoare. Am avut propria mea carieră.

Fat Charlie îi spuse că o să-i transmită lui Grahame Coats că managerul băncii era cam îngrijorat şi puse receptorul în furcă.

Se întrebă cum putea cineva să simtă lipsa luminilor rampei.

În cel mai groaznic coşmar al lui Fat Charlie, un reflector îl lumina de sus, dintr-un cer negru, iar el se afla pe o scenă întinsă, iar siluete nevăzute încercau să-l oblige pe Fat Charlie să stea în lumina reflectorului şi să cînte. Indiferent cît de iute şi de departe fugea, indiferent cît de bine se ascundea, îl găseau şi-l tîrau pe scenă, în faţa a zeci de figuri răbdătoare. Fat Charlie se trezea întotdeauna înainte să înceapă să cînte, se trezea tremurînd şi plin de sudoare, cu inima bubuindu-i ca un tun în piept.

Trecu ziua de muncă. Fat Charlie lucra aici de aproape doi ani. Era în agenţie de mai mult timp decît oricare altă persoană – cu excepţia lui Grahame Coats – pentru că în Agenţia Grahame Coats exista o mare fluctuaţie de personal. Dar, cu toată vechimea lui, nimeni nu păruse încîntat să-l vadă.

Fat Charlie stătea uneori la birou şi se uita pe fereastră, în timp ce ploaia cenuşie şi nesuferită bătea în geam, şi se imagina pe o plajă tropicală, cu valuri ce veneau dintr-o mare imposibil de albastră şi se spărgeau pe o plajă cu nisip imposibil de galben. Deseori, Fat Charlie se întreba dacă oamenii de pe plaja din imaginaţia sa – care priveau degetele albe ale valurilor ce se întindeau către ţărm, care ascultau păsările tropicale ciripind prin palmieri – visaseră vreodată să fie în Anglia, în timp ce plouă, într-o încăpere de dimensiunile unei ceşti aflată la etajul al cincilea dintr-o clădire pentru birouri, la mare distanţă de monotonia nisipului de-un auriu pur şi de plictiseala infernală a unei zile atît de perfecte, încît nici măcar o băutură cremoasă, care conţinea în mod evident prea mult rom şi care avea o umbrelă din hîrtie roşie, nu putea să o atenueze cu nimic. Şi chestia asta îl făcea să se simtă bine.

În drum spre casă se opri la un magazin de băuturi alcoolice şi cumpără o sticlă de vin alb german, iar de la mica prăvălie de lîngă locuinţa sa cumpără o lumînare cu miros de paciuli, apoi luă o pizza de la Pizza Place din apropiere.

Rosie îi telefonă la şapte şi jumătate de la cursul ei de yoga ca să-i spună că o să întîrzie un pic, apoi la ora opt, din maşină, ca să-i spună că fusese blocată în trafic, după aceea la nouă şi un sfert, ca să-l anunţe că ajunsese la colţul străzii. Pînă în momentul acela Fat Charlie băuse singur aproape toată sticla de vin alb şi mîncase toată pizza – cu excepţia unui triunghi.

Mai tîrziu se întrebă dacă spusese chestia aia din cauza vinului.

Rosie sosi la nouă şi douăzeci, aducînd prosoape şi o sacoşă plină cu şampoane, săpunuri şi o cutie mare cu maioneză pentru păr. Refuză scurt, dar amabilă, paharul de vin alb şi bucata de pizza – mîncase în timpul blocajului de trafic, îi explică ea. Făcuse o comandă. Aşa că Fat Charlie rămase în bucătărie şi-şi turnă vinul rămas în pahar, apoi alese brînza şi ardeii de pe partea superioară a bucăţii răcite de pizza, iar Rosie se duse să dea drumul la apă în baie;

deodată, începu să ţipe din răsputeri.

Fat Charlie ajunse în baie înainte să se termine primul ţipăt, tocmai cînd Rosie îşi umplea plămînii pregătindu-se pentru al doilea. Fat Charlie era convins că o s-o găsească plină de sînge. Spre surpriza şi uşurarea sa, Rosie nu sîngera. Purta un sutien albastru şi chiloţi şi arăta spre baie. În centrul acesteia era un păianjen mare, cafeniu, de grădină.

— Îmi pare rău, zise Rosie. M-a luat prin surprindere.

— Mai apar din cînd în cînd, zise Fat Charlie. Dau drumul la apă peste ei.

— Să nu mai faci aşa ceva, îl mustră Rosie. E o fiinţă vie. Du-l afară.

— Bine, zise Fat Charlie.

— O să aştept în bucătărie. Să-mi spui cînd ai terminat.

Cînd ai băut o sticlă întreagă de vin alb, prinderea unui păianjen de bucătărie, destul de vioi, într-un pahar transparent de plastic, ajutîndu-te doar cu o felicitare veche, devine o chestie de coordonare între mişcări şi privire mult mai dificilă ca în alte dăţi. Iar dificultatea sporeşte dacă alături se află logodnica, dezbrăcată parţial şi aproape isterică, ce priveşte peste umărul tău şi-ţi oferă sfaturi, cu toate că promisese să aştepte în bucătărie.

În ciuda ajutorului, Fat Charlie reuşi curînd să prindă păianjenul în pahar, acoperi gura paharului cu felicitarea primită de la un vechi coleg de scoală (si pe care scria EŞTI ATÎT DE BĂTRÎN PE CÎT TE SIMŢI, mesajul continuînd însă pe partea interioară ASA CA NU TI-O MAI FRECA, MANIACULE SEXUAL – LA MULŢI ANI!)

Duse păianjenul afară, în grădiniţa din faţa casei, care consta dintr-un gard – ca să aibă oamenii pe ce să vomite – şi mai multe lespezi mari, între care creştea iarba. Ridică paharul. În lumina galbenă a lămpilor cu sodiu, păianjenul părea negru. I se păru că păianjenul se uita la el.

— Îmi pare rău, îi spuse el păianjenului; şi, din cauza vinului care se împrăştia plăcut în interiorul său, vorbi cu voce tare.

Puse paharul şi felicitarea pe o lespede crăpată,

asteptînd să plece păianjenul. Acesta rămase nemişcat pe figura ursuleţului vesel desenat pe felicitare. Bărbatul şi păianjenul se priviră unul pe celălalt.

Fat Charlie îşi aminti ce-i spusese doamna Higgler, iar cuvintele îi veniră pe buze înainte să le poată opri. Poate că vorbise diavolul din el. Poate că vorbise alcoolul.

— Dacă-l vezi pe fratele meu, îi zise Fat Charlie păianjenului, spune-i să treacă pe aici şi să-mi zică bună ziua.

Păianjenul rămase unde era, ridică un picior, de parcă s-ar fi gîndit la ceva, apoi fugi pe lespede către gard şi dispăru.

Rosie îşi făcu baie, îl sărută pe Fat Charlie pe obraz, apoi se duse acasă.

Fat Charlie porni televizorul, dar se pomeni moţăind, aşa că îl închise şi se duse în pat, unde avu un vis atît de ciudat şi de plin de viaţă, încît îl ţinu minte tot restul vieţii.

Poţi să-ţi dai seama că-i vorba de un vis pentru că eşti undeva unde n-ai fost niciodată în viaţa adevărată. Fat Charlie nu fusese niciodată în California. Nu fusese niciodată în Beverly Hills. Îl văzuse destul în filme şi la televizor ca să simtă un fior liniştitor cînd recunoscu locul. Avea loc o petrecere.

Luminile din Los Angeles străluceau şi clipeau în faţa lui.

Oamenii de la petrecere păreau să se împartă clar în cei cu tăvi de argint, pline cu sandvişuri perfecte, şi cei care luau cîte ceva din tăvile de argint sau care refuzau să ia. Cei care erau hrăniţi se plimbau prin casa uriaşă, zîmbind, discutînd, fiecare dintre ei fiind convins de importanţa sa relativă în lumea Hollywoodului aşa cum fuseseră curtenii de la curtea vechii Japonii – şi, la fel ca în străvechea curte japoneză, fiecare dintre ei era convins că va fi în siguranţă dacă va urca pe scara socială. Acolo erau actori care doreau să fie vedete, vedete care doreau să fie producători independenţi, producători independenţi care duceau dorul siguranţei unei slujbe într-o casă de filme, regizori care doreau să fie vedete, patroni de case de filme care voiau să

fie patronii altor case de filme, cu mai puţine probleme, avocaţi care doreau să fie apreciaţi pentru calităţile lor personale sau, în lipsa acestora, doar să fie apreciaţi.

În visul lui Fat Charlie, acesta se vedea pe sine, simultan, atît din interior cît şi din exterior, iar el nu era el însuşi. În visele obişnuite ale lui Fat Charlie, acesta ar fi stat aşezat, susţinînd un examen despre ţinerea unei evidenţe duble, pe care uitase s-o înveţe, fiind convins că atunci cînd avea să se ridice de pe scaun avea să descopere că uitase să pună pe el ceva mai jos de mijloc, atunci cînd se îmbrăcase în dimineaţa aceea. În visele sale, Fat Charlie era el însuşi, dar ceva mai neîndemînatic.

Nu şi în visul acela.

În visul acela, Fat Charlie era grozav şi ultragrozav. Era şmecher, era şiret, era deştept, era singura persoană care nu purta o tavă la petrecere şi care nu fusese invitată. Şi se distra de minune, iar acest lucru reprezenta un motiv de uimire pentru Fat Charlie cel care dormea, pentru că acesta nu-şi închipuia ceva mai jenant decît să te duci undeva fără să fii invitat.

Spunea fiecărei persoane care-l întreba cine este o altă poveste despre cine e şi de ce se afla acolo. După o jumătate de oră, majoritatea celor de la petrecere erau convinşi că era reprezentantul unei firme de investiţii din străinătate, care dorea să cumpere una dintre casele de filme, iar după o altă jumătate de oră toată lumea ştia că intenţiona să facă o ofertă pentru Paramount.

Rîsul său era răsunător şi molipsitor, iar el părea că se distrează mai bine decît oricare altă persoană de la petrecerea aceea. Îl învăţă pe barman să pregătească un cocteil căruia îi spunea „Înţelegere dublă” care, deşi avea la bază şampanie, era, după cum explica el, demonstrat ştiinţific că nu-i alcoolic. Conţinea un strop din aia şi un strop din aialaltă, pînă cînd căpătă o culoare vie, purpurie; iar el înmîna băutura celor care treceau pe acolo, silindu-i cu veselia şi cu entuziasmul să soarbă, încît pînă şi cei care băuseră pînă atunci doar apă minerală – cu grijă, de parcă ar fi putut să explodeze – dădeau acum pe gît cu plăcere

lichidul purpuriu. Apoi, conform logicii visului, îi conduse pe toţi la piscină şi le propuse să-i înveţe trucul Mersului pe Apă. Era o chestie de încredere în sine, le explică el, de atitudine, de mod de abordare, de a şti cum să faci asta. Iar oamenilor de la petrecere li se părea că e bine să ştie Mersul pe Apă, că-i ceva ce ştiuseră dintotdeauna în sinea lor cum se face, dar pe care îl uitaseră, iar acum omul din faţa lor avea să le reaminteacă tehnica aceea.

Scoateţi-vă pantofii, le zise el, iar ei îşi scoaseră încălţămintea. Sergio Rossis, Christian Louboutins, Renè Caovillas se aliniară lîngă Nike şi Doc Martens, lîngă pantofii anonimi, din piele neagră, ai impresarilor. Iar el îi conduse, într-un fel de şir de conga, în jurul bazinului de înot, apoi spre suprafaţa apei. Apa era rece cînd o atingeai şi tremura ca piftia sub picioarele lor; unele femei şi mai mulţi bărbaţi se legănară pe ea, iar doi impresari mai tineri începură să sară pe suprafaţa piscinei, ca nişte copii pe o platformă de ţopăit. Departe, jos, luminile din Los Angeles sclipeau prin ceaţă, ca nişte galaxii îndepărtate.

Curînd, fiecare centimetru al bazinului era ocupat de petrecăreţi – care stăteau, dansau, se legănau şi ţopăiau pe apă. Apăsarea mulţimii era atît de puternică încît tipul şmecher – Charlie din visul său – se trase înapoi pe marginea de beton a bazinului şi luă o bucată de falafel-sashimi de pe o tavă de argint.

Un păianjen coborî de pe un fir de iasomie pe umărul individului şmecher. Merse în jos pe braţul acestuia, pînă în palmă, iar cînd ajunse acolo fu salutat cu un plin de încîntare.

Urmă o perioadă de tăcere, de parcă omul asculta ce-i spunea păianjenul, asculta ceva ce numai el putea auzi. Apoi zise: *Cere şi ţi se va da. Nu este acesta adevărul?*

Şi aşeză cu grijă păianjenul pe o frunză de iasomie.

În aceeaşi clipă, toţi cei care stăteau cu picioarele goale pe suprafaţa bazinului de înot îşi amintiră că apa e un lichid, nu un corp solid, şi că de aceea oamenii nu merg în mod obişnuit pe apă, iar dansul şi ţopăitul pe apă e imposibil.

Oamenii aceia, piese care acţionau maşinăria visului, căzură deodată, complet îmbrăcaţi, în apa adîncă de la unul la patru metri. Se udară, se încurcară, se speriară.

Individul cel şmecher merse foarte calm de-a latul bazinului, călcînd pe capetele şi pe mîinile oamenilor, fără să-şi piardă echilibrul. Apoi ajunse la capătul piscinei, unde începea o rîpă, şi făcu un salt uriaş, ajungînd pînă la luminile din Los Angeles, care sclipiră şi-l înghiţiră ca un ocean.

Oamenii din bazin ieşiră afară, furioşi, supăraţi, zăpăciţi, uzi şi, în unele cazuri, pe jumătate înecaţi...

În South London era dimineaţa devreme. Lumina avea o culoare albastră-cenuşie.

Fat Charlie se dădu jos din pat, tulburat din cauza visului, şi se duse la fereastră. Perdelele erau trase. Fat Charlie văzu începutul răsăritului, imensul portocaliu sîngeriu al soarelui înconjurat de nori cenuşii, pătaţi cu stacojiu. Felul acela de cer care face pînă şi cea mai prozaică persoană să descopere că în străfundul sufletului său simte nevoia de a se apuca să picteze în ulei.

Fat Charlie se uită la răsărit. *Cer roşu dimineaţa,* îşi zise el. *Avertisment pentru marinari.*

Visul său fusese foarte bizar. *O petrecere în Hollywood. Secretul Mersului pe Apă. Bărbatul acela, care era el şi nu era el...*

Fat Charlie îşi dădu seama că-l cunoştea pe bărbatul din vis, îl cunoştea de undeva, şi-şi mai dădu seama că acest lucru îl va irita pentru tot restul zilei dacă nu va lămuri lucrurile, aşa cum te irită o bucată de aţă dentară rămasă între doi dinţi sau încercarea de a stabili diferenţa precisă între cuvintele *lubric* şi *lasciv.*

Privi pe fereastră.

Era abia şase dimineaţa, iar lumea era potolită. Un om care-şi plimba cîinele devreme, la capătul străzii, încuraja un pomeranian să-şi facă nevoile. Un poştaş umbla din casă în casă, după care se întorcea la camioneta sa roşie. Apoi ceva se mişcă pe pavajul de lîngă casa sa, iar Fat Charlie privi în jos.

Lîngă gard stătea un bărbat. Cînd văzu că Fat Charlie, îmbrăcat în pijama, se uită în jos, individul rînji şi făcu semn cu mîna. Urmă un moment de recunoaştere care-l zdruncină profund pe Fat Charlie: cunoştea atît rînjetul, cît şi fluturarea mîinii, deşi nu-şi dădu seama imediat de unde. Ceva din vis mai rămăsese în mintea lui Fat Charlie, făcîndu-l să nu se simtă în largul său, făcînd lumea să pară ireală. Charlie se frecă la ochi. Persoana de lîngă gard dispăruse. Fat Charlie speră că individul plecase, plecase pe drum, cufundîndu-se în resturile ceţii de dimineaţă, luînd cu el jena, enervarea şi nebunia pe care le adusese.

Şi atunci se auzi soneria.

Fat Charlie îşi puse halatul şi coborî.

În viaţa lui nu pusese niciodată lanţul de siguranţă înainte să deschidă uşa, dar de data asta puse lanţul în lăcaş înainte să apese pe clanţă. Apoi deschise uşa din faţă vreo zece centimetri.

— Bună dimineaţa, zise el, fără vlagă.

Zîmbetul ce se vedea prin crăpătura uşii ar fi putut să lumineze un sat.

— M-ai chemat şi am venit, zise străinul. Fat Charlie, ai de gînd să-mi deschizi uşa?

— Cine eşti?

În clipa aceea îşi dădu seama unde-l mai văzuse pe bărbatul acela: la înmormîntarea mamei sale, în capela cea mică a crematoriului. Acolo văzuse ultima oară zîmbetul acela. Şi ştiu şi răspunsul, îl ştiu înainte ca bărbatul să rostească vreo vorbă.

— Sunt fratele tău, spuse bărbatul.

Fat Charlie închise uşa. Scoase lanţul de siguranţă şi deschise larg uşa. Bărbatul era tot acolo.

Fat Charlie nu era prea lămurit cum trebuie să salute un potenţial frate imaginar în care nu crezuse pînă atunci. Aşa că rămaseră locului, unul într-o parte a uşii, celălalt în cealaltă parte, pînă cînd fratele lui zise:

— Poţi să-mi spui Spider[10]. Nu mă inviţi înăuntru?

---

[10] Spider – păianjen (n.t.).

— Ba da. Sigur. Te rog. Intră.

Fat Charlie îl conduse pe bărbat pe scări.

Uneori se întîmplă lucruri imposibile. Iar cînd se întîmplă, majoritatea oamenilor le fac faţă. Astăzi, ca în fiecare zi, vreo cinci mii de oameni de pe faţa planetei vor trăi lucruri care-se-întîmplă-o-dată-la-un-milion-de-cazuri şi nici unul dintre ei nu va refuza să creadă în ceea ce le spun simţurile. Majoritatea vor spune ceva care-i echivalentul a „Ce lume amuzantă!” şi-şi vor vedea de treburi. Aş că în timp ce o parte a lui Fat Charlie încerca să găsească o explicaţie logică, sănătoasă, normală pentru ceea ce se întîmplă, cea mai mare parte a sa se obişnuise deja cu ideea că în spatele lui, pe scări, urca un frate pe care nu ştiuse că-l are.

Ajunseră în bucătărie şi rămaseră acolo.

— Vrei o ceaşcă de ceai?

— N-ai cafea?

— Numai solubilă.

— E bună şi aia.

Fat Charlie porni ceainicul.

— Vii de departe? întrebă el.

— Din Los Angeles.

— Cum a fost zborul?

Bărbatul se aşeză la masa din bucătărie. Ridică din umeri. Un gest care putea însemna orice.

— Hmmm. Vrei să rămîi mai mult timp?

— Nu m-am gîndit încă.

Bărbatul – Spider – privi în jur, uitîndu-se la bucătăria lui Fat Charlie de parcă nu mai fusese pînă atunci într-o bucătărie.

— Cum vrei cafeaua?

— Neagră ca noaptea, dulce ca păcatul.

Fat Charlie îi puse cana în faţă, apoi îi oferi un bol cu zahăr.

— Serveşte-te.

În timp ce Spider punea linguriţă după linguriţă de zahăr în cafea, Fat Charlie se aşeză în faţa lui şi-l privi.

Între cei doi exista o asemănare, un aer de familie. Lucru

incontestabil, chiar dacă asta nu justifica intensul simţămînt de familiaritate pe care-l trăia Fat Charlie văzîndu-l pe Spider. Fratele său arăta aşa cum îşi dorea Fat Charlie să arate, fără să ţină seama de individul ce-l dezamăgea un pic şi pe care-l vedea cu o regularitate monotonă în oglinda din baie. Spider era mai înalt, mai zvelt, mai calm. Purta o jachetă din piele neagră cu stacojiu şi jambiere din piele neagră şi părea să se simtă în largul lui cu ele. Fat Charlie încercă să-şi amintească dacă aşa era îmbrăcat tipul şmecher din visul său. Bărbatul acela lăsa impresia că toată lumea e a sa. Simplul fapt că stătea la aceeaşi masă cu el îl făcea pe Fat Charlie să se simtă neîndemînatic, cu înfăţişare nepotrivită şi puţin cam prost. Nu din cauza hainelor pe care le purta Spider, ci pentru că Fat Charlie ştia că, dacă le-ar fi îmbrăcat el, ar fi arătat de parcă ar fi fost travestit. Nu din cauza felului în care zîmbea Spider – natural, încîntător – ci din cauza certitudinii depline şi de nezdruncinat a lui Fat Charlie că ar fi putut să exerseze în faţa oglinzii din clipa aceea pînă la sfîrşitul lumii, fără să reuşească să scoată un zîmbet care să fie măcar pe jumătate de fermecător, de semeţ sau de blînd.

— Ai fost la incinerarea mămicii, zise Fat Charlie.

— Am vrut să vin să discut cu tine după slujba funerară, zise Spider. N-am fost convins că era o idee bună.

— Aş fi vrut să fi venit, zise Fat Charlie, apoi se gîndi la ceva şi adăugă; am crezut că o să fii la înmormîntarea lui tăticu.

— Poftim?

— La înmormîntarea lui. A avut loc în Florida. Acum două zile.

Spider clătină din cap.

— Nu-i mort. Sunt sigur că aş fi ştiut, dacă ar fi murit.

— E mort. L-am îngropat. Adică am umplut groapa. Întreab-o pe doamna Higgler.

— Cum a murit?

— Atac de cord.

— Asta nu înseamnă nimic. Înseamnă doar că a murit.

— Da. A murit.

Spider încetase să zîmbească. Se uita în cafea de parcă ar fi bănuit că poate să găsească un răspuns în ea.

— Trebuie să verific, zise Spider. Nu că nu te-aş crede. Dar cînd e vorba de tatăl tău... Chiar dacă tatăl tău e şi tatăl meu.

Şi se strîmbă. Fat Charlie ştia ce înseamnă strîmbătura aceea. O făcuse şi el – în sinea sa – de multe ori cînd venise vorba de tatăl lui.

— Locuieşte în acelaşi loc? Lîngă casa în care am crescut?

— Doamna Higgler? Da. Locuieşte tot acolo.

— N-ai nimic de acolo? Un tablou? Poate o fotografie?

— Am adus acasă o cutie întreagă.

Fat Charlie nu deschisese cutia cea mare de carton pînă atunci. Rămăsese pe hol. Aduse cutia în bucătărie şi o puse pe masă. Luă un cuţit şi tăie banda adezivă care o înconjura. Spider scotoci în cutie cu degetele sale lungi, manevrând fotografiile ca pe nişte cărţi de joc, pînă cînd scoase una cu mama lor şi cu doamna Higgler stînd pe veranda doamnei Higgler, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

— Veranda mai e acolo?

Fat Charlie încercă să-şi amintească.

— Mi se pare că da, răspunse el.

Ulterior nu fu în stare să-şi amintească dacă fotografia crescuse foarte mare sau dacă Spider devenise foarte mic. Deşi putea să jure că nu se întîmplase nici una, nici alta, totuşi era de netăgăduit că Spider intrase în fotografie, iar aceasta sclipise, fremătase şi-l înghiţise.

Fat Charlie se frecă la ochi. Era singur în bucătărie, la ora şase dimineaţa. Pe masă se afla o cutie plină cu fotografii şi cu hîrtii, lîngă o cană goală, pe care o luă şi o puse în chiuvetă. Se duse pe hol, pînă în dormitor, se întinse pe pat şi dormi pînă-l trezi deşteptătorul, la şapte şi jumătate.

Capitolul Patru
CARE SE ÎNCHEIE CU O SEARĂ CU VIN, FEMEI ŞI CÎNTECE

Fat Charlie se trezi.

Amintirile din visul în care se întâlnise cu un frate ca o vedetă de cinema se amestecau cu cele dintr-un vis în care preşedintele Taft venise în vizită, aducînd cu el o grămadă de benzi desenate *Tom şi Jerry.* Fat Charlie făcu duş şi luă metroul spre serviciu.

În timpul zilei îl obsedă ceva, dar nu-şi dădea seama ce. Punea lucrurile aiurea. Uita lucruri. La un moment dat, începu să cînte în timp ce stătea la birou, nu pentru că ar fi fost fericit, ci pentru că uitase că nu e. Îşi dădu seama că fredona abia cînd Grahame Coats îşi vîrî capul pe uşa cămăruţei cît un dulap a lui Fat Charlie, ca să-l mustre.

— Nu-i voie la birou cu radiouri, walkmanuri, dispozitive de citire MP3 sau alte instrumente similare de produs muzică, zise Graham Coats, privindu-l ca un dihor. Acestea produc o stare de pierdut vreme, o stare demnă de dispreţ în lumea celor care trudesc toată ziua.

— N-a fost radioul, recunoscu Fat Charlie, înroşindu-se la faţă.

— Nu? Atunci ce-a fost, dacă vrei să-mi spui?

— Eu am fost.

— Tu?

— Da. Cîntam. Îmi pare rău...

— Aş fi jurat că-i radioul. Şi aş fi greşit. Doamne! Bine, dacă dispui de un asemenea talent, dacă ai o asemenea pricepere, poate că ar trebui să ne părăseşti ca să urci pe scenă, să distrezi mulţimea, poate să ai propria ta emisiune, în loc să ocupi un loc într-un birou în care alţii încearcă să muncească. Un loc în care sunt dirijate carierele oamenilor.

— Nu, zise Fat Charlie. Nu vreau să plec. Pur şi simplu

nu mi-am dat seama!

— Atunci trebuie să înveţi să-ţi stăpîneşti cheful de cîntat – cu excepţia cazului cînd eşti în baie, sub duş sau pe bănci, cînd îţi încurajezi echipa favorită de fotbal, zise Grahame Coats. Eu însumi sunt suporter al echipei Crystal Palace. Sau îţi cauţi de lucru în altă parte.

Fat Charlie zîmbi, apoi îşi dădu seama că nu avea nici un chef să zîmbească şi deveni serios, dar în momentul acela Grahame Coats părăsi încăperea, aşa că Fat Charlie înjură în şoaptă, îşi puse braţele pe birou şi-şi lăsă capul pe ele.

— Tu cîntai? îl întrebă una dintre fetele cele noi din departamentul Legătura cu Artiştii; Fat Charlie nu reuşea niciodată să le reţină numele, pentru că plecau repejor de acolo.

— Se pare că da.

— Ce cîntai? Era frumos.

Fat Charlie îşi dădu seama că nu ştia. Răspunse:

— Nu-s sigur... Nu am ascultat.

Fata rîse şi spuse calmă:

— Avea dreptate. Ar trebui să înregistrezi discuri, nu să-ţi iroseşti timpul aici.

Fat Charlie nu ştiu ce să zică. Roşu la faţă, începu să verifice cifre, să ia notiţe şi să lipească post-it-uri cu mesaje pe ecranul calculatorului, pînă fu sigur că fata plecase.

Sună Maeve Livingstone. Îl *ruga* pe Fat Charlie să aibă grijă ca Grahame Coats să-i telefoneze managerului băncii ei. El îi spuse că o să facă tot ce putea. Iar ea îi răspunse că o să vadă cît se străduise.

Rosie îl sună pe mobil, la ora patru după-amiaza, ca să-i spună că apa curgea din nou în apartamentul ei şi să-i aducă la cunoştinţă o ştire bună, mama ei decisese să se intereseze de nunta ce urma să aibă loc şi-i ceruse să se ducă la ea în seara aceea, ca să discute.

— Foarte bine, zise Fat Charlie, dacă organizează ea masa, o să economisim o avere.

— Nu-i frumos din partea ta. O să te sun diseară, să-ţi spun cum a fost.

Fat Charlie îi spuse că o iubeşte şi puse receptorul în

furcă. Cineva se uita la el. Se întoarse.

Grahame Coats zise:

— Cel care dă telefoane personale în timpul serviciului, va culege ce-a semănat. Ştii cine a zis asta?

— Dumneavoastră?

— Aşa e, zise Grahame Coats. Eu am zis. Şi niciodată nu s-a spus lucru mai adevărat. Consideră discuţia asta un avertisment oficial.

Şi zîmbi, un zîmbet plin de mulţumire de sine care-l obligă pe Fat Charlie să se gîndească la urmările posibile ale înfigerii pumnului său în pîntecul dolofan al lui Grahame Coats. Fat Charlie decise că ar fi o combinaţie de concediere şi acţiune în justiţie pentru vătămare corporală. Indiferent de urmări, însă ar fi fost un lucru grozav.

Fat Charlie nu era, de felul său, un om violent. Dar visa. Visele sale cu ochii deschişi erau chestii fără importanţă şi plăcute. I-ar fi plăcut să aibă destui bani ca să mănînce în restaurante bune de fiecare dată cînd şi-ar fi dorit. Îşi dorea o slujbă în care să nu-i spună nimeni ce să facă. Voia să poată cînta fără probleme, chiar dacă n-ar fi fost nimeni să-l audă.

Dar în după-amiaza aceea visele sale cu ochii deschişi căpătară o formă diferită: pentru început, putea să zboare, iar gloanţele săreau izbindu-se de pieptul său puternic cînd cobora din cer ca s-o salveze pe Rosie de o bandă de tîlhari ce voiau s-o răpească. Ea s-ar fi ţinut bine de el în timp ce zburau împreună spre apus, către Fortăreaţa Grozavă, unde locuia el, iar cînd ar fi ajuns acolo ea ar fi fost atît de copleşită de sentimentul de recunoştinţă, încît ar fi decis cu entuziasm să nu-l mai bată la cap cu să-aşteptăm-pînă-după-nuntă şi ar fi început să vadă cît de repede puteau să umple borcanul cu monede…

Visele cu ochii deschişi reduceau stresul muncii sale în Agenţia Grahame Coats, care consta în a spune oamenilor că cecurile lor erau la poştă sau a suna după banii pe care trebuia să-i primească agenţia.

La ora şase seara, Fat Charlie îşi închise calculatorul şi coborî cele cinci etaje pe scări. Nu plouase. Deasupra,

graurii se roteau şi ciripeau: corul de înserare al oraşului. Toţi cei de pe stradă se grăbeau undeva. Majoritatea, asemnea lui Fat Charlie, mergeau pe Kingsway îndreptîndu-se spre staţia de metrou Holborn. Ţineau capul în jos şi aveau înfăţişarea celor care vor să se ducă acasă, să se culce.

Exista totuşi o persoană care nu se ducea nicăieri. Stătea locului, cu faţa spre Fat Chalie şi spre ceilalţi navetişti, iar jacheta sa de piele fîlfîia în bătaia vîntului. Nu zîmbea.

Fat Charlie îl zări de la capătul străzii. În timp ce se apropia de el, totul deveni ireal. Ziua se topi, iar el îşi dădu seama pentru ce îşi irosise vremea încercînd să-şi amintească.

— Salut, Spider, spuse el, cînd ajunse mai aproape.

Spider arăta de parcă în interiorul său avea loc o adevărată furtună. Părea gata să izbucnească în plîns. Fat Charlie nu-şi dădea seama dacă aşa stau lucrurile. Pe figura lui Spider se citeau atît de multe emoţii, încît oamenii de pe stradă se uitau în altă parte, ruşinaţi.

— Am fost acolo, zise el, cu voce inexpresivă. Am văzut-o pe doamna Higgler. M-a dus la mormînt. Tatăl meu a murit şi eu n-am ştiut.

— Era şi tatăl meu, Spider, zise Fat Charlie.

Se întrebă cum de uitase de Spider, cum de-l scosese din viaţa sa ca pe un vis.

— E adevărat.

Cerul înserării era străbătut de grauri. Se roteau şi treceau de pe un acoperiş pe altul.

Spider tresări şi rămase încordat. Părea să fi luat o decizie.

— Ai dreptate, zise el. Trebuie să facem asta împreună.

— Exact, zise Fat Charlie. Ce să facem? întrebă el, dar Spider chemase deja un taxi.

— Avem necazuri, zise Spider lumii. Tatăl nostru nu mai este. Inimile ne sunt grele. Mîhnirea s-a aşternut asupra noastră ca polenul în perioada sezonului de alergie. Stăm în beznă şi ghinionul e singurul nostru tovarăş.

— Aşa e, domnilor, zise vesel taximetristul. Unde să vă duc?

— Acolo unde pot fi găsite cele trei remedii împotriva beznei din suflet, îi răspunse Spider.

— Poate luăm un curry, propuse Fat Charlie.

— Există trei lucruri şi numai trei care pot înlătura durerea pricinuită de moarte şi pot reduce necazurile vieţii, zise Spider. Acestea sunt vinul, femeile şi cîntecul.

— Şi curry e bun, îi atrase atenţia Fat Charlie, dar nu-l ascultă nimeni.

— Există o anumită ordine? întrebă taximetristul.

— Mai întîi vinul, îl anunţă Spider. Rîuri, lacuri şi oceane întinse de vin.

— Aveţi dreptate, spuse taximetristul şi intră în trafic.

— Am un sentiment neplăcut legat de toate astea, zise îndatoritor Fat Charlie.

Spider dădu din cap.

— Sentiment neplăcut. Da. Amîndoi avem sentimente neplăcute. În seara asta ne vom lua sentimentele neplăcute, le vom împărtăşi şi le vom înfrunta. Vom jeli. Vom scurge drojdia amară a mortalităţii. Frate, durerea împărtăşită nu-i durere dublată, ci înjumătăţită. Omul nu-i o insulă.

— Şi nu întreba pentru cine bat clopotele, intonă taximetristul. Pentru tine bat.[11]

— Oho! exclamă Spider. Ai spus un koan[12] foarte tare!

— Mulţumesc, zise taximetristul.

— În regulă, aşa se termină. Eşti un soi de filosof. Eu sunt Spider. El e fratele meu, Fat Charlie.

— Charles, se prezentă Fat Charlie.

— Steve, răspunse taximetristul. Steve Burridge.

— Domnule Burridge, ce-ai zice dacă ţi-am propune să fii şoferul nostru personal în seara asta?

---

[11] Citate celebre din John Donne, 1572–1631 (n.t.).

[12] Koan – frază sau istorisire din buddhismul zen, inaccesibilă înţelegerii raţionale, dar accesibilă prin intuiţie (n.t.).

Steve Burridge le spuse că i se terminase schimbul şi că acum urma să ducă taxiul acasă peste noapte, apoi va cina cu domna Burridge; micii Burridge îl aşteptau.

— Ai auzit? zise Spider. Un familist. Eu şi fratele meu suntem tot ce-a mai rămas din familia noastră. Şi acum e prima oară cînd ne întîlnim.

— Ce poveste! zise taximetristul. E vorba de o duşmănie veche?

— Nu. Pur şi simplu n-a ştiut că are un frate, zise Spider.

— Tu ai ştiut? întrebă Fat Charlie. Ai ştiut de mine?

— Ar fi trebuit să ştiu, răspunse Spider. Dar asemenea lucruri se uită uşor.

Taxiul se opri lîngă trotuar.

— Unde suntem? întrebă Fat Charlie.

Nu merseseră prea departe, aşa că-şi închipuia că sunt undeva, pe lîngă Fleet Street.

— Am ajuns unde aţi cerut să fiţi dus, răspunse taximetristul. Vin.

Spider ieşi din maşină şi privi exteriorul din stejar ros de carii şi sticlă murdară al unei crame vechi.

— Perfect, zise el. Frate, plăteşte cursa.

Fat Charlie îl plăti pe taximetrist. Apoi intrară, şi coborîră pe treptele de lemn pînă într-o pivniţă unde avocaţi rotofei beau cot la cot cu administratori palizi ai pieţii financiare. Pe podea era răspîndit rumeguş, iar pe o tablă din spatele barului fusese scrisă cu creta o listă ilizibilă de vinuri.

— Ce bei? întrebă Spider.

— Doar un pahar din vinul roşu al casei, zise Fat Charlie.

Spider se uită grav la el.

— Suntem ultimele vlăstare din neamul lui Anansi. N-o să-l jelim pe tatăl nostru cu vinul roşu al casei!

— Hmm. Da. Bine. O să beau ce bei şi tu.

Spider se duse la bar, croindu-şi drum prin mulţimea de oameni de parcă aceştia n-ar fi existat. Se întoarse după cîteva minute cu două pahare, un tirbuşon şi o sticlă de vin plină de praf. Scoase dopul cu o uşurinţă ce-l impresionă profund pe Fat Charlie – care întotdeauna era silit să scoată din vinul său bucăţi de dop. Spider turnă din sticlă un vin

atît de maroniu, încît era aproape negru. Umplu fiecare pahar, apoi aşează unul în faţa lui Fat Charlie.

— Să închinăm în amintirea tatălui nostru, zise el.

— Pentru tata, spuse Fat Charlie şi ciocni paharul de cel al lui Spider, reuşind ca prin minune să nu verse din el, apoi gustă din vin; era ciudat de amar, de aromat şi de sărat. Ce-i ăsta?

— Vin pentru înmormîntări, de acela care se bea la priveghiuri pentru zei. N-au mai făcut aşa ceva de mult timp. I s-a adăugat aloe amar, rozmarin şi lacrimi de fecioare cu inima zdrobită.

— Şi aşa ceva se vinde într-o cramă din Fleet Street? întrebă Fat Charlie, apoi luă sticla. Dar eticheta era prea decolorată şi prea murdară ca să poată fi citită. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Localurile astea vechi au marfă bună, dacă ştii s-o ceri, zise Spider. Sau aşa cred eu.

Fat Charlie sorbi iarăşi din vin. Era tare şi cu gust puternic.

— Nu-i vin de sorbit, zise Spider. E vin de jelit. Îl dai pe gît. Aşa, spuse el şi trase o duşcă zdravănă, apoi se strîmbă. Şi, în plus, aşa are gust mai bun.

Fat Charlie ezită, apoi luă o gură din vinul acela ciudat. Îşi imagină că simte gust de aloe şi de rozmarin. Se întrebă dacă sarea era cu adevărat lacrimi.

— Au pus rozmarin pentru amintire, spuse Spider şi începu să umple paharele.

Fat Charlie încercă să-i explice că nu putea să bea prea mult vin în seara aceea, că are de lucru a doua zi, dar Spider îl întrerupse.

— E rîndul tău să închini.

— Da. Bine. Pentru mama.

Băură pentru mama lor. Fat Charlie descoperi că gustul vinului amar începu să-i placă; se pomeni că ochii îl înţepau, că-l cuprinse o senzaţie ele pierdere, profundă şi dureroasă. Îi lipsea mama sa. Îi lipsea copilăria sa. Îi lipsea pînă şi tatăl său. În cealaltă parte a mesei, Spider clătină din cap; o lacrimă alunecă pe faţa sa şi căzu în paharul cu

vin; el se întinse după sticlă şi turnă în paharele amîndurora.

Fat Charlie bău.

În timp ce bea, mîhnirea îl cuprinse, umplîndu-i capul şi trupul cu sentimentul pierderii şi cu durerea absenţei, scurgîndu-se prin el ca valurile de pe un ocean.

Şi lui îi curgeau lacrimile pe faţă, scurgîndu-i-se în băutură. Căută în buzunar o batistă. Spider turnă în pahare ultimele picături de vin negru.

— Aici chiar vînd un asemenea vin?

— Aveau o sticlă şi nu ştiau că o au. A fost nevoie să li se reamintească.

Fat Charlie îşi suflă nasul.

— N-am ştiut niciodată că am un frate, zise el.

— Eu ştiam, spuse Spider. Am vrut întotdeauna să-ţi caut adresa, dar m-am luat cu altele. Ştii cum e.

— Nu prea.

— Intervin tot felul de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri. Care intervin. Asta fac lucrurile. Intervin. Nu poţi să ţii seama de toate.

— Dă-mi un exemplu.

Spider mai bău din vin.

— Bine. Ultima oară cînd am hotărît că trebuie să ne întîlnim am petrecut zile întregi plănuind totul. Voiam să fie o întîlnire perfectă. Trebuia să-mi aleg garderoba. Apoi trebuia să decid ce o să-ţi spun cînd o să ne întîlnim. Ştiam că întîlnirea a doi fraţi e subiect de epopee, nu-i aşa? Am hotărît că singurul fel în care aş putea să tratez problema cu seriozitatea cuvenită era să folosesc versuri. Dar ce fel de versuri? Aveam să le cînt în ritm de rap? Sau să le recit? Nu puteam să te salut cu o cimilitură. Aşadar, da... Trebuia să fie ceva trist, ceva impresionant, ritmic, epic. Şi mi-a venit ideea. Am obţinut un prim vers perfect: *Sîngele cheamă sîngele, ca sirenele în noapte.* Spunea atît de multe! Ştiam că puteam să exprim totul în versurile acelea – oamenii care mor pe alei, sudoarea şi coşmarurile, puterea spiritelor libere ce nu pot fi înfrînte. Totul avea să

fie acolo. Apoi am ajuns la al doilea vers şi din toată chestia s-a ales praful. Am reuşit să compun doar *Tum-tumpty-tumpty-tumpty se va încăiera.*

Fat Charlie clipi nedumerit:

— Cine-i Tum-tumpty-tumpty-tumpty?

— Nu-i nimeni. Am pus ceva acolo unde trebuia să fie cuvinte. N-am mai continuat şi nu puteam să mă mulţumesc cu un singur vers, cu nişte tumpty şi cu trei cuvinte dintr-un poem epic. Ar fi însemnat că nu te respect.

— Păi...

— Exact. Aşa că m-am dus în Hawai pentru o săptămînă. După cum am spus, a intervenit ceva.

Fat Charlie mai bău din vin. Începuse să-i placă. Uneori, un gust puternic se potriveşte cu o emoţie puternică, iar acesta era un asemenea moment.

— N-a fost întotdeauna vorba de al doilea vers dintr-un poem, nu-i aşa?

Spider îşi puse mîna subţire peste mîna mai mare a lui Fat Charlie.

— Am vorbit destul despre mine. Vreau să aflu mai multe despre tine.

— Nu-s multe de spus, zise Fat Charlie.

Îi povesti fratelui său despre viaţa sa. Despre Rosie şi despre mama lui Rosie, despre Grahame Coats şi despre Agenţia Grahame Coats, iar fratele său dădea din cap. Acum, cînd punea totul în cuvinte, Fat Charlie îşi dădu seama că nu avea o viaţă prea grozavă.

— Totuşi, zise filozofic Fat Charlie, îmi imaginez că oamenii despre care citeşti în rubricile de scandal ale ziarelor spun că viaţa lor e banală, fără sens şi fără înţeles.

Ridică sticla de vin deasupra paharului său, sperînd să mai fie în ea suficient vin ca să-i ajungă de-o înghiţitură, dar rămăsese doar un strop. Sticla se golise. Durase mai mult decît ar fi fost normal, dar acum nu mai rămăsese nimic din ea.

Spider se ridică.

— Am, întîlnit asemenea oameni, zise el. Cei din revistele lucioase. Am mers printre ei. Am văzut cu ochii

mei vieţile lor goale şi găunoase. I-am privit din umbră, cînd se credeau singuri. Frăţioare, pot să-ţi spun că nici unul dintre ei n-ar vrea să-şi schimbe viaţa cu a ta, nici dacă l-ai ameninţa cu moartea. Hai!

— Unde? Unde mergem?

— Plecăm. Am îndeplinit prima parte a treimii minunii noastre din această noapte. Vinul a fost băut. Au mai rămas două părţi.

— Hmm...

Fat Charlie îl urmă pe Spider afară, sperînd că aerul rece al nopţii îi va limpezi mintea. Nu se întîmplă aşa. Capul lui Fat Charlie părea gata să-şi ia zborul, dacă n-ar fi fost bine prins de trup.

— Urmează femeile, zise Spider. Apoi cîntecele.

Probabil că merită să menţionăm că în viaţa lui Fat Charlie femeile nu interveneau pur şi simplu. Trebuia să le fii prezentat, trebuia să-ţi iei inima-n dinţi ca să le vorbeşti, trebuia să găseşti un subiect despre care să vorbeşti, şi, după ce săvîrşeai toate aceste fapte măreţe, urmau alte culmi de cucerit. Trebuia să îndrăzneşti să le întrebi ce făceau sîmbătă seară şi, după ce făceai asta, aflai că majoritatea se spălau pe cap, îşi completau jurnalul, dădeau instrucţiuni rîndaşilor sau trebuia să aştepte lîngă telefon să nu le sune alt bărbat.

Dar Spider trăia într-o altă lume.

Merseră pe jos spre West End, oprindu-se cînd ajunseră lîngă o cîrciumă plină de lume. Patronii stropeau pavajul şi Spider poposi ca să salute ceea ce se dovedi a fi sărbătorirea zilei de naştere a unei tinere doamne numită Sybilla, care a fost foarte flatată cînd Spider insistă să-i facă cinste cu un rînd de băutură ei şi prietenelor ei. Apoi le spuse bancuri – şi raţa zise *să treci asta pe nota mea? Drept ce mă iei? Drept un pervers?* – şi rîdea de propriile bancuri, cu un rîs răsunător şi plin de veselie. Ţinea minte numele tuturor oamenilor din jur. Discuta cu ei şi asculta ce-i spuneau aceştia. Cînd Spider anunţă că venise timpul să caute altă cîrciumă, întregul grup care sărbătorea ziua

de naştere decise, ca o singură femeie, să meargă cu el.

Cînd ajunseră în a treia circiumă, Spider semăna cu vedetele din videoclipurile rock. Era înfăşurat cu femei. Acestea se înghesuiau în el. Multe îl sărutaseră, jumătate în glumă, jumătate în serios. Fat Charlie privea, cu o oroare plină de invidie.

— Eşti paznicul lui? îl întrebă una dintre fete.

— Poftim?

— Paznic. Eşti paznicul lui?

— Nu, răspunse Fat Charlie. Sunt fratele lui.

— Oho! exclamă ea. Nu ştiam că are un frate. Cred că-i un tip uluitor.

— Şi eu cred, zise o alta, care petrecuse ceva timp înghesuindu-se în Spider, pînă cînd fusese împinsă de lîngă el de apăsarea altor trupuri cu idei similare; îl observă pentru prima oară pe Fat Charlie. Eşti managerul său?

— Nu, e fratele lui, spuse prima fată. Abia mi-a spus, adăugă ea, muşcător.

Cea de-a doua o ignoră.

— Sunteţi din Statele Unite? întrebă ea. Aveţi un pic de accent.

— Pe cînd eram mai tînăr am locuit în Florida, zise Fat Charlie. Tatăl meu era american, mama mea era... de fel era din Saint Andrews, dar a crescut în...

Nimeni nu-l asculta.

Cînd plecară de acolo, cei rămaşi de la petrecerea de ziua de naştere îi însoţiră. Femeile îl înconjurară pe Spider, interesîndu-se unde mergeau mai departe. Fură propuse restaurante şi cluburi de noapte. Spider se mulţumi să rînjească şi merse mai departe.

Fat Charlie se tîra după ei, simţindu-se mai în plus ca niciodată.

Merseră prin lumea neonului şi a reclamelor luminoase. Spider îşi ţinea braţele în jurul mai multor femei. Le săruta în timp ce mergea, fără discriminare, ca un om care gustă dintr-un fruct, apoi din altul. Nici unei fete nu părea să-i pese.

Nu-i ceva normal, îşi zise Fat Charlie. *Nu-i.* Nu mai

încerca să intervină, ci încerca doar să nu rămînă în urmă.

Simţea încă gustul vinului amar pe limbă.

Îşi dădu seama că o fată mergea alături de el. Era mărunţică şi frumoasă, aducînd oarecum a spiriduş. Se prinse de mîneca lui.

— Ce facem? întrebă ea. Unde mergem?

— Cred că îl jelim pe tatăl meu.

— E o emisiune TV în direct?

— Sper că nu.

Spider se opri şi se întoarse. Lucirea din ochii săi era tulburătoare.

— Gata, anunţă el. Am ajuns. Asta şi-ar fi dorit el.

Pe uşa exterioară a cîrciumii era prinsă o foaie de hîrtie portocalie, pe care fusese scris un mesaj: *În seara asta. La etaj. KARAOKE.*

— Cîntece, zise Spider, apoi adăugă: să înceapă spectacolul!

— Nu, zise Fat Charlie şi rămase unde era.

— Asta îi plăcea, zise Spider.

— Nu cînt. Nu în public. Şi-s beat. Şi nu cred că-i o idee cu adevărat bună.

— E o idee *grozavă.*

Spider avea un zîmbet foarte convingător. Un zîmbet care, aruncat cum se cuvine, putea dezlănţui un război sfînt. Dar Fat Charlie nu fu convins.

— Uite ce-i, zise el, încercînd să nu i se simtă panica în glas. Există lucruri care nu se fac. Da? Unii oameni nu zboară. Unii oameni nu fac sex în public. Unii oameni nu se transformă în fum şi dispar. Eu nu fac asemenea chestii şi nu cînt.

— Nici măcar pentru tăticu’?

— În special pentru tăticu’. N-o să mă facă să mă jenez şi de pe lumea cealaltă. Adică nu mai mult decît o făcea de obicei.

— Scuzaţi-mă, zise una dintre tinere. Scuzaţi-mă, nu vreţi să intrăm? Pentru că mi-e frig şi Sybilla trebuie să facă pipi.

— Intrăm, zise Spider şi-i zîmbi fetei.

Fat Charlie vru să protesteze, să reziste, dar se pomeni strecurîndu-se în circiumă şi dispreţuindu-se pentru asta.

Îl ajunse pe Spider pe scări.

— Am să vin, dar n-o să cînt.

— Ai venit deja.

— Ştiu. Dar n-o să cînt.

— Atunci de ce mi-ai spus că n-o să vii, din moment ce erai înăuntru?

— Nu pot să cînt.

— Vrei să spui că eu am moştenit şi tot talentul muzical?

— Îţi spun că dacă o să fiu silit să deschid gura ca să cînt în public, o să vomit.

Spider îl strînse de braţ, liniştitor.

— O să te uiţi la mine cum cînt.

Fata care-şi sărbătorea ziua de naştere şi două prietene ale sale se împleticiră pe mica estradă şi chicotiră interpretînd „Dancing Queen“[13]. Fat Charlie bău un gin cu apă tonică pe care i-l pusese cineva în mînă, crispîndu-se la fiecare notă pe care o greşeau fetele, la fiecare schimbare de gamă ce nu avea loc. Urmă un ropot de aplauze din partea restului grupului ce sărbătorea ziua de naştere.

Pe scenă urcă o altă femeie. Cea ca un spiriduş, cea care-l întrebase pe Fat Charlie unde merg. Acordurile de început erau din „Stand by Me“[14], iar ea începu să cînte, tratînd melodia destul de aproximativ, ratînd fiecare notă, începînd versurile prea devreme sau prea tîrziu şi citindu-le greşit. Lui Fat Charlie îi păru rău pentru ea.

Femeia coborî de pe scenă şi se duse la bar. Fat Charlie voia să-i spună ceva încurajator, dar tipa strălucea de bucurie.

— A fost nemaipomenit, zise ea. A fost *uluitor.*

Fat Charlie îi făcu cinste cu o băutură, o votcă mare cu suc de portocale.

---

[13] *Regina care dansează* – melodie a formaţiei ABBA (n.t.).

[14] *Stai lîngă mine* – cîntec lansat în 1961 de Ben E. King şi preluat, printre alţii, de John Lennon în 1975 (n.t.).

— Ce-am mai rîs! O să cînţi şi tu? Hai! Trebuie s-o faci! Pun pariu că n-o să fii mai caraghios ca mine.

Fat Charlie ridică din umeri, într-un fel care voia să arate că era în stare de-un ridicol de nebănuit.

Spider urcă pe mica estradă de parcă ar fi fost în lumina reflectoarelor.

— Pun pariu că-i bun, zise băutoarea de votcă şi suc de portocale. A spus cineva că eşti fratele lui?

— Nu, bombăni Fat Charlie, lipsit de bunăvoinţă. Eu am spus că *el* e fratele meu.

Spider începu să cînte „Under the Boardwalk“[15] .

Nu s-ar fi întîmplat nimic dacă lui Fat Charlie nu i-ar fi plăcut atît de mult cîntecul. Pe cînd avea treisprezece ani, credea că „Under the Boardwalk" e cel mai grozav cîntec din lume (pe cînd avea paisprezece ani şi era obosit şi scîrbit de lume, cîntecul cel mai grozav din lume devenise „No Woman, No Cry“[16]). Iar acum Spider îi cînta cîntecul şi-l cînta bine. Îl interpreta corect, îl cînta de parcă ar fi însemnat ceva pentru el. Oamenii încetară să bea, încetară să vorbească, se uitară la el şi-l ascultară.

Cînd Spider termină de cîntat, cei din restaurant îl ovaţionară. Dacă ar fi avut pălării, atunci şi le-ar fi aruncat în aer.

— Îmi dau seama de ce nu vrei să cînţi după aşa ceva, îi zise băutoarea de votcă şi suc de portocale lui Fat Charlie. Adică nu poţi să te compari cu aşa ceva, nu-i aşa?

— Păi... zise Fat Charlie.

— Se vede cine a moştenit tot talentul în familia voastră, adăugă ea, rînjind.

Şi cînd spuse vorbele astea, clătină din cap şi-şi legănă bărbia. Legănatul ăla de bărbie a fost de vină pentru ce a urmat.

---

[15] *Sub pasarela de pe mal* – melodie din 1964 a formaţiei Rolling Stones, preluată de multe alte formaţii şi interpreţi (Beach Boys, Bette Midler etc.) (n.t.).

[16] *Fără femeie, fără plînsete,* melodie a lui Bob Marley (n.t.).

Fat Charlie se îndreptă către scenă, punînd un picior înaintea celuilalt într-o demonstraţie impresionantă de dexteritate fizică. Era leoarcă de transpiraţie.

Următoarele minute fură înceţoşate. Fat Charlie discută cu DJ-ul şi-şi alese cîntecul dintr-o listă – „Unforgettable”[17] – aşteptă ceea ce-i păru o scurtă veşnicie, apoi i se înmînă un microfon.

Avea gura uscată. Inima i se zbatea în piept.

Pe ecran apărură primele cuvinte: *De neuitat...*

Acum, Fat Charlie putea să cînte *cu adevărat.* Avea clasă, putere şi ţinută. Cînd cînta, tot trupul său devenea un instrument.

Muzica începu.

În mintea lui Fat Carlie, acesta îşi închipuia că-i gata să deschidă gura şi să cînte. *De neuitat,* ar fi cîntat el. Ar fi cîntat pentru tatăl său decedat, pentru fratele său şi pentru noapte, spunîndu-le că erau ceva imposibil de uitat.

Numai că nu putu să facă asta. Existau oameni care se uitau la el. Doar vreo douăzeci, în camera de sus a unei cîrciumi. Mulţi dintre spectatori erau femei. Iar cînd se afla în faţa unui auditoriu, Fat Charlie nu putea să deschidă gura.

Auzea muzica, dar se mulţumi să stea acolo. I se făcu foarte frig. Avea impresia că picioarele îi erau foarte departe.

Se sili să deschidă gura.

— Cred, zise el foarte clar în microfon, acoperind muzica şi auzind cuvintele răsunînd în fiecare colţ al încăperii, cred că o să vomit.

Ieşirea din scenă n-a fost graţioasă.

Iar după aceea, totul începu să se clatine...

Există locuri mitice. Există, fiecare în felul lui. Unele se întind peste lume, altele se află sub lume, ca grundul pentru vopsea.

Există anumiţi munţi, nişte locuri stîncoase unde ajungi

---

[17] *De neuitat* – melodie din 1951 a lui Nat King Cole (n.t.).

înainte să atingi culmile care mărginesc capătul lumii, iar în munţii aceia există peşteri, peşteri adînci care au fost locuite cu mult timp înainte ca primul om să păşească pe pămînt.

Şi sunt locuite şi acum.

Capitolul Cinci
ÎN CARE EXAMINĂM MULTIPLELE CONSECINŢE DIN DIMINEAŢA URMĂTOARE

Lui Fat Charlie îi era sete.

Îi era sete şi-l durea capul.

Îi era sete, îl durea capul, avea un gust groaznic în gură, ochii nu-i mai aveau loc în cap, îl dureau toţi dinţii, stomacul îl ardea, spatele îl înjunghia – durerea începea de pe la genunchi şi se întindea pînă-n creştet, creierul îi fusese scos şi înlocuit cu cîlţi, cu ţepi şi cu ace, încît îl durea dacă încerca să gîndească, iar ochii nu numai că nu-i mai încăpeau în cap, dar se rostogoliseră undeva, în noapte, şi fuseseră prinşi la loc cu nişte cuie de tablă. Şi observă că orice mai puternic decît blînda mişcare browniană a moleculelor de aer ce se strecurau uşor una pe lîngă alta depăşea puterea sa de îndurare. În plus, îşi dorea să fie mort.

Fat Charlie deschise ochii, ceea ce fu o greşeală, pentru că permise pătrunderea în ei a luminii zilei, care-i provocă durere. Dar află cu acest prilej că se afla în patul său, în dormitorul său. Şi pentru că se uitase spre ceasul de pe noptieră, află că era ora unsprezece şi jumătate.

Apoi gîndi – cîte un cuvînt pe rînd – că situaţia era cît se putea de rea. Avea felul ăla de mahmureală cu care Domnezeul Vechiului Testament îi lovise pe midianiţi[18], iar cînd avea să-l întâlnească pe Grahame Coats avea să afle – fără urmă de îndoială – că fusese concediat.

Se întrebă dacă avea un glas care să sugereze suficient de convingător că era bolnav, apoi îşi dădu seama că o tentativă de a telefona l-ar fi convins pe patronul său de altceva.

---

[18] Midianiţi – populaţie din Palestina, care descindea dintr-un fiu al lui Abraham; Dumnezeu i-a pedepsit pentru idolatria lor (n.t.).

Nu-şi amintea cînd se întorsese acasă, în noaptea trecută.

O să telefoneze la birou cînd o să fie în stare să-şi amintească numărul... O să-şi ceară scuze – o gripă groaznică, zăcea în pat, nu putea să facă nimic...

— Ştii, zise cineva din pat, de lîngă el, cred că în partea ta e o sticlă cu apă. Vrei să mi-o dai?

Fat Charlie vru să explice că lîngă patul lui nu-i nici o sticlă cu apă şi, de fapt, nu există nici o sursă de apă mai apropiată decît chiuveta din baie, dar că ar trebui să dezinfecteze mai întîi paharul în care-şi ţine periuţa de dinţi. Însă îşi dădu seama că se uita la nişte sticle cu apă, aflate pe noptieră. Întinse mîna, strînse degetele – care păreau că aparţin altcuiva – în jurul uneia dintre sticle, apoi, cu acel efort pe care oamenii îl fac ca să se caţăre pe ultimii metri ai unei stînci abrupte, se rostogoli la loc în pat.

Alături de el era băutoarea de votcă şi suc de portocale.

În plus, ea era goală. Sau cel puţin ceea ce vedea din ea Fat Charlie.

Tipa luă apa şi trase cearşaful ca să-şi acopere pieptul

— A zis să-ţi spun cînd te trezeşti să nu-ţi baţi capul să telefonezi la slujbă ca să spui că eşti bolnav. A zis să-ţi spun că a avut el grijă de asta.

Mintea lui Fat Charlie nu se potoli. Temerile şi grijile sale nu încetaseră. Dar, în starea în care se găsea, în capul său nu era loc decît pentru o singură grijă şi în dipa aceea îl frămînta dacă poate sau nu să ajungă în baie la timp.

— Ai nevoie de mai multe lichide, îi spuse fata. Trebuie să-ţi umpli electroliţii.

Fat Charlie ajunse în baie la timp. Apoi, din moment ce tot era acolo, rămase sub duş pînă cînd încăperea încetă să se onduleze, apoi îşi spălă dinţii fără să vomite.

Cînd se întoarse în dormitor, băutoarea de votcă şi suc de portocale nu mai era acolo, spre marea uşurare a lui Fat Charlie, care spera că fata fusese doar o halucinaţie provocată de alcool, precum elefanţii roz sau ideea de coşmar că în seara precedentă trebuise să urce pe scenă ca să cînte.

Nu-şi găsi halatul, aşa că-şi puse un trening, ca să se simtă suficient de îmbrăcat pentru a se duce pînă la bucătărie, care se afla la capătul holului.

Telefonul începu să ţîrîie, iar Fat Charlie scotoci prin haină, care se găsea pe podea lîngă pat, îl găsi şi-l deschise. Mormăi ceva, cît se poate de anonim – pentru cazul în care ar fi fost cineva de la Agenţia Grahame Coats, care ar fi încercat să-şi dea seama ce-i cu el.

— Eu sunt, zise Spider. Totu-i bine.

— Le-ai spus că am murit?

— Ceva mai grozav decît asta. Le-am spus că eu sunt tu.

— Nici măcar nu semeni cu mine.

— Fratele meu, ai ratat posibilitatea s-o duci nemaipomenit aici. Dar s-a rezolvat totul. Ooops! Trebuie să plec. Marele şef vrea să discute cu mine.

— Grahame Coats? Spider, ascultă...

Dar Spider închise telefonul.

Halatul lui Fat Charlie apăru pe uşă. În el era o fată. Halatul arăta mai bine pe ea decît arătase vreodată pe el. Fata purta o tavă, pe care se găsea un pahar de apă în care se dizolva o pastilă efervescentă de Alka-Seltzer şi o cană cu ceva în ea.

— Bea astea două, îi zise fata. Mai întîi ce-i în cană. O să-ţi izgonească mahmureala.

— Ce-i în cană?

— Gălbenuş de ou, sos Worcestershire, Tabasco, sare, un strop de votcă, chestii de felul ăsta. Te vindecă sau te omoară, îi zise ea, cu un ton ce nu permitea nici un refuz. Bea!

Fat Charlie bău.

— Oh, Doamne! exclamă el.

— Da, îl aprobă fata. Dar eşti încă în viaţă.

Fat Charlie nu era prea convins. Bău şi Alka-Seltzer. Şi se întîmplă ceva cu el.

— Hmm, zise Fat Charlie. Hmm. Uite ce-i... Noaptea trecută. Am făcut... Hmm...

Fata se uită la el, fără să priceapă.

— Ce să facem?

— Am făcut? Ştii tu. Am făcut?

— Vrei să spui că nu-ţi aminteşti? întrebă ea şi-i căzu faţa. Ai zis că a fost cea mai grozavă partidă de care ai avut parte. Că a fost ca şi cum pînă atunci n-ai mai fi făcut dragoste cu vreo femeie. Eşti în parte zeu, în parte animal şi în parte o maşină de făcut sex care nu poate fi oprită.

Fat Charlie nu ştia unde să se uite. Fata chicoti.

— Făceam mişto de tine, zise ea. L-am ajutat pe fratele tău să te aducă acasă, te-am curăţat, iar după aceea, ştii ce s-a întîmplat.

— Nu, zise el, nu ştiu.

— Tu erai complet terminat, iar patu-i mare. Nu ştiu unde a dormit fratele tău. Probabil că are rezistenţa unui bivol. S-a trezit în zori, strălucitor şi zîmbitor.

— S-a dus la serviciu, zise Fat Charlie. Le-a spus că el sunt eu.

— Şi n-au văzut diferenţa? Vreau să zic că nu sunteţi chiar gemeni.

— Se pare că nu.

Fat Charlie clătină din cap. Apoi se uită la fată. Aceasta scoase limba la el – o limbă mică, extrem de roz.

— Cum te cheamă?

— Vrei să spui că ai uitat? Eu îmi amintesc numele tău. Te cheamă Fat Charlie.

— Charles, zise el. Charles ajunge.

— Eu sunt Daisy[19], spuse ea şi-i întinse mîna. Încîntată de cunoştinţă.

Cei doi îşi strînseră mîinile cu solemnitate.

— Mă simt mai bine, zise Fat Charlie.

— Ce ţi-am spus eu? Te omoară sau te vindecă.

Spider se distrase de minune la birou. Nu lucrase aproapre niciodată în birouri. Nu lucrase aproape niciodată. Totul i se părea nou, totul era minunat şi ciudat, de la

---

[19] Daisy – margaretă, romaniţă; Rosie e diminutivul de la rose – trandafir (n.t.).

ascensorul micuţ care-l cocoţase pînă la etajul al cincilea, pînă la birourile ca nişte celule de închisoare ale Agenţiei Grahame Coats. Se uitase fascinat la vitrina de sticlă de pe hol, plină cu premii prăfuite. Se plimbase prin birouri, iar cînd îl întreba cineva cine era, răspundea „Sunt Fat Charlie Nancy“, răspundea cu vocea sa de zeu, care făcea, ca tot ce zicea el, să fie, practic, adevărat.

Descoperise camera pentru ceai şi-şi făcu mai multe ceşti cu ceai. Apoi le duse în încăperea lui Fat Charlie Şi le aranjă artistic pe birou. Începu să se joace pe reţeaua de calculatoare. I se ceru parola.

— Sunt Fat Charlie Nancy, îi spuse el calculatorului; dar existau locuri în care Charlie nu avea voie să pătrundă, aşa că Spider zise: Sunt Grahame Coats, iar reţeaua se deschise în faţa lui ca o floare.

Şi se uită la chestiile din calculator pînă se plictisi.

Apoi se uită în corespondeţa primită de Fat Charlie. Se uită şi în corespondenţa pe care urma s-o expedieze acesta.

Îi trecu prin minte că Fat Charlie se trezise, aşa că îl sună acasă, pentru a-l linişti. Şi simţi că făcuse ceva progrese cînd Grahame Coats îşi vîrî capul pe uşă, îşi trecu degetele peste buzele-i ca de hermelină şi-i făcu semn.

— Gata. Şeful cel mare vrea să discute cu mine, îi spuse el fratelui său şi puse receptorul în furcă.

— Ai convorbiri particulare în timpul serviciului, Nancy, începu Grahame Coats.

— Evident, fu de acord Spider.

— La mine te-ai referit cînd ai pomenit de „şeful cel mare“? întrebă Grahame Coats.

Cei doi ajunseră la capătul coridorului şi intrară în biroul lui Coats.

— Sunteţi cel mai mare. Şi cel mai şef, zise Spider.

Grahame Coats păru derutat. Bănuia că-i luat la mişto, dar nu era sigur, iar acest lucru îl zăpăcea.

— Bine, stai jos, stai jos, zise el.

Spider se aşeză.

Grahame Coats obişnuia să menţină constantă fluctuaţia

de personal din agenţia sa. Unii oameni veneau şi plecau. Alţii veneau şi rămîneau pînă cînd mai era puţin timp şi slujba lor ar fi implicat măsuri de protecţia a angajaţilor. Fat Charlie lucra acolo de mai mult timp decît oricare alt salariat: de un an şi unsprezece luni. Mai avea o lună pînă cînd plăţile de profituri şi tribunalele de muncă să devină o parte a vieţii sale.

Exista un anumit discurs pe care Grahame Coats îl ţinea de fiecare dată înainte să concedieze pe cineva.

— În fiecare viaţă, începu el, trebuie să cadă un pic de ploaie. Nu există nori fără contur argintiu.

— Iar un vînt turbat nu face bine nimănui, îl ajută Spider.

— Da. Adevărat. Bine. În timp ce trecem prin valea plîngerii, trebuie să ne oprim şi să reflectăm la...

— Prima tăietură e cea mai adîncă, spuse Spider.

— Poftim? mormăi Grahame Coats, încercînd să-şi amintească fraza următoare. Fericirea, declară el, e ca un fluture.

— Sau ca o pasăre albastră, îl aprobă Spider.

— Exact. Dar trebuie să termin.

— Sigur. Vă rog, zise Spider, plin de veselie.

— Iar fericirea fiecărui om din Agenţia Grahame Coats e la fel de importantă pentru mine ca propria-mi fericire.

— Nici nu pot să vă spun cît de fericit mă simt auzindu-vă, zise Spider.

— Da, spuse Grahame Coats.

— Bine, trebuie să mă întorc la treabă. Mi-a făcut multă plăcere. Cînd mai vreţi să împărtăşiţi cuiva opiniile dumneavoastră, chemaţi-mă. Ştiţi unde mă găsiţi.

— Fericirea, zise Grahame Coats, cu un glas uşor strangulat. Nancy, Charles, mă întreb dacă eşti fericit aici. Nu eşti de părere că ai putea să fii mai fericit în altă parte?

— Eu nu mă întreb asta, răspunse Spider. Vreţi să ştiţi ce mă întreb?

Grahame Coats nu spuse nimic. Nu i se mai întîmplase aşa ceva înainte. De obicei, în momentul acela, indivizilor le cădea faţa şi erau şocaţi. Uneori plîngeau. Grahame Coats

nu fusese niciodată impresionat de plînsul lor.

— Mă întreb pentru ce-s conturile din insulele Cayman. Ştiţi, pentru că se pare că banii care ar trebui să intre în conturile clienţilor noştri ajung uneori în conturile din insulele Cayman. Şi mi se pare un mod amuzant de a face investiţii, pentru că banii care ajung acolo rămîn în conturile acelea. N-am mai văzut aşa ceva. Sper că puteţi să-mi explicaţi ca să pricep şi eu.

Grahame Coats deveni complet alb – căpătă o culoare care apare în cataloagele pentru vopsele sub numele „pergament” sau „magnolia”. Apoi întrebă: Cum de-ai avut acces la conturile acelea?

— Prin calculator, îi răspunse Spider. Vă plac calculatoarele? Eu sunt nebun după ele, ce să-i faci!

Grahame Coats se gîndi bine. Îi plăcuse să creadă că afacerile sale financiare erau atît de bine încurcate, încît chiar dacă Brigada Antifraudă ar fi ajuns la concluzia că în agenţie fuseseră săvîrşite delicte financiare, acest lucru ar fi fost inutil, pentru că poliţiştii şi-ar fi dat seama că nu-s în stare să explice juriului despre ce fel de delicte era vorba.

— Nu-i nimic ilegal în a avea conturi în străinătate, zise el, extrem de prudent.

— Ilegal? Sper să nu fie, zise Spider. Vreau să spun că, dacă aş fi văzut ceva ilegal, ar fi trebuit să anunţ autorităţile competente.

Grahame Coats luă un pix de pe masă, apoi îl puse la loc.

— Mda... mi-a plăcut să pălăvrăgesc, să conversez, să pierd vremea cu tine, Charles, dar bănuiesc că amîndoi avem destulă treabă de făcut. Timpul şi mareea nu aşteaptă pe nimeni. Tărăgănarea înseamnă furt de timp.

— Viaţa e o stîncă, propuse Spider, dar radioul mă dă de-a rostogolul.

— Cum zici tu.

Fat Charlie începu să se simtă din nou om. Nu-l mai durea nimic. Nu-l mai copleşeau valuri de greaţă. Deşi nu era convins că lumea e un loc plăcut şi vesel, nu se mai afla

în al nouălea iad al mahmurelii, iar asta însemna un lucru bun.

Daisy se dusese în baie. Fat Charlie auzise robinetul curgînd, apoi nişte plescăituri.

Ciocăni la uşa băii.

— Sunt aici, zise Daisy. Sunt în baie.

— Ştiu, zise Fat Charlie. Adică nu ştiam, dar bănuiam că eşti aici.

— Da? întrebă Daisy.

— Mă întrebam de ce ai venit aici. Noaptea trecută.

— Ei bine... Arătai cam rău. Iar fratele tău părea că are nevoie de ajutor. Eu nu lucram în dimineaţa asta, aşa că...Voilà!

— Voilà! zise Fat Charlie.

Pe de o parte, fetei îi fusese milă de el. Pe de altă parte, îl plăcuse pe Spider. Da. Avea un frate de mai puţin de-o zi şi simţea deja că în noile relaţii de familie nu mai era loc pentru nici o surpriză. Spider era cel grozav, iar el era celălalt.

— Ai o voce plăcută, zise Daisy.

— Poftim?

— Ai cîntat în taxi, cînd ne întorceam acasă. *De neuitat.* Mi-a plăcut.

Fat Charlie îşi scosese din minte incidentul de la karaoke, îl pusese în ungherul întunecat al lucrurilor neplăcute. Acum incidentul revenise, iar Fat Charlie îşi dorea să nu se fi întîmplat asta.

— Ai fost grozav, zise fata. O să-mi cînţi, mai tîrziu?

Fat Charlie se gîndi cu disperare, dar îl salvă soneria de la gînditul cu disperare.

— E cineva la uşă, zise el.

Coborî pe scări şi deschise uşa, iar lucrurile se înrăutăţiră. Mama lui Rosie îi aruncă o privire care ar fi acrit laptele pe loc. Nu zise nimic. Ţinea în mînă un plic mare, alb.

— Bună ziua, zise Fat Charlie. Doamnă Noah. Mă bucur să vă văd.

Femeia pufni şi ţinu plicul în faţa sa.

— Oh, zise ea. Eşti aici. Da. Nu mă inviţi să intru?

Corect, îşi spuse Fat Charlie. *Cei de felul tău trebuie invitaţi înăuntru. E suficient s-o refuzi şi pleacă.*

— Sigur, doamnă Noah, vă rog să intraţi.

Aşa fac vampirii.

— Nu doriţi o ceaşcă de ceai?

— Să nu crezi că poţi să scapi de mine în felul ăsta. Pentru că n-o să scapi.

— OK.

Urcară pe scara îngustă şi ajunseră în bucătărie. Mama lui Rosie se uită în jur şi se strîmbă, de parcă ar fi vrut să arate că nu erau respectate standardele ei de igienă referitoare la materialele alimentare.

— Cafea? Apă? *Să nu spui fructe de ceară!* Fructe de ceară? *La naiba!*

— Am aflat de la Rosie că tatăl tău a decedat recent, zise ea.

— Da. A murit.

— Cînd a decedat tatăl lui Rosie, în *Cooks and Cookery* a fost publicat un articol funebru de patru pagini. Se spunea acolo că a fost singurul responsabil pentru introducerea în această ţară a bucătăriei din insulele Caraibe.

— Oho!

— Nu m-a lăsat pe drumuri. Avea o asigurare de viaţă şi era coproprietar la două restaurante de succes. Sunt o femeie înstărită. Cînd o să mor, totul o să-i rămînă lui Rosie.

— După ce o să ne căsătorim, zise Fat Charlie, o să am eu grijă de ea. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Nu spuneam că umbli după Rosie doar ca să pui mîna pe banii mei, zise mama lui Rosie, cu o voce care arăta limpede că exact asta credea.

Durerea de cap a lui Fat Charlie începu să revină.

— Doamnă Noah, pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Am discutat cu Rosie şi am hotărît împreună să vă ajut la planurile voastre pentru nuntă. Îmi trebuie o listă cu oamenii tăi. Cei pe care speri să-i inviţi. Nume, adresă, e-mail şi număr de telefon. Am făcut un tabel ca să-l completezi. M-am gîndit să fac economie la timbre şi să

pun eu însămi plicul în cutie, din moment ce trec oricum prin Maxwell Gardens. Nu mă aşteptam să te găsesc acasă, spuse ea şi-i înmînă plicul mare, alb. La nuntă vor fi în total nouăzeci de oameni. Ţi se permite să inviţi în total opt membri de familie şi şase prieteni personali. Prietenii personali şi patru membri ai familiei vor ocupa masa H. Restul celor din grupul tău va fi la masa C. Tatăl tău ar fi stat împreună cu noi, la masa de onoare, dar avînd în vedere că a decedat, am repartizat locul său mătuşii lui Rosie, Winifred. Ai decis deja cine-ţi va fi cavaler de onoare?

Fat Charlie clătină din cap.

— Ei bine, cînd vei decide, asigură-te că individul ştie că n-are voie să spună măscări cînd îşi ţine discursul. Nu vreau să aud din partea cavalerului tău de onoare lucruri pe care nu le-aş auzi în biserică. Ai înţeles?

Fat Charlie se întrebă ce auzea de obicei în biserică mama lui Rosie. Probabil strigăte de genul „Dispari, fiară din iad!“, urmate de „Făptura asta e vie?“ şi de întrebări neliniştite dacă şi-a amintit cineva să ia ţăruşii şi ciocanele.

— Cred, zise Fat Charlie, că am mai mult de zece rude, totuşi. Adică există veri, mătuşi şi alte rubedenii.

— Se pare că nu ţi-ai dat seama că o nuntă costă bani, zise mama lui Rosie. Am alocat 175 de lire pentru persoanele de la mesele de la A la D, masa A fiind cea din frunte, care vor fi ocupate de rudele cele mai apropiate ale lui Rosie şi de femeile de la clubul meu, şi 125 de lire pentru mesele de la E la G, adică pentru rudele mai îndepărtate, copii şi aşa mai departe.

— Aţi spus că prietenii mei vor fi la masa H, zise Fat Charlie.

— Penultima. Nu vor primi crevete cu avocado, nici prăjituri cu sherry.

— Cînd am discutat cu Rosie, noi ne gîndiserăm ca mîncarea să fie ceva legat de Indiile de Vest…

Mama lui Rosie pufni.

— Fata asta nu ştie întotdeauna ce vrea. Dar ne-am înţeles pe deplin.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie, cred că ar fi bine să discut cu Rosie şi apoi să venim să vorbim cu dumneavoastră.

— Tu completează tabelul, spuse mama lui Rosie. De ce nu eşti la serviciu? întrebă ea, bănuitoare.

— Sunt. Nu sunt. Adică sunt liber în dimineaţa asta. Nu mă duc azi la serviciu. Nu mă duc.

— Sper că o să-i spui şi lui Rosie. Mi-a spus că intenţiona să vă vedeţi la prînz. De aceea n-a prînzit cu mine.

Fat Charlie ţinu minte informaţia.

— Bine, zise el. Mulţumesc pentru că aţi venit, doamnă Noah. O să discut cu Rosie şi...

Daisy intră în bucătărie. Avea un prosop înfăşurat în jurul capului şi purta halatul lui Fat Charlie, care atîrna pe trupul ei ud. Zise:

— Nu-i aşa că-i nişte suc de portocale pe aici? Ţin minte că l-am văzut cînd am scotocit. Te mai doare capul? Ţi-e mai bine?

Deschise frigiderul şi-şi turnă un pahar cu suc de portocale.

Mama lui Rosie îşi drese glasul. Nu sună ca un glas dres, ci ca nişte pietricele rostogolindu-se pe o tablă.

— Salut, zise Daisy. Eu sunt Daisy.

Temperatura din bucătărie începu să scadă.

— Într-adevăr? zise mama lui Rosie; de „r“-ul final atîrnau ţurţuri de gheaţă.

— Mă întreb cum s-ar fi numit portocalele dacă n-ar fi fost portocalii, zise Fat Charlie, întrerupînd tăcerea. Adică dacă ar fi fost nişte fructe necunoscute pînă atunci, albastre, ar fi fost numite *albăstrele*? Am fi băut suc de albăstrele?

— Poftim? zise mama lui Rosie.

— Doamne, ar trebui să auzi ce-ţi iese din gură, spuse veselă Daisy. Bine. Mă duc să-mi găsesc hainele. Mi-a făcut plăcere să vă întîlnesc.

Daisy ieşi. Fat Charlie nu reîncepu să respire.

— Cine, zise mama lui Rosie, foarte calmă, a fost asta?

— So... Verişoara mea, zise Fat Charlie. O consider sora mea. Am crescut împreună şi am fost foarte apropiaţi. A

decis să rămînă aici noaptea trecută. E cam sălbatică. Bine. Da. O s-o întîlnim la nuntă.

— O s-o aşez la masa H, zise mama lui Rosie. O să se simtă mai bine acolo.

Spusese fraza în felul în care majoritatea oamenilor ar fi zis „Vrei să mori rapid sau să-l las pe Mongo să se distreze un pic?“

— Bine, zise Fat Charlie. Mi-a făcut plăcere să vă văd. Probabil că aveţi multe de făcut. Trebuie să mă duc la serviciu.

— Credeam că ai o zi liberă.

— O dimineaţă. Am o dimineaţă liberă. Care-i pe sfirşite. Trebuie să mă duc la serviciu, aşa că la revedere.

Femeia clipi, aşa cum ar fi clipit un piton înainte să atace – dacă ar fi putut clipi.

— La revedere, Daisy, strigă ea. Ne vedem la nuntă.

Daisy, acum în chiloţi şi cu sutien şi străduindu-se să-şi pună un tricou, apăru pe coridor.

— Numai bine, zise ea şi dispăru în dormitorul lui Fat Charlie.

Mama lui Rosie nu mai spuse nimic cît timp Fat Charlie o conduse pe scări. El îi deschise uşa, iar femeia trecu pe lîngă el. Fat Charlie văzu pe figura ei ceva teribil, ceva ce-l făcu să simtă un nod şi mai mare în stomac: ceea ce făcea mama lui Rosie cu gura ei. O întinsese spre urechi, într-un rînjet fantomatic. Mama lui Rosie zîmbea ca un craniu cu buze.

Fat Charlie închise uşa în urma ei şi rămase tremurînd în holul de jos. Apoi începu să urce treptele, ca un om dus către scaunul electric.

— Cine a fost asta? întrebă Daisy, acum aproape îmbrăcată.

— Mama logodnicei mele.

— O adevărată plăcere s-o priveşti, nu-i aşa?

Daisy îmbrăcase hainele pe care le purtase în seara anterioară.

— Te duci la serviciu îmbrăcată aşa?

— Nu, mă duc acasă să mă schimb. Oricum, la slujbă nu

arăt astfel. Poţi să-mi chemi un taxi?

— Încotro te duci?

— În Hendon.

Fat Charlie sună la o companie locală de taxiuri. Apoi se aşeză pe podeaua holului şi îşi imagină diferite scenarii, toate inimaginabile.

Cineva se aşeză lîngă el.

— Am nişte vitamina B în poşetă, zise ea. Sau încearcă să sugi o linguriţă cu miere. Pe mine nu m-a ajutat cu nimic, dar colega mea de apartament jură că o ajută în caz de mahmureală.

— Nu-i asta, îi spuse Fat Charlie. I-am spus că eşti verişoara mea. Ca să nu creadă că eşti... ştii... o fată străină în apartamentul meu...

— Verişoară? N-are rost să-ţi faci griji. Probabil că a uitat deja de mine, iar dacă n-a uitat, spune-i că am părăsit ţara în condiţii misterioase. N-o să mă mai vezi niciodată.

— Adevărat? Îmi făgăduieşti?

— Nu-i cazul să pari chiar atît de încîntat.

În stradă se auzi un claxon.

— Mi-a venit taxiul. Ridică-te şi ia-ţi rămas bun.

Fat Charlie se ridică.

— Nu-ţi face griji, zise Daisy şi-l îmbrăţişă.

— Cred că viaţa mea s-a sfârşit, zise el.

— Nu. Nu s-a sfârşit.

— Sunt terminat.

— Mulţumesc, îi spuse ea, apoi se aplecă şi-l sărută pe buze, mai îndelung şi mai puternic decît se cuvenea pentru o persoană cunoscută recent; apoi zîmbi, coborî în grabă treptele şi-l lăsă singur.

— Probabil că asta nu s-a întîmplat cu adevărat, zise Fat Charlie cu voce tare, după ce uşa se închise.

Simţea încă gustul buzelor ei, gust de suc de portocale şi de zmeură. Fusese un sărut. Un sărut serios. Sărutul acela îl făcuse să simtă ceva, un *ohoho!* pe care nu-l mai simţise niciodată în viaţă, nici măcar cu...

— Rosie, zise el.

Deschise telefonul şi-i formă iute numărul.

— Acesta e telefonul lui Rosie, spuse vocea lui Rosie. Sunt ocupată sau am pierdut iarăşi telefonul. Ai nimerit în mesageria mea vocală. Caută-mă acasă sau lasă-mi un mesaj.

Fat Charlie închise telefonul. Apoi îşi puse pardesiul peste trening şi, cutremurîndu-se un pic din cauza luminii teribile a zilei, ieşi în stradă.

Rosie Noah era îngrijorată – lucru care o îngrijora. De acest lucru era vinovată mama lui Rosie, ca de multe lucruri din lumea lui Rosie, indiferent dacă Rosie accepta sau nu acest adevăr.

Rosie se obişnuise cu ideea că mama ei nu era de acord să se mărite cu Fat Charlie Nancy. Considerase opoziţia mamei sale ca un semn trimis de ceruri care-i arăta că are dreptate, chiar dacă în sinea ei nu era pe deplin convinsă că lucrurile stăteau aşa.

Sigur, ţinea la Fat Charlie. Era solid, liniştitor, îi oferea siguranţă...

Schimbarea opiniei mamei sale în privinţa lui Fat Charlie o îngrijora pe Rosie şi entuziasmul subit al acesteia de a organiza nunta o tulburase profund.

Îi telefonase lui Fat Charlie seara trecută ca să discute cu el problema, dar el nu-i răspunsese. Rosie îşi spusese că, probabil, se culcase devreme.

De aceea, renunţase la pauza de masă ca să discute cu el.

Agenţia Grahame Coats ocupa nivelul superior al unei clădiri cenuşii în stil victorian din Aldwych şi se găsea la capătul unei scări de cinci etaje. Exista un lift, un ascensor străvechi care fusese instalat cu o sută de ani în urmă de impresarul teatral Rupert „Binky“ Butterworth. Un lift extrem de mic, lent, ale cărui ciudăţenii de aspect şi de funcţionare puteau fi înţelese doar după ce aflai că Binky Butterworth avea dimensiunile, forma şi abilitatea de a se strecura în spaţii înguste pe care o avea un tînăr hipopotam trupeş, şi că acesta proiectase liftul ca să se potrivească perfect pentru Binky Butterworth şi încă o persoană, una

mult mai zveltă, de exemplu o coristă sau un corist, Binky nefiind mofturos. Binky era fericit dacă cineva care căuta un impresar teatral se înghesuia în lift şi făcea cu el o călătorie foarte lentă de-a lungul celor şase etaje, pînă-n vîrful clădirii. Se întîmpla deseori ca Binky să fie atît de copleşit de presiunea călătoriei, încît atunci cînd ajungea sus era obligat să se întindă un pic, lăsînd corista sau coristul să se liniştească în anticameră, convinşi că roşeaţa feţii şi gîfîitul incontrolabil de care suferea Binky atunci cînd ajungea la ultimul etaj reprezenta un soi de embolism eduardian prematur.

Oamenii urcau în ascensor cu Binky Butterworth o singură dată, după aceea preferau scările.

Grahame Coats, care achiziţionase rămăşiţele Agenţiei Butterworth de la nepoata lui Binky, cu peste douăzeci de ani în urmă, menţiona că liftul a devenit istorie.

Rosie deschise uşa pliantă interioară, închise uşa exterioară şi se duse la recepţie, unde-i spuse recepţionistei că vrea să-l vadă pe Charles Nancy. Apoi se aşeză lîngă fotografiile ce-l înfăţişau pe Grahame Coats împreună cu cei pe care-i reprezentase – Rosie îl recunoscu pe actorul Morris Livingstone, cîndva celebru ca interpret într-un grup muzical masculin, şi un grup de vedete sportive care deveniseră peste ani „personalităţi” – soiul acela de oameni care se distrează cît se poate, în aşteptarea unui nou ficat.

Un bărbat veni la recepţie. Nu semăna prea mult cu Fat Charlie. Era mai închis la culoare şi zîmbea de parcă-l distra ceva – îl distra profund şi periculos.

— Sunt Fat Charlie Nancy, spuse bărbatul.

Rosie se duse la Fat Charlie şi-l sărută pe obraz. Acesta zise un lucru ciudat:

— Te cunosc de undeva?

Apoi spuse:

— Sigur că te cunosc. Eşti Rosie. Şi te faci tot mai frumoasă, zise el şi o sărută la rîndul său, atingîndu-i buzele cu buzele sale.

Buzele lor se atinseseră doar în treacăt, dar inima lui

Rosie începu să bubuie ca aceea a lui Binky Butterworth după o călătorie deosebit de înghesuită cu liftul în care se lipise de o coristă.

— Prînz, chiţăi ea. Am trecut. Poate reuşim să vorbim.

— Da, spuse bărbatul pe care Rosie îl considera acum ca fiind Fat Charlie. Prînzul, adăugă el, punîndu-şi liniştitor braţul pe umărul lui Rosie. Vrei să mergem într-un loc anume ca să prînzim?

— Da. Unde vrei tu.

Aşa miroase, îşi zise ea. De ce nu observase pînă atunci cît de mult îi place felul în care mirosea?

— O să găsim ceva, spuse el. Mergem pe scări?

— Dacă vrei, zise ea. Totuşi, aş prefera ascensorul.

Trînti uşa pliantă, apoi merseră pînă la parter lent şi cu zguduituri, înghesuiţi unul în altul.

Rosie nu-şi amintea cînd mai fusese atît de fericită.

Cînd ajunseră în stradă, telefonul lui Rosie scoase un ţîrîit, ca s-o anunţe că pierdea un apel. Ea îl ignoră.

Intrară în primul restaurant pe care-l întîlniră. Cu o lună în urmă fusese un restaurant sushi cu tehnologie de ultima oră, cu o bandă rulantă ce ocolea întreaga încăpere, pe care se aflau cantităţi mici de mîncare din peşte crud, al căror preţ era anunţat de culoarea farfuriei. Restaurantul japonez dăduse faliment şi fusese înlocuit imediat – aşa cum se întîmplă cu restaurantele londoneze – de un restaurant unguresc, care păstrase banda rulantă ca un supliment de înaltă tehnologie al lumii bucătăriei maghiare, asta însemnînd că farfuriile ce se răceau iute cu gulaş, găluşti cu papricaş şi castroanele cu smîntînă defilau falnic în jurul încăperii.

Rosie nu credea că restaurantul o să aibă succes.

— Unde ai fost aseară? întrebarea.

— Am ieşit în oraş, răspunse el. împreună cu fratele meu.

— Eşti copil unic, replică ea.

— Nu-i aşa. S-a dovedit că-s doar jumătate dintr-un set asortat.

— Serios? Moştenirea tatălui tău e mai mare decît

credeam?

— Scumpo, spuse bărbatul pe care ea îl credea Fat Charlie, n-ai cunoscut decît jumătate din ea.

— Bine, zise Rosie. Sper că o să vină la nuntă.

— După părerea mea, cred că nimic în lume nu l-ar face să lipsească, zise el şi-şi puse mîna peste mîna ei, iar Rosie fu gata să-şi scape înghiţitura de gulaş. Ce faci în restul după-amiezii?

— Nu prea multe. În momentul ăsta, la birou lucrurile sunt practic terminate. Două, trei telefoane pentru procurarea de fonduri, dar pot să mai aştepte. Asta e. De ce?

— E o zi minunată. Nu vrei să mergem la plimbare?

— Ar fi foarte frumos.

Merseră pe Embankment să se plimbe de-a lungul ţărmului de nord al Tamisei, încet, ţinîndu-se de mînă, fără să discute despre ceva anume.

— Şi ce-or să zică cei de la slujba *ta?* întrebă Rosie, cînd se opriră să-şi cumpere îngheţată.

— Oh, răspunse el. Nu le pasă. Probabil că n-or să bage de seamă că nu-s acolo.

Fat Charlie alergă pe scări pînă la Agenţia Grahame Coats. Întotdeauna urca pe scări. În primul rînd, era bine pentru sănătate. Şi nu risca să se înghesuie în lift cu cineva, care era prea aproape ca să pretindă că nu-i acolo.

Se duse la recepţie, gîfîind uşor.

— Annie, Rosie a fost aici?

— Ai pierdut-o? îi replică recepţionista.

Fat Charlie se duse în biroul său. Pupitrul său arăta ciudat de gol. Teancul de corespondenţă nerezolvată dispăruse. Pe ecranul calculatorului său fusese lipit un post-it galben, pe care scria „Vino să mă vezi. GC“.

Ciocăni la uşa biroului lui Grahame Coats. De data asta, îi răspunse un glas:

— Da?

— Eu sunt.

— Da, zise Grahame Coats. Intră, maestre Nancy. Ia loc.

M-am gîndit îndelung la discuţia noastră din dimineaţa asta. Am impresia că te-am judecat greşit. Lucrezi aici de... de cît timp?

— Aproape doi ani.

— Ai muncit mult timp şi din greu. Iar acum a avut loc tristul deces al tatălui tău...

— Nu prea l-am cunoscut.

— Ah... Nancy, ce suflet tare ai! Avînd în vedere că ne aflăm în perioada neproductivă a anului, ce-ai zice de două săptămîni libere? Nu-i nevoie să adaug că vor fi cu salariu întreg.

— Salariu întreg? exclamă Fat Charlie.

— Salariu întreg, da, însă înţeleg punctul tău de vedere. Risipesc banii. Sunt convins că şi tu eşti în stare să risipeşti nişte bani. Nu-i aşa?

Fat Charlie încercă să se lămurească în ce univers nimerise.

— Sunt concediat?

Grahame Coats rîse, ca o morsă cu un os ascuţit înfipt în gît.

— Nici vorbă! Dimpotrivă! De fapt, cred că ne înţelegem perfect acum. Slujba ta e sigură şi solidă. Sigură ca o casă. Atît timp cît o să rămîi un adevărat model de circumspecţie şi discreţie, ca pînă acum.

— Cît de sigură e o casă? întrebă Fat Charlie.

— Extrem de sigură.

— Am citit undeva că majoritatea accidentelor au loc în casă.

— Atunci, cred că-i de-o importanţă vitală să fii încurajat să te întorci în grabă în propria-ţi casă, spuse Grahame Coats înmînîndu-i lui Fat Charlie o bucată dreptunghiulară de hîrtie. Iată, aceasta este o mică mulţumire pentru cei doi ani de serviciu devotat în Agenţia Grahame Coats. Şi, adăugă el, pentru că asta spunea cînd dădea bani oamenilor, să nu-i cheltuieşti pe toţi deodată.

Fat Charlie se uită la bucata de hîrtie. Era un cec.

— Două mii de lire! Doamne! Da, n-o să-i cheltuiesc pe toţi deodată!

Grahame Coats îi zîmbi lui Fat Charles. Iar acesta – prea uimit, prea şocat, prea buimăcit – nu observă că zîmbetul acela era triumfător.

— Mergi cu bine, îi spuse Grahame Coats.

Fat Charlie se întoarse în biroul său.

Grahame Coats rămase lîngă uşă, ca o mangustă care lenevește rezemată de cuibul unui şarpe.

— O întrebare stupidă. S-ar putea să am nevoie să accesez fişierele tale, în timp ce tu te distrezi şi te relaxezi – lucru pe care ţi-l recomand din răsputeri. Vrei să-mi spui ce parolă ai?

— Credeam că parola dumneavoastră vă permite accesul pretutindeni, zise Fat Charlie.

— Fără îndoială, îl aprobă Grahame Coats. Dar, pentru orice eventualitate... Ştii cum sunt calculatoarele...

— Este *sirenă,* îi spuse Fat Charlie.

— Excelent, zise Grahame Coats. Excelent!

Nu-şi freca mîinile, dar ar fi putut s-o facă.

Fat Charlie coborî pe scări, avînd în buzunar un cec de două mii de lire, întrebîndu-se cum de-l judecase greşit pe Grahame Coats timp de doi ani.

Se duse la banca sa, aflată după colţ, şi-şi depuse cecul în contul său.

Apoi se duse pe Embankment, să respire aer curat şi să se gîndească.

Era mai bogat cu două mii de lire. Durerea de cap dispăruse. Se simţea puternic şi prosper. Se întrebă dacă să-i propună lui Rosie să vină cu el într-o scurtă vacanţă... Răgazul de gîndire era cam mic, dar...

Şi atunci îi văzu pe Spider şi pe Rosie, mergînd pe celălalt trotuar al străzii, ţinîndu-se de mînă. Rosie termina o îngheţată. Se opri şi aruncă resturile într-un coş de gunoi, apoi îl trase pe Spider spre ea şi, cu gura mînjită de îngheţată, începu să-l sărute cu entuziasm şi cu poftă.

Fat Charlie simţi că-i revine durerea de cap. Se simţi paralizat.

Îi privi cum se sărutau. Îşi spuse că, mai devreme sau mai tîrziu, aveau să se oprească să respire, dar ei n-o

făcură, aşa că merse în direcţia opusă, simţindu-se groaznic, pînă cînd ajunse la metrou..

Apoi se duse acasă.

Fat Charlie se simţea dărîmat, aşa că se duse în patul care mai mirosea vag a Daisy şi închise ochii.

Timpul trecu, acum Fat Charlie mergea pe o plajă nisipoasă împreună cu tatăl său, amîndoi fiind în picioarele goale. El era din nou copil, iar tatăl său nu avea vîrstă.

Cum te înţelegi cu Spider? întrebă tatăl său.

Acesta-i un vis, îi atrase atenţia Fat Charlie, *şi nu vreau să discut despre asta.*

Voi, băieţii! zise tatăl său, clătinînd din cap. *Ascultă,* o *să-ti spun ceva important.*

Ce?

Dar tatăl său nu-i răspunse. Atenţia îi fu atrasă de ceva de la marginea valurilor. Se aplecă şi ridică lucrul acela. Cinci picioare ascuţite se mişcară leneş.

O stea de mare. Dacă tai una în două, vor creşte două stele de mare.

Am avut impresia că voiai să-mi spui ceva important.

Tatăl său îşi duse mîna la piept, se prăbuşi pe nisip şi rămase nemişcat. Din nisip ieşiră viermi, care-l devorară imediat, lăsînd din el numai oasele.

Tată?

Fat Charlie se trezi în dormitorul său, cu obrajii uzi de lacrimi. Încetă să plîngă. Nu avea de ce să fie mîhnit. Tatăl său nu murise, fusese doar un vis urît.

Decise s-o invite pe Rosie în seara următoare. Or să mănînce friptură de vită. El avea să gătească. Totul va fi bine.

Se ridică şi se îmbrăcă.

După douăzeci de minute, pe cînd era în bucătărie şi-şi făcea un Pot Noodle, îşi dădu seama că tatăl său era totuşi mort, în ciuda faptului că ceea ce se întîmplase pe plajă fusese doar un vis.

Rosie ajunse în apartamentul mamei sale din Wimpole Street pe la sfîrşitul după-amiezii.

— M-am întîlnit cu prietenul tău azi, zise doamna Noah.

Prenumele ei era Eutheria, dar în ultimele trei decenii nu-l folosise nimeni în prezenţa ei, în afară de răposatul ei soţ, iar după moartea acestuia numele se atrofiase şi se părea că nu va mai fi utilizat vreodată în timpul vieţii ei.

— Şi eu, spuse Rosie. Doamne, cît de mult îl iubesc!

— Bineînţeles. Doar te măriţi cu el, nu-i aşa?

— Da, am ştiut întotdeauna că-l iubesc, dar astăzi mi-am dat seama cît de mult îl iubesc. Iubesc totul la el.

— Ai aflat unde a fost aseară?

— Da. Mi-a explicat totul. A fost cu fratele lui.

— Nu ştiam că are un frate.

— N-a pomenit de el pînă acum. Nu-s prea apropiaţi.

Mama lui Rosie plesni din limbă.

— Probabil că a fost o adevărată reuniune de familie. Ţi-a povestit şi de verişoara sa?

— Verişoară?

— Sau sora sa. Nu părea prea lămurit nici el. O fiinţă frumoasă, dar cam de calitate inferioară. Părea a avea ceva sînge chinezesc. După opinia mea, e o tipă de moravuri uşoare. Asta va fi familia ta.

— Nu i-ai întîlnit încă familia.

— Am întîlnit-o pe tipă. Era în bucătărie în dimineaţa asta şi se plimba aproape dezbrăcată. Fără pic de ruşine. *Dacă* era verişoara lui.

— Fat Charlie nu minte.

— E bărbat, nu-i aşa?

— *Mamă!*

— De ce nu s-a dus astăzi la slujbă?

— A fost astăzi a fost la slujbă. Am luat prînzul împreună.

Mama lui Rosie îşi examină rujul într-o oglindă de buzunar, apoi îşi înlătură cu degetul arătător petele stacojii de pe dinţi.

— Ce i-ai spus? întrebă Rosie.

— Am discutat despre nuntă, i-am spus că nu vreau un cavaler de onoare care să ţină un discurs deocheat. Arăta ca şi cum ar fi băut. Ţi-am atras atenţia să nu te măriţi cu un beţiv.

— Arăta foarte bine cînd l-am întîlnit, replică Rosie. Mămico, am avut o zi minunată. Ne-am plimbat, am discutat şi... ţi-am spus ce minunat miroase? Are nişte mîini fine...

— După părerea mea, miroase a peşte. Cînd o să-l întîlneşti să-l întrebi despre verişoara aia a lui. Nu spun că-i e verişoară, nici că nu-i. Spun doar că dacă e, atunci are în familie curve, stripteoze şi fete care-şi fac de cap, aşa că nu-i cazul să-l vezi într-o lumină romantică.

Rosie se simţi mai în largul ei, din moment ce mama ei era din nou pornită împotriva lui Fat Charlie.

— Mămico, nu vreau să aud asemenea cuvinte.

— Bine, o să-mi ţin gura. La urma urmei, nu eu mă mărit cu el. Nu eu o să-mi distrug viaţa. Nu eu o să plîng cu capul pe pernă, în timp ce el o să lipsească toată noaptea, petrecînd cu femei uşoare. Nu eu o să-l aştept zi după zi, noapte după noapte, pînă o să iasă din puşcărie.

— Mamă!

Rosie încercă să pară indignată, dar gîndul că Fat Charlie putea să ajungă la închisoare i se păru atît de amuzant, atît de caraghios, încît abia reuşi să-şi stăpînească rîsul.

Telefonul lui Rosie ciripi. Ea răspunse.

— Da. Îmi place. Ar fi minunat.

Apoi puse telefonul de-o parte şi-i spuse mamei sale:

— El era. O să mă duc la el mîine seară. O să gătească pentru mine. Nu-i aşa că-i dulce? Într-adevăr, bun de puşcărie! adăugă ea.

— Sunt mamă şi ştiu ce ştiu, zise mama ei, stînd în apartamentul acela fără mîncare, în care praful nu îndrăznea să se aştearnă.

Grahame Coats stătea în biroul său, în timp ce ziua se transforma în înserare, şi se uita la ecranul calculatorului. Parcurse document după document, foaie după foaie. Unele le modifică, dar pe majoritatea le şterse.

În seara aceea ar fi trebuit să se ducă în Birmingham, unde un fost fotbalist, un client al său, deschidea un club de noapte. Dădu telefon şi-şi ceru scuze: unele lucruri nu

puteau fi prevăzute.

Curînd, lumina din spatele ferestrelor dispăru în întregime. Grahame Coats stătea în lumina rece a ecranului calculatorului şi schimba, modifica şi ştergea.

Iată o altă poveste în care se spunea despre Anansi.

Odată, cu mult, mult timp în urmă, nevasta lui Anansi semănase un cîmp cu mazăre. Cea mai bună, mai plină şi mai verde mazăre pe care o văzuse cineva vreodată. Îţi venea apă în gură doar cînd o vedeai.

Din clipa în care Anansi văzu mazărea, i se făcu poftă de ea. Şi nu voia doar o parte, pentru că Anansi avea un apetit enorm. Nu voia s-o împartă cu nimeni. O voia pe toată.

Aşa că Anansi se întinse în pat şi oftă, lung şi puternic, iar nevasta şi fii săi veniră în goană.

— Sunt pe moarte, zise Anansi, vorbind intenţionat cu glas moale. Viaţa mea s-a sfîrşit.

Iar nevasta şi fiii săi începură să plîngă cu lacrimi fierbinţi. Anansi spuse, cu glasul său pierdut:

— Vreau ca pe patul de moarte să-mi promiteţi două lucruri.

— Cere orice, spuseră nevasta şi fiii săi.

— În primul rînd, să-mi promiteţi că mă veţi înmormînta sub arborele de pîine.

— Arborele cel mare, de lîngă cîmpul cu mazăre? întrebă nevasta.

— Sigur că de acela vorbesc, zise Anansi. Şi să-mi mai promiteţi ceva. Promiteţi-mi că în amintirea mea veţi face un foc mititel la picioarele mormîntului meu. Şi ca să-mi arătaţi că nu m-aţi uitat, să ţineţi focul arzînd, să nu-l lăsaţi să se stingă.

— Aşa o să facem, au zis nevasta şi copii lui Anansi, plîngînd şi suspinînd.

— Şi pe foc, ca semn al respectului şi al dragostei voastre, să fie o crăticioară plină cu apă sărată, ca să vă amintească de lacrimile fierbinţi şi sărate pe care le-aţi vărsat pe mine cînd zăceam pe moarte.

— Aşa o să facem, au plîns ei, iar Anansi închise ochii şi

nu mai suflă.

Îl duseră pe Anansi la arborele de pîine care creştea lîngă parcela cu mazăre şi-l îngropară la doi metri sub pămînt, iar la picioarele mormîntului aprinseră un foc mititel şi puseră o cratiţă pe el, plină cu apă sărată. Anansi rămase acolo toată ziua, dar cînd se făcu noapte ieşi din mormînt, se duse pe cîmp şi alese mazărea cea mai plină şi mai dulce. O fierse în cratiţă, apoi se îndopă de i se umplu burta şi i se întări ca o tobă.

După aceea se întoarse sub pămînt înainte să se ivească zorile şi se culcă. Dormea cînd nevasta şi fiii săi descoperiră că mazărea dispăruse; dormea cînd aceştia văzură că în cratiţă nu mai era apă sărată şi o umplură; dormi în timp ce aceştia îl jeleau.

În fiecare noapte Anansi ieşea din mormînt, dansînd încîntat de deşteptăciunea sa; în fiecare noapte umplea cratiţa cu mazăre şi-şi umfla burta, mîncînd pînă nu mai putea înghiţi nimic.

Zilele treceau şi familia lui Anansi devenea din ce în ce mai slabă, pentru că tot ce creştea era cules noaptea de Anansi, iar lor nu le rămînea nimic de mîncare.

Nevasta lui Anansi se uită la farfuriile goale şi-şi întrebă fiii:

— Ce-ar fi făcut tatăl vostru?

Fii se gîndiră şi se gîndiră, şi-şi amintiră fiecare basm pe care li-l spusese Anansi. Se duseră la groapa cu smoală şi cumpărară smoală de cîţiva bănuţi, adică suficient ca să umple patru găleţi mari. Apoi duseră smoala la parcela cu mazăre. Şi făcură din smoală un om, pe care-l puseră în mijlocul cîmpului cu mazăre: cu faţă de smoală, cu ochi de smoală, cu degete de smoală, cu piept de smoală. Un bărbat frumos, negru şi mîndru ca Anansi.

În noaptea aceea, Anansi, gras cum nu fusese în viaţa lui, ieşi din mormînt şi se duse către parcela cu mazăre, dolofan şi fericit, cu burta umflată ca o tobă.

— Cine eşti? îl întrebă el pe omul de smoală.

Omul de smoală nu scoase un cuvînt.

— Ăsta-i locul meu, zise Anansi. E parcela mea cu

mazăre. Ai face bine să pleci.

Omul de smoală nu scoase o vorbă, nu-şi mişcă un muşchi.

— Eu sunt cel mai puternic, mai tare şi mai solid tip care a fost, este şi va fi vreodată, îi zise Anansi omului de smoală. Sunt mai fioros decît Leul, mai iute decît Leopardul, mai puternic decît Elefantul şi mai înspăimîntător decît Tigrul.

Fusese atît de cuprins de mîndria proprilor calităţi, încît uitase că-i doar un păianjen mic.

— Tremură de groază, zise Anansi. Tremură şi fugi.

Dar omul de smoală nu tremură şi nu fugi. Rămase pur şi simplu locului.

Atunci Anansi îl lovi.

Pumnul lui Anansi se lipi zdravăn.

— Dă-mi drumul la mînă, îi zise el omului de smoală. Dă-mi drumul sau o să te pocnesc peste faţă.

Omul de smoală nu scoase o vorbă şi nu mişcă un muşchi, iar Anansi îl izbi puternic drept în faţă.

— Bine, zise Anansi, gluma-i glumă. Poţi să mă ţii de mînă, dar eu am încă patru mîini şi două picioare zdravene, iar tu nu poţi să le ţii pe toate, aşa că dă-mi drumul şi o să-ţi fie mai uşor.

Omul de smoală nu dădu drumul mîinilor lui Anansi şi nu scoase o vorbă, aşa că Anansi îl lovi cu toate mîinile şi-l izbi cu picioarele, unul după altul.

— Bine, zise Anansi, dă-mi drumul sau te muşc.

Smoala îi umplu gura, îi acoperi nasul şi faţa.

Aşa îl găsiră pe Anansi în dimineaţa următoare soţia şi fiii săi, cînd veniră la parcela cu mazăre de lîngă arborele de pîine: lipit de omul de smoală şi mort ca întîmplările trecute.

N-au fost surprinşi să-l găsească astfel.

În zilele acelea erai obişnuit să-l întîlneşti pe Anansi tot timpul.

Capitolul Şase
ÎN CARE FAT CHARLIE NU REUŞEŞTE SĂ AJUNGĂ ACASĂ, NICI MĂCAR CU TAXIUL

Daisy se trezi auzind ceasul deşteptător. Se întinse în pat ca un pisoi. Auzea zgomotul duşului, ceea ce însemna că tovarăşa ei de apartament se sculase deja. Îşi puse un halat roz, pluşat şi ieşi pe hol.

— Vrei terci? întrebă ea prin uşa băii.

— Nu în mod deosebit. Dar dacă o să faci, o să mănînc.

— Se vede că ştii cum să arăţi unei fete că-i dorită, zise Daisy, se duse în bucătărie şi puse terciul pe foc.

Apoi se întoarse în dormitorul ei, îşi puse hainele cu care se ducea la muncă şi se privi în oglindă. Se strîmbă. Îşi prinse părul într-un coc strîns, la ceafă.

Colega ei de apartament, Carol, o femeie albă din Preston, cu figură prelungă, vîrî capul pe uşa dormitorului. Îşi ştergea de zor părul.

— Baia e a ta. Ce-i cu terciul?

— Probabil că trebuie amestecat.

— Unde ai fost noaptea trecută? Ai zis că te duci la o băutură de ziua Sybillei şi nu te-ai mai întors.

— Nu-i treaba ta.

Daisy se duse în bucătărie şi mestecă terciul. Adăugă un pic de sare şi mai mestecă. Turnă terciul în castroane şi le puse pe masă.

— Carol! Se răceşte terciul!

Carol veni, se aşeză şi se uită la terci. Era îmbrăcată doar pe jumătate.

— Ăsta nu-i un mic dejun adevărat, nu-i aşa? După părerea mea, un mic dejun adevărat constă în ouă prăjite, cîrnaţi, sîngerete şi roşii coapte.

— Prăgăteşte toate astea şi o să le mănînc, zise Daisy.

Carol presără o linguriţă de zahăr peste terciul ei. Se uită la el. Apoi mai turnă o linguriţă de zahăr.

— Nu, n-o să mănînci. Zici că o să mănînci, dar o să începi să chiţcăi despre colesterol sau despre ce face prăjeala rinichilor tăi.

Gustă din terci de parcă acesta ar fi fost gata s-o muşte. Daisy îi dădu o ceaşcă de ceai.

— Tu şi rinichii tăi. Ar fi interesantă o schimbare. Daisy, ai mîncat vreodată rinichi?

— O dată, răspunse Daisy. După părerea mea, poţi să obţii acelaşi efect frigînd vreo trei sute de grame de ficat şi apoi pişîndu-te pe el.

Carol pufni.

— Nu se vorbeşte aşa!

— Mănîncă-ţi terciul.

Îşi terminară terciul şi ceaiul. Puseră castroanele în aparatul de spălat vase, dar nu-l porniră, pentru că nu se umpluse. Apoi se duseră la serviciu. Carol, acum în uniformă, şofa.

Daisy se duse la biroul ei, aflat într-o încăpere plină cu birouri goale.

De îndată ce se aşeză, sună telefonul.

— Daisy, ai întîrziat.

Daisy se uită la ceas.

— Nu, domnule, n-am întîrziat. Pot să fac şi altceva Pentru dumneavoastră în dimineaţa asta?

— Da. Telefonează unui tip numit Coats. E un prieten al superintendentului şef. Şi suporter al echipei Crystal Palace. M-a bătut la cap de două ori în dimineaţa asta. Aş vrea să ştiu şi eu cine-i învaţă pe superintendenţii şefi să bată lumea la cap...

Daisy îşi notă toate amănuntele şi formă numărul. Folosi un ton de afaceri, plin de eficienţă şi zise:

— Aici detectivul de poliţie Day. Cu ce vă pot ajuta?

— Ah! îi răspunse o voce de bărbat. Ei bine, i-am povestit despre asta aseară superintendentului şef – un om amabil şi vechi prieten. El mi-a sugerat să discut cu cineva din biroul dumneavoastră. Aş vrea să vă informez... nu-s chiar convins că a fost comis un delict. Probabil că există o explicaţie foarte simplă. Au avut loc anumite nereguli şi,

sincer vorbind, i-am dat contabilului meu două săptămîni de concediu, timp în care să încerc să-mi dau seama dacă a fost implicat în anumite… nereguli financiare.

— Ce-ar fi să-mi daţi amănunte? zise Daisy. Care-i numele dumneavoastră întreg, domnule? Şi care-i numele contabilului?

— Numele meu este Grahame Coats, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. De la Agenţia Grahame Coats. Contabilul se numeşte Nancy. Charles Nancy.

Daisy îşi notă numele. Acestea nu-i spuneau nimic.

Fat Charlie plănuise să se certe cu Spider de îndată ce acesta avea să ajungă acasă. Repetase în minte toate reproşurile, de mai multe ori, şi cîştigase disputa în mod decisiv de fiecare dată.

Dar Spider nu venise acasă în noaptea trecută, iar Fat Charlie adormise în cele din urmă în faţa televizorului, în timp ce urmărea neatent un spectacol pentru cei ce sufereau de insomnie cronică, spectacol ce se numea – pare-se – *Arată-ne fundul!*

Se trezi, pe canapea, atunci cînd Spider trase draperiile.

— Ce zi minunată! zise Spider.

— Ai sărutat-o pe Rosie! Să nu negi! zise Fat Charlie.

— Am fost silit, răspunse Spider.

— Cum adică „ai fost silit“? Nu trebuia s-o faci.

— Ea credea că sunt tu.

— Da, dar tu ştiai că nu eşti eu. N-ar fi trebuit s-o săruţi.

— Dacă refuzam s-o sărut, ar fi crezut că tu nu vrei s-o săruţi.

— Dar nu eram eu.

— Ea nu ştia. Am încercat doar să te ajut…

— Să mă ajuţi! zise Fat Charlie, de pe canapea. M-ai fi ajutat dacă nu mi-ai fi sărutat logodnica. Puteai să-i spui că te dor dinţii.

— Asta ar fi însemnat s-o mint, răspunse Spider, ca un adevărat model de virtute.

— O minţiseşi deja! Ai pretins că eşti eu!

— Atunci ar fi însemnat să extind minciuna, îi explică

Spider. Am făcut totul doar pentru că tu nu ai fost capabil să te duci la serviciu. Dar n-am fost în stare să mint în continuare. M-aş fi simţit groaznic.

— *Eu* m-am simţit groaznic! V-am privit sărutîndu-vă.

— Da, dar ea credea că te sărută pe tine, îi replică Spider.

— Încetează!

— Ar trebui să te simţi măgulit. Vrei să prînzim?

— Bineînţeles că nu vreau să prînzesc. Cît e ceasul?

— E ora prînzului, îi răspunse Spider. Iar ai întîrziat la slujbă. De data asta n-o să te mai ajut, avînd în vedere modul în care mi-ai mulţumit.

— Nu-i nimic, spuse Fat Charlie. Am primit două săptămîni de concediu. Şi o primă.

Spider ridică din sprînceană.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie, simţind că-i momentul să treacă la runda a doua a scandalului. Nu încerc să scap de tine, dar mă întrebam cînd ai de gînd să pleci.

— Cînd am venit aici, spuse Spider, plănuisem doar o vizită de-o zi. Poate de două zile. Aveam timp suficient să-mi întîlnesc frăţiorul, apoi urma să-mi văd de drum. Sunt un om ocupat.

— Deci pleci astăzi.

— Aşa plănuisem, îi replică Spider. Dar cînd te-am întîlnit nu mi-a venit să cred că lăsasem să treacă o viaţă de om fără să ne bucurăm unul de tovărăşia celuilalt.

— Eu mă descurc şi singur.

— Legăturile de sînge sunt mai tari decît apa.

— Apa nu-i tare, obiectă Fat Charlie.

— Atunci mai tari decît votca. Sau decît vulcanii. Sau decît amoniacul. Eu consider că a fost o onoare să te întîlnesc. Noi doi n-am făcut parte din viaţa celuilalt, dar asta a fost ieri. Astăzi începem un nou mîine. Să lăsăm în urmă ziua de ieri şi să făurim noi legături, legăturile frăţiei.

— Eşti înnebunit după Rosie, zise Fat Charlie.

— Complet, recunoscu Spider. Ce-ai de gînd să faci?

— Ce pot să fac? E logodnica mea.

— N-ai de ce să fii îngrijorat. Crede că eu sunt tu.

— Încetează să spui asta!

Spider îşi întinse mîinile, într-un gest de binecuvîntare, apoi strică tot efectul lingîndu-şi buzele.

— Ce-ai de gînd să faci în continuare? întrebă Fat Charlie. Să te însori cu ea, pretinzînd că eşti eu?

— Să mă însor? întrebă Spider, apoi se gîndi un timp. Ce idee groaznică!

— Eu de-abia aştept s-o fac.

— Spider nu se însoară. Eu nu-s de felul celor care se căsătoresc.

— Adică vrei să spui că Rosie nu-i suficient de bună pentru tine?

Spider nu răspunse şi ieşi din încăpere.

Fat Chalie simţi că, într-un fel, învinsese. Se ridică de pe canapea, ridică de pe jos ambalajul gol de carton în care fusese, în seara trecută, mîncare chinezească de pui chow mein şi chiftele din carne de porc, apoi îl aruncă în coşul de gunoi. Se duse în baie, îşi scoase hainele în care dormise, ca să-şi pună haine curate, descoperi că nu avea haine curate pentru că nu-şi spălase rufele, aşa că perie zdravăn hainele purtate în ziua trecută – dizlocînd mai multe felii de chow mein – şi le îmbrăcă din nou.

Se duse în bucătărie.

Spider stătea la masa de acolo, bucurîndu-se de o friptură de vită, suficient de mare ca să ajungă pentru două persoane.

— De unde ai asta? întrebă Fat Charlie, convins deja că ştia răspunsul.

— Te-am întrebat dacă vrei să mănînci, îi răspunse Spider.

— De unde ai friptura?

— Era în frigider.

— Asta, zise Fat Charlie agitîndu-şi degetul ca un procuror ce vrea să obţină o condamnare la moarte, asta era friptura pe care am cumpărat-o pentru cina din seara aceasta. Pentru cina cu Rosie. Cina pe care urma s-o gătesc eu. Iar tu stai aici, ca o persoană care mănîncă o friptură, şi o mănînci, şi...

— Nu-i nici o problemă, zise Spider.

— Cum adică, nu-i nici o problemă?

— I-am telefonat lui Rosie în dimineaţa asta şi i-am spus că renunţ la cina din seara asta. Aşa că nu mai ai nevoie de friptură.

Fat Charlie deschise gura. Apoi o închise.

— Vreau să pleci, zise el.

— E bine ca dorinţele omului să depăşească posibilităţile sale, capacităţile sau cum le-o zice – fiindcă altfel la ce-ar mai folosi raiul? replică vesel Spider, între două îmbucături din friptura lui Fat Charlie.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că nu plec nicăieri. Îmi place aici, concluziona Spider şi-şi tăie altă bucată de friptură, pe care o hăpăi.

— Ieşi afară, zise Fat Charlie, dar tocmai atunci sună telefonul; Fat Charlie oftă, se duse pe hol şi răspunse.

— Alo?

— Ah, Charles, mă bucur să te aud. Ştiu că te bucuri în întregime de concediul binemeritat, dar crezi că ar fi posibil să treci pe aici mîine dimineaţă, cam o jumătate de oră? Să zicem pe la zece?

— Da. Sigur, răspunse Fat Charlie. Nici o problemă.

— Încîntat să te aud spunînd asta. Am nevoie de semnătura ta pe nişte hîrtii. Pe mîine.

— Cine a fost? întrebă Spider, care golise farfuria şi acum se ştergea la gură cu un şerveţel de hîrtie.

— Grahame Coats. Vrea să trec mîine pe la serviciu.

— E un ticălos, zise Spider.

— Da? Şi tu eşti.

— Suntem tipuri diferite de ticăloşi. Individul ăsta aduce numai nenorociri. Ar trebui să-ţi cauţi altă slujbă.

— Îmi place slujba mea, replică Fat Charlie, care fu sincer în momentul în care spuse asta.

Uitase complet cît de mult îi displăcea slujba aia, Agenţia Grahame Coats şi prezenţa fantomatică a lui Grahame Coats care se strecura în spatele fiecărei uşi.

Spider se ridică.

— Grozavă friptură, zise el. Mi-am pus lucrurile în camera ta liberă.

— Ce-ai făcut?

Fat Charlie se repezi la capătul holului, unde se afla o încăpere care permitea locuinţei sale să fie considerată drept apartament cu două dormitoare. În cameră se găseau cîteva cutii de carton pline cu cărţi, o ladă cu un set vechi de Scalextric Racing[20], o cutie de metal umplută cu maşinuţe Hot Wheels (majoritatea cu anvelope lipsă) şi diferite alte rămăşiţe paradite din copilăria lui Fat Charlie. Ar fi fost o încăpere potrivită pentru un spiriduş de grădină de dimensiuni normale sau pentru un pitic mai pitic, dar pentru oricine altul era doar un dulap cu o fereastră.

Sau, mai bine zis, fusese, dar nu mai era. Nici un pic.

Fat Charlie deschise uşa şi rămase pe hol, clipind.

Da, în faţa sa era o cameră, adevărat, dar una enormă. O cameră magnifică. Avea ferestre în celălalt capăt, ferestre uriaşe, prin care se vedea ceva ce părea a fi o cascadă. Dincolo de cascadă, soarele tropical coborîse spre orizont şi poleia totul cu lumina sa aurie. Exista şi un cămin, suficient de mare ca să frigi la el o pereche de boi, iar în el ardeau buşteni ce împrăştiau scîntei. Într-un colţ se vedea un hamac, alături de o canapea de-un alb imaculat şi de un pat cu baldachin. Lîngă cămin se afla ceva. Fat Charlie nu văzuse aşa ceva decît în reviste, asa că presupuse că era un soi de jacuzzi. Se mai vedea un covor din piele de zebră şi o blană de urs ce atîrna de un perete, precum şi un echipament audio foarte modern, ce consta în principal din bucăţi negre de plastic lustruit care acţionau cînd le făceai semn cu mîna. Pe un perete fusese prins un ecran plat de televizor, care avea lăţimea camerei, aşa cum fusese ea înainte. Şi mai erau şi altele...

— Ce-ai făcut? întrebă Fat Charlie, care nu intrase în încăpere.

— Ei bine, spuse Spider din spatele lui, avînd în vedere

[20] Joc cu maşinuţe electrice, cu care se organizează curse (n.t.).

că am să stau aici cîteva zile, m-am gîndit să-mi aduc lucrurile.

— Să-ţi aduci lucrurile? *Să-ţi aduci lucrurile* înseamnă cîteva sacoşe pline cu rufărie, nişte jocuri Playstation şi o plantă-păianjen[21]. Aici e... e...

Fat Charlie nu-şi găsea cuvintele.

Spider îl bătu pe umăr şi trecu pe lîngă el.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în camera mea, îi spuse el fratelui său, apoi închise uşa în urma sa.

Fat Charlie trase de clanţă. Uşa era încuiată.

Se duse în camera cu televizor, luă telefonul de pe coridor şi formă numărul doamnei Higgler.

— Cine naiba sună la o oră atît de matinală? bombăni bătrîna.

— Eu. Fat Charlie. Îmi pare rău.

— De ce m-ai sunat?

— V-am sunat ca să vă cer sfatul. Vedeţi, fratele meu a venit aici.

— Fratele tău.

— Spider. Mi-aţi povestit despre el. Aţi spus să-i cer unui păianjen să-l anunţe, dacă vreau să-l văd. Aşa am făcut şi acum Spider e aici.

— Asta-i foarte bine, zise ea, pe un ton reţinut.

— Nu-i bine deloc.

— De ce? Face parte din familia ta...

— Nu pot să vă dau amănunte acum. Însă vreau să plece.

— Ai încercat să-l rogi cu frumosul?

— Am făcut-o şi pe asta. Mi-a răspuns că nu pleacă. Şi-a aranjat în camera în care îmi ţineam cutiile ceva ce seamănă cu palatul plăcerilor al lui Kubilai Han, iar aici ai nevoie de aprobarea primăriei şi ca să-ţi faci geamuri duble. A adus şi un soi de cascadă. Nu aici, ci în partea exterioară a ferestrei. Şi se ţine după logodnica mea.

— De unde ştii?

— Mi-a spus el.

---

[21] Plantă de apartament, originară din Africa de sud (n.t.).

— Nu-s în forma cea mai bună înainte să-mi beau cafeaua, spuse doamna Higgler.

— Trebuie să aflu cum să-l fac să plece.

— Nu ştiu, răspunse doamna Higgler. O să vorbesc cu doamna Dunwiddy despre asta, zise ea şi puse receptorul în furcă.

Fat Charlie se duse pînă la capătul holului şi ciocăni la uşă.

— Ce mai vrei?

— Vreau să discutăm.

Uşa zăngăni şi se deschise. Fat Charlie intră. Spider stătea gol în cada cu apă fierbinte. Bea ceva dintr-un pahar înalt, aburit, o băutură a cărei culoare sugera, oarecum, că-i foarte tare. Ferestrele uriaşe erau acum larg deschise, iar zgomotul cascadei contrasta cu muzica lentă, curgătoare, de jazz ce emana din difuzoarele ascunse undeva, în încăpere.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie, trebuie să înţelegi că asta-i casa mea.

Spider clipi.

— *Asta? Asta* e casa ta?

— Nu chiar. Dar, în principiu, e a mea. Suntem în camera mea liberă şi tu eşti musafir.

Spider îşi sorbi băutura şi se tolăni mai adînc în apa fierbinte.

— Se zice că musafirii sunt ca peştii. Încep să pută după trei zile.

— Bine zis! spuse Fat Charlie.

— E greu. E greu cînd nu ţi-ai văzut fratele de-o viaţă. E greu cînd acesta nu ştie că exişti. E şi mai greu cînd în cele din urmă îl întîlneşti şi-ţi dai seama că pentru el nu eşti cu nimic mai bun decît un peşte mort.

— Dar... zise Fat Charlie.

Spider se întinse în cadă.

— Să-ţi spun ceva. Nu pot să stau aici o veşnicie. O să plec înainte să-ţi dai seama. În ceea ce mă priveşte, nu m-am gîndit niciodată la tine ca la un peşte mort. Îmi dau seama că amîndoi suntem în condiţii de stres puternic. Deci

să nu mai discutăm despre subiectul ăsta. De ce nu te duci să mănînci – să-mi laşi cheia de la intrare – apoi să vezi un film?

Fat Charlie îşi puse haina şi ieşi. Pusese cheia de la intrare lîngă chiuvetă. Aerul rece era minunat, deşi se înnorase şi cerul scuipa burniţă. Fat Charlie îşi cumpără un ziar, să aibă ce să citească. Se opri la un chioşc şi-şi cumpără pentru prînz o pungă mare cu cartofi prăjiţi şi un cîrnat. Burniţa se opri, aşa că Fat Charlie se aşeză pe o bancă din curtea unei biserici, citi ziarul şi-şi mîncă liniştit cartofii prăjiţi şi cîrnatul.

Voia din tot sufletul să vadă un film.

Se duse pînă la Odeon şi cumpără un bilet pentru prima reprezentaţie. Era un film de aventuri şi începuse deja cînd intră în sală. Explodau tot felul de chestii. Era minunat.

Pe la jumătatea filmului, Fat Charlie îşi dădu seama că nu-şi amintea ceva. Acel ceva se afla în mintea sa, ca o mîncărime în spatele ochilor, care-l deranja.

Filmul se termină.

Fat Charlie îşi dădu seama că, deşi filmul îi făcuse plăcere, nu reuşise să ţină minte mare lucru din el. Aşa că îşi cumpără o pungă mare cu floricele şi rămase să-l mai vadă o dată. Filmul îi plăcu şi mai mult a doua oară.

Şi a treia oară.

După aceea îşi zise că ar fi cazul să se ducă acasă, dar în seara aceea, tîrziu, se difuzau două filme, *Eraserhead* şi *True Stories*[22], pe care nu le văzuse, aşa că se uită la amîndouă, cu toate că i se făcuse foame, iar la sfârşit nu mai ştia despre ce fusese *Eraserhead*, nici ce căuta femeia în radiator, aşa că se întrebă dacă o să-l lase să mai vadă filmul o dată, dar paznicii îi explicară foarte răbdători, o dată şi încă o dată, că trebuie să închidă sala peste noapte, şi se interesară dacă are o casă unde să se ducă şi dacă nu credea că la ora aceea ar fi trebuit să fie în pat.

Sigur că trebuia, dar uitase de asta pentru moment. Aşa

---

[22] Eraserhead – film din 1977, regizat de David Lynch; True Stories – film din 1986, regizat de David Byrne (n.t.).

că se întoarse în Maxwell Gardens şi fu surprins să vadă lumina aprinsă în dormitorul său.

Cînd ajunse lîngă casă, perdelele erau trase. Dar în fereastră se zăreau siluete care se mişcau. Avu impresia că recunoaşte ambele siluete.

Acestea se apropiară şi se contopiră într-o singură umbră.

Fat Charlie scoase un urlet profund şi groaznic.

În casa doamnei Dunwiddy se găseau multe animale de plastic. Praful se mişca încet prin aerul din locuinţa aceea, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu razele de soare dintr-o epocă mai tihnită şi nu se adapta la lumina aceea rapidă, modernă. Pe canapea se afla o învelitoare din plastic transparent, iar scaunele trosneau cînd te aşezai pe ele.

În casa doamnei Dunwiddy se găsea hîrtie igienică tare, cu aromă de pin – fîşii lucioase, neplăcute de hîrtie ce nu absorbeau grăsimea. Doamna Dunwiddy credea în economie, iar hîrtia igienică tare, cu aromă de pin reprezenta esenţa modului ei de a economisi. Poţi să mai găseşti hîrtie igienică tare, dacă o cauţi îndelung şi eşti dispus s-o plăteşti mai scump.

Casa doamnei Dunwiddy mirosea a apă de violete. Era o casă veche. Oamenii uită că fiii primilor colonişti din Florida erau deja bătrîni atunci cînd puritanii debarcaseră la Plymouth Rock. Casa nu era chiar atît de veche, fusese construită prin anii 1920, în timpul planului de dezvoltare rurală a Floridei, ca să fie o casă exemplu, să reprezinte casa ipotetică pe care ceilalţi cumpărători nu puteau s-o construiască pe peticele de mlaştină plină de aligatori ce le fuseseră vîndute – dar asta aveau să descopere ulterior. Casa doamnei Dunwiddy supravieţuise uraganelor fără să piardă o ţiglă.

Cînd se auzi soneria, doamna Dunwiddy umplea un curcan mic. Dădu din cap, îşi spălă mîinile, apoi merse pe coridor către uşa din faţă, privind lumea prin ochelarii ei groşi, groşi, şi pipăind cu mîna stîngă tapetul.

Apoi deschise uşa şi se uită afară.

— Louella? Eu sunt.

Era Callyanne Higgler.

— Intră.

Doamna Higgler o urmă pe doamna Dunwiddy în bucătărie. Doamna Dunwiddy îşi ţinu mîinile sub robinet şi reîncepu să ia bucăţi de umplutură cu pîine de secară îmbibată cu apă şi să le îndese în curcan.

— Aştepţi musafiri?

Doamna Dunwiddy scoase un sunet dispreţuitor.

— E bine să-i fii pregătit, zise ea. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre ce-i vorba?

— Despre băiatul lui Nancy. Despre Fat Charlie.

— Ce-i cu el?

— I-am povestit despre fratele lui, atunci cînd a fost aici, acum o săptămînă.

Doamna Dunwiddy îşi scoase mîinile din curcan, apoi zise:

— Nu-i sfîrşitul lumii.

— I-am spus şi cum poate să ia legătura cu fratele lui.

— Ah! zise doamna Dunwiddy, exprimîndu-şi dezaprobarea prin această singură silabă. Şi?

— A apărut în Hanglia. Şi băiatul e la capătul răbdării.

Doamna Dunwiddy luă o mînă de pîine de secară umedă şi o introduse în curcan cu o asemenea forţă, încît ochii pasării s-ar fi umplut de lacrimi, dacă ar mai fi avut ochi.

— Nu poţi să-l faci să plece?

— Nu.

O privire pătrunzătoare prin ochelarii groşi. Apoi doamna Dunwiddy spuse:

— Am făcut-o o dată. Nu mai pot s-o fac iarăşi. Nu în acelaşi fel.

— Ştiu. Dar trebuie să facem ceva.

Doamna Dunwiddy oftă.

— E adevărat ce se spune: dacă trăieşti destul de mult, o să vezi toate păsările venind acasă ca să se culce.

— Nu-i şi altă cale?

Doamna Dunwiddy termină de umplut curcanul, luă un ac mare şi cusu bucata de piele ce atîrna. Apoi înveli

pasărea într-o folie argintie.

— Mi-am făcut socoteala. O s-o gătesc mîine, pe la sfîrşitul dimineţii. O să fie gata în cursul după-amiezii, apoi o s-o pun în cuptorul fierbinte la începutul serii, ca să fie gata pentru cină.

— Pe cine o să inviţi la cină? întrebă doamna Higgler.

— Pe tine, pe Zorah Bustamonte, pe Bella Noles. Şi pe Fat Charlie Nancy. Cînd băiatul o să ajungă aici, o să aibă o poftă de mîncare grozavă.

— Vine aici? întrebă doamna Higgler.

— Fato, tu nu asculţi ce-ţi vorbesc? zise doamna Dunwiddy.

Numai doamna Dunwiddy putea să-i spună „fato“ doamnei Higgler fără să pară caraghioasă.

— Acum ajută-mă să pun curcanul în frigider.

Ar fi corect să spun că Rosie avusese parte în seara aceea de cea mai minunată noapte din viaţa ei: magică, perfectă, deosebit de frumoasă. Nu putea să nu să zîmbească întruna, chiar dacă ar fi vrut. Mîncarea fusese nemaipomenită, iar după ce mîncaseră, Fat Charlie o invitase la dans. Într-o sală adevărată de dans, cu o mică orchestră şi cu oameni în costume pastel care pluteau pe deasupra podelei. Rosie se simţea de parcă ar fi călătorit împreună în timp şi ar fi ajuns într-o eră mai blîndă. Lui Rosie îi plăcuseră lecţiile de dans pe care le luase pe cînd avusese cinci ani, dar nu avusese cu cine să danseze.

— Nu ştiam că dansezi, îi spuse ea.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, îi răspunse el.

Iar asta o făcu fericită. Se va mărita curînd cu bărbatul acesta. Existau lucruri pe care nu le ştia despre el? Foarte bine. Avea la dispoziţie o viaţă ca să le afle. Să afle tot felul de lucruri.

Remarcă felul în care celelalte femei şi ceilalţi bărbaţi se uitau la Fat Charlie în timp ce mergea alături de el, şi era fericită pentru că ea era femeia care-l ţinea de braţ.

Merseră prin Leicester Square şi Rosie văzu stelele

sclipind deasupra lor – lumina acestora clipea şmechereşte – le văzu în ciuda strălucirii becurilor stradale.

Pentru o clipă, se pomeni întrebîndu-se de ce nu se mai simţise astfel împreună cu Fat Charlie. Undeva, în adîncul sufletului său, Rosie bănuia că păstrase relaţia cu Fat Charlie doar pentru că mama ei nu-l suferea şi că acceptase să se mărite cu el doar pentru că mama ei dorise să-l refuze.

Fat Charlie o scosese din West End doar o singură dată. Se duseseră la teatru. Fusese o surpriză de ziua ei, dar încurcaseră biletele pentru că acestea fuseseră valabile cu o zi înainte; managerii teatrului dăduseră dovadă de înţelegere şi fuseseră dornici să-i ajute, reuşind să-i găsească lui Fat Charlie un loc în spatele unui stîlp, la etaj, în timp ce Rosie ajunse pe un loc de la parter, în spatele unui grup din Norwich, ce chicotea violent. Nu fusese un succes, dacă s-ar fi ţinut seama de asemenea lucruri.

Dar seara aceasta fusese magică. Rosie nu avusese multe momente perfecte în viaţa ei, dar, indiferent de totalul acestora, acum nu mai conta decît unul singur.

Şi-i plăcea ceea ce simţea cînd era cu el.

După ce terminaseră de dansat, după ce se plimbaseră prin noapte, veseli din cauza mişcării şi şampaniei, Fat Charlie – iar Rosie se întrebă de ce îl numea în gînd Fat Charlie, pentru că nu era gras nici un pic – îi puse braţul pe umeri şi-i zise:

— Acum o să ne întoarcem în locuinţa mea.

Vocea lui era atît de profundă, încît făcu abdomenul lui Rosie să vibreze de-adevăratelea, iar Rosie nu spuse nimic de genul că avea de lucru a doua zi, nici că vor avea timp suficient pentru asta după ce se vor căsători, nu spuse nimic, pentru că, de fapt, spera din tot sufletul ca seara aceea să nu se mai termine şi dorea – nu, nu dorea, *simţea nevoia* – să-l sărute pe buze.

Apoi îşi aminti că el spusese ceva şi zise *da.*

În timp ce se întorceau cu taxiul spre apartamentul lui, se ţineau de mînă, iar Rosie se sprijinea de el şi îl privea, în timp ce farurile maşinilor care treceau pe lîngă ei şi

becurile stradale îi luminau faţa.

— Ai o ureche găurită, zise ea. Cum de n-am observat pînă acum că ai o ureche găurită?

— Cum crezi că mă simt, zise el cu o voce profundă de bas, dîndu-mi seama că n-ai observat aşa ceva, deşi suntem împreună de... de cît timp?

— De optsprezece luni, zise Rosie.

— De optsprezece luni, zise logodnicul ei.

Rosie se sprijini de el, adulmecîndu-l.

— Îmi place cum miroşi, îi spuse ea. Foloseşti un anumit fel de colonie?

— Aşa miros eu, îi spuse el.

— Atunci ar trebui să fii îmbuteliat.

Rosie plăti taxiul, în timp ce Fat Charlie descuia uşa din faţă. Urcară împreună pe scări. Cînd ajunseră la capătul scării, bărbatul păru s-o conducă spre camera liberă, din spate.

— Caraghiosule, dormitorul e în partea asta, îi zise ea. Unde te duceai?

— Nicăieri.

Intrară în dormitorul lui Fat Charlie. Rosie trase perdelele, apoi se uită la el. Era fericită.

— Nu încerci să mă săruţi? întrebă ea, după un timp.

— O să încerc, răspunse el şi o sărută.

Timpul se topi, se întinse, se curbă. Rosie îl săruta de-o clipă, de-o oră sau de-o viaţă. Apoi...

— Ce-a fost asta?

— N-am auzit nimic, zise el.

— Părea că-i cineva cuprins de durere.

— Probabil nişte pisici care se băteau.

— Părea un om.

— Vreo vulpe de oraş. Scot sunete asemănătoare celor scoase de oameni.

Rosie rămase locului, cu capul plecat într-o parte, ascultînd cu atenţie.

— A încetat. Vrei să ştii lucrul cel mai ciudat din chestia asta?

— Sigur, răspunse el, mîngîindu-i gîtul cu buzele. Sigur.

Spune-mi care-i lucrul cel mai ciudat. Dar l-am făcut să dispară. N-o să te mai deranjeze din nou.

— Lucrul cel mai ciudat era că semăna cu glasul tău, spuse Rosie.

Fat Charlie rătăci pe străzi, încercînd să-şi limpezească mintea. Era evident că trebuia să bată în uşa locuinţei sale pînă cînd Spider avea să coboare şi să-l lase să intre în casă, pentru a le spune ce gîndea. Era evident. Deosebit de evident.

Trebuia să se întoarcă în apartamentul său şi să-i explice totul lui Rosie, ca să-l facă de rîs pe Spider. Doar atît avea de făcut. Cît de greu putea să fie?

Îşi dădu seama că va fi mai greu decît părea să fie. Nu-şi dădea seama de ce se îndepărtase de apartament. Nu era sigur că poate să găsească drumul de înapoiere. Străzile pe care le ştia – sau pe care credea că le ştie – păreau să-şi fi schimbat configuraţia. Se pomeni nimerind în fundături, explorînd nenumărate drumuri fără ieşire, rătăcind noaptea tîrziu printr-o reţea de străzi din cartiere londoneze rezidenţiale.

Uneori vedea drumul principal şi luminile traficului de pe acesta, şi reclamele de la restaurantele fast-food. Ştia că de îndată ce va ajunge pe drumul principal va fi în stare să găsească drumul spre casă, dar de fiecare dată cînd păşea pe drumul principal se trezea în altă parte.

Pe Fat Charlie începură să-l doară picioarele. Stomacul îi ghiorăia violent. Fat Charlie era furios şi pe măsură ce mergea devenea tot mai agresiv.

Furia îi limpezi mintea. Pînza de păianjen ce-i înconjura gîndurile începu să se evapore; reţeaua de străzi prin care mergea începu să se simplifice. Coti la un colţ de stradă şi se pomeni în drumul principal, lîngă un „New Jersey Fried Chicken” deschis toată noaptea. Comandă un meniu pentru o întreagă familie, se aşeză şi termină mîncarea fără să-l ajute nimeni din familie. După ce termină, rămase pe pavaj pînă cînd se văzură luminile prietenoase, portocalii, ale anunţului LIBER de pe un taxi mare, negru. Făcu semn

taxiului, acesta opri lîngă el, iar şoferul coborî geamul.

Unde vreţi să ajungeţi?

— În Maxwell Gardens, răspunse Fat Charlie.

— Vă bateţi joc de mine? întrebă taximetristul. E chiar după colţ.

— Vreţi să mă duceţi acolo? Vă dau cinci lire în plus. Pe cuvînt!

Taximetristul şuieră printre dinţii încleştaţi, scoase sunetul pe care îl scoate mecanicul auto înainte să vă întrebe dacă vă simţiţi legat în mod deosebit de motorul ăla, din motive sentimentale.

— E înmormîntarea dumneavoastră, zise el. Hopa sus!

Fat Charlie urcă. Taximetristul porni, aşteptă să se schimbe lumina semaforului, coti la colţ...

— Unde ziceaţi că vreţi să ajungeţi? întrebă taximetristul.

— În Maxwell Gardens, îi răspunse Fat Charlie. Numărul 34. Chiar lîngă magazinul cu băuturi.

Fat Charlie purta hainele pe care le purtase în ziua anterioară şi-şi dorea să nu le fi purtat. Mama sa îl învăţase să poarte întotdeauna lenjerie curată, pentru cazul în care ar fi lovit de o maşină, şi să se spele pe dinţi, pentru cazul în care ar fi fost nevoie să fie identificat după dosarul dentar.

— Ştiu unde e, zise taximetristul. Chiar înainte să ajungi în Park Crescent.

— Exact, spuse Fat Charlie, care începu să moţăie pe bancheta din spate.

— Probabil că am cotit greşit, zise taximetistul, cam enervat. O să închid aparatul de taxat, bine? O să-mi daţi cinci lire.

— Sigur, spuse Fat Charlie, care se întinse pe banchetă şi adormi.

Taxiul goni prin noapte, încercînd să cotească la colţul străzii.

Detectivul de poliţie Day, care fusese detaşată pentru douăsprezece luni la Brigada Antifraudă, sosi la birourile

Agenţiei Grahame Coats la ora nouă şi treizeci de minute. Grahame Coats o aştepta la recepţie şi o conduse în biroul său.

— Doriţi o cafea sau ceai?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea şi scoase un carneţel, apoi îl privi, aşteptînd spusele sale.

— Nu pot să subliniez îndeajuns că discreţia trebuie să fie esenţa investigaţiei dumneavoastră. Agenţia Grahame Coats are reputaţia că dă dovadă de probitate şi de corectitudine. Banii clientului sunt în această agenţie un depozit sacrosanct. Trebuie să vă spun că, atunci cînd am început să am bănuieli în legătură cu Charles Nancy, le-am respins ca nepotrivite cu un om decent şi care munceşte din greu. Dacă m-aţi fi întrebat acum o săptămînă ce cred despre Charles Nancy, v-aş fi răspuns că-i un om nemaipomenit.

— Sunt convinsă. Şi cînd v-aţi dat seama că s-ar putea ca anumite sume să fi fost extrase din conturile clienţilor?

— Nu-s prea sigur. Ezit să arunc cu calomnii. Sau să arunc primul cu pietre. Nu judeca, ci lasă să te judece alţii.

Daisy îşi spuse că la televizor se spunea „mulţumiţi-vă să-mi prezentaţi faptele”. Îşi dorea să poată folosi şi ea această expresie, dar ştia că nu poate.

Nu-i plăcea individul.

— Am imprimat toate tranzacţiile anormale, zise Grahame Coats. După cum vedeţi, toate s-au făcut pe calculatorul lui Nancy. Vreau să subliniez că discreţia este esenţa muncii noastre: printre clienţii Agenţiei Grahame Coats se află un număr de personalităţi publice marcante şi, după cum i-am spus superiorului dumneavoastră, aş considera o favoare personală dacă această problemă ar fi tratată – pe cît e posibil – în deplină linişte. Discreţia trebuie să fie lozinca dumneavoastră. Dacă, întîmplător, putem să-l convingem pe maestrul Nancy să înapoieze cîştigul său ilicit, aş fi foarte mulţumit şi aş opri lucrurile aici. N-am nici un chef de procese.

— O să fac tot ce se poate, dar la sfîrşitul zilei noi strîngem informaţiile şi le prezentăm Serviciului Procurorilor

Coroanei, spuse Daisy, întrebîndu-se cît de strînse erau legăturile individului cu superintendentul şef. Ce v-a atras bănuielile?

— Ah, da! Sincer şi cinstit vorbind, a fost vorba de anumite ciudăţenii ale comportării sale. Cîinele care n-a lătrat în timpul nopţii. Adîncimea la care s-a cufundat pătrunjelul în unt. Noi, detectivii, găsim detalii importante în cele mai mici lucruri, nu-i aşa, doamnă detectiv Day?

— Detectiv de poliţie Day, de fapt. Deci, dacă-mi puteţi da textul imprimat, împreună cu alte documente, extrase de cont şi altele de acest fel... Va trebui să-i luăm calculatorul, ca să ne uităm pe hard disk.

— Bineînţeles, zise Grahame Coats; telefonul de pe biroul său sună. Scuzaţi-mă, zise el, şi ridică receptorul. A venit? Doamne, spune-i să mă aştepte la recepţie. O să vin imediat, zise el şi puse receptorul în furcă. Asta este ceea ce cred că în cercurile poliţiştilor numiţi o răsturnare de situaţie.

Daisy ridică din sprînceană.

— A sosit Charles Nancy însuşi, cel despre care am discutat anterior. Vrea să mă vadă. Să-l invităm? Dacă-i nevoie, puteţi folosi biroul meu drept cameră pentru interogatoriu. Sunt convins că am un reportofon pe care pot să vi-l pun la dispoziţie.

— Nu va fi necesar, răspunse Daisy. Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să cercetez toate hîrtiile.

— Corect, zise Coats. Ce prostie din partea mea! Vreţi... vreţi să-l vedeţi?

— Nu-mi dau seama la ce-ar folosi, zise Daisy.

— Oh, n-o să-i spun că-l investigaţi, o asigură Grahame Coats. Altfel, ar ajunge pe *costa-del-crime* înainte să apucăm să zicem *prima facie evidence.* Sincer vorbind, îmi place să mă consider ca dînd dovadă de multă înţelegere pentru problemele poliţiei contemporane.

Daisy se trezi spunîndu-şi că un om care fura bani de la un asemenea individ nu putea fi un om complet rău, ştiind foarte bine că un asemenea mod de a gîndi nu era potrivit pentru un poliţist.

— O să vă conduc la ieşire, îi spuse Coats.

În anticameră stătea un bărbat. Arăta ca şi cum ar fi dormit îmbrăcat cu hainele de pe el. Era neras şi părea cam zăpăcit. Grahame Coats îi făcu semn lui Daisy şi dădu din cap spre bărbatul acela. Apoi zise cu glas tare:

— Doamne, Charles, în ce stare eşti! Arăţi groaznic!

Fat Charlie se uită la el, fără vlagă.

— N-am ajuns acasă noaptea trecută, zise el. Am avut nişte încurcături cu taxiul.

— Charles, zise Grahame Coats, aceasta este detectivul de poliţie Day, de la poliţia metropolitană. A venit aici pentru o treabă de rutină.

Fat Charlie îşi dădu seama că mai era cineva acolo. Se concentră, văzu hainele sobre, care puteau la fel de bine să fie o uniformă, apoi văzu figura.

— Hmmm, făcu el.

— Bună dimineaţa, zise Daisy.

Asta zise cu voce tare, pentru că în minte repeta întruna *ohlanaiba, ohlanaiba, ohlanaiba.*

— Mă bucur să vă cunosc, zise Fat Charlie.

Apoi, uluit, făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: îşi imagină un poliţist în haine civile fără nici o haină pe el şi descoperi că imaginaţia sa îi oferea o imagine destul de corectă a tinerei doamne alături de care se trezise în pat, în dimineaţa după privegherea tatălui său. Hainele cele sobre o făceau să pară un pic mai în vîrstă, mai severă şi mai în stare să bage groaza în tine, dar era chiar ea.

Ca orice făptură gînditoare, Fat Charlie avea un nivel al inteligenţei stabilit de soartă. În unele zile acul era în zona roşie, iar întîmplător urca la cel mai înalt nivel. Acum aparatul se defectă. Cu o clipă înainte bănuise că nu-l mai putea surprinde nimic. Că nu-l mai putea mira nimic. Că văzuse tot ce se putea vedea.

Bineînţeles, se înşelase.

Fat Charlie o privi pe Daisy plecînd şi-l urmă pe Grahame Coats în biroul acestuia.

Grahame Coats închise bine uşa. Apoi îşi căţără fundul pe birou şi zîmbi ca o nevăstuică ce tocmai îşi dăduse

seama că fusese încuiată din întîmplare în coteţul găinilor.

— Să fim sinceri, zise el. Să punem cărţile pe masă. Să nu ne ascundem după deget. Să spunem lucrurilor pe nume, declară el.

— Bine, zise Fat Charlie. Aţi spus că trebuie să semnez ceva.

— Nu mai facem nici o operaţiune. Uită de asta. Să discutăm despre lucrul asupra căruia mi-ai atras atenţia acum cîteva zile. M-ai alertat, arătîndu-mi că aici au loc nişte tranzacţii neortodoxe.

— Am făcut eu asta?

— Charles, se zice că un asemenea joc poate fi jucat numai de două persoane. Primul meu impuls a fost să cercetez. Asta a dus la vizita de astăzi a detectivului de poliţie Day. Bănuiesc că ceea ce am descoperit nu te va şoca.

— Oare?

— Cert. Charles, după cum ai arătat, există anumite indicii privind nereguli financiare. Dar, din nefericire, există un singur loc spre care arată degetul capricios al bănuielii.

— Da?

— Da.

Fat Charlie era zăpăcit complet.

— Şi unde arată?

Grahame Coats încercă să pară îngrijorat sau măcar se străduia să pară îngrijorat, reuşind să aibă o expresie care la copiii mici indică faptul că urmează să vomite zdravăn.

— Spre tine, Charles. Poliţia te bănuieşte pe tine.

— Da, zise Fat Charlie. Sigur că mă bănuieşte pe mine. Nici nu mă miră, după cum mi-a mers în ziua asta.

Şi se duse acasă.

Spider deschise uşa din faţă. Începuse să plouă şi Fat Charlie stătea în faţa uşii, obosit şi ud.

— Acum pot să mă întorc acasă? întrebă Fat Charhe.

— N-am făcut nimic ca să te opresc, zise Spider. La urma urmei, e casa ta. Unde ai fost azi noapte?

— Ştii foarte bine unde am fost. N-am reuşit să ajung acasă. Nu ştiu ce influenţă magică ai folosit împotriva mea.

— N-a fost nici un fel de magie, zise Spider, jignit. A fost o minune.

Fat Charlie trecu pe lîngă el şi urcă scările. Se duse în baie, porni boilerul şi deschise robinetul. Apoi scoase capul pe hol.

— Nu-mi pasă cum îi spui. Ai făcut chestia aia în casa mea şi m-ai împiedicat să mă întorc acasă noaptea trecută.

Îşi scoase hainele pe care le purta de alaltăieri. Apoi scoase din nou capul pe uşă.

— Poliţia mă cercetează la serviciu. I-ai spus lui Grahame Coats că au avut loc nereguli Financiare?

— Bineînţeles, răspunse Spider.

— Ha, ha! Şi mă bănuieşte pe mine!

— Nu cred că te bănuieşte pe tine, zise Spider.

— Se pare că asta-i tot ce ştii, zise Fat Charlie. Eu am discutat cu el. A implicat poliţia. Şi mai e şi Rosie. Trebuie să discutăm îndelung despre Rosie, după ce o să ies din baie. Dar mai întîi o să fac baie. Am petrecut noaptea trecută hoinărind de colo colo. Am apucat să dorm pe bancheta din spate a unui taxi. Cînd m-am trezit, era cinci dimineaţa şi taxiul cotea pe Travis Bickle. Taximetristul vorbea de unul singur. I-am spus că trebuia să mă ducă în Maxwell Gardens şi că se vedea clar că acolo nu-i Maxwell Gardens. Pînă la urmă a fost de acord cu mine, aşa că ne-am dus şi am luat micul dejun într-un local în care iau micul dejun taximetriştii. Ouă, fasole, cîrnaţi, pîine prăjită şi ceai în care puteai să înfigi linguriţa. Cînd le-a spus celorlalţi taximetrişti că şofase toată noaptea, căutînd Maxwell Gardens, am crezut că o să se lase cu vărsare de sînge. Nu s-a lăsat. Dar vreme de un minut am fost foarte aproape de aşa ceva.

Fat Charlie se opri ca să-şi tragă răsuflarea. Spider părea să aibă mustrări de conştiinţă.

— *După,* zise Fat Charlie. *După* ce-o să fac baie.

Apoi închise uşa băii.

Intră în cadă.

Se aizi un văicărit.

Ieşi din cadă şi închise robinetul.

Îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului şi deschise uşa băii.

— N-am apă caldă, zise el, mult, mult prea calm. Ai idee de ce nu am apă caldă?

Spider stătea încă pe hol. Nu se mişcase de acolo.

— Baia mea, zise el. Îmi pare rău.

— Bine măcar că Rosie n-a folosit-o. Adică n-a trebuit...

Apoi Fat Charlie văzu expresia de pe figura lui Spider şi zise:

— Vreau să pleci de aici. Să ieşi din viaţa mea. Să ieşi din viaţa lui Rosie. Să dispari.

— Îmi place aici, zise Spider.

— Îmi distrugi nenorocita mea de viaţă!

— Nasol.

Spider merse pe hol şi deschise uşa camerei libere a lui Fat Charlie. Pentru o clipă, holul fu umplut de lumina aurie a soarelui tropical, apoi uşa se închise.

Fat Charlie îşi spălă părul cu apă rece. Îşi frecă dinţii. Scotoci prin coşul cu rufe pînă găsi o pereche de blugi şi un tricou care păreau iarăşi curate, pentru că se aflau tocmai la fund. Le îmbrăcă, împreună cu un pulover purpuriu ce avea pe el un ursuleţ, pulover pe care i-l dăruise mama sa şi pe care nu-l purtase niciodată, dar nici nu se îndurase să-l arunce.

Se duse la capătul holului.

Bubuitul basului şi tobei trecea prin uşă.

Fat Charlie trase de clanţă. Acesta nu se mişcă.

— Dacă nu deschizi uşa, o s-o sparg, zise el.

Uşa se deschise brusc, iar Fat Charlie căzu în încăperea goală de la capătul holului. Prin fereastră se vedea spatele unei case şi puţinul care se poate vedea prin ploaia care spăla geamul.

Dar undeva, la distanţă de un perete, o instalaţie stereo cînta prea tare. Totul din camera pentru cutii vibra în ritmul bubuitului îndepărtat.

— Bine, zise Fat Charlie, calm. Îţi dai seama că asta înseamnă război.

Cuvintele astea erau strigătul de război al iepurelui

ajuns la capătul răbdării. Există locuri în care oamenii cred că Anansi a fost un iepure şmecher. Desigur, se înşeală, a fost păianjen. Probabil că vă imaginaţi că două făpturi de acest fel pot fi diferenţiate uşor, dar oamenii le confundă mai des decît credeţi.

Fat Charlie se duse în dormitor. Îşi luă paşaportul din sertarul noptierei. Îşi găsi portofelul în baie, acolo unde îl lăsase.

Se duse pe strada principală, prin ploaie, şi făcu semn unui taxi.

— Încotro?

— La aeroportul Heathrow, zise Fat Charlie.

— Ajungem imediat, zise taximetristul. La ce poartă?

— Habar n-am, răspunse Fat Charlie, care-şi dădu seama că ar fi trebuit să ştie, pentru că fusese acolo doar cu cîteva zile în urmă. La cea de unde se pleacă în Florida.

Grahame Coats începuse să plănuiască retragerea sa din Agenţia Grahame Coats încă de pe cînd John Major era prim ministru. La urma urmei, nimic bun nu durează o veşnicie. Mai devreme sau mai tîrziu – aşa cum Grahame Coats v-ar fi asigurat încîntat – chiar dacă gîsca ta face ouă de aur, tot va sfîrşi la cuptor. Cu toate că planurile sale fuseseră bune – nu ştii niciodată cînd trebuie să pleci pe neanunţate – iar el fusese conştient că evenimentele se strîngeau ca nişte nori cenuşii la orizont, dorise să amîne momentul retragerii pînă în clipa în care nu mai putea s-o amîne.

Lucrul cel mai important era că decisese nu să se retragă, ci să dispară, să se evapore, să-şi piardă urma.

În seiful bine ascuns din biroul său – o încăpere de care era foarte mîndru – pe un raft pe care-l făcuse chiar el şi pe care fusese silit să-l potrivească de curînd din nou, pentru că se prăbuşise, se găsea o geantă de piele care conţinea două paşapoarte, unul pe numele Basil Finnegan, altul pe numele Roger Bronstein. Cei doi bărbaţi se născuseră cu vreo cincizeci de ani în urmă, ca Grahame Coats, dar muriseră în primul an al vieţii lor. Ambele fotografii din paşapoarte erau ale lui Grahame Coats. Servieta conţinea

şi două portofele, fiecare cu setul său de cărţi de credit şi cu identificări fotografice corespunzătoare unuia dintre numele din paşapoarte. Fiecare nume avea acces la conturi din insulele Cayman, care la rîndul lor conduceau la alte conturi, din Insulele Virgine Britanice, Elveţia şi Liechtenstein.

Grahame Coats plănuise să se retragă definitiv cînd avea să împlinească vîrsta de cincizeci de ani – adică peste mai puţin de un an – şi era furios din cauza lui Fat Charlie.

Nu se aşteptase ca Fat Charlie să fie arestat sau vîrît la puşcărie, deşi n-ar fi obiectat dacă s-ar fi întîmplat unul din aceste lucruri. Voia doar ca acesta să fie discreditat, speriat şi făcut să fugă.

Lui Grahame Coats îi făcea plăcere cu adevărat să-i jumulească pe clienţii Agenţiei Grahame Coats şi se pricepea la asta. Fusese încîntat descoperind că toate celebrităţile şi campionii pe care-i reprezenta nu aveau simţul banului şi erau încîntaţi să găsească pe cineva care să-i reprezinte, să aibă grijă de finanţele lor şi să se asigure că ei n-au nici un motiv de îngrijorare. Iar asta mergea foarte bine atît timp cît îşi fura clienţii cu grijă. Dacă uneori declaraţiile sau cecurile întîrziau, nu aveau valoarea la care se aşteptau clienţii sau apăreau datorii neidentificate ce se scădeau direct din conturile clientului, atunci Grahame Coats ţinea o şedinţă cu personalul, îndeosebi cu cel din departamentul de contabilitate, şi totul se rezolva dînd vina pe incompetenţa unui fost angajat sau – rareori – prin trimiterea unei lăzi cu şampanie şi a unui cec mare, ca scuză.

Oamenii ăia nu-l plăceau pe Grahame Coats, nici nu aveau încredere în el. Chiar şi cei pe care-i reprezenta credeau că-i o nevăstuică. Dar considerau că-i nevăstuica *lor,* iar în această privinţă greşeau.

Grahame Coats era propria lui nevăstuică.

Telefonul de pe biroul său sună, iar el răspunse:

— Da?

— Domnul Coats? Vă caută la telefon Maeve Livingstone. Ştiu că aţi spus să discute cu Fat Charlie, dar

acesta nu-i la serviciu şi nu ştiu ce să-i spun. Să-i zic că nu sunteţi aici?

Grahame Coats se gîndi. Înainte să-i vină de hac un atac de cord, Morris Livingstone – cîndva cel mai iubit comedian scund, din Yorkshire, în toată ţara – fusese vedeta unor emisiuni de televiziune precum *Scundul se întoarce* şi avusese propria-i emisiune de jocuri şi varietăţi duminică seara, *Cred că sunteţi Morris Livingstone.* Avusese chiar un disc clasat în primele zece în anii optzeci, cu un cîntec „E drăguţ, (dar pune-l deoparte)”. Înţelegător şi concesiv, nu numai că-şi lăsase toate afacerile financiare în grija Agenţiei Grahame Coats, dar, la sugestia lui Grahame Coats, îl numise pe acesta administrator al bunurilor sale.

Ar fi fost o crimă să rezişti unei asemenea ispite.

Iar acum, la telefon, era Maeve Livingstone. Trebuie să vă spunem că Maeve Livingstone jucase ani de zile, fără să ştie, roluri importante în cele mai preţuite şi mai intime fantezii ale lui Grahame Coats.

— Te rog. Fă-mi legătura, zise Grahame Coats, apoi continuă, cu glas plin de solicitudine. Maeve, mă bucur să te aud! Ce mai faci?

— Nu prea ştiu, răspunse ea.

Maeve Livingstome fusese dansatoare cînd îl întîlnise pe Morris şi îl dominase întotdeauna pe omuleţ. Cei doi se adoraseră.

— De ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

— Am discutat cu Charles acum două zile. Mă întrebam... Adică managerul băncii se întreba. Banii pentru drepturile lui Morris. Ni s-a spus că ar fi trebuit să primim ceva...

— Maeve, zise Grahame Coats cu ceea ce numea vocea sa de catifea neagră, cea despre care credea că farmecă femeile, problema nu-i că banii n-au venit, ci-i doar o problemă de lichidităţi. După cum ţi-am spus, Morris a făcut spre sfîrşitul vieţii o serie de investiţii... neînţelepte şi, cu toate că în urma sfaturilor mele a făcut şi unele investiţii sănătoase, trebuie să le lăsăm pe cele bune să se maturizeze, nu le putem lichida acum chiar fără să pierdem

aproape totul. Dar nu-i cazul să-ţi faci griji. Facem totul pentru un client bun. O să-ţi scriu un cec, din propriul meu cont, ca să rămîi solvabilă şi liniştită. Cît are nevoie managerul băncii?

— Spune că trebuie să înceapă să plătească penalităţi pentru cecurile fără acoperire. Iar BBC mi-a spus că au trimis banii obţinuţi din vînzarea DVD-ului cu emisiunile vechi. *Asta* nu-i o investiţie, nu-i aşa?

— Aşa spune BBC-ul? De fapt, eu i-am hăituit ca să ne dea banii. Dar nu vreau să dau vina doar pe BBC Internaţional. Contabila noastră e gravidă, iar lucrurile au luat-o razna. Charles Nancy, cel care a discutat cu tine, nu s-a putut concentra – tatăl lui a murit şi a lipsit din ţară destul de mult timp...

— Ultima oară cînd am vorbit instalai un nou sistem pe calculatoare, îi atrase Maeve atenţia.

— Aşa e şi te rog să nu mă laşi să încep să vorbesc despre programele de contabilitate. Se spune că a greşi e omeneşte, dar ca să încurci cu adevărat lucrurile ai nevoie de un calculator. Sau cam aşa ceva. O să mă ocup serios, dacă-i nevoie cu creionul, în modul cel vechi, iar banii vor pleca către tine. Aşa cum ar fi dorit Morris.

— Managerul băncii spune că am nevoie imediat de zece mii de lire, ca să nu mai plătim penalităţi pentru cecurile fără acoperire.

— Zece mii de lire vor fi ale tale. Scriu cecul chiar în timp ce vorbim.

Şi desenă un cerc în blocul său de notiţe, un cerc cu o linie deasupra. Semăna un pic cu un măr.

— Sunt foarte recunoscătoare, zise Maeve, iar Grahame Coats se umflă în pene. Sper că n-am devenit sîcîitoare.

— Nu mă sîcîi niciodată, zise Grahame Coats. Nici vorbă.

Apoi puse receptorul în furcă. Grahame Coats considera că lucrul cel mai amuzant în toată povestea aceea consta în faptul că personajul comic al lui Morris fusese cel al unui individ din Yorkshire, greu de cap şi mîndru de faptul că ştie unde se află fiecare bănuţ pe care-l avea.

Fusese un joc frumos, îşi spuse Grahame Coats şi

adăugă doi ochi mărului şi două urechi. Decise că rezultatul semăna – mai mult sau mai puţin – cu o pisică. Curînd urma să sosească momentul în care avea să schimbe o viaţă de jumulit celebrităţile cărora-le-satisfaci-cu-greu-pretenţiile cu o viaţă cu soare, piscine, mîncăruri bune, vinuri de calitate şi – dacă se putea – cantităţi enorme de sex oral. Grahame Coats era convins că lucrurile cele mai bune din viaţă se puteau cumpăra.

Desenă o gură pisicii şi o umplu cu dinţi ascuţiţi, încît animalul arăta ca o pumă mică. Şi în timp ce desena începu să cînte, cu o voce stridentă de tenor:

Cînd eram copil, tata îmi spunea
E frumos afară, joacă-te, nu sta,
Am crescut şi-acum doamnele îmi zic
E frumos afară, dar mai stai un pic.

Morris Livingstone cumpărase şi plătise casa din Copacabana a lui Grahame Coats, instalarea unei piscine în insula Saint Andrews, deci să nu vă imaginaţi că Grahame Coats nu era recunoscător.

E frumos afară, dar mai stai un piiiic.

Spider se simţea ciudat.

Se întîmpla ceva, avea o senzaţie bizară, care se întindea în viaţa lui precum ceaţa, şi-i strica ziua. Nu putea identifica senzaţia aceea, dar nu-i plăcea.

Nu simţise niciodată, dar niciodată, un anumit lucru: vinovăţia. Pur si simplu nu simţise niciodată aşa ceva. Se simţise excelent. Spider se simţise mişto. Nu se simţise vinovat. Nu s-ar fi simţit vinovat nici dacă ar fi fost prins jefuind o bancă.

Iar acum îl copleşise miasma aceea slabă a disconfortului.

Pînă acum, Spider crezuse că zeii sunt altfel: n-au conştiinţă şi nici n-au nevoie de ea. Relaţia unui zeu cu lumea – cu lumea prin care mergea – era, din punct de

vedere emoţional, asemănătoare celei a unui practicant de jocuri pe calculator care cunoaşte conţinutul complet al jocului şi e înarmat cu un set întreg de coduri pentru trişat.

Spider se distrase tot timpul. Asta făcuse. Acesta fusese singurul lucru important. N-ar fi recunoscut vinovăţia nici dacă ar fi avut un ghid ilustrat, cu etichete pentru toate părţile componente. Pentru că n-ar fi fost în stare de aşa ceva, de parcă n-ar fi fost de faţă cînd se împărţise o asemenea capacitate. Dar acum se schimbase ceva în el – în el sau în afara sa, nu-şi dădea bine seama – iar chestia asta îl sîcîia. Îşi turnă din nou de băut. Făcu un semn cu mîna şi dădu muzica mai tare. O schimbă, trecînd de la Miles Davis la James Brown. Nu-i folosi la nimic.

Zăcea în hamac, în razele soarelui tropical, ascultînd muzica şi spunîndu-şi cît de ca lumea avea să fie el... şi pentru prima oară acest lucru nu era suficient.

Coborî din hamac şi se îndreptă spre uşă.

— Fat Charlie!

Nici un răspuns. Apartamentul părea pustiu. Dincolo de fereastra apartamentului se întindea o zi cenuşie, ploioasă. Lui Spider îi plăcea ploaia. I se părea potrivită.

Telefonul sună, insistent şi dulce. Spider ridică receptorul.

— Tu eşti? întrebă Rosie.

— Bună, Rosie.

— Noaptea trecută, zise ea, apoi nu mai spuse nimic; după un timp întrebă. A fost la fel de minunat pentru tine cum a fost şi pentru mine?

— Nu ştiu, răspunse Spider. Pentru mine a fost minunat. Adică probabil că da.

— Mmm, făcu ea.

Apoi nu mai ziseră nimic.

— Charlie, spuse Rosie.

— Îhî?

— Nu vreau să spun nimic, doar să ştiu că eşti la celălalt capăt al firului.

— Şi eu, spuse Spider.

Se bucurară încă un timp de senzaţia de a nu spune

nimic, făcînd-o să dureze, savurînd-o.

— Vrei să vii diseară la mine? întrebă Rosie. Colegii mei de apartament sunt plecaţi în munţii Cairngorm.

— Asta ar putea candida pentru titlul de cea mai frumoasă frază din limba engleză. *Colegii mei de apartament sunt plecaţi în munţii Cairngorm.* E de-o poezie pefectă.

— Îţi baţi joc de mine, zise tînăra, chicotind. Să-ţi aduci periuţa de dinţi...

— Oh. *Oh!* Bine.

După cîteva minute de „închide telefonul" şi „nu, închide tu“, care ar fi făcut de ruşine o pereche de cincisprezece ani ameţită hormonal, pînă la urmă telefonul fu pus în furcă.

Spider zîmbea ca un sfînt. Lumea – avînd în vedere că Rosie făcea parte din ea – era cea mai bună dintre toate lumile care ar fi putut exista. Ceaţa se împrăştiase, lumea nu mai era întunecată.

Lui Spider nu-i trecu prin minte să se mai întrebe unde era Fat Charlie. De ce i-ar fi păsat de asemenea lucruri triviale? Colegii de apartament ai lui Rosie erau în munţii Cairngorm şi diseară... Diseară trebuia să-şi ia periuţa de dinţi cu el...

Trupul lui Fat Charlie era în avionul ce zbura spre Florida. Se afla înfundat într-un scaun, în mijlocul unui rînd de cinci locuri, şi adormise. Existase şi un lucru bun: toaleta din spate nu funcţionase de îndată ce avionul decolase, iar însoţitoarea de zbor atîrnase pe uşă o pancartă pe care scria DEFECT, pancartă care nu împiedicase mirosul ce se împrăştia încet, ca o ceaţă chimică, în partea din spate a avionului. Copiii mici plîngeau, adulţii bombăneau, copiii mai mari se văicăreau. Un grup de pasageri, în drum spre Walt Disney World, care considerau că vacanţa lor începuse din momentul în care urcaseră în aeronavă, se aşezaseră pe locurile lor şi începuseră să cînte. Cîntau „Bibbidi-

Bobbidi-Boo"[23] şi „The Wonderful Thing About Tiggers"[24], Şi „Under the Sea"[25] şi „Heigh Ho, Heigh Ho, It's Off To Work We Go"[26], chiar şi „We're Off to See the Wizard"[27], avînd impresia că şi acesta este un cîntec de-ale lui Disney.

După decolarea avionului, se descoperise că, din cauza unor încurcături provocate de firma de catering, nu fusese adusă la bord mîncarea de prînz pentru pasagerii de rînd. Fuseseră aduse pachete doar cu micul dejun, ceea ce însemna cutii individuale cu cereale şi cîte o banană pentru fiecare dintre pasageri, care trebuia să-şi mănînce hrana cu cuţite şi furculiţe de plastic, pentru că, din nefericire, nu existau linguri, ceea ce însemna un lucru bun, din moment ce nu exista nici un strop de lapte pentru cereale.

Fu un zbor infernal, iar în timpul lui Fat Charlie dormi.

Î*n visul său, Fat Charlie se găsea într-un hol imens şi purta un costum de doliu. Lîngă el se afla Rosie, care purta o rochie albă de mireasă, iar în cealaltă parte a ei, pe estradă, stătea mama lui Rosie care – lucru cam zăpăcitor – purta şi ea o rochie de mireasă, dar aceasta era acoperită cu praf şi cu pînze de păianjen. Departe, la orizont – care reprezenta capătul îndepărtat la holului – se vedeau oameni care trăgeau cu puşca şi care fluturau drapele albe.*

Sunt oamenii de la masa H, *zise mama lui Rosie.* Nu le da nici o atenţie.

Fat Charlie se întoarse către Rosie. Ea îi zîmbi – cu zîmbetul ei blînd, dulce – apoi îşi linse buzele.

Tortul, *zise Rosie, în visul lui.*

Apoi, la un semnal, orchestra începu să cînte. Era o orchestră de jazz din New Orleans, care cînta un marş

---

[23] Cîntec din filmul *Cenuşăreasa* – 1950 (n.t.).

[24] Cîntec din filmul *Tigrul* – 2000 (n.t.).

[25] Cîntec din *Mica Sirenă* – 1989 (n.t.).

[26] Cîntec din Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici – 1937 (n.t.).

[27] Cîntec din *Vrăjitorul din Oz* (1939), în regia lui Victor Fleming, cu Judy Garland; acesta nu-i un film al studiourilor Disney (n.t.).

funebru.

Ajutorul bucătarului şef era o poliţistă, care ţinea o pereche de cătuşe. Bucătarul şef împinse căruciorul cu tort pe estradă.

Acum taie tortul, *îi spuse Rosie lui Fat Charlie, în vis.*

Oamenii de la masa B – care nu erau oameni, ci şoareci, şobolani şi animale de grajd din benzi desenate, de mărimea unor oameni şi care petreceau – începură să îngîne cîntece din filmele lui Disney. Fat Charlie ştia că aceştia voiau ca el să li se alăture. Chiar şi în somn simţi că-l cuprinde panica la gîndul că trebuie să cînte în public, membrele îi amorţiră şi buzele începură să-i tremure.

Nu pot să cînt împreună cu voi, *zise el, căutînd cu disperare o scuză.* Trebuie să tai tortul.

La aceste cuvinte, în hol se aşternu tăcerea. Şi în tăcerea aceea, intră un bucătar şef, împingînd un cărucior care avea ceva pe el. Bucătarul şef avea figura lui Grahame Coats, iar pe cărucior se găsea un tort de nuntă extravagant, alb, ornamentat şi cu mai multe etaje. Pe etajul superior al tortului stăteau, într-un echilibru instabil, o mireasă mititică şi un mire mititel, ca doi oameni care încearcă să-şi menţină echilibrul pe un Chrysler Building din zahăr glazurat.

Mama lui Rosie întinse mîna sub masă şi scoase un cuţit lung, cu mîner de lemn – aproape cît o macetă – şi cu lamă ruginită. Îl dădu lui Rosie, care luă mîna dreaptă a lui Fat Charlie şi o puse peste mîna ei, iar împreună apăsară cuţitul ruginit în crema albă, groasă, de pe etajul superior al tortului, punîndu-l între mire şi mireasă. Tortul rezistă la început apăsării lamei, dar Fat Charlie apăsă mai tare, lăsîndu-şi toată greutatea pe cuţit. Fat Charlie simţi tortul începînd să cedeze. Apăsă mai tare.

Lama spintecă primul etaj al tortului de nuntă. Alunecă şi despică tot tortul, trecînd prin fiecare strat, prin fiecare etaj, pînă ce tortul se deschise.

Î*n visul său, Fat Charlie bănui că tortul era umplut cu mărgele negre, cu mărgele din sticlă neagră sau din piatră neagră lustruită, dar în timp ce mărgelele cădeau din tort,*

el îşi dădu seama că acestea aveau picioare, fiecare mărgică avea cîte opt picioare, şi ieşiră din tort ca un val negru. Păianjenii se năpustiră şi acoperiră faţa albă de masă, apoi o acoperiră pe mama lui Rosie şi pe Rosie, transformînd rochiile lor albe într-un negru de abanos, apoi, de parcă ar fi fost sub controlul unei inteligenţe imense şi răutăcioase, se scurseră cu sutele către Fat Charlie. Acesta se întoarse să fugă, dar picioarele îi fuseseră prinse într-o încîlceală elastică, aşa că se prăbuşi pe podea.

Păianjenii năvăliră peste el, căţărîndu-se cu picioruşele lor pe pielea lui goală. Fat Charlie încercă să se ridice, dar fu acoperit de păianjeni.

Vru să strige, dar gura îi era plină de păianjeni, care-i acoperiră ochii, iar lumea se întunecă...

Fat Charlie deschise ochii şi nu văzu nimic în afară de beznă. Ţipă, ţipă şi ţipă... Apoi îşi dădu seama că luminile fuseseră stinse şi se trăseseră perdelele de la ferestre pentru ca oamenii să se uite la un film.

Fusese deja un zbor infernal. Fat Charlie îl înrăutăţi doar un pic.

Se ridică şi încercă să iasă din rînd, călcînd peste oameni, iar, cînd ajunse aproape de coridor, se îndreptă şi se izbi cu fruntea de dulapul de deasupra capului. Izbitura deschise uşa dulapului şi în capul lui căzură bagajele cuiva...

Oamenii din jur, cei care îl priveau, izbucniră în rîs. Fusese o bufonerie elegantă şi o aplaudară cu toţii.

Capitolul Şapte
ÎN CARE FAT CHARLIE PARCURGE UN DRUM LUNG

Funcţionara de la imigraţii se uită la paşaportul american al lui Fat Charlie de parcă ar fi fost dezamăgită că acesta nu-i un cetăţean străin, din aceia pe care putea să-i împiedice pur şi simplu să intre în ţară, apoi oftă şi-i făcu semn să treacă mai departe.

Fat Charlie se întrebă ce-o să facă după ce va trece de vamă. Probabil că va închiria o maşină. Şi va mînca.

Coborî din vagonet şi trecu prin instalaţia de detectare a metalelor. Ajunse în zona întinsă de magazine a aeroportului Orlando şi fu surprins – aproape pe cît ar fi trebuit să fie surprins – văzînd-o pe doamna Higgler stînd acolo, cu faţa spre uşa prin care ieşeau cei care sosiseau, ţinînd în mînă cana ei enormă de cafea. Se văzură reciproc cam în acelaşi timp, iar bătrîna veni spre el.

— Eşti flămînd? îl întrebă ea.

Fat Charlie dădu din cap afirmativ.

— Bine. Sper că-ţi place friptura de curcan.

Fat Charlie se întrebă dacă maşina doamnei Higglerr – camioneta aceea cafenie – era aceeaşi pe care şi-o amintea din copilărie. Bănuia că da. Probabil că fusese cîndva nouă, dacă te gîndeai. La urma urmei, orice lucru fusese nou cîndva. Banchetele erau din piele crăpată şi uscată, iar bordul era dintr-un furnir de lemn prăfuit.

Între ei, pe banchetă, se găsea o pungă de hîrtie cafenie, ca acelea pentru cumpărături.

În maşina veche a doamnei Higgler nu exista un suport pentru cană, aşa că bătrîna îşi strîngea cana uriaşă cu cafea între coapse, în timp ce conducea. Camioneta nu părea să aibă aer condiţionat, aşa că doamna Higgler mergea cu ferestrele deschise. Lui Fat Charlie nu-i păsa. După răcoarea umedă din Anglia, căldura Floridei era

binevenită. Doamna Higgler o luă spre sud, către autostradă. Vorbea în timp ce şofa. Povesti despre ultimul uragan, despre faptul că-l dusese pe nepotul ei Benjamin la SeaWorld şi la Walt Disney World, despre fapul că nici una dintre atracţiile turistice nu mai era ce fusese cîndva, despre numărul caselor, despre preţul benzinei, despre ce-i spusese doctorului cînd îi propusese o înlocuire de şold, se întrebă de ce turiştii continuau să hrănească aligatorii, de ce noii veniţi construiau case pe plajă şi apoi erau surprinşi cînd plaja sau casa dispăreau sau cînd aligatorii le mîncau cîinii. Fat Charlie o lăsă să vorbească, fără s-o asculte. Erau doar vorbe.

Doamna Higgler încetini şi scoase biletul care-i permitea accesul pe drum. Încetă să vorbească. Păru că se gîndeşte.

— Deci te-ai întîlnit cu fratele tău.

— Ai fi putut să mă avertizezi, zise Fat Charlie.

— Te-am avertizat că-i un zeu.

— Totuşi nu ai menţionat că-i o adevărată belea.

Doamna Higgler pufni. Trase o duşcă din cana cu cafea.

— Putem să oprim undeva, să mănînc ceva? întrebă Fat Charlie. În avion au avut doar cereale şi banane. Fără linguri. Iar laptele s-a terminat înainte să se împartă şi celor de pe rîndul meu. Au zis că regretă şi ne-au dat tuturor bonuri de masă, în loc de mîncare.

Doamna Higgler clătină din cap.

— Aş fi putut să-mi folosesc bonul ca să-mi cumpăr un hamburger pe aeroport.

— Ţi-am mai spus că Louella Dunwiddy ţi-a gătit un curcan. Cum crezi că o să se simtă dacă o să te saturi la un McDonald şi n-o să mai ai poftă de mîncare?

— Dar mor de foame! Şi mai avem două ore de drum!

— N-o să dureze atît, după cum conduc eu.

Şi, după aceste cuvinte, apăsă pe acceleraţie. Din cînd în cînd, în timp ce camioneta cafenie se zgîlţîia pe autostradă, Fat Charlie strîngea din pleoape şi apăsa cu piciorul stîng pe o pedală imaginară de frînă. Era o muncă epuizantă.

Cu mult mai devreme de două ore ajunseră la ieşirea din

autostradă şi intrară pe şoseaua locală. Se îndreptară spre oraş. Trecură pe lîngă Barnes and Noble şi pe lîngă Office Depot. Trecură pe lîngă case de milioane de dolari, cu porţi securizate. Ajunseră pe străzile rezidenţiale mai vechi, iar Fat Charlie îşi aminti că acestea fuseseră îngrijite mai bine pe cînd fusese el copil. Trecură pe lîngă localul care vindea pentru acasă mîncare gătită după reţete din Indiile de Vest şi pe lîngă restaurantul care avea în vitrină drapelul jamaican şi reclame scrise de mînă, ce recomandau specialităţi din orez şi din coadă de vită, bere de ghimbir făcută în casă şi pui în sos de curry.

Lui Fat Charlie îi veni apă în gură, iar stomacul începu să-i ghiorăie.

O zguduitură şi o înclinare a maşinii. Acum casele erau mai vechi, de data asta totul era familiar.

Flamingo roz din plastic stăteau încă ţepeni în curtea din faţă a doamnei Dunwiddy, deşi soarele îi decolorase în decursul anilor, încît deveniseră aproape albi. Mai exista şi un glob de grădină reflectorizant, iar cînd Fat Charlie îl zări, doar pentru o clipă, se sperie ca pe vremuri.

— Cît de rău au mers lucrurile cu Spider? întrebă doamna Higgler, în timp ce se îndreptau către uşa din faţă a locuinţei doamnei Dunwiddy.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, cred că s-a culcat cu logodnica mea. Ceea ce-i mai mult decît am făcut eu.

— Ah! exclamă doamna Higgler. Ptiu!

Şi apăsă pe butonul soneriei.

Era ca în *Macbeth,* îşi zise Fat Charlie după o oră. De fapt, dacă vrăjitoarele din *Macbeth* ar fi fost patru băbuţe mititele şi dacă în loc să amestece într-un cazan şi să intoneze incantaţii îngrozitoare i-ar fi urat bun venit lui Macbeth, l-ar fi îndopat cu friptură de curcan, cu orez şi cu mazăre servite în farfurii de porţelan alb, aşezate pe o faţă de masă din plastic, cu model în alb şi roşu – ca să nu mai menţionăm budinca de cartofi dulci şi cîrnaţii cu mirodenii – şi l-ar fi încurajat să se servească încă o dată, ba şi a treia oară, iar atunci cînd Macbeth ar fi zis nu, pentru că se îndopase şi chiar nu mai putea să mănînce nimic, iar

vrăjitoarele ar fi insistat să guste şi din budinca lor specială de orez şi i-ar fi oferit o felie din celebrul tort răsturnat de ananas al doamnei Bustamonte, atunci ar fi fost exact ca în *Macbeth.*

— Deci, zise doamna Dunwiddy, ştergîndu-şi o fărîmă de tort răsturnat de ananas de pe colţul gurii, înţeleg că fratele tău a venit să te vadă.

— Da. Am vorbit cu un păianjen. Cred că-i vina mea. Nu m-am aşteptat să se întîmple ceva.

Un cor de exclamaţii răsună în jurul mesei, iar doamna Higgler, doamna Dunwiddy, doamna Bustamonte şi domnişoara Noles plescăiau din limbă şi clătinau din cap.

— Întotdeauna spunea că eşti copilul cel tîmpit, zise domnişoara Noles. Aşa spunea tatăl tău. Nu l-am crezut.

— De unde era să ştiu? protestă Fat Charlie. Nici unul dintre părinţii mei nu mi-a spus „Fiule, apropo, ai un frate de care n-ai aflat. Invită-l să te viziteze şi o să facă să fii anchetat de poliţie, o se se culce cu logodnica ta, nu numai că o să se mute în locuinţa ta, dar o să-şi aducă o casă întreagă în camera ta liberă. O să-ţi spele creierul, o să te facă să te duci la film şi o să-ţi petreci toată noaptea încercînd să te întorci acasă şi…”

Fat Charlie se opri. Din cauza felului în care se uitau la el băbuţele.

Un oftat făcu ocolul mesei. Porni de la doamna Higgler, trecu la domnişoara Noles, de la aceasta la doamna Bustamonte şi ajunse la doamna Dunwiddy. Fu ceva extrem de tulburător, lăsă impresia că-i ceva supranatural, dar doamna Bustamonte rîgîi şi strică tot efectul.

— Deci, ce vrei? întrebă doamna Dunwiddy. Spune ce vrei.

Fat Charlie se gîndi la ce voia, stînd în sufrageria cea mică a doamnei Dunwiddy. Afară, lumina zilei se transforma într-un crepuscul blînd.

— Mi-a făcut viaţa un chin, zise Fat Charlie. Vreau să-l faceţi să plece. Doar să plece. Puteţi să faceţi asta?

Cele trei femei mai tinere nu spuseră nimic. Se mulţumiră să se uite la doamna Dunwiddy.

— Nu putem să-l facem să plece, spuse doamna Dunwiddy. Noi l-am făcut deja... zise ea şi se opri brusc, apoi adăugă. Am făcut tot ce-am putut în privinţa asta.

Spre lauda lui Fat Charlie, trebuie să spunem că n-a izbucnit în plîns, nici nu s-a prăbuşit în el însuşi, ca un sufleu cu probleme, deşi şi-ar fi dorit din tot sufletul asta. Dădu pur şi simplu din cap.

— Bine. Îmi pare rău că v-am deranjat. Mulţumesc pentru cină.

— Noi nu-l putem face să plece, zise doamna Dunwiddy, cu ochii ei bătrîni, căprui, părînd aproape negri în spatele ochelarilor ei groşi cît o piatră. Dar o să te trimitem la cineva care poate.

În Florida era începutul serii, ceea ce însemna că în Londra era miezul nopţii. În patul cel mare al lui Rosie acolo unde Fat Charlie nu fusese niciodată – Spider tresări.

Rosie se strînse lîngă el, cu pielea lipită de pielea lui.

— Charles, zise ea, te simţi bine?

Simţise pielea de găină de pe braţele lui.

— Mă simt bine, spuse Spider. M-a trecut un fior subit.

— Cineva a păşit pe mormîntul tău, zise Rosie.

El o trase lîngă el şi o sărută.

Iar Daisy stătea în camera de zi mică din Hendon, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de-un verde deschis şi purtînd papuci pluşaţi, de-un roz viu. Stătea în faţa ecranului calculatorului, clătinînd din cap şi apăsînd pe mouse.

— O să mai dureze? întrebă Carol. Ştii, treaba asta trebuie făcută de o întreagă divizie specializată în calculatoare. Nu de tine.

Daisy scoase un sunet. Unul care însemna şi da şi nu. Un sunet de tipul ştiu-că-mi-a-zis-cineva-ceva-şi-eu-am-scos-un-sunet-poate-că-o-să-mă-lase-în-pace.

Carol mai auzise sunetul acela.

— Vai, vai! zise ea. Auzi, fund mare, mai ai mult? Vreau să scriu în blog.

Daisy introduse două cuvinte.

— Zici că am fundul mare?

— Nu, răspunse Carol. Zic că-i tîrziu şi că vreau să scriu în blog. O să-l fac pe individ să i-o tragă unui supermodel, în toaleta unui local de noapte neidentificat din Londra.

Daisy oftă.

— Bine. E ceva dubios în chestia asta…

— Ce-i dubios?

— Delapidarea asta. Aşa mi se pare. Bine. Am ieşit. Calculatorul e al tău. Ştii că poţi să ai necazuri dacă te dai drept membru al familiei regale?

— Cară-te!

Carol intră în blog ca membru al familiei regale britanice, tînăr, bărbat şi incontrolabil. În presă se discutase dacă personajul era real, mulţi dintre cei care comentaseră atrăgînd atenţia că lucrurile scrise de Carol puteau fi cunoscute doar de un membru al familiei regale britanice sau de cineva care citea revistele cu bîrfe din lumea bună.

Daisy plecă de lîngă calculator, gîndindu-se încă la afacerile financiare ale Agenţiei Grahame Coats.

Grahame Coats dormea în dormitorul său dintr-o casă mare, dar nu ostentativă, din Parley. Adormise repede. Dacă ar fi existat dreptate pe lume, ar fi gemut şi ar fi transpirat în somn, chinuit de coşmaruri, iar furiile conştiinţei sale l-ar fi biciuit cu scorpioni. E dureros să recunosc că Grahame Coats dormea ca un prunc bine hrănit cu lapte şi că nu visa nimic.

Undeva, în casa lui Grahame Coats, un ceas de pe vremea bunicilor bătu politicos de douăsprezece ori. În Londra era miezul nopţii. În Florida era şapte seara.

În ambele cazuri, era ora vrăjitoarelor.

Doamna Dunwiddy luă faţa de masă de plastic, în carouri roşii şi albe, şi o puse de-o parte.

— Cine are lumînările negre? întrebă ea.

— Eu am lumînările, răspunse domnişoara Noles.

Avea la picioare o pungă pentru cumpărături. Scotoci prin ea şi scoase patru lumînări. Erau negre, în cea mai mare parte. Una era lungă şi fără podoabe. Celelalte trei

aveau forma unui pinguin negru cu galben, ca în desenele animate, cu feştile ieşindu-i din cap.

— Asta-i tot ce-au avut, se scuză ea. Şi am colindat prin trei magazine ca să găsesc ceva.

Doamna Dunwiddy nu spuse nimic, dar clătină din cap. Aranjă cele patru lumînări pe cele patru laturi ale mesei, punînd-o pe singura care nu era pinguin în capul mesei, unde se aşeză ea însăşi. Fiecare lumînare era aşezată pe o farfurie de plastic pentru picnic. Doamna Dunwiddy luă o cutie mare cu sare cuşer, deschise capacul şi turnă cristale de sare pe masă, alcătuind o grămăjoară. Apoi se uită la sare şi-şi înfipse în ea un deget uscat, împrăştiind-o în grămăjoare şi spirale.

Domnişoara Noles se întoarse din bucătărie cu un castron mare de sticlă, pe care-l aşeză în centrul mesei. Scoase dopul unei sticle de sherry şi turnă o porţie zdravănă în castron.

— Acum, zise doamna Dunwiddy, puneţi iarba diavolului, rădăcină de Sf. John Cuceritorul[28] şi merişor.

Doamna Bustamonte scotoci prin punga ei de cumpărături şi scoase un borcănaş de sticlă.

— E amestec de ierburi, explică ea. Cred că-i foarte bine aşa.

— Amestec de ierburi! exclamă doamna Dunwiddy. Amestec de ierburi!

— Care-i problema? zise doamna Bustamonte. Asta folosesc de fiecare dată cînd în reţetă scrie atîta busuioc sau atîta măghiran. Nu pot altfel. După părerea mea, toate chestiile alea sunt doar amestec de ierburi.

Doamna Dunwiddy oftă şi zise:

— Bine, toarnă!

Peste sherry se turnă jumătate de borcan de amestec de ierburi. Frunzele uscate pluteau pe suprafaţa lichidului.

— Acum urmează cele patru pămînturi. Sper, zise

---

[28] St. John the Conqueror – personaj din religia voodoo; rădăcina de trillium, zisă şi rădăcina lui St. John Cuceritorul, este considerată ca avînd puteri magice (n.t.).

doamna Dunwiddy, alegîndu-şi cuvintele cu grijă, că nimeni de aici nu-mi va spune că nu au fost aduse cele patru pămînturi şi că trebuie să ne descurcăm cu o pietricică, un peşte mort, un magnet pentru frigider şi o bucată de săpun.

— Am adus eu pămînturile, spuse doamna Higgler şi scoase la iveală propria-i pungă pentru cumpărături, din care scoase patru punguţe de plastic, fiecare conţinînd ceva ce părea nisip sau lut uscat, de culori diferite; goli punguţele în cele patru colţuri ale mesei.

— Mă bucur că cineva acordă atenţia cuvenită, zise doamna Dunwiddy.

Domnişoara Noles aprinse lumînările, atrăgînd atenţia în acest timp asupra faptului că pinguinii se aprindeau uşor, că erau frumoşi şi amuzanţi.

Doamna Bustamonte turnă fiecăreia dintre cele patru femei cîte un pahar din sherry-ul rămas.

— Mie nu-mi daţi? întrebă Fat Charlie; de fapt, nu voia să bea, nu-i plăcea sherry-ul.

— Nu, răspunse ferm doamna Dunwiddy. Trebuie să fii cu mintea limpede, îi explică ea, apoi căută în poşeta ei şi scoase o cutiuţă de medicamente mică, aurie.

Doamna Higgler stinse lumina.

Rămaseră toţi cinci în jurul mesei, la lumina lumînărilor.

— Acum ce urmează? întrebă Fat Charlie. Ne vom ţine de mîini şi vom lua legătura cu persoane care trăiesc?

— N-o să facem aşa ceva, îi şopti doamna Dunwiddy. Şi de acum încolo să nu mai scoţi o vorbă.

— Îmi pare rău, zise Fat Charlie, apoi îşi dori să nu fi spus nimic.

— Ascultă-mă, zise doamna Dunwiddy. Te vei duce la cei care te pot ajuta. Să nu dai nimic din ce-i al tău şi să nu promiţi nimic. Ai înţeles? Dacă trebuie să dai ceva cuiva, atunci să ai grijă să primeşti în schimb ceva de aceeaşi valoare. Da?

Fat Charlie fu gata să răspundă „da“, apoi îşi dădu seama şi se mulţumi să dea din cap.

— Bine.

După aceea, doamna Dunwiddy începu să fredoneze discordant, cu vocea ei de bătrînă, tremurătoare şi slabă.

Domnişoara Noles începu şi ea să fredoneze, ceva mai melodios. Avea voce mai înaltă, mai puternică.

Doamna Bustamonte nu fredona. Sîsîia, un sîsîit intermitent, un sîsîit de şarpe, care părea să urmărească ritmul melodiei, strecurîndu-se pe lîngă şi prin aceasta.

Doamna Higgler începu şi ea. Nici nu cînta, nici nu sîsîia. Bîzîia ca o muscă lîngă o fereastră, făcînd un sunet de vibraţie cu limba şi cu dinţii, un sunet atît de ciudat şi de incredibil, de parcă ar fi avut în gură o mînă de albine furioase, care bîzîiau lîngă dinţii ei, încercînd să iasă afară.

Fat Charlie se întrebă dacă trebuia să li se alăture, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi fost bine să facă, aşa că se mulţumi să rămînă acolo, străduindu-se să nu fie zăpăcit complet de toate zgomotele acelea.

Doamna Higgler aruncă un pic de pămînt roşu în castronul cu sherry şi cu amestec de ierburi. Doamna Bustamonte aruncă un pic de pămînt galben. Domnişoara Noles zvîrli un strop de pămînt cafeniu, în timp ce doamna Dunwiddy se aplecă încet şi lăsă să cadă o bucată zdravănă de pămînt negru.

Doamna Dunwiddy luă o înghiţitură de sherry. Apoi, cu degetele artritice tremurătoare, luă ceva din cutiuţa de medicamente şi aruncă în flacăra unei lumînări. Pentru o clipă, încăperea mirosi a lămîie, apoi mirosi a ars.

Domnişoara Noles începu să bată ritmul în tăblia mesei. Nu încetă să fredoneze. Flăcările lumînărilor pîlpîiau, provocînd umbre uriaşe care dansau pe pereţi. Domna Higgler începu şi ea să bată în tăblia mesei, dar degetele ei ciocăneau într-un ritm diferit de cel al domnişoarei Noles, mai iute, mai percutant, cele două tipuri de bătăi îngemănîndu-se într-un nou ritm.

În mintea lui Fat Charlie, sunetele acelea începură să se combine într-un singur sunet straniu: fredonatul, sîsîitul, bîzîitul şi zgomotul de tobă. Începu să se simtă ameţit. Totul i se părea amuzant. Totul i se părea incredibil. În zgomotul făcut de femei auzea sunetul vieţii sălbatice din pădure,

auzea trosnetul unor focuri enorme. Îşi simţea degetele întinse, elastice, iar picioarele sale se întindeau imens în depărtare.

I se părea că se află undeva deasupra, deasupra tuturor, iar sub el, la masă, stăteau cinci persoane. Apoi una dintre femeile de la masă făcu un gest şi aruncă ceva în castronul din mijlocul mesei, iar acel ceva străluci atît de puternic, încît Fat Charlie orbi pentru un moment. Închise ochii, dar descoperi că acest lucru nu-i folosea la nimic. Chiar dacă ţinea ochii închişi, totul era prea strălucitor ca să se simtă bine.

Îşi frecă ochii, ca să înlăture lumina zilei. Privi în jur.

În spatele lui se înălţa spre cer vîrful stîncos al unui munte. În faţa sa o prăpastie, se prăvălea în jos. Se duse către margine şi se uită în ea. Zări nişte chestii albe şi crezu că-s oi, dar îşi dădu seama că erau nori, nori mari, albi, pufoşi, care se aflau departe, mult sub el. Iar sub nori nu se afla nimic, putea să vadă cerul albastru şi avu impresia că, dacă privea mai atent, putea să vadă negreala spaţiului cosmic, iar dincolo de acesta nu se afla decît licăritul îngheţat al stelelor.

Făcu un pas înapoi, depărtîndu-se de marginea prăpastiei.

Apoi se întoarse şi se îndreptă către munte, care se înălţa atît de sus, încît nu-i putea vedea vîrful, era atît de înalt, încît Fat Charlie fu convins că o să se prăvălească peste el şi o să-l îngroape pentru vecie. Se sili să privească din nou în jos, să se uite spre pămînt şi, făcînd asta, observă găuri în latura stîncii, găuri aflate la nivelul solului şi care păreau intrări în nişte peşteri.

Locul în care stătea, aflat între panta muntelui şi prăpastie, era lat de vreo jumătate de kilometru şi alcătuia o fîşie nisipoasă, presărată cu bolovani, pe care se aflau petece de verdeaţă şi, ici, colo, cîte un copac cafeniu, plin de praf. Fîşia părea să se întindă de-a lungul pantei muntelui, dispărînd în depărtare.

Cineva mă priveşte, îşi zise Fat Charlie.

— Hei, strigă el, întorcîndu-şi capul. Hei, e cineva aici?

Bărbatul care ieşi din gura peşterii apropiate avea pielea mult mai închisă la culoare decît Fat Charlie, mai închisă chiar decît cea a lui Spider, iar părul său lung era de un galben castaniu, care-i înconjura faţa ca o coamă. Purta în jurul mijlocului o piele galbenă, veche, de leu, cu o coadă de leu care-i atîrna în spate, iar coada aceea biciui o muscă aflată pe umărul lui.

Bărbatul clipi din ochii săi aurii.

— Cine eşti? răcni el. Şi cu ce drept te plimbi pe aici?

— Eu sunt Fat Charlie Nancy. Tatăl meu a fost Anansi Păianjenul.

Făptura dădu din capul ei masiv.

— Şi de ce ai venit aici, copil al lui Compé Anansi?

Deşi Fat Charlie ştia că-s singuri acolo, printre stînci, avea totuşi impresia că acolo se aflau mulţi oameni care-i ascultau, multe voci ce nu spuneau nimic şi multe urechi ciulite. Aşa că vorbi tare, ca să-l audă oricine l-ar fi ascultat.

— Fratele meu. Îmi distruge viaţa. Nu am putere să-l fac să plece.

— Deci cauţi ajutorul nostru? întrebă Leul.

— Da.

— Fratele tău... E ca tine, din sîngele lui Anansi?

— Nu-i deloc ca mine, spuse Fat Charlie. E ca voi.

Urmă o mişcare curgătoare, aurie: omul-leu sări uşor, alene, din gura peşterii, peste stîncile cenuşii, parcurgînd dintr-o singură mişcare vreo cincizeci de metri. Ajunse lîngă Fat Charlie. Dădea nerăbdător din coadă.

Îl privi de sus pe Fat Charlie şi zise, ţinîndu-şi mîinile încrucişate:

— De ce nu rezolvi problema tu însuţi?

Fat Charlie avea gura uscată. Îşi simţea gîtul plin de praf. Făptura din faţa sa, mai înaltă decît orice om, nu mirosea a om. Vîrfurile caninilor săi se odihneau pe buza sa inferioară.

— Nu pot, gemu Fat Charlie.

Din gura peşterii alăturate se aplecă în afară un bărbat imens. Avea pielea de-un cenuşiu cafeniu, ridată, şi încreţită, şi picioare rotunde, rotunde.

— Dacă te-ai certat cu fratele tău, zise el, atunci trebuie

să-i ceri tatălui tău să vă fie judecător. Şi să te supui voinţei capului familiei. Aceasta este legea.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi scoase un zgomot din fundul nasului şi al gîtului, un zgomot puternic de trompetă, iar Fat Charlie îşi dădu seama că se uita la Elefant.

— Tatăl meu e mort, spuse el, după ce înghiţi în sec, iar vocea sa era din nou limpede, mai limpede şi mai puternică decît se aşteptase; răsună lovindu-se de peretele stîncii şi fu trimisă înapoi spre el printr-o sută de guri de peşteră şi de o sută de ieşiri din stîncă; mort *mort* mort *mort* mort *mort* mort, zise ecoul. De aceea am venit aici.

— N-am nici un fel de simpatie pentru Anansi Păianjenul, spuse Leul. Cîndva, cu mult timp în urmă, m-a legat de un buştean şi a pus un măgar să mă tîrască prin praf pînă la tronul lui Mawu, cel care a făcut toate lucrurile.

Mîrîi, aducîndu-şi aminte, iar Fat Charlie îşi dori să fi fost în altă parte.

— Du-te, zise Leul. Poate e cineva aici care vrea să te ajute, dar nu-s eu acela.

— Nici eu, spuse Elefantul. Tatăl tău m-a înşelat şi mi-a mîncat grăsimea de pe burtă. A zis că o să-mi facă nişte pantofi şi m-a gătit. A rîs în timp ce-şi umplea burta. N-am uitat asta.

Fat Charlie merse mai departe.

În gura următoarei peşteri stătea un bărbat care purta un costum elegant, verde, şi o pălărie ascuţită, cu o panglică din piele de şarpe. Avea cizme din piele de şarpe şi o centură tot din piele de şarpe. Sîsîi, în timp ce Fat Charlie trecea pe lîngă el.

— Mergi mai departe, băiat al lui Anansi, zise Şarpele, cu glas ca un zăngănit de tobă uscată. Toată familia ta afurisită n-a adus decît necazuri. Nu vreau să am de-a face cu mizeria voastră.

Femeia din gura următoarei peşteri era foarte frumoasă, avea ochii ca nişte stropi de ţiţei, iar genele ei păreau albe ca zăpada, prin comparaţie cu pielea ei. Avea două rînduri de sîni pe piept.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, zise ea. Cu mult timp în

urmă.

Apoi clătină din cap, aducîndu-şi aminte, iar Fat Charlie se simţi ca şi cum tocmai citise o scrisoare intimă a cuiva. Femeia îi transmise un sărut, dar clătină din cap cînd Fat Charlie încercă să se apropie de ea.

Acesta merse mai departe. Un arbore uscat ieşea din pămînt, ca o grămadă de oase vechi, cenuşii. Umbrele deveniră mai lungi acum, cînd soarele cobora încetişor pe cerul nesfîrşit, trecînd pe lîngă locul în care prăpastia cobora către capătul lumii. Centrul soarelui era o minge monstruoasă, portocaliu-aurie, iar norişorii albi de sub el fuseseră poleiţi în auriu şi purpuriu.

Asirianul năvăli ca lupul în stînă, îşi zise Fat Charlie, versul din poem ieşind la iveală dintr-o lecţie de limba engleză de mult uitată. *Iar cohortele sale străluceau în purpuriu şi auriu*[29] să-şi amintească ce-i o *cohortă,* dar nu reuşi. Îşi zise că trebuia să fie un soi de car.

Ceva se mişcă lîngă cotul său şi Fat Charlie îşi dădu seama că ceea ce crezuse că-i o stîncă de culoare cafenie, aflată sub copacul uscat, era de fapt un om, de culoarea nisipului, cu spatele pătat ca al unui leopard. Avea părul foarte lung şi foarte negru, iar cînd zîmbi se văzură dinţii ca de pisică. Zîmbetul fusese scurt, fără căldură, umor sau prietenie. Omul zise:

— Eu sunt Tigrul. Tatăl tău m-a rănit în o sută de feluri şi m-a jignit într-o mie de moduri. Tigrul nu uită.

— Îmi pare rău, zise Fat Charlie.

— O să merg împreună cu tine, zise Tigrul. Pentru scurt timp. Ai spus că Anansi e mort?

— Da.

— Da... M-a făcut de rîs de atîtea ori... Cîndva, totul a fost al meu – poveştile, stelele, totul. Mi le-a furat pe toate. Poate că acum, după ce a murit, oamenii vor înceta să mai

---

[29] Versul face parte din poemul *The Destruction of Dennacherib,* de George Gordon Byron, iar cohorta este o unitate militară romană, avînd de obicei circa 500 de oameni (n.t.).

spună poveştile lui afurisite. Vor înceta să rîdă de mine.

— Sunt convins, spuse Fat Charlie. Eu n-am rîs niciodată de tine.

Ochii de culoarea smaraldului lustruit sclipiră în figura omului.

— Sîngele apă nu se face, zise el. Cine-i din sîngele lui Anansi e Anansi.

— Eu nu-s tatăl meu, spuse Fat Charlie.

Tigrul îşi arătă colţii. Erau foarte ascuţiţi.

— N-o să umbli pe aici ca să faci oamenii să rîdă de lucruri, îi explică Tigrul. E o lume mare, serioasă, nu-i nimic în ea amuzant. Nu mai e. Trebuie să-i înveţi pe copii să se teamă, să tremure. Să-i înveţi să fie cruzi. Să-i înveţi că există pericol în întuneric. Se ascunde în umbră, apoi ţîşneşte, sare, se repede sau pică, dar întotdeauna te omoară. Ştii care-i adevăratul înţeles al vieţii?

— Da, răspunse Fat Charlie. Să ne iubim unul pe celălalt.

— Înţelesul vieţii este sîngele cald al prăzii tale pe limba ta, carnea pe care o simţi între dinţi, cadavrul duşmanului tău rămas la soare, să-l termine mîncătorii de mortăciuni. *Asta* e viaţa. Eu sunt Tigrul şi sunt mai puternic decît a fost vreodată Anansi, mai mare, mai periculos, mai tare, mai înţelept, cu mai multă cruzime...

Lui Fat Charlie nu-i plăcea să fie acolo, discutînd cu Tigrul. Nu-l deranja faptul că Tigrul era nebun, ci faptul că acesta era sincer în convingerile sale, iar convingerile sale erau toate la fel de neplăcute. Şi-i amintea lui Fat Charlie de cineva. Cu toate că acesta nu-şi dădea seama despre cine-i amintea, ştia că-i cineva pe care nu-l plăcea.

— O să mă ajuţi să scap de fratele meu?

Tigrul tuşi, de parcă a fi avut în gît un fulg – sau chiar o pasăre întreagă.

— Vrei să-ţi dau nişte apă? întrebă Fat Charlie.

Tigrul se uită bănuitor la Fat Charlie.

— Ultima oară cînd Anansi mi-a oferit apă am sfîrşit prin a încerca să mănînc luna din iaz şi m-am înecat.

— Încercam să te ajut.

— Aşa a zis şi el, îi spuse Tigrul lui Fat Charlie, privindu-l

drept în ochi.

Văzut de aproape, nu părea deloc uman – nasul lui era prea turtit, ochii erau poziţionaţi altfel şi mirosea ca o cuşcă din grădina zoologică. Glasul său era un mîrîit zgomotos.

— Iată cum poţi să mă ajuţi, fiu al lui Anansi. Tu şi toţi cei de-un sînge cu tine. Să stai departe de mine. Ai înţeles? Dacă vrei să-ţi păstrezi carnea pe oase.

Apoi îşi linse buzele cu o limbă ce avea culoarea roşie a cărnii proaspăt ucise, o limbă mai lungă decît fusese vreodată o limbă omenească.

Fat Charlie dădu înapoi, convins că dacă s-ar fi întors, dacă ar fi fugit, ar fi simţit colţii Tigrului înfigîndu-i-se în ceafă. Acum, în făptura aceea nu mai rămăsese nimic cît de cît omenesc. Avea mărimea unui tigru adevărat. În ea se aflau toate felinele mari care deveniseră mîncătoare de oameni, fiecare tigru care frînsese gîtul unui om aşa cum sfîrtecă o pisică un şoarece. Aşa că Fat Charlie se uită la Tigru, în timp ce se dădea înapoi, iar făptura aceea se întoarse la copacul uscat, se întinse pe stînci şi dispăru în umbra plină de pete; numai legănatul nervos al cozii sale îi trăda poziţia.

— Nu fi îngrijorat din cauza lui, zise o femeie din gura unei peşteri. Vino aici.

Fat Charlie nu se decise dacă femeia era atrăgătoare sau înfiorător de urîtă. Se duse spre ea.

— Face pe grozavul, dar se sperie şi de umbra lui. Şi e speriat peste măsură de umbra tatălui tău. N-are nici un pic de putere în fălcile lui.

Femeia aia avea ceva de cîine în figura ei. Nu, nu de cîine...

— Iar eu, continuă ea, atunci cînd Fat Charlie ajunse în apropiere, eu sfărîm oase. Acolo se ascunde ce-i mai bun. Acolo se ascunde carnea cea mai dulce, iar acest lucru nu-l ştie nimeni în afară de mine.

— Caut pe cineva care să mă ajute să scap de fratele meu.

Femeia îşi dădu capul pe spate şi rîse, un hohot sălbatic, lung, lung şi nebunesc, iar atunci Fat Charlie o recunoscu.

— N-o să găseşti aici pe nimeni care să te ajute, îi zise ea. Toţi au suferit cînd au avut de-a face cu tatăl tău. Tigrul îi urăşte pe cei din neamul tău mai mult decît a urît cineva vreodată, dar nici el n-ar face nimic în lipsa tatălui tău. Ascultă-mă. Mergi pe cărarea asta. M-ai întrebat, iar eu am piatra profeţiei în spatele ochiului: n-o să găseşti pe nimeni să te ajute pînă n-o să descoperi o peşteră goală. Intră acolo. Discută cu oricine găseşti acolo. Ai înţeles?

— Cred că da.

Femeia rîse. Un rîs fără bunătate.

— Nu vrei să stai cu mine un timp? Pot să te învăţ multe. Ştii ce se spune: nu există nimic mai predispus, mai josnic şi mai obscen decît Hiena.

Fat Charlie clătină din cap şi porni mai departe, trecînd pe lîngă peşterile înşirate în peretele de stîncă de la capătul lumii. Cînd trecea pe lîngă bezna unei peşteri, se uita înăuntru. În acestea se aflau oameni de toate formele şi de toate mărimile, oameni mărunţi şi oameni înalţi, bărbaţi şi femei. Şi în timp ce trecea, iar ei se mişcau în umbră, vedea crupe sau solzi, coame sau gheare.

Uneori îi speria în timp ce trecea pe lîngă ei, iar ei se retrăgeau în fundul peşterii. Alţii veneau şi se uitau la el, agresivi sau plini de curiozitate.

Ceva ţîşni prin aer, sărind de pe stîncile de deasupra unei guri de peştră, şi ateriză lîngă Fat Charlie.

— Salut, zise făptura aceea, gîfîind.

— Salut, răspunse Fat Charlie.

Noul sosit era agitat şi păros. Părea să aibă braţele şi picioarele *greşite.* Fat Charlie încercă să-şi dea seama cu cine avea de-a face. Ceilalţi oameni-animale fuseseră animale, dar şi oameni în acelaşi timp, şi nu fusese nimic straniu sau contradictoriu în acest lucru, animalitatea şi umanitatea fiind combinate precum dungile pe o zebră şi avînd ca rezultat *altceva.* Dar nou-venitul părea simultan uman şi aproape uman, iar bizareria aceasta îi dădea dureri de cap lui Fat Charlie. Apoi pricepu.

— Maimuţa! zise el. Eşti Maimuţa.

— Ai o piersică? întrebă Maimuţa. Ai un mango? Ai o

smochină?

— Nu, îi răspunse Fat Charlie.

— Dă-mi ceva să mănînc, spuse Maimuţa, şi o să fiu prietenul tău.

Doamna Dunwiddy îl avertizase: *Nu da nimic. Nu făgădui nimic.*

— N-o să-ţi dau nimic.

— Cine eşti? întrebă Maimuţa. Ce eşti? Pari a fi doar o jumătate de fiinţă. Eşti de aici sau de dincolo?

— Tatăl meu a fost Anansi, zise Fat Charlie. Caut pe cineva care să mă ajute să-l fac pe fratele meu să plece.

— Asta l-ar supăra pe Anansi, spuse Maimuţa. O idee foarte proastă. Dacă-l superi pe Anansi, nu mai apari în alte poveşti.

— Anansi e mort, insistă Fat Charlie.

— E mort acolo, zise Maimuţa. Dar e mort şi aici? Aici e cu totul altceva.

— Vrei să spui că s-ar putea să fie aici?

Fat Charlie se uită îngrijorat la panta muntelui. Ideea că s-ar putea să-l găsească pe tatăl său la gura une peşteri, legănîndu-se într-un balansoar, cu pălăria verde împinsă pe ceafă, sorbind dintr-o cutie de bere neagră şi ascunzîndu-şi un căscat cu mănuşile sale galbene, i se părea deosebit de tulburătoare.

— Cine? Ce?

— Crezi că-i aici?

— Cine?

— Tatăl meu.

— Tatăl tău?

— Anansi.

Maimuţa sări în vîrful unei stînci, cuprinsă de groază, apoi se lipi de stîncă, uitîndu-se cînd într-o parte, cînd în alta, de parcă ar fi aşteptat un uragan ivit din senin.

— Anansi e aici?

— Eu te-am întrebat asta, îi zise Fat Charlie.

Maimuţa se răsuci brusc, încît atîrna cu capul în jos, ţinîndu-se cu picioarele, iar figura sa răsturnată era în dreptul celei a lui Fat Charlie.

— Din cînd în cînd mă întorc în lume. Oamenii îmi spun Maimuţă, înţeleaptă maimuţă, vino la noi. Vino să mănînci piersicile pe care le-am pregătit pentru tine. Şi nucile. Şi smochinele.

— Tatăl meu e aici? întrebă răbdător Fat Charlie.

— Nu are o peşteră, răspunse Maimuţa. Aş fi ştiut dacă ar fi avut o peşteră. Poate că are o peşteră şi am uitat. Dacă-mi dai o piersică, s-ar putea să-mi amintesc.

— N-am nimic la mine, îi spuse Fat Charlie.

— Nici o piersică?

— Nimic.

Maimuţa se săltă în vîrful stîncii şi dispăru.

Fat Charlie merse mai departe pe cărarea stîncoasă. Soarele coborîse pînă la nivelul cărării şi ardea într-un portocaliu închis. Îşi arunca lumina sa stranie direct în peşteri şi arăta că fiecare este locuită. Acesta era Rinocerul, cu piele cenuşie, uitîndu-se miop afară. Acesta, de culoarea unui buştean putred în apa mlaştinii, era Crocodilul, cu ochii negri ca sticla.

În spatele lui Fat Charlie se auzi un zgomot de piatră lovind piatra, iar acesta se întoarse iute. Maimuţa se uita la el, trecîndu-şi degetele pe cărare.

— Chiar n-am nici un fruct, zise Fat Charlie. Dacă aş fi avut, ţi-aş fi dat.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Maimuţa. Ar trebui să te întorci acasă. Ai avut o idee rea, rea, rea, *rea.* Da?

— Nu.

— Bine. Bine bine bine bine bine *bine.*

Maimuţa încetă să se mişte, apoi se lansă brusc într-un şir de salturi, ţîşni pe lîngă Fat Charlie şi se opri în faţa unei peşteri aflată la oarecare distanţă.

— Să nu intri aici, strigă Maimuţa. Loc rău, adăugă apoi, arătînd către gura peşterii.

— De ce să nu intru? întrebă Fat Charlie. Ce-i acolo?

— Nu-i nimic, răspunse triumfătoare Maimuţa. Deci nu-i nici cel pe care-l cauţi!

— Ba da, replică Fat Charlie. Este.

Maimuţa chiţcăi şi ţopăi, dar Fat Charlie trecu pe lîngă ea

şi se căţără pe stînci pînă cînd ajunse la gura peşterii, tocmai cînd soarele stacojiu se prăbuşea sub stîncile de la capătul lumii.

În timp ce mergi pe cărarea de la marginea munţilor de la începutul lumii (care sunt totuna cu munţii de la capătul lumii, dacă vii din cealaltă parte) realitatea pare ciudată, deformată. Munţii aceia şi peşterile lor sunt făcuţi din materia celor mai vechi basme (acestea au apărut, bineînţeles, cu mult înainte de apariţia oamenilor; cine v-a făcut să credeţi că oamenii au fost primii care au spus poveşti?), iar cînd a ieşit de pe cărare şi a intat în peşteră, Fat Charlie s-a simţit ca şi cum ar fi pătruns în realitatea altcuiva. Peştera era adîncă. Pe podea se vedeau urme albe de găinaţ de pasăre. Pe podeaua peşterii se mai vedeau şi pene, iar ici, colo – ca un ştergător de praf din pene stricat şi aruncat – zăcea cîte un cadavru de pasăre, turtit şi uscat.

În fundul peşterii nu se vedea nimic în afară de beznă.

Fat Charlie strigă „Hei!“, iar ecoul vocii sale îi răspunse din interiorul peşterii *Hei hei hei hei hei.* Fat Charlie continuă să meargă. Întunericul din peşteră părea aproape palpabil, de parcă peste ochi i-ar fi fost aşezat ceva gros şi negru. Fat Charlie mergea încet, pas cu pas, ţinînd mîinile întinse.

Ceva se mişcă în beznă.

— Hei!

Ochii începură să i se obişnuiască să folosească lumina cea puţină, puteau să vadă cîte ceva. *Nu-i nimic. Rămăşiţe şi fulgi, doar atît.* Alt pas, iar vîntul agită penele şi mişcă rămăşiţele de pe podeaua peşterii.

Ceva fîlfîi spre el, fîlfîi *prin* el, lovind aerul cu aripi de porumbel.

Un vîrtej. Praful îi umplu ochii, iar Fat Charlie clipi din cauza vîntului rece şi făcu un pas înapoi, în timp ce în faţa sa se ridica o vijelie de praf, fulgi şi zdrenţe. Apoi vîntul dispăru, iar acolo unde fuseseră aruncate penele se afla o siluetă omenească, care întinse o mînă, salutîndu-l pe Fat Charlie.

Acesta voi să se tragă înapoi, dar făptura se aplecă şi-l

prinse de încheietură. Atingerea sa era uşoară şi uscată. Îl trase către ea.

Fat Charlie făcu un pas înainte în peşteră...

... şi se pomeni stînd în aer liber, pe un cîmp arămiu, fără copaci, sub un cer de culoarea laptelui acru.

Făpturile diferite au ochi diferiţi. Ochii oamenilor (spre deosebire de cei ai pisicilor, de exemplu, sau cei ai caracatiţei) sunt făcuţi să vadă doar o versiune a realităţii. Fat Charlie vedea un lucru cu ochii săi şi vedea altceva cu mintea sa, iar în spaţiul dintre cele două lucruri îl pîndea nebunia. Simţi cum în el se iscă o panică sălbatică. Trase aer adînc în piept şi-l ţinu o vreme, în timp ce inima i se zbatea în cutia toracică. Se sili să-şi creadă ochilor, nu minţii.

Deci, în timp ce ştia că vede o pasăre cu ochi nebuneşti şi cu pene zdrenţuite, mai mare decît un vultur, mai înaltă decît un struţ, cu ciocul în forma armei teribile pentru sfîşiat a păsărilor de pradă, cu fulgii de culoarea ardeziei acoperiţi de un strat uleios ce alcătuia un curcubeu întunecat, din nuanţe de purpuriu şi verde, ştia de fapt acest lucru doar în mintea sa. Pentru că ochii săi vedeau o femeie cu păr negru ca pana corbului, care stătea în locul în care fusese acea idee de pasăre. Femeia nu era nici tînără, nici bătrînă, şi se uita la el cu o figură ce părea sculptată în obsidian în vremuri străvechi, cînd lumea era tînără.

Se uita la el şi nu se mişca. Pe cerul de lapte acru goneau nori.

— Eu sunt Charlie, spuse Fat Charlie. Charlie Nancy. Unii oameni, adică majoritatea oamenilor, îmi spun Fat Charlie. Poţi să-mi spui şi tu aşa, dacă vrei.

Nici un răspuns.

— Tatăl meu a fost Anansi.

Tot nimic. Nici o tresărire, nici măcar o răsuflare.

— Vreau să mă ajuţi să-l fac pe fratele meu să plece.

Cînd auzi asta, femeia îşi aplecă un pic capul. Doar un pic, cît să-i arate că-l asculta, să-i arate că era vie.

— Nu pot să-l gonesc singur. Are puteri magice. Am

vorbit cu un păianjen şi imediat a apărut fratele meu. Iar acum nu pot să-l fac să plece.

Cînd vorbi, femeia avea glas aspru şi profund ca al unei ciori.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Să mă ajuţi, îi sugeră el.

Femeia păru că se gîndeşte.

Ulterior, Fat Charlie încercă zadanic să-şi amintească cu ce era îmbrăcată femeia aceea. Uneori credea că purtase o pelerină din pene, alteori credea că fuseseră un soi de zdrenţe sau o haină de ploaie în carouri, de soiul celei pe care avea s-o poarte mai tîrziu, cînd avea s-o întîlnească în Piccadilly, cînd lucrurile începuseră să meargă rău. Era aproape sigur că nu fusese goală. Şi-ar fi amintit dacă ar fi fost goală.

— Să te ajut, repetă ea.

— Să mă ajuţi să scap de el.

Femeia dădu din cap.

— Vrei să te ajut să scapi de cel din sîngele lui Anansi.

— Vreau doar să plece şi să mă lase în pace. Nu vreau să păţească vreun rău.

— Atunci promite-mi descendenţii din sîngele lui Anansi pentru ai mei.

Fat Charlie stătea pe întinsa cîmpie arămie, care, într-un fel, se afla în interiorul peşterii din munţii de la capătul lumii, şi era, într-un fel, în interiorul camerei din faţă cu miros de violete a doamnei Dunwiddy, aşa că încercă să priceapă ce-i cerea femeia.

— Nu pot să dau nimic. Şi nu pot să promit nimic.

— Vrei să plece, zise femeia. Spune. Timpul meu e preţios, adăugă ea şi-şi încrucişă braţele, după care zise, privindu-l cu ochi de nebun: mie nu mi-e frică de Anansi.

Fat Charlie îşi aminti glasul doamnei Dunwiddy.

— Nu pot să făgăduiesc nimic. Şi trebuie să cer ceva de valoare egală. Adică trebuie să negociem.

Femeia Pasăre păru supărată, dar dădu din cap.

— Atunci o să-ţi dau ceva de valoare egală. Îţi dau cuvîntul meu.

Apoi puse mîna ei peste mîna lui, ca şi cum i-ar fi dat ceva, apoi îi închise palma.

— Acum spune.

— Îţi dau descendenţii de sînge ai lui Anansi, zise Fat Charlie.

— Bine, spuse un glas, iar femeia se descompuse, literalmente, în bucăţi.

Acolo unde fusese femeia apăruse un stol de păsări, care zburară în diferite direcţii, de parcă ar fi fost speriate de o împuşcătură. Acum cerul era plin de păsări, mai multe păsări decît îşi imaginase vreodată Fat Charlie, păsări cafenii şi negre, care se roteau, se încrucişau şi pluteau ca un nor de fum negru, un nor mai mare decît putea închipui mintea, un nor de musculiţe întins cît universul.

— Trebuie să-l faci să plece, strigă Fat Charlie, răcnind cuvintele către cerul lăptos ce se întuneca.

Păsările alunecară şi se strecurară în cer. Fiecare dintre ele se mişca doar un pic, continuînd să zboare, apoi Fat Charlie privi o figură pe cer, o figură făcută din păsări ce se roteau. Era foarte mare.

Aceasta îi spuse numele în ţipătul, cîrîitul şi croncănitul miilor, miilor şi miilor de păsări, iar buzele de mărimea unor blocuri turn formară pe cer cuvintele.

Apoi figura se descompuse în nebunie şi haos cînd păsările zburară în jos de pe cerul alb, drept către el. Fat Charlie îşi acoperi faţa cu mîinile, încercînd să se apere.

Durerea din obrajii săi fu bruscă şi puternică. Pentru o clipă, Fat Charhe crezu că una dintre păsări îl zgîriase, îi rănise obrazul cu ciocul sau cu ghearele. Apoi văzu unde era de fapt.

— Nu mă mai lovi, strigă el. Mă simt bine. Nu-i nevoie să mă mai loveşti.

Pe masă, pinguinii scăzuseră în înălţime, capetele şi umerii le dispăruseră, iar flăcările ardeau în masa negru cu alb care fusese cîndva pîntecul lor. Pinguinii aveau picioarele în bălţi îngheţate de ceară neagră de lumînări. Şi trei bătrîne se uitau la el.

Domnişoara Noles îi aruncă în faţă conţinutul unui pahar

cu apă.

— Nu trebuia să faceţi asta, zise el. M-am întors, nu-i aşa?

Doamna Dunwiddy intră în încăpere. Ducea triumfătoare o sticluţă cafenie.

— Săruri pentru mirosit, anunţă ea. Ştiam că le am pe undeva. Le-am cumpărat prin şaizeci şi şapte, şaizeci şi opt. Nu ştiu dacă mai sunt bune de ceva.

Se uită la Fat Charlie, apoi se încruntă.

— S-a trezit. Cine l-a trezit?

— Nu mai respira, zise doamna Bustamonte. Aşa că i-am tras o palmă.

— Iar eu l-am stropit cu apă, spuse domnişoara Noles, ceea ce l-a ajutat să facă restul drumului.

— N-am nevoie de săruri, spuse Fat Charlie. Sunt deja ud şi mă doare obrazul.

Dar doamna Dunwiddy scosese deja cu mîinile ei de bătrînă dopul sticlei şi o împinse sub nasul lui. Fat Charlie inspiră un val de amoniac, în timp ce se trăgea înapoi. Ochii i se umplură de lacrimi. Se simţi de parcă ar fi primit un pumn în nas. Apa îi curgea pe faţă.

— Acum te simţi mai bine? întrebă doamna Dunwiddy.

— Cît e ceasul? întrebă Fat Charlie.

— E aproape cinci dimineaţa, îi răspunse doamna Higgler, care trase apoi o duşcă din cana ei gigantică. Eram îngrijorate din cauza ta. Ai face bine să ne spui ce s-a întîmplat.

Fat Charlie încercă să-şi amintească. Nu din cauză că amintirea dispăruse, aşa cum se întîmplă cu visele, ci pentru că faptele petrecute în ultimele ore păreau a se fi întîmplat altcuiva, cuiva care nu era el, iar el contactase persoana aceea printr-o formă de telepatie nemaifolosită pînă atunci. În mintea sa, lucrurile erau haotice, filmul în culori despre alte locuri dizolvîndu-se în culoarea sepia a realităţii.

— Erau nişte peşteri. Am cerut ajutor. Acolo erau o mulţime de animale. Animale care erau oameni. Nici unul nu voia să mă ajute. Toate erau speriate de tatăl meu. Apoi

unul a spus că ea o să mă ajute.

— Ea? întrebă doamna Bustamonte.

— Unii oameni erau bărbaţi, alţii erau femei, răspunse Fat Charlie. Aceea era femeie.

— Ştii ce era femeia aceea? Crocodil? Hienă? Şoarece?

Fat Charlie ridică din umeri.

— Mi-aş fi amintit înainte să fiu lovit, udat cu apă şi să mi se vîre tot felul de chestii în nas. Aşa ceva îţi zboară totul din cap.

Doamna Dunwiddy întrebă:

— Ţi-ai amintit ce ţi-am spus? Să nu dai nimic, ci să faci schimb?

— Da, răspunse el, oarecum mîndru de sine. Da. A fost o maimuţă care voia să-i dau tot felul de lucruri şi am refuzat-o. Cred că trebuie să beau ceva.

Doamna Bustamonte luă un pahar cu ceva de pe masă.

— Ne-am gîndit că s-ar putea să vrei să bei ceva. Aşa că am strecurat tot sherry-ul. S-ar putea să fi rămas ceva plante în el, dar nu bucăţi mari.

Fat Charlie ţinea în poală mîinile strînse pumn. Deschise mîna dreaptă, ca să ia paharul pe care i-l întindea bătrîna. Apoi se opri şi privi.

— Ce-i aia? întrebă doamna Dunwiddy.

Fat Charlie ţinea în palmă o pană neagră, deformată, udă de sudoare. Atunci îşi aminti. Îşi aminti totul.

— A fost Femeia Pasăre, zise el.

Se iviseră zorii cînd Fat Charlie urcă în camioneta doamnei Higgler.

— Ţi-e somn? îl întrebă bătrîna.

— Nu prea. Însă mă simt ciudat.

— Unde vrei să te duc? La mine acasă? La locuinţa tatălui tău? La un motel?

— Nu ştiu.

Bătrîna porni maşina şi intră pe drum.

— Unde mergem?

Doamna Higgler nu-i răspunse. Sorbi nişte cafea din megacana ei, apoi zise:

— Poate că ceea ce am făcut în noaptea asta e cel mai

bun lucru, poate nu-i... Uneori e mai bine să laşi familia să-şi rezolve singură problemele. Tu şi fratele tău... sunteţi prea asemănători. Presupun că de aceea vă certaţi.

— Să înţeleg că în Indiile de Vest cuvîntul „asemănător" înseamnă „care nu au nimic în comun"?

— Nu mai face pe britanicul cu mine. Ştiu ce spun. Tu şi el sunteţi ca două petice tăiate din aceeaşi haină, îmi amintesc că tatăl tău îmi spunea „Callyane, băieţii mei sunt mai proşti decît“... nu contează ce spunea, important e că spunea acelaşi lucru despre amîndoi.

Apoi îi trecu ceva prin minte şi întrebă:

— Atunci cînd ai fost în locul în care se află zeii cei vechi, l-ai văzut acolo şi pe tatăl tău?

— Nu cred. Aş fi ţinut minte.

Bătrîna dădu din cap şi nu zise nimic tot timpul în care şofă.

Parcă maşina şi cei doi coborîră.

Zorile din Florida erau răcoroase. Grădina Odihnei arăta ca într-un film: pe sol se întindea o ceaţă care făcea totul neclar. Doamna Higgler deschise portiţa, iar cei doi intrară în cimitir.

Unde fusese pămînt proaspăt care umpluse mormîntul tatălui său acum crescuse gazon, iar la capul mormîntului se găsea o placă de metal în care fusese încastrat un vas de metal, iar în vas se afla un singur trandafir din mătase galbenă.

— Domnul să aibă milă de păcătosul din groapa aceasta, zise doamna Higgler cu simţire. Amin, amin, amin.

Aveau spectatori: cei doi cocori cu cap roşu, pe care-i observase Fat Charlie în vizita sa anterioară, veniră ţanţoşi către ei, clătinînd din cap, ca doi aristocraţi care vizitează o închisoare.

— Hîşti! făcu doamna Higgler.

Păsările se uitară la ea, fără pic de curiozitate, şi nu plecară. Una dintre ele îşi vîrî capul în iarbă şi-l ridică apoi, ţinînd în cioc o şopîrlă care se zbătea. O hăpăitură şi o zgîlţîitură, iar şopîrla deveni o umflătură în gîtul pasării.

Corul din zori îşi începu recitalul: sturzi, granguri şi

mierle cîntau în sălbăticia din spatele Grădinei Odihnei.

— E bine să fii din nou acasă, zise Fat Charlie. Dacă am un pic de noroc, o să-l facă să plece cît timp mai sunt încă aici. Apoi totul va fi bine. Pot să lămuresc lucrurile cu Rosie.

Îl cuprinsese o stare de optimism blînd. Avea să fie o zi bună.

În poveştile vechi, Anansi locuieşte în casa lui, ca mine sau ca voi. Sigur, e lacom, desfrînat, şmecher şi mincinos. Dar e bine dispus, e norocos şi uneori chiar cinstit. Uneori e bun, alteori e rău. Nu-i niciodată malefic. De cele mai multe ori, ascultătorii sunt de partea lui Anansi. Asta pentru că Anansi deţine toate poveştile. Mawu i-a dăruit poveştile, în zilele de început, le-a luat de la Tigru şi i le-a dat lui Anansi, iar el le-a întins pînza atît de frumos...

În poveşti, Anansi e păianjen, dar e şi om. Nu-i greu să ţii minte două lucruri în acelaşi timp. Chiar şi un copil poate să facă asta.

Poveştile lui Anansi sunt povestite de bunici şi de mătuşi pe coasta de vest a Africii, în insulele Caraibe şi în toată lumea. Poveştile au fost transformate în cărţi pentru copii, iar marele, bătrînul şi zîmbitorul Anansi îşi face şmecheriile de-a lungul întregii lumi. Necazul e că bunicile, mătuşile şi scriitorii de cărţi pentru copii tind să elimine anumite lucruri. Unele poveşti nu-s potrivite pentru copilaşi.

Iată o poveste pe care n-o s-o găsiţi în basmele de la grădiniţă. Am numit-o

ANANSI ŞI PASĂREA

Lui Anansi nu-i plăcea Pasărea, pentru că atunci cînd aceasta era flămîndă mînca multe lucruri, iar unul dintre lucrurile pe care le mînca Pasărea erau păianjenii, iar Pasărea era întotdeauna flămîndă.

Fuseseră prieteni, dar acum nu mai erau.

Într-o zi, Anansi mergea şi văzu o gaură în pămînt. Îi veni o idee. Strînse lemne la fundul gropii şi aprinse un foc, apoi puse pe foc o oală, iar în aceasta aruncă rădăcini şi ierburi.

După aceea începu să alerge în jurul oalei, să alerge, să danseze, să strige şi să răcnească „Mă simt bine; mă simt *atîîît* de bine. Toate durerile şi chinurile mele au dispărut şi nu m-am simţit atît de bine în toată viaţa mea!“

Pasărea auzi gălăgia şi zbură în jos din cer, să vadă ce-i cu scandalul acela. Şi zise:

— Ce tot cînţi acolo, Anansi, de ce te porţi ca un nebun?

Anansi cîntă: „Aveam o durere în gît, dar acum a dispărut. Aveam o durere în burtă, dar n-o mai am. Îmi trosneau încheieturile, dar acum sunt suplu ca un palmier tînăr. Sunt neted ca Şarpele dimineaţa după ce-şi leapădă pielea. Sunt foarte fericit şi o să fiu perfect, pentru că eu ştiu secretul pe care nu-l mai ştie nimeni."

— Ce secret? întrebă Pasărea.

— Secretul meu, spuse Anansi. Toţi îmi vor da lucrurile lor favorite, lucrurile lor cele mai preţioase, doar ca să afle secretul meu. *Huu! Hii!* Mă simt atît de bine!

Pasărea se apropie mai mult şi-şi lăsă capul într-o parte. Apoi întrebă:

— Pot să aflu secretul tău?

Anansi se uită la Pasăre cu bănuială pe faţă, apoi se trase în faţa oalei din groapă, care clocotea.

— Nu cred că o să-l afli, zise Anansi. Nu-i suficient să te învîrţi prin jur. Nu-ţi mai bate capul.

— Anansi, zise Pasărea, ştiu că n-am fost prieteni întotdeauna. Dar să-ţi spun ceva. Dacă o să-ţi împărţi secretul cu mine, îţi făgăduiesc că nici o pasăre nu va mai mînca vreodată un păianjen. Vom fi prieteni pînă la sfîrşitul lumii.

Anansi se scărpină în bărbie şi clătină din cap.

— E un secret important, zise el, care-i face pe oameni tineri, vioi, pofticioşi şi eliberaţi de orice durere.

Pasărea se rugă de el. Pasărea spuse:

— Oh, Anansi, ştii că te-am considerat întotdeauna un bărbat frumos. De ce nu ne întindem un pic pe marginea drumului? Sunt sigură că o să te fac să uiţi orice reţinere în a-mi spune secretul tău.

Aşa că se întinseră pe marginea drumului, se

dezmierdară, rîseră şi se ţinură de prostii, iar după ce Anansi obţinu ceea ce voia, Pasărea zise:

— Acum, Anansi, spune-mi care-i secretul tău.

Anasi zise:

— N-o să-ţi spun nimic. Dar o să-ţi arăt. Am făcut o baie cu ierburi aici, în groapa asta. Uite, o să arunc frunzele şi rădăcinile acestea. Iar cine va intra în baie va trăi veşnic şi nu va simţi nici o durere. Eu am făcut baie şi acum sunt vioi ca un ied. Dar nu cred că o să las şi pe altcineva să-mi folosească baia.

Pasărea se uită la apa care clocotea şi se strecură iute în oală.

— Anansi, e foarte fierbine, zise ea.

— Trebuie să fie fierbine pentru ca ierburile să-şi facă treaba, spuse Anansi.

Apoi luă capacul oalei şi-l puse peste oală. Era un capac greu, iar Anansi puse şi o piatră peste el, ca să fie şi mai greu.

Bam! Bum! Bom! se auzi bubuitul din interiorul oalei.

— Dacă îţi dau drumul să ieşi acum, toată treaba cea bună făcută de baia fierbinte o să dispară, zise Anansi. Relaxează-te şi gîndeşte-te că o să fii mai sănătoasă.

Poate că Pasărea nu-l auzi sau poate nu-l crezu, pentru că bocănitul în interiorul oalei şi împinsul în capac continuară încă un timp. Apoi încetară.

În seara aceea, Anansi şi familia sa avură cea mai delicioasă supă de pasăre, cu Pasăre fiartă. Nu mai fură flămînzi timp de cîteva zile.

De atunci, păsările mănîncă păianjeni de cîte ori pot, iar păianjenii şi păsările n-au mai fost niciodată prieteni.

Există şi o altă versiune a poveştii, în care Anansi ajunge şi el în oală. Poveştile sunt toate ale lui Anansi, dar nu se termină întotdeauna cu bine pentru el.

Capitolul Opt
ÎN CARE O OALĂ CU CAFEA DEVINE DEOSEBIT DE FOLOSITOARE

Spider nu avea habar că cineva încerca să-l facă să plece. Mai mult, Spider se distra de minune fiind Fat Charlie. Se distrase atît de bine fiind Fat Charlie încît începu să se întrebe de ce nu mai fusese Fat Charlie pînă atunci. Era mai amuzant decît un butoi cu maimuţe, cu cîţiva ani în urmă, Spider fusese foarte dezamăgit de un butoi plin cu maimuţe. Acesta nu făcuse nimic ce putea fi considerat distractiv, cu excepţia emiterii de zgomote interesante, iar mai tîrziu, după ce zgomotele încetaseră şi maimuţele nu mai făceau nimic – cu o posibilă excepţie la nivel organic – fusese silit să scape de el la miez de noapte.

Partea care-i plăcea cel mai mult din faptul că era Fat Charlie era reprezentată de Rosie.

Pînă atunci Spider considerase femeile ca fiind interschimbabile – mai mult sau mai puţin. Nu le dai numele adevărat, nici o adresă care să fie valabilă mai mult de-o săptămînă, nimic decît un număr de mobil. Femeile erau amuzante, decorative şi nişte accesorii grozave, dar găseai întotdeauna destule, ca nişte castroane cu gulaş care vin pe bandă rulantă, cînd ai terminat cu una o iei pe următoarea şi-ţi torni smîntîna în ea.

Dar Rosie...

Rosie era altfel.

Nu ştia să spună de ce Rosie era altfel. Încercase şi nu reuşise. În parte, acest lucru se datora a ceea ce simţea cînd era cu ea. De parcă atunci cînd se vedea în ochii ei devenea un altul, mai bun. Asta doar în parte.

Lui Spider îi plăcea că Rosie ştia unde să-l găsească. Acest lucru îl făcea să se simtă bine. Îl încîntau curbele ei, felul în care nu vedea decît partea bună a lumii, felul în care zîmbea. Nu era nimic rău în ceea ce-o privea pe Rosie,

în afară de faptul că trebuia să petreacă ceva timp departe de ea dar, bineînţeles, începuse să descopere cîte ceva despre mama lui Rosie. În seara aceea anume, în care Fat Charlie era pe un aeroport aflat la vrei opt mii de kilometri, şi tocmai i se anula biletul de avion, Spider se găsea în apartamentul din Wimpole Street al mamei lui Rosie şi făcea cunoştinţă cu metodele dure ale acesteia.

Spider se obişnuise să modifice un pic realitatea din jur, doar un pic, dar atîta ajungea întotdeauna. Trebuia să-i arăţi realităţii cine-i şeful şi cu asta basta. Însă nu întîlnise niciodată pe cineva care să sălăşluiască atît de ferm în propria-i realitate ca mama lui Rosie.

— Cine-i ăsta? întrebase ea, bănuitoare, de îndată ce tinerii intraseră în casă.

— Sunt Fat Charlie Nancy, răspunse Spider.

— De ce spune asta? întrebă mama lui Rosie. Cine-i?

— Sunt Fat Charlie Nancy, viitorul dumneavoastră ginere, iar dumneavoastră mă plăceţi cu adevărat, spuse Spider, cu o convingere deplină.

Mama lui Rosie se legănă, clipi şi se uită la el.

— S-ar putea să fii Fat Charlie, zise ea, nesigură. Dar nu te plac.

— Ar trebui, zise Spider. Sunt deosebit de plăcut. Puţini oameni au fost la fel de plăcuţi ca mine. Sincer vorbind, sunt absolut şarmant. Oamenii se strîng în adunări publice ca să declare cît de mult mă plac. Am primit mai multe premii şi o medalie dintr-o ţărişoară din America de Sud, ca omagiu adus atît faptului că-s plăcut, cît şi faptului că-s un tip minunat în general. Bineînţeles, n-am luat-o cu mine, îmi ţin medaliile în sertarul cu şosete.

Mama lui Rosie pufni. Nu ştia ce se întîmplă, dar nu-i plăcea. Pînă acum avusese impresia că în cazul lui Fat Charlie îşi dădea seama cu cine avea de-a face. Faţă de sine însăşi recunoştea că era posibil să fi greşit un pic la început. Poate că Rosie nu s-ar fi ataşat cu un asemenea entuziasm de Fat Charlie dacă, după prima lor întîlnire dintre mama ei şi Fat Charlie, mama lui Rosie nu şi-ar fi exprimat opiniile atît de vehement. Mama lui Rosie, care

mirosea teama aşa cum un rechin simte sîngele din partea cealaltă a golfului, spusese că Fat Charlie era un ratat. Nu reuşise s-o convinngă pe Rosie să scape de individ, iar acum strategia ei consta în preluarea controlului planurilor de nuntă, făcîndu-l pe Fat Charlie să se simtă cît mai mizerabil. Examina statisticile naţionale despre divorţ cu o oarecare satisfacţie macabră.

Dar acum se întîmplă ceva deosebit şi acest lucru nu-i plăcea. Fat Charlie nu mai era o persoană foarte vulnerabilă. Făptura aceea nouă, tăioasă, o zăpăcea.

Iar Spider avea de trudit, nu glumă.

Majoritatea oamenilor nu-i observă pe ceilalţi oameni. Mama lui Rosie îi observa. Băga în seamă totul. Iar acum sorbea apă fierbinte dintr-un porţelan chinezesc. Ştia că pierduse o încăierare, chiar dacă n-ar fi putut să spună pentru ce fusese bătălia aceea. Aşa că-şi lansă următorul atac cu mai multă forţă.

— Dragă Charles, zise ea, povesteşte-mi despre verişoara ta Daisy. Mi-e teamă că familia ta e prea puţin prezentă la nuntă. N-ai vrea să-i dai un rol mai important în cadrul nunţii?

— Cine?

— Lui Daisy, spuse cu blîndeţe mama lui Rosie. Tînăra pe care am întîlnit-o la tine acasă în dimineaţa trecută. Cea care se plimba numai în chiloţi. Dacă e verişoara ta.

— Mamă! Dacă a spus că-i verişoara lui…

— Rosie, lasă-l să vorbească singur, spuse mama sa şi sorbi din nou din apa fierbinte.

— Da, spuse Spider. Daisy, spuse Spider.

Îşi deschise mintea în noaptea cu vin, femei şi cîntec. O adusese în apartament pe cea mai frumoasă şi mai amuzantă dintre femei, după ce-i spusese că-i ideea ei şi că are nevoie de ajutorul ei să care pe scări trupul uriaş şi semiconştient al lui Fat Charlie. Se bucurase deja de atenţia mai multor femei în cursul serii şi o adusese cu el pe micuţa aceea amuzantă ca pe un soi de lichior de încheiere a dineului. Dar după ce ajunsese acasă, după ce îl spălase pe Fat Charlie şi-l vîrîse în pat, descoperise că nu mai avea

chef de nimic. Tipa aia era Daisy.

— Scumpa verişoară Daisy, zise el şi continuă, fără nici o pauză. Sunt convins că i-ar plăcea să fie implicată în nuntă, dacă ar fi în ţară. Din nefericire, este curier. E mereu pe drumuri. Azi e aici, mîine predă un document confidenţial în Murmansk.

— N-ai adresa ei? Sau numărul de telefon?

— Putem s-o căutăm mîine, împreună, căzu de acord Spider. Să ne uităm în jurul lumii. Ştii, ea vine, pleacă...

— Atunci, zise mama lui Rosie, aşa cum Alexandru cel Mare ar fi ordonat jefuirea unui sătuc persan, trebuie s-o inviţi rîndul viitor cînd va fi în ţară. Cred că-i frumuşică şi că lui Rosie i-ar face plăcere s-o cunoască.

— Da, spuse Spider. Trebuie s-o invit.

Fiecare persoană care a fost sau care va fi are un cîntec. Nu-i un cîntec scris de altcineva. Este melodia sa proprie, are cuvintele sale. Foarte puţini oameni ajung să-şi cînte propriul cîntec. Majoritatea dintre noi ne temem că nu putem să facem acest lucru din cauza vocilor noastre sau pentru că vorbele sunt prea prosteşti sau prea făţişe, sau prea ciudate... Aşa că, în loc să le cînte, oamenii îşi trăiesc cîntecele.

S-o luăm pe Daisy. Cîntecul ei, care-i răsunase în minte majoritatea vieţii, avea un ritm liniştitor, de marş, şi cuvinte despre necesitatea de a-i apăra pe cei slabi. Refrenul începea cu vorbele „Răufăcători, păziţi-vă!“ şi era prea caraghios ca să fie cîntat cu voce tare. Daisy îl fredona uneori numai pentru sine, sub duş, în timp ce se săpunea.

Asta-i tot ce trebuie să ştiţi despre Daisy. Restul sunt doar amănunte.

Tatăl lui Daisy se născuse în Hong Kong. Mama ei venise din Etiopia, dintr-o familie de exportatori bogaţi de covoare, care aveau o casă în Addis Ababa şi o altă casă şi terenuri lîngă Nazret. Părinţii lui Daisy s-au întîlnit la Cambridge – el studia calculatoarele, înainte ca această meserie să fie considerată ceva care permitea să faci carieră, ea devora chimie moleculară şi drept internaţional. Erau doi tineri la

fel de studioşi, timizi din fire şi stingheri. Amândurora le era dor de casă, dar din motive diferite. Ambii jucau şah şi s-au întîlnit într-o miercuri după-amiază, la clubul de şah. Fiind începători, au fost încurajaţi să joace între ei – iar în primul meci, mama lui Daisy l-a bătut cu uşurinţă pe tatăl lui Daisy.

Tatăl lui Daisy fusese suficient de ofensat de înfrîngere ca să ceară cu timiditate o revanşă în miercurea următoare – şi după aceea, în fiecare miercuri (cu excepţia vacanţelor şi a sărbătorilor oficiale) în următorii doi ani.

Activitatea lor socială crescu pe măsură ce se dezvoltară cunoştinţele lor de engleză vorbită şi cunoştinţele lor sociale. Împreună se ţinură de mîini, făcînd parte dintr-un lanţ omenesc, şi protestară la sosirea unor camioane mari, încărcate cu rachete. Împreună, dar ca parte a unui grup mult mai mare, se duseră în Barcelona ca să protesteze împotriva potopului de neoprit al capitalismului internaţional şi să se opună dîrz hegemoniei corporaţiilor. Atunci a fost momentul în care cei doi au trăit experienţa gazului lacrimogen împrăştiat în mod oficial, iar domnul Day şi-a scrîntit încheietura mîinii, fiind împins de un poliţist spaniol.

Apoi, într-o miercuri de la începutul celui de-al treilea an petrecut de ei la Cambridge, tatăl lui Daisy o bătu pe mama lui Daisy la şah. Fu atît de fericit de acest lucru, atît de încîntat şi de triumfător, încît, împins de victoria sa, o ceru în căsătorie. Iar mama lui Daisy, care în sinea sa se temea că el îşi va pierde interesul pentru ea de îndată ce va cîştiga un meci, se grăbi să spună da.

Se stabiliră în Anglia, rămaseră în mediul universitar şi avură o fată pe care o numiră Daisy, pentru că pe vremea aceea aveau un tandem, o bicicletă pentru două persoane (spre amuzamentul de mai tîrziu al lui Daisy, foloseau şi în

prezent bicicleta aceea)[30]. Se mutară din universitate în universitate prin toată Anglia. El preda ştiinţa calculatoarelor, în timp ce soţia sa scria cărţi despre hegemonia corporaţiilor internaţionale, cărţi pe care nimeni nu voia să le citească, şi cărţi despre şah, strategiile şi istoria acestuia, cărţi pe care oamenii voiau să le citească, aşa că într-un an bun ea cîştiga mai mult decît el, adică nu prea mult. Implicarea lor în politică scăzu pe măsură ce mai îmbătrîniră, iar cînd ajunseră la o vîrstă medie deveniră o pereche fericită, care nu se interesa decît de ei înşişi, de şah, de Daisy şi de construcţia şi depanarea sistemelor de operare uitate de toată lumea.

Cei doi n-o înţelegeau pe Daisy nici măcar un pic.

Se blamau că nu-i stîrpiseră fascinaţia pentru forţele de poliţie din faşă, de la primele manifestări, adică oarecum de cînd începuse să vorbească. Daisy arăta emoţionată spre o maşină de poliţie cam în acelaşi fel în care alte fetiţe arătau spre ponei. Sărbători cea de-a şaptea aniversare dînd un bal mascat, care i-a permis să poarte costumul femeilor poliţiste, şi există încă poze într-o ladă din podul părinţilor ei în care se vede figura copleşită de bucuria perfectă a copilului de şapte ani ce văzuse tortul de ziua ei: şapte lumînări ce înconjurau un girofar albastru.

Daisy fusese o adolescentă sîrguincioasă, veselă, inteligentă, care-i făcuse fericiţi pe ambii ei părinţi, ducîndu-se la Universitatea din Londra să studieze dreptul şi calculatoarele. Tatăl ei visa ca fata să ajungă conferenţiar în drept; mama visa ca fata ei să ajungă magistrat, poate chiar judecător, şi să folosească legea pentru a zdrobi hegemonia corporaţiilor oriunde s-ar ivi. Apoi Daisy distruse totul, dînd un examen suplimentar şi intrînd în forţele de poliţie. Poliţia o primi cu braţele deschise: pe de o parte existau directive privind necesitatea diversificării acestor

---

[30] Daisy înseamnă margaretă, dar numele fetei a fost inspirat de cîntecul *Daisy Bell,* compus de Harry Dacre în 1892; titlul cîntecului e mai puţin cunoscut decît versul *o bicicletă construită pentru doi* (n.t.).

forţe, pe de altă parte delictele prin intermediul calculatoarelor şi fraudele legate de calculatoare erau în creştere. Poliţia avea nevoie de Daisy. Sincer vorbind, ar fi avut nevoie de un buchet întreg de Daisy.

Trebuie să recunoaştem că în momentul în care ne aflăm, adică după patru ani, Daisy şi-a dat seama că aşteptările ei în ceea ce priveşte o carieră în poliţie fuseseră înşelate. Nu pentru că poliţia era din punct de vedere instituţional un monolit rasist şi sexist, care intenţiona să-i zdrobească individualitatea în ceva uniform şi fără suflet, care s-o transforme într-o parte a culturii de cantină, precum cafeaua solubilă – aşa cum o avertizaseră părinţii ei în mod repetat. Nu, partea frustrantă era că nu reuşea să-i convingă pe ceilalţi curcani că şi ea era unul dintre ei. Daisy ajunsese la concluzia că pentru majoritatea curcanilor, activitatea poliţiei consta în a proteja Anglia clasei mijlocii de indivizii care o speriau, de origine socială proastă, care intenţionau – probabil – să fure telefoanele celulare ale oamenilor. Din punctul de vedere al lui Daisy această activitate consta în altceva. Daisy ştia că un puşti din Germania putea să trimită un virus care să blocheze funcţionarea unui spital, provocînd astfel mai multe pagube decît o bombă. Daisy era de părere că adevăraţii băieţi răi din zilele noastre pricep cum se fac situri FTP, ce-i cu criptarea de nivel înalt şi cum e cu telefoanele celulare cu abonament plătit anticipat. Nu prea ştia la ce se pricep tipii cei buni.

Daisy sorbi o înghiţitură de cafea dintr-o cană de plastic şi se strîmbă: cît timp parcursese ecran după ecran, cafeaua se răcise.

Parcursese toate informaţiile pe care i le dăduse Grahame Coats. Existau suficiente motive ca să creadă că se întîmpla ceva rău – pentru asta ajungea cecul de două mii de lire pe care Charles Nancy şi-l scrisese singur – după toate aparenţele. Numai că... Numai că ceva nu era în regulă.

Se duse pe coridor şi ciocăni la uşa superintendentului.

— Intră!

Camberwell fumase pipă în birou timp de treizeci de ani, pînă cînd în clădire se introdusese politica renunţatului la fumat. Acum îşi făcea de lucru cu o bucată de plastilină, pe care o rotunjea, o strivea, o întindea şi o denivela. Ca om cu pipa în gură, fusese placid, bine-dispus, iar în privinţa subalternilor, cel mai cumsecade om din lume. Ca om cu o bucată de plastilină, se enerva uşor şi-şi ieşea imediat din fire. În zilele bune devenea chiar plin de toane.

— Da?

— Cazul Agenţiei Grahame Coats.

— Ei?

— Nu-s lămurită.

— În ce privinţă nu eşti lămurită? Ce naiba e acolo de nu eşti lămurită?

— Cred că ar fi bine să renunţ la caz.

Superintendentul nu păru impresionat. Se uită la ea. Sub masă, nevăzute, degetele lui frămîntau plastilina albastră şi-i dădeau formă de pipă.

— De ce?

— L-am cunoscut pe suspect în societate.

— Şi? Ai fost în vacanţă cu el? Eşti naşa copiilor lui?

— Nu. L-am întîlnit o singură dată. Am rămas peste noapte în casa lui.

— Şi l-ai refuzat, iar el a devenit violent?

Un oftat profund, în care se amestecau în părţi egale oboseala provocată de lume, enervarea şi pofta după o pipă cu tutun Condor.

— Nu, domnule. Nici vorbă. Pur şi simplu am dormit acolo.

— Şi asta-i toată legătura ta cu el?

— Da, domnule.

Superintendentul strivi pipa de plastilină, transformînd-o într-un bulgăr inform.

— Îţi dai seama că mă faci să-mi pierd timpul de pomană?

— Da, domnule. Îmi pare rău, domnule.

— Fă ce ai de făcut. Nu mă mai plictisi.

Maeve Livingstone merse singură cu liftul pînă la etajul al cincilea, iar călătoria aceea lentă îi oferi suficient timp ca să-şi repete în minte ce trebuia să-i spună lui Grahame Coats cînd avea să-l întîlnească.

Avea cu ea o servietă cafenie subţire, care-i aparţinuse lui Morris, un obiect deosebit de masculin. Purta o bluză albă, o fustă albastră de doc şi deasupra un pardesiu cenuşiu. Avea picioare foarte lungi, piele extrem de albă şi păr care rămăsese – cu un pic de ajutor chimic – la fel de blond cum fusese atunci cînd Morris Livingstone se căsătorise cu ea, cu douăzeci de ani în urmă.

Maeve îl iubise foarte mult pe Morris. Cînd acesta murise, Maeve nu-i ştersese numărul din telefonul ei celular, nici măcar după ce-i anulase abonamentul şi-i returnase telefonul. Nepotul ei îi făcuse poza lui Morris care se afla acum în telefonul ei. Maeve n-ar fi vrut să o piardă pentru nimic în lume. Şi-ar fi dorit să-i poată telefona lui Morris şi să-i ceară sfatul.

Anunţase în interfon cine este, ca să i se deschidă uşa, iar cînd ajunse la recepţie, Grahame Coats o aştepta.

— Ce mai faceţi, scumpă doamnă?

— Trebuie să discutăm între patru ochi, Grahame, zise Maeve. Chiar acum.

Grahame Coats pufni. Lucru ciudat, multe dintre fanteziile sale începeau cu Meave spunîndu-i ceva similar, urmate apoi de o declaraţie foarte directă, de genul „Te vreau, Grahame, chiar acum” şi „Oh, Grahame, am fost o fetiţă rea, rea, rea, care trebuie învăţată ce-i disciplina” şi – doar unori – „Grahame, eşti prea mult pentru o singură femeie, lasă-mă să ţi-o prezint pe sora mea identică şi goală, Maeve II“.

Merseră în biroul lui.

Maeve, dezamăgindu-l pe Grahame Coats, nu spuse că l-ar vrea chiar atunci. Nu-şi scoase pardesiul. În loc de asta, deschise servieta, scoase din ea un teanc de hîrtii şi le puse pe birou.

— Grahame, la sugestia managerului băncii mele, am cerut verificarea separată a sumelor şi declaraţiilor tale din

ultimul deceniu. Începînd de pe cînd mai trăia încă Morris. Poţi să te uiţi la ele, dacă vrei. Cifrele nu-s corecte. Nici una. Mi-am zis că-i cazul să discut cu tine înainte să anunţ poliţia. Am considerat că-ţi datorez asta, în amintirea lui Morris.

— Chiar aşa, zise Grahame Coats, lunecos ca un şarpe într-o putină cu unt. Chiar aşa.

— Ei bine? întrebă Maeve Livingstone, ridicînd una dintre sprîncenele ei perfecte.

Expresia ei nu-l linişti nici un pic pe Grahame Coats, care o prefera pe cea din imaginaţia sa.

— Maeve, mi-e teamă că la Agenţia Grahame Coats există de ceva timp un angajat necinstit. Am anunţat poliţia săptămîna trecută, cînd mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă. Braţul cel lung al legii investighează deja. Datorită naturii ilustre a multora dintre clienţii Agenţiei Grahame Coats – printre care te numeri şi tu – poliţia face lucrul ăsta cît mai discret posibil şi cine o poate blama?

Maeve nu părea atît de potolită pe cît sperase el. Grahame încercă altă mişcare.

— Poliţia speră să recupereze majoritatea banilor, poate chiar pe toţi.

Maeve dădu din cap. Grahame Coats se relaxă, dar numai un pic.

— Ce angajat?

— Charles Nancy. O să spui că am avut încredere în el. Am fost şocat cînd am aflat.

— Oh! E un dulce!

— Aparenţele pot fi înşelătoare, îi atrase atenţia Grahame Coats.

Femeia zîmbi – un zîmbet foarte plăcut.

— Nu merge, Grahame. Treaba asta ţine de ani de zile. Cu mult înainte să fi venit aici Charles Nancy. Probabil înainte să fi venit eu aici. Morris avea încredere deplină în tine şi tu l-ai furat. Iar acum îmi spui că speri să dai vina pe un angajat al tău – sau pe un complice al tău. Nu ţine.

— Nu, spuse Grahame Coats, plin de căinţă. Îmi pare rău.

Maeve îşi strînse hîrtiile.

— Între noi fie vorba, zise ea, cît crezi că ai luat de la Morris şi de la mine în decursul anilor? După socoteala mea ar fi vreo trei milioane de lire.

— Ah! exclamă Grahame Coats, care nu mai zîmbea; era vorba de mult mai mult. Mi se pare o sumă destul de corectă.

Se uitară unul la altul, iar Grahame Coats îşi făcu, furios, tot felul de calcule. Trebuia să cumpere timp. Avea nevoie de timp.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş plăti totul chiar acum, în bani gheaţă? Cu dobîndă. Să zicem cincizeci la sută din suma pusă în discuţie.

— Îmi oferi patru milioane şi jumătate de lire? Bani gheaţă?

Grahame Coats îi zîmbi exact aşa cum încearcă să n-o facă o cobră care muşcă.

— Exact! Dacă te duci la poliţie, o să neg totul şi o să angajez nişte avocaţi foarte buni. În cazul cel mai rău, după un proces foarte lung, în cursul căruia voi fi silit să împroşc cu noroi bunul renume al lui Morris, voi fi condamnat la închisoare, cel mult de la zece la doisprezece ani. De fapt, voi face cinci ani de puşcărie şi voi fi eliberat pentru bună purtare – căci voi fi un deţinut model. Avînd în vedere aglomeraţia din închisori, îmi voi executa cea mai mare parte a sentinţei într-o închisoare deschisă[31] sau chiar învoit cu ziua. Nu cred că o să am greutăţi în privinţa asta. Pe de altă parte, dacă te duci la poliţie, n-o să primeşti nici un bănuţ din averea lui Morris. Alternativa e să-ti ţii gura, să iei banii ce ţi se cuvin şi ceva în plus, iar eu o să cîştig ceva timp ca să... fac un lucru decent. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Maeve se gîndi la spusele lui.

— Mi-ar plăcea să te văd putrezind în puşcărie, zise ea,

---

[31] Open prison – tip de închisoare din Anglia, cu nivel de securitate redus, pentru deţinuţi neviolenţi, în care aceştia se bucură de multe facilităţi (n.t.).

apoi oftă şi dădu din cap. Bine, iau banii. N-o să te mai văd şi n-o să mai am de-a face vreodată cu tine. Toate cecurile pentru drepturi vor veni de aici încolo direct la mine.

— Evident. Seiful e aici, îi spuse el.

În perete se afla un raft cu cărţi, în care se găseau ediţii legate în piele ale operelor lui Dickens, Thackerey, Throllope şi Austen – toate necitite. Grahame Coats trase de o carte, raftul alunecă într-o parte şi scoase la iveală o uşă din spatele său, vopsită astfel încît să se confunde cu peretele.

Maeve se întrebă dacă uşa avea un cifru, dar nu avea decît o gaură mică pentru cheie, iar Grahame Coats descuie cu o cheie mare de alamă. Uşa se deschise.

Grahame intră şi aprinse lumina. Era o cameră îngustă, plină cu rafturi fixate în perete de un neprofesionist. La capătul din fund al încăperii se afla un dulăpior ignifug.

— Poţi să-ţi iei ce ţi se cuvine în bani gheaţă, în bijuterii sau într-o combinaţie de cele două, zise el, grosolan. Te sfătuiesc să alegi ultima variantă. Am o grămadă de lucruri de aur frumoase şi vechi. Uşor de transportat.

Descuie mai multe cutii blindate şi arătă conţinutul acestora. Inele, lanţuri, brăţări luceau, sclipeau şi scînteiau.

Maeve rămase cu gura căscată.

— Aruncă o privire, spuse Grahame Coats, iar femeia se strecură pe lîngă el, avînd impresia că se afla într-o peşteră a comorilor.

Maeve luă un medalion de aur, atîrnat de un lănţişor, îl ridică şi se uită la el, minunîndu-se.

— E fermecător, zise ea. Probabil că valorează...

Se întrerupse. În aurul şlefuit al medalionului văzuse ceva mişcîndu-se în spatele ei. Se întoarse, iar din cauza asta ciocanul n-o izbi în ceafă, aşa cum intenţionase Grahame Coats, ci-i atinse uşor pometul.

— Rahat ce eşti! exclamă ea şi-i trase un şut.

Maeve avea picioare zdravene şi o lovitură puternică, dar se afla prea aproape de cel care o atacase.

Şutul ei îl lovi pe Grahame Coats în tibie. Femeia se repezi să apuce ciocanul pe care-l ţinea individul în mînă.

Grahame Coats o lovi, de data asta o nimeri, iar Maeve se apleca într-o parte. Privirea îi deveni încețoșată. Coats o izbi încă o dată, drept în creștet, o dată, încă o dată și încă o dată... iar ea se prăbuși pe jos.

Grahame Coats își dorea să fi avut un pistol. O armă drăguță, delicată. Cu amortizor, ca în filme. Dacă și-ar fi închipuit că va fi silit să omoare pe cineva în biroul său, s-ar fi pregătit mai bine. Probabil că și-ar fi făcut provizii de otravă. Așa ar fi fost mai bine. N-avea nevoie de nebunia asta.

Pe capătul ciocanului se lipiseră sînge și fire de păr blond. Grahame Coats îl aruncă, scîrbit, ocoli femeia întinsă pe podea și luă cutiile ce conțineau bijuterii. Le răsturnă pe masă și le puse la loc în seif, scoțînd de acolo o servietă plină cu teancuri de bancnote de-o sută de dolari și de cinci sute de euro și un săculeț din catifea neagră, plin pe jumătate cu diamante nemontate. Luă cîteva dosare din dulap. Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rînd – așa cum ar fi subliniat el – luă din încăperea secretă mica servietă ce conținea cele două portofele și cele două pașapoarte.

După aceea închise ușa cea grea, o încuie și împinse raftul cu cărți la locul lui.

Rămase locului, gîfîind ușor, și-și trase răsuflarea.

Una peste alta, avea motive să fie mîndru de el însuși, decise el. Bună treabă, Grahame! Bravo, Grahame! Ești grozav. Improvizase ținînd seama de materialele care-i stăteau la dispoziție și se descurcase: blufase, fusese îndrăzneț și creativ – fusese gata să riște totul dînd cu banul, după cum spunea poetul. Riscase și cîștigase. Într-o zi, în paradisul său tropical, avea să-și scrie memoriile, iar oamenii aveau să afle cum învinsese o femeie periculoasă. Deși ar fi fost mai bine dacă individa ar fi avut un pistol, își zise el.

Dar, după ce se gîndi mai bine, își spuse că se putea ca tipa să fi îndreptat un pistol spre el. Era sigur că individa își căutase pistolul. Iar el avusese mare noroc că ciocanul îi fusese la îndemînă, ca avusese o trusă cu scule în încăpere pentru cazul în care ar fi avut nevoie să repare singur ceva,

altfel n-ar fi putut să acţioneze în autoapărarea sa atît de iute şi atît de eficient.

De abia acum îi trecu prin minte să încuie uşa biroului.

Îşi dădu seama că avea sînge pe cămaşă şi pe mîini, ca şi pe talpa unui pantof. Îşi scoase cămaşa şi-şi şterse pantoful cu ea. Apoi zvîrli cămaşa în coşul de sub biroul său. Se surprinse ducînd mîna la gură şi lingînd stropul de sînge de pe ea cu limba lui roşie, ca o pisică.

După aceea căscă. Luă hîrtiile lui Maeve de pe birou şi le trecu prin tocător. Femeia mai avea un rînd de documente în servietă. Le tocă şi pe acestea. Apoi tocă rezultatul primei tocări.

Într-un colţ al biroului avea un şifonier, în care atîrna un costum şi în care se găseau cămăşi, şosete, chiloţi şi alte lucruri de rezervă. La urma urmei, nu ştii niciodată cînd va trebui să te duci direct de la serviciu ca să petreci noaptea cu cineva. E bine să fii pregătit.

Se îmbrăcă atent.

În şifonier se găsea şi o valijoară pe roţi, de felul celor care se pun în dulapul de deasupra capului din avion, îşi puse lucrurile în ea, înghesuindu-le ca să intre.

Sună la recepţie.

— Annie, vrei să te duci să-mi cumperi un sandviş? Însă nu de la Pret. Mă gîndeam la localul cel nou din Brewer Street. Am de lucru cu doamna Livingstone. S-ar putea s-o invit la un prînz adevărat, dar e bine să fii pregătit pentru orice eventualitate.

Petrecu cîteva minute în faţa calculatorului, rulînd un program de curăţare al discului care-ţi lua datele, scria peste ele la întîmplare zero sau unu, după care le împacheta strîns înainte de a le depozita pe fundul Tamisei, încălţate cu galoşi de beton. Apoi ieşi pe hol, tîrînd valiza pe roţi după el.

Îşi vîrî capul pe uşa unui birou.

— Ies un pic, zise el. O să mă întorc pe la trei, dacă întreabă cineva de mine.

Annie plecase de la recepţie. Grahame Coats îşi spuse că asta era un semn bun. Oamenii vor presupune că Maeve

Livingstone părăsise deja agenţia, după cum se vor aştepta ca Grahame Coats să se întoarcă în orice clipă. Cînd aveau să înceapă să-l caute, el va fi departe...

Coborî cu liftul. Toate astea se întîmplaseră prea devreme, îşi spuse el. Avea să împlinească cincizeci de ani abia peste un an. Dar mecanismul de evadare fusese pus deja în funcţiune. Trebuia să se gîndească la el ca la o strîngere de mînă de aur sau – poate – ca la o paraşută de aur.

Şi trăgînd valiza pe rotile după el, ieşi pe uşa din faţă şi pătrunse în dimineaţa însorită din strada Aldwych, părăsind pentru totdeauna Agenţia Grahame Coats.

Spider dormise liniştit în patul său enorm, din locuinţa sa din camera liberă a lui Fat Charlie. Începuse să se întrebe dacă Fat Charlie dispăruse definitiv şi decise să cerceteze problema cu prima ocazie, dacă n-o să uite sau n-o să găsească altceva mai interesant de făcut.

Dormi pînă tîrziu, iar apoi se duse să o întîlnească pe Rosie. Urma s-o ia din apartamentul ei şi să meargă într-un loc plăcut. Era o zi minunată de început de toamnă, iar fericirea lui Spider era molipsitoare. Asta din cauză că Spider era – mai mult sau mai puţin – un zeu. Dacă eşti zeu, emoţiile tale sunt molipsitoare, se pot transmite altor oameni. Cei care stăteau în apropierea lui Spider în zilele în care acesta se simţea fericit păreau şi ei mai strălucitori. Dacă el fredona un cîntec, cei din jurul lui începeau să fredoneze şi ei, în armonie cu el, ca într-un spectacol muzical. Bineînţeles, atunci cînd căsca, o sută de oameni din vecinătatea sa căscau şi ei, iar cînd se simţea groaznic, starea sa se împrăştia precum ceaţa umedă de deasupra unui fluviu, făcînd universul mai mohorît pentru cei prinşi în starea aceea. Starea aceea n-o producea el; el *era* starea aceea.

În momentul acela, fericirea sa era umbrită de faptul că decisese să-i spună adevărul lui Rosie.

Spider nu se pricepea să spună adevărul. Considera adevărul ceva maleabil, ca fiind – mai mult sau mai puţin –

o chestie de opinie, iar Spider putea să facă rost de nişte opinii impresionante, dacă trebuia.

Nu-l deranja că-i impostor. Îi plăcea să fie impostor. Se pricepea să fie impostor. Se potrivea cu planurile sale, care erau teribil de simple şi care pînă în momentul acela putuseră fi rezumate astfel: a) du-te undeva; b) distrează-te; c) pleacă înainte să te plictiseşti. Iar acum ştia, în sinea sa, că venise timpul să plece. Lumea era un homar, el îşi pusese şervetul la gît, avea la dispoziţie o cratiţă cu unt topit şi o grămadă de ustensile groteşti, dar eficiente, pentru mîncat homari.

Numai că...

Numai că nu voia să plece.

Se răzgîndise în privinţa asta – lucru pe care Spider îl considera oarecum tulburător. În mod obişnuit, el nici măcar nu se gândea, deci nu avea cum să se răzgândească. Viaţa fără gînduri fusese foarte plăcută, instinctul, spontaneitatea şi un noroc obscen îl slujiseră foarte bine pînă atunci. Dar chiar şi minunile se pot epuiza! Spider mergea pe stradă şi oamenii îi zîmbeau.

Se înţelesese cu Rosie să se întâlnească în apartamentul ei, aşa că fu surprins în mod plăcut văzînd-o stînd la capătul străzii, aşteptîndu-l. Simţi ceva – ce nu era chiar vinovăţie – şi-i făcu semn cu mîna.

— Rosie! Hei!

Ea veni către el, de-a lungul trotuarului, iar Spider începu să rînjească. Or să lămurească lucrurile. În cel mai bun fel cu putinţă. Totul va fi bine.

— Arăţi ca un milion de dolari, îi spuse el. Sau ca două milioane de dolari. Ce-ai poftă să mănînci?

Rosie zîmbi şi ridică din umeri.

Trecură pe lîngă un restaurant grecesc.

— Vrei să intrăm aici?

Rosie dădu din cap. Coborîră cîteva trepte şi intrară în local. Acesta era întunecos şi gol, fiindcă abia se deschisese, iar proprietarul le arătă un ungher – sau poate un cotlon – din spatele încăperii.

Se aşezară faţă în faţă la o masă pentru doar două

persoane. Spider zise:

— Voiam să discut ceva cu tine.

Rosie nu zise nimic.

— Nu-i nimic rău. Nu-i nici bine. Dar... Ei bine... Trebuie să ştii ceva.

Proprietarul îi întrebă dacă erau gata să comande ceva.

— O cafea, spuse Spider, iar Rosie dădu din cap aprobator. Două cafele, zise Spider. Poţi să ne laşi singuri cinci minute? Avem nevoie de un pic de intimitate.

Proprietarul se retrase.

Rosie se uită întrebător spre Spider. Acesta trase aer în piept.

— Bine. Gata. O să-ţi spun de-a dreptul, pentru că nu-i uşor şi nu ştiu cum s-o fac cum se cuvine. Bine, uite ce-i, eu nu-s Fat Charlie. Ştiu că tu crezi că sunt el, dar nu sunt. Sunt Spider, fratele lui. Ai crezut că sunt el pentru că semănăm.

Rosie nu spuse nimic.

— Ei, în realitate nu arăt ca el. Ştii, nu-mi e uşor. Biine... Of. Nu pot să nu mă gîndesc la tine. Adică ştiu că eşti logodită cu fratele meu, dar îţi cer... dacă vrei... dacă nu crezi... că ai putea să-l părăseşti ca să fii cu mine.

Fu adusă o cafetieră şi două ceşti, pe o tăviţă de argint.

— Cafea grecească, le spuse proprietarul care le-o adusese.

— Da. Mulţumesc. V-am cerut două minute...

— E foarte fierbinte, spuse proprietarul. Cafea foarte fierbinte. Tare. Grecească. Nu turcească.

— Grozav. Ascultă, dacă vrei, lasă-ne cinci minute! Te rog!

Proprietarul ridică din umeri şi plecă.

— Probabil că mă urăşti, zise Spider. Dacă aş fi în locul tău, şi eu m-aş urî. Şi înţeleg asta. Mai mult decît am înţeles vreodată ceva în viaţa mea.

Rosie se uita la el, cu o figură inexpresivă, iar Spider zise:

— Te rog, spune ceva. Orice.

Rosie îşi mişcă buzele, ca şi cum ar fi încercat să

găsească vorbele potrivite.

Spider aşteptă.

Gura lui Rosie se deschise.

Primul lucru care-i trecu prin minte lui Spider fu că Rosie mînca, pentru că văzu între dinţii ei ceva cafeniu şi care nu era limba ei. Apoi, lucrul ăla îşi mişcă ochii şi capul, ochi mici, negri, de pasăre, care se uitau la el. Rosie deschise gura larg, imposibil de larg, iar păsările ieşiră afară.

Spider zise:

— Rosie?

Apoi văzu aerul plin de ciocuri, de pene şi de gheare. Păsările curseră din gîtul ei, fiecare fiind însoţită de un sunet de tuse, într-un şuvoi îndreptat direct spre el.

Spider ridică mîna, ca să-şi apere ochii, iar ceva îl lovi în încheietură. Dădu din braţ şi ceva zbură spre figura sa, îndreptîndu-se către ochii săi. Spider îşi dădu iute capul pe spate, iar ciocul îi înţepă obrazul.

Urmă un moment de limpezime de coşmar: în faţa sa stătea o femeie. Spider nu înţelegea cum de-o confundase cu Rosie. Era mai bătrînă decît Rosie. Părul ei negru-albastru avea ici-colo, şuviţe argintii. Pielea ei nu avea nuanţa caldă, cafenie, a pielii lui Rosie, ci negreala cremenei. Femeia purta un pardesiu zdrenţuit, ocru. Arătarea rînji şi deschise încă o dată gura, iar Spider zări în interiorul gurii ei ciocul ucigător şi ochii nebuneşti ai unui pescăruş.

Spider nu stătu să se gîndească. Acţionă. Apucă mînerul cafetierei cu o mînă, iar cu cealaltă îi săltă capacul. Apoi aruncă vasul către femeia care stătea pe scaunul din faţa lui. Conţinutul vasului – cafea neagră, fierbine – se vărsă peste ea.

Femeia scrîşni, cuprinsă de durere.

Păsările năvăliră şi dădură din aripi prin aerul din restaurantul din subsol, dar acum pe scaunul din faţa lui nu mai stătea nimeni, iar păsările zburau fără a avea o direcţie precisă, izbindu-se de pereţi.

Proprietarul zise:

— Domnule, sunteţi rănit? Îmi pare rău, probabil că au

venit din stradă.

— Mă simt bine, îi răspunse Spider.

— Vă sîngerează faţa, zise patronul restaurantului şi-i dădu lui Spider un şervet, iar acesta şi-l apăsă pe obraz; rana îl ustura.

Spider se oferi să-l ajute pe proprietar să dea păsările afară. Deschise uşa către stradă, dar în local nu mai era nici o zburătoare, aşa cum fusese înainte de sosirea lui.

Scoase o bancnotă de cinci lire.

— Poftim. Pentru cafea. Trebuie să plec.

Patronul dădu din cap, recunoscător.

— Păstraţi şervetul.

Spider se opri şi se gîndi. Apoi întrebă:

— Cînd am venit, mă însoţea o femeie?

Patronul păru zăpăcit, chiar speriat.

— Nu-mi amintesc, zise el, uimit. Dar dacă aţi fi fost singur, nu v-aş fi aşezat aici, în spate. Nu mai ştiu...

Spider se întoarse în stradă. Ziua rămăsese luminoasă, dar soarele nu mai părea liniştitor. Spider se uită în jur. Văzu un porumbel, care ciugulea un cornet de îngheţată aruncat; văzu o vrabie, pe un pervaz de fereastră; iar deasupra, sus, o fulgerare albă: în lumina soarelui un pescăruş se rotea, cu aripile întinse.

Capitolul Nouă
ÎN CARE FAT CHARLIE DESCHIDE UŞA ŞI SPIDER ÎNTÎLNEŞTE NIŞTE PĂSĂRI FLAMINGO

Fat Charlie simţea că norocul său se schimbă. În avionul cu care se întorcea acasă se vînduseră mai multe locuri decît existau, iar el se pomeni trimis la clasa întîi. Mîncarea era excelentă. La jumătatea drumului peste Atlantic, însoţitoarea de zbor veni şi-l anunţă că era fericitul cîştigător al unei cutii de ciocolată, pe care i-o oferi. Fat Charlie puse cutia în dulapul de deasupra sa şi comandă un Drambuie cu gheaţă.

Putea să se ducă acasă. Putea să lămurească lucrurile cu Grahame Coats – la urma urmei, Fat Charlie era absolut convins de corectitudinea propriilor sale evidenţe. Avea să îmbunătăţească relaţiile cu Rosie. Totul avea să fie nemaipomenit.

Se întrebă dacă atunci cînd va ajunge acasă avea să descopere că Spider plecase deja sau va avea parte de satisfacţia de a-l arunca afară. Spera ca a doua variantă să fie cea corectă. Fat Charlie voia să-l vadă pe fratele său cerîndu-şi scuze, chiar umilindu-se. Începu să-şi imagineze ce avea să-i spună.

— Ieşi! zicea Fat Charlie. Ia-ţi cu tine razele de soare, jacuzzi-ul şi dormitorul!

— Poftim? întrebă însoţitoarea de zbor.

— Vorbeam. De unul singur, răspunse Fat Charlie.

Dar jena pe care o simţi nu era ceva rău. Nu mai dorea să se prăbuşească avionul, ca să pună capăt chinurilor sale. Viaţa părea evident mai frumoasă.

Deschise mica trusă cu diferite obiecte utile ce-i fusese dată, îşi puse o bandă peste ochi, apoi îşi împinse scaunul în spate cît se putu – adică foarte mult. Se gîndi la Rosie, dar Rosie din mintea sa se transformă în cineva mai mic,

care nu purta nici un fel de îmbrăcăminte. Fat Charlie, cuprins de vinovăţie, şi-o imagină îmbrăcată şi fu şocat descoperind că fata purta o uniformă de poliţie. Îşi zise că se simţea groaznic din cauza asta, dar, de fapt, nu fusese foarte afectat. Ar trebui să-i fie ruşine. Ar fi trebuit...

Fat Charlie se aşeză mai bine în scaun şi scoase un sforăit satisfăcut.

Era într-o dispoziţie excelentă cînd ateriză pe Heathrow. Luă expresul Heathrow din Paddington şi fu încîntat să remarce că în timpul scurtei sale absenţe din Anglia soarele decisese să-şi facă apariţia. *Fiecare lucruşor va fi aşa cum trebuie,* îşi zise el.

Singurul lucru ciudat, care adăugă o nuanţă de nepotrivire dimineţii, se întîmplă la jumătatea călătoriei cu trenul. Fat Charlie se uita pe fereastră, regretînd că nu cumpărase un ziar din Heathrow. Trenul trecea pe lîngă o întindere verde – probabil terenul de sport al unei şcoli – cînd cerul păru să se întunece pentru moment. Apoi, în scrîşnit de frîne, trenul se opri.

Acest lucru nu-l deranjă pe Fat Charlie. Era în Anglia, toamna. Soarele, prin definiţie, era ceva de care aveai parte cînd nu ploua şi nu era înnorat. Dar la marginea cîmpului înverzit, lîngă un şir de copaci, se vedea o siluetă.

La început, Fat Charlie crezu că-i o sperietoare de ciori.

Ce tîmpenie! Nu putea să fie o sperietoare. Sperietorile sunt în lanuri, nu pe terenurile de fotbal. Sperietorile nu se pun la marginea unui teren împădurit.

Iar dacă era o sperietoare, atunci nu-şi făcea treaba prea bine.

Pentru că peste tot erau ciori, mari şi negre.

Şi sperietoarea aia se mişca.

Era prea departe ca să vadă altceva decît o siluetă vagă, într-o haină de ploaie cafenie, zdrenţuită. Dar Fat Charlie o recunoscu. Ştiu că, dacă ar fi fost suficient de aproape, ar fi zărit o figură cioplită în obsidian, păr negru ca pana corbului şi ochi în care se citea nebunia.

Apoi trenul se zgudui şi se puse în mişcare, iar în clipa următoare femeia în haină de ploaie cafenie dispăru din

vedere.

Fat Charlie nu se simţea în largul său. Între timp, se convinsese singur că ceea ce se întîmplase – ceea ce *credea* că se întîmplase – în camera din faţă a doamnei Dunwiddy fusese doar o formă de halucinaţie, un vis, adevărat la un anumit nivel, dar nu chiar adevărat. Nu era ceva ce se întîmplase, ci simbolul unui adevăr mai mare. Nu avusese cum să se ducă într-un loc adevărat, nici să încheie o înţelegere reală.

La urma urmei, fusese doar o metaforă.

Nu se întrebă de ce era atît de convins că lucrurile se vor îmbunătăţi cît mai curînd. Exista realitate şi *realitate,* iar unele lucruri erau mai reale decît altele.

Iute, tot mai iute. Trenul îl ducea în Londra.

Spider ajunsese aproape de casă, întorcîndu-se de la restaurantul grecesc, cu şervetul apăsat pe obraz, cînd cineva îl atinse pe umăr.

— Charles? zise Rosie.

Spider sări în sus – sau cel puţin tresări – şi scoase un strigăt de surprindere.

— Charles? Te simţi bine? Ce-ai păţit la obraz?

Spider se uită la ea şi o întrebă:

— Eşti chiar tu?

— Poftim?

— Eşti Rosie?

— Ce întrebare e asta? Sigur că sunt Rosie. Ce-ai păţit la obraz?

— M-am tăiat, răspunse el, apăsînd şervetul pe faţă.

— Lasă-mă să mă uit.

Rosie îi luă mîna de pe obraz. Centrul şervetului alb devenise stacojiu, de parcă ar fi sîngerat în el, dar obrazul era întreg, neatins.

— N-ai nimic.

— Oh!

— Charles, te simţi bine?

— Da, spuse el. Mă simt bine. Sau nu mă simt bine. Cred că trebuie să mă întorc acasă. Cred că acolo sunt în

siguranţă.

— Mergem să mîncăm, zise Rosie, cu tonul cuiva care tocmai credea că ştie ce s-a întîmplat, iar un prezentator TV apare şi-i arată camera ascunsă.

— Da, zise Spider. Ştiu. Cred că a încercat cineva să mă omoare. Şi femeia aia pretindea că eşti tu.

— Nimeni n-a încercat să te ucidă, replică Rosie, care părea să nu guste gluma lui.

— Dacă n-a încercat nimeni să mă omoare, n-am putea să sărim peste prînz şi să ne întoarcem în locuinţa mea? Am mîncare acolo.

— Sigur că putem.

Rosie îl urmă, întrebîndu-se cînd slăbise Fat Charlie atît de mult. Arăta foarte bine, îşi zise ea. Chiar arăta bine. Merseră tăcuţi pînă în Maxwell Gardens.

— Ia uită-te! îi zise el.

— La ce?

Spider îi arătă. Petele proaspete de sînge dispăruseră de pe şervet. Acesta era acum complet alb.

— E o scamatorie, zise Rosie.

— Dacă e, n-am făcut-o eu.

Aruncă şervetul într-un coş de gunoi. Chiar în momentul acela, un taxi opri în faţa casei lui Fat Charlie, iar Fat Charlie coborî din el, ciufulit, clipind şi ţinînd în mînă o pungă albă de plastic.

Rosie se uită la Fat Charlie. Se uită la Spider. Se uită din nou la Fat Charlie. Acesta deschise punga şi scoase din ea o cutie enormă de ciocolată.

— Pentru tine, zise el.

Rosie luă ciocolata şi spuse:

— Mulţumesc.

În faţa ei erau doi bărbaţi, care arătau diferit şi care aveau glasuri diferite, iar ea nu-şi dădea seama care dintre ei era logodnicul său.

— Am înnebunit, nu-i aşa? întrebă ea, îngrijorată.

Acum îi era mai uşor, din moment ce aflase ce nu era în regulă.

Cel mai slab dintre cei doi Fat Charlie, cel cu cercel, îi

puse mîna pe umăr.

— Trebuie să te duci acasă, zise el. Să tragi un pui de somn. Iar cînd o să te trezeşti, o să uiţi toată povestea asta.

Bine, asta ar face lucrurile mai uşoare, îşi zise Rosie. *E mai bine cînd ai un plan..*

Se întoarse în apartamentul ei, cu pas săltat, ducîndu-şi cutia de ciocolată.

— Ce i-ai făcut? întrebă Fat Charlie. Părea gata să se lămurească.

Spider ridică din umeri.

— N-am vrut să-şi facă griji.

— De ce nu i-ai spus adevărul?

— Nu mi s-a părut un lucru potrivit.

— De parcă tu ai şti ce-i potrivit!

Spider atinse uşa din faţă, iar aceasta se deschise.

— Am cheie, zise Fat Charlie. E uşa mea.

Intrară în hol şi urcară pe scări.

— Unde ai fost? întrebă Spider.

— Nicăieri. Am ieşit, răspunse Fat Charlie, ca un adolescent.

— În dimineaţa asta am fost atacat de păsări, pe cînd eram într-un restaurant. Ştii ceva de asta? Ştii, nu-i aşa?

— Nu ştiu. S-ar putea. E timpul să pleci, asta-i tot.

— Nu începe iar, zise Spider.

— Eu? Eu încep? Am fost un model de stăpînire de sine. Ai pătruns în viaţa mea. Mi-ai supărat şeful şi ai pus poliţia pe urma mea. Mi-ai sărutat prietena. Mi-ai distrus viaţa.

— Uite ce-i, zise Spider. După părerea mea, te-ai străduit din plin să-ţi distrugi singur viaţa.

Fat Charlie strînse pumnul şi-i trase una în falcă lui Spider, ca în filme. Spider se trase înapoi, mai mult surprins decît cuprins de durere. Îşi duse mîna la buză, apoi se uită la sîngele de pe degetele sale.

— M-ai lovit! exclamă el.

— Pot s-o fac din nou, zise Fat Charlie, care nu era convins că o să repete gestul, pentru că-l durea mîna.

— Da? zise Spider şi se repezi la Fat Charlie, izbindu-l cu pumnii, iar Fat Charlie se prăbuşi, îl prinse pe Spider de

mijloc cu braţul şi-l tîrî în cădere după el.

Se rostogoliră pe podeaua holului, lovindu-se şi înghiontindu-se. Fat Charlie se aştepta – oarecum – ca Spider să lanseze un contraatac magic sau să fie supranatural de puternic, dar ei doi păreau a fi la egalitate. Amîndoi se băteau fără nici un fel de tehnică, precum puştanii – precum fraţii – şi în timp ce se băteau, Fat Charlie îşi aminti că mai făcuseră asta şi înainte, cu mult, mult timp în urmă. Spider era mai deştept şi mai iute, dar dacă Fat Charlie ar fi reuşit să urce peste el şi să-i ţină mîinile...

Fat Charlie apucă mîna dreaptă a lui Spider, i-o răsuci la spate, apoi se aşeză pe pieptul fratelui său, lăsîndu-se cu toată greutatea.

— Te predai? întrebă el.

— Nu.

Spider se zbătea şi se răsucea, dar Fat Charlie se ţinea zdravăn pe poziţii, stînd pe pieptul lui Spider.

— Vreau să-mi promiţi că ieşi din viaţa mea şi că ne laşi în pace pentru totdeauna pe mine şi pe Rosie.

Auzind aceste cuvinte, Spider se împinse furios, iar Fat Charlie fu răsturnat. Ateriză cu braţele întinse pe podeaua bucătăriei.

— Ţi-am spus că aşa va fi, îi zise Spider.

La uşa de jos se auzi un bocănit puternic, un ciocănit care arăta că cineva dorea să intre grabnic. Fat Charlie se uită la Spider, Spider se holbă la Fat Charlie. Cei doi se ridicară încet în picioare.

— Să răspund? întrebă Spider.

— Nu, răspunse Fat Charlie. E casa mea. Eu răspund cînd bate cineva la uşa mea. Mulţumesc foarte mult.

— Pentru puţin.

Fat Charlie se îndreptă spre scară. Apoi se întoarse.

— După ce o să termin cu asta o să termin şi cu tine. Strîngeţi lucrurile. Eşti pe picior de plecare.

Coborî scara, aranjîndu-se, scuturîndu-se de praf şi încercînd să arate astfel ca şi cum nu s-ar fi tăvălit pe podea.

Deschise uşa. În faţa ei stăteau doi poliţişti solizi în

uniformă şi o poliţistă mai mică şi foarte exotică, în haine foarte civile.

— Sunteţi Charles Nancy? întrebă Daisy, privindu-l cu ochi inexpresivi, de parcă s-ar fi uitat la un străin.

— Da, zise Fat Charlie.

— Domnule Nancy, sunteţi arestat. Aveţi dreptul...

Fat Charlie se întoarse spre interiorul casei şi strigă în susul scărilor:

— Ticălosule, ticălosule, ticălos de ticălos ticăloşit, *ticălosule!*

Daisy îl bătu pe braţ.

— Veniţi de bunăvoie? îl întrebă ea calmă. Dacă nu vreţi, vă putem sili. Nu vă recomand să încercaţi. Colegii mei vă vor sili cu entuziasm.

— Vin de bunăvoie, spuse Fat Charlie.

— Foarte bine, zise Daisy, apoi îl conduse pe Fat Charlie afară din casă şi-l încuie în partea din spate a unei furgonete a poliţiei.

Poliţia scotoci prin apartament. Nici urmă de viaţă în încăperi. La capătul coridorului se găsea o camera mică de oaspeţi, care conţinea mai multe cutii cu cărţi şi cu maşinuţe. Poliţiştii se uitară prin ele, dar nu găsiră nimic interesant.

Spider stătea întins pe canapeaua din dormitorul său, bosumflat. Se dusese în camera sa atunci cînd Fat Charlie coborîse să deschidă uşa. Simţea nevoia să fie singur. Nu-i priau prea mult confruntările. De obicei ajungea la aşa ceva cînd voia să plece, iar Spider ştia că venise vremea să plece, dar nu se îndura s-o facă.

Nu era convins că trimiterea acasă a lui Rosie fusese cel mai nimerit lucru.

El voia – iar Spider se lăsa condus de ceea ce voia, nu de ceea ce ar fi fost bine sau ar fi trebuit – să-i spună lui Rosie că o voia, că o voia el, Spider. Că nu era Fat Charlie. Că el era altfel. Că acest lucru în sine nu reprezenta vreo problemă. Putea să-i spună, pur şi simplu, dar cu destulă convingere:

— Eu sunt Spider, fratele lui Fat Charlie, şi pentru tine nu

contează asta. Nu te deranjează cu nimic.

Iar universul ar sili-o pe Rosie un pic, iar ea ar accepta situaţia, aşa cum făcuse mai devreme, cînd se dusese acasă. Rosie o să se simtă bine. N-o să-i pese nici un pic.

Numai că Spider ştia că undeva, în sinea ei, lui Rosie o să-i pese.

Oamenilor nu le place să fie siliţi de zei să facă ceva. În aparenţă se pare că le place, dar undeva în sinea lor, în străfundul acesteia, simt că au fost siliţi şi au resentimente. *Ştiu.* Spider putea să-i spună să fie fericită, iar ea avea să fie fericită, dar lucrul acesta ar fi fost la fel de adevărat ca un zîmbet pictat pe figura ei, însă un zîmbet pe care ea l-ar fi considerat adevărat din toate punctele de vedere ar fi fost doar unul pornit din sufletul ei. Pe termen scurt (iar Spider gîndise pînă atunci doar pe termen scurt) toate acestea n-ar fi contat, dar pe termen lung ar fi creat probleme. Spider n-avea nevoie de o făptură agitată, furioasă, care să fie însă placidă, normală în aparenţă şi supusă ca o păpuşă, în ciuda faptului că în sinea ei îl ura. Spider avea nevoie de Rosie.

Iar făptură aceea n-ar fi fost Rosie.

Spider se uită pe fereastră la cascada minunată şi la cerul tropical din spatele ei, apoi începu să se întrebe cînd o să-i bată la uşă Fat Charlie. În dimineaţa aceea se întîmplase ceva în restaurant, iar el era convins că fratele său ştia mai multe despre întîmplarea aceea decît spunea.

După un timp, se plictisi să aştepte şi se întoarse în apartamentul lui Fat Charlie. Nu era nimeni acolo. În camere era harababură, ca şi cum totul fusese întors pe dos de nişte profesionişti bine pregătiţi. Spider concluzionă că se putea ca Fat Charlie să fi făcut prăpădul acela, ca să arate cît de supărat fusese pentru că Spider îl învinsese în bătaia dintre ei.

Se uită pe fereastră. Afară se afla o maşină de poliţie parcată lîngă o camionetă neagră de poliţie. În timp ce le privea, maşinile plecară.

Spider îşi prăji nişte pîine, întinse unt pe ea şi o mîncă. Apoi merse prin apartament şi trase cu grijă toate

perdelele.

Se auzi soneria. Trase ultima perdea şi coborî pe scară.

Deschise uşa şi o văzu pe Rosie, care se uita la el. Părea un pic ameţită. Spider o privi.

— Nu mă inviţi să intru?

— Ba da. Te rog, intră.

Rosie urcă pe scări.

— Ce s-a întîmplat aici? Apartamentul arată de parcă l-ar fi lovit cutremurul.

— Da?

— De ce stai pe întuneric? întrebă ea şi se duse să tragă perdelele într-o parte.

— Nu face aşa ceva! Lasă-le cum sunt!

— Ce te-a speriat în halul ăsta? întrebă Rosie.

Spider se uită afară şi, după un timp, răspunse:

— Păsările.

— Dar păsările sunt prietenii noştri, spuse Rosie, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.

— Păsările sunt ultimii dintre dinozauri, zise Spider. Velociraptori mititei cu aripi. Devorează făpturi fără apărare care se tîrăsc, nuci, peşte şi alte păsări. Au mîncat viermii de la începuturi. Ai privit vreodată o găină mîncînd? Păsările par nevinovate, dar sunt răutăcioase.

— La ştirile din ziua trecută s-a vorbit despre o pasăre care a salvat viaţa unui om, spuse Rosie.

— Asta nu schimbă nimic.

— A fost un corb sau o cioară. O pasăre mare, neagră. Omul stătea întins pe peluza casei sale din California, citind o revistă, şi a auzit ceva cîrîind şi croncănind. Era un corb care încerca să-i atragă atenţia. Atunci omul s-a ridicat şi s-a dus spre copacul în care era cocoţat corbul şi sub acesta era o pumă, gata să se năpustească asupra lui. Aşa că s-a dus în casă. Dacă nu l-ar fi avertizat corbul, ar fi devenit hrană pentru pumă...

— Nu cred că aceasta-i comportarea obişnuită a corbilor, zise Spider. Faptul că un corb a salvat o dată viaţa cuiva nu schimbă nimic. Păsările încearcă să-mi vină de hac.

— Aşa e, zise Rosie, străduindu-se să pară că nu-şi bate joc de el. Păsările încearcă să-ţi vină de hac.

— Da.

— De ce?

— Hmmm....

— Trebuie să existe un motiv. Nu poţi să mă convingi că multitudinea păsărilor a decis să te trateze ca pe o rîmă enormă fără să aibă un motiv.

— Nu cred că o să mă crezi, zise el, sincer convins.

— Charlie, ai fost întotdeauna cinstit. Am avut încredere în tine. Dacă o să-mi spui ceva, o să mă străduiesc să te cred. O să mă străduiesc din răsputeri. Te iubesc şi cred în tine. De ce nu mă laşi pe mine să decid ducă te cred sau nu?

Spider se gîndi la cele auzite. Apoi se întinse, îi luă mîna şi i-o strînse.

— Cred că trebuie să-ţi arăt ceva, zise el.

O conduse pînă la capătul coridorului şi se opriră în faţa camerei de oaspeţi a lui Fat Charlie.

— E ceva aici. Cred că asta va explica mai bine decît pot s-o fac eu.

— Eşti un supererou şi aici îţi ţii costumul de liliac?

— Nu.

— E ceva penibil? Te îmbraci în costum de damă cu colier si pretinzi că te numeşti Dora?

— Nu.

— E... un trenuleţ electric?

Spider deschise uşa camerei de oaspeţi a lui Fat Charlie şi, în acelaşi timp, deschise uşa propriului său dormitor. Prin fereastra din fund se vedea o cascadă, care cădea într-un iaz din junglă, aflat undeva jos. Cerul ce se zărea prin fereastră era mai albastru decît safirele.

Rosie scoase o exclamaţie.

Se răsuci, se întoarse în hol, se duse în bucătărie, privi pe fereastră cerul cenuşiu al Londrei, mohorît şi neprimitor. Reveni în încăpere.

— Nu înţeleg. Charlie, ce se întîmplă?

— Eu nu sunt Charlie. Uită-te la mine. Priveşte-mă *cu*

adevărat. Nici măcar nu semăn cu el.

Rosie nu mai pretinse că-l ia în glumă. Avea ochii holbaţi şi plini de spaimă.

— Sunt fratele lui, zise Spider. Am stricat totul. Totul. Cred că lucrul cel mai bun pe care pot să-l fac e să ies din vieţile voastre şi să plec.

— Unde-i Fat... unde-i Charlie?

— Nu ştiu. Ne-am certat. S-a dus să răspundă pentru că bătea cineva la uşă, iar eu m-am dus în camera mea. El nu s-a mai întors,

— Nu s-a mai întors? Şi n-ai încercat să afli ce s-a întîmplat cu el?

— Cred că l-a luat poliţia, zise Spider. Dar asta-i doar o părere. N-am nici o dovadă.

— Cum te cheamă? întrebă Rosie.

— Spider.

Rosie repetă.

— Spider.

Apoi văzu dincolo de fereastră, deasupra stropilor cascadei, un stol de flamingo ce pluteau prin aer, lumina soarelui colorîndu-le aripile cu roz şi alb. Erau falnici, nenumăraţi şi reprezentau unul dintre cele mai minunate lucruri văzute vreodată de Rosie. Se uită apoi la Spider şi în timp ce-l privea nu-şi dădu seama cum de crezuse vreodată că bărbatul acela era Fat Charlie. Fat Charlie era indolent, închis şi timid, în timp ce bărbatul acela era ca un arc de oţel încordat.

— Chiar că nu eşti el.

— Ţi-am spus că nu sunt.

— Atunci cu cine am... Cine a fost... cu cine m-am culcat?

— Eu am fost, zise Spider.

— Aşa am crezut şi eu, spuse Rosie şi-l pălmui cît de tare putu peste faţă.

Spider simţi că buza lui începe să sîngereze din nou.

— Cred că am meritat asta, zise el.

— Sigur că ai meritat-o, spuse ea, apoi adăugă după o pauză. Fat Charlie ştie lucrul ăsta? Ştie depre tine? Că te-ai

încurcat cu mine?

— Ei bine, da. Dar el...

— Sunteţi bolnavi amîndoi, zise ea. Bolnavi, bolnavi şi răi. Sper să ardeţi în iad.

Aruncă o ultimă privire uimită prin dormitorul imens, apoi una prin fereastră, către copacii junglei, către cascada imensă şi către stolul de flamingo, apoi ieşi pe hol.

Spider se aşeză pe podea, simţindu-se ca un prost, în timp ce din buza inferioară i se scurgeau încet picături de sînge. Auzi uşa din faţă trîntindu-se. Se duse la cadă şi cufundă capătul unui prosop pluşat în apa fierbinte. Apoi îl stoarse şi-l puse la gură.

— N-am nevoie de nici unul dintre ei, zise Spider cu voce tare, pentru că e mai uşor să te minţi pe tine însuţi atunci cînd spui lucrurile cu voce tare. N-am avut nevoie de ei acum o săptămînă şi n-am nevoie de ei nici acum. Nu-mi pasă. Am terminat cu ei.

Flamingo izbiră geamul ca nişte ghiulele roz cu pene, iar geamul se făcu ţăndări, cioburile zburară în toată încăperea, împrăştiindu-se şi înfigîndu-se în pereţi, în podea, în pat. Aerul se umplu de trupuri cu fulgi de-un roz deschis, cu un talmeş-balmeş de aripi roz uriaşe şi de ciocuri negre, curbate. Mugetul cascadei explodă în încăpere.

Spider se trase înapoi, lipindu-se de perete. Între el şi uşă erau păsări, sute de păsări, păsări înalte de un metru şi jumătate, numai picioare şi gît. Spider se ridică în picioare şi făcu cîţiva paşi printr-un cîmp minat cu păsări roz furioase, fiecare dintre ele privindu-l cu ochi roz, nebuneşti. De la distanţă, păsările puteau să pară frumoase. Una dintre ele îl ciuguli pe Spider de mînă. Nu-i sfîşie pielea, dar îl duru.

Dormitorul lui Spider era o cameră mare, dar se umplu repede cu flamingo care aterizau. Iar pe cerul albastru de deasupra cascadei se vedea un nor întunecat, ce părea a fi un alt stol de flamingo.

Păsările îl ciuguleau, îl loveau cu ghearele, îl loveau cu aripile. Spider ştia că nu asta reprezenta problema sa.

Problema era că putea fi sufocat sub o pătură pufoasă de pene roz, cu păsări ataşate de ea. Ar fi fost un mod extrem de nedemn de a muri – să-ţi dai sfîrşitul strivit de păsări, şi încă unele nu deosebit de inteligente.

Gîndeşte-te că-s flamingo, îşi spuse el. *Cu creier de pasăre. Tu eşti Spider.*

Şi? îşi răspunse singur, enervat. *Spune-mi ceva ce nu ştiu.*

Flamingo de la sol se îngrămădeau în el. Cei din aer se îndreptau spre el. Spider îşi trase haina peste cap, iar flamingo din aer începură să-l izbească. Era ca şi cum cineva ar fi tras cu pui de găină în tine. Spider se împletici şi se prăbuşi. *Înşeală-i, tîmpitule!*

Se ridică în picioare şi înotă prin marea de aripi şi ciocuri pînă cînd ajunse la fereastră – care acum era doar o gură deschisă, cu colţi din cioburi.

— Păsări proaste! strigă el, vesel, aşezîndu-se pe pervazul ferestrei.

Flamingo nu-s celebri pentru inteligenţa lor, nici pentru priceperea cu care rezolvă problemele. Dacă e confruntată cu o bucată de sîrmă şi cu o sticlă în care e ceva de mîncare, o cioară încearcă să-şi facă din sîrmă o unealtă cu care să scoată conţinutul sticlei. Un flamingo va încerca să mănînce sîrma, dacă i se pare că seamănă cu o crevetă, ba chiar dacă nu seamănă, pentru eventualitatea că ar putea fi un soi nou de crevete. Aşa că flamingo nu-şi dădură seama că omul care stătea pe pervazul ferestrei şi-i insulta avea ceva *ceţos,* lipsit de substanţă. Se uitară la el cu ochi rubinii, nebuneşti, de iepuri ucigaşi, şi năvăliră către el.

Bărbatul plonjă de la fereastră în stropii cascadei, iar o mie de flamingo se lansară în aer după el. Majoritatea se prăbuşiră ca nişte pietre, avînd în vedere că un flamingo are nevoie de avînt ca să plutească în aer.

Curînd, în dormitor rămaseră doar acei flamingo răniţi sau morţi, cei care spărseseră fereastra, cei care se striviseră de pereţi, cei care fuseseră striviţi de alţi flamingi. Păsările încă în viaţă priviră cum uşa dormitorului se deschise, aparent singură, apoi se închise la loc. Dar,

fiind flamingo, îi dădură puţină atenţie.

Spider rămase în holul apartamentului lui Fat Charlie şi încercă să-şi tragă răsuflarea. Se concentră ca să facă dormitorul să nu mai existe, lucru care nu-i plăcea, mai ales pentru că era foarte mîndru de aparatura sa audio, dar şi pentru că acolo îşi ţinea lucrurile.

Poţi oricînd să faci rost de lucruri.

Cînd eşti Spider, nu-i nevoie decît să ceri.

Mama lui Rosie nu era o femeie care să-şi exprime zgomotos bucuria, aşa că atunci cînd Rosie izbucni în lacrimi pe canapeaua Chippendale, mama ei se abţinu să strige, să cînte sau să execute un mic dans al victoriei şi să ţopăie în jurul încăperii. Dar un observator atent ar fi remarcat în ochii ei o sclipire de triumf.

Îi dădu lui Rosie un pahar mare cu apă vitaminizată, în care se afla un cub de gheaţă, şi ascultă litania înlăcrimată despre dezamăgirea şi sfărâmarea inimii fiicei sale. La sfîrşit, sclipirea de triumf fusese înlocuită de o expresie de zăpăceală. I se învîrtea totul în cap.

— Deci Fat Charlie nu era de fapt Fat Charlie? întrebă mama lui Rosie.

— Nu. Ba da. Fat Charlie e Fat Charlie, dar în ultima săptămînă m-am întîlnit cu fratele lui.

— Sunt gemeni?

— Nu. Nu cred că seamănă între ei. Nu ştiu. Sunt foarte tulburată.

— Deci de care dintre ei te-ai despărţit?

Rosie îşi suflă nasul.

— M-am despărţit de Spider. De fratele lui Fat Charlie.

— Dar nu erai logodită cu el.

— Nu, dar am crezut că sunt. Am crezut că este Fat Charlie.

— Deci te-ai despărţit şi de Fat Charlie?

— Într-un fel. Încă nu i-am spus şi lui.

— El ştie de chestia cu fratele lui? A fost o conspiraţie diabolică împotriva sărmanei mele fetiţe?

— Nu cred. Dar nu mai contează. Nu pot să mă mărit cu

el.

— Nu, o aprobă mama ei. Sigur că nu poţi. Nici un pic.

În mintea sa, ţopăi o bătută a victoriei şi lansă focuri de artificii mari, dar de bun gust.

— Putem să găsim un băiat bun. Nu-ţi face griji. Fat Charlie ăsta n-a fost niciodată bun de ceva. Mi-am dat seama din prima clipă în care l-am văzut. Mi-a mîncat fructul de ceară. Ştiu că era tulburat. Unde-i acum?

— Nu ştiu prea bine. Spider spunea că s-ar putea să-l fi luat poliţia, zise Rosie.

— *Ah!* exclamă mama ei, mărind focurile de artificii din mintea ei de la cele de revelion la nivelul celor din Disneyland şi, tot în minte, sacrifică o duzină de tauri negri fără cusur, ca să fie socoteala completă; dar cu voce tare zise:

— Probabil că-i la închisoare, dacă vrei să-mi ştii părerea. E locul cel mai potrivit pentru el. Am spus întotdeauna că tînărul acela o să sfîrşească astfel.

Rosie începu să plîngă mai tare ca înainte. Scoase un alt pachet cu şerveţele de hîrtie şi-şi suflă nasul puternic, de parcă ar fi claxonat. Se stăpîni cu curaj. Apoi mai plînse un pic. Mama ei o bătu pe mînă, liniştind-o pe cît se pricepea.

— Sigur că nu poţi să te măriţi cu el, zise ea. Nu poţi să te căsătoreşti cu un deţinut. Dar dacă e în puşcărie, poţi să rupi foarte uşor logodna. Pot să-i telefonez în numele tău, adăugă ea, cu o umbră de zîmbet în colţul buzelor. Sau să mă duc în ziua de vizite şi să-i spun că-i un escroc nenorocit şi că tu nu vrei să-l mai vezi vreodată. Putem să obţinem oricînd un ordin de restricţie, adăugă ea, dornică să-i fie de folos.

— Nu din cauza asta nu pot să mă mărit cu Fat Charlie, zise Rosie.

— Nu? întrebă mama ei, ridicînd o sprînceană perfect pensată.

— Nu, răspunse Rosie. Nu pot să mă mărit cu Fat Charlie pentru că nu-l iubesc.

— Sigur că nu-l iubeşti. Am ştiut întotdeauna asta. A fost o ambiţie copilărească, dar acum vezi adevărata...

— Sunt îndrăgostită de Spider, continuă Rosie, ca şi cum mama ei n-ar fi spus nimic. De fratele lui.

Expresia care se întinse pe figura mamei sale fu ca un nor de viespi venind la un picnic.

— E în ordine, zise Rosie. N-o să mă mărit cu el, i-am spus că nu vreau să-l mai văd.

Mama lui Rosie strînse din buze.

— Bine. Nu pretind că înţeleg ceva, dar nici nu pot să spun că-s ştiri rele.

Rotiţele din capul fetei se puseră în mişcare, zimţii se intersectară într-un mod nou şi interesant, arcurile se încordară, mecanismele se puseră în funcţiune.

— Ştii ce-ar fi foarte bine pentru tine acum? Te-ai gîndit să-ţi iei o mică vacanţă? Aş fi încîntată să ţi-o plătesc eu. La urma urmei, economisesc o grămadă de bani pe care i-aş fi cheltuit la nuntă...

Nu spusese ceva potrivit. Rosie începu să plîngă iarăşi în şerveţelele ei. Dar mama ei continuă.

— Oricum, voi suporta eu cheltuielile. Ştiu că n-ai avut concediu de cînd ai început să munceşti. Şi ai spus că lucrurile sunt liniştite în acest moment. Într-un asemenea moment, o fată trebuie să lase totul baltă şi să se relaxeze.

Rosie se întrebă dacă nu cumva îşi judecase greşit mama în toţi anii aceia. Îşi trase nasul, înghiţi în sec şi spuse:

— Ar fi frumos.

— Atunci ne-am înţeles, spuse mama ei. Aş putea să vin cu tine, să am grijă de copilaşul meu.

În mintea ei, adăugă în timpul finalului măreţ al focurilor de artificii *Şi ca să mă asigur că fetiţa mea se va întîlni numai cu bărbaţi din categoria celor potriviţi.*

— Unde mergem?

— O să mergem într-o croazieră, răspunse mama ei.

Lui Fat Charlie nu-i fuseseră puse cătuşe, ceea ce era bine. Restul era rău, dar măcar nu avea cătuşe. Viaţa devenise o pată confuză plină cu amănunte prea stridente: sergentul de gardă îşi scărpina nasul în timp ce-l trecea în

registru – „Celula şase e liberă” – o uşă verde, apoi mirosul celulelor, o duhoare uşoară, pe care n-o mai întîlnise niciodată, dar care-i deveni imediat groaznic de familiară: un aer închis ce păstra mirosul vomei de ieri, al dezinfectantului, al fumului, al cearşafurilor vechi, al toaletelor la care nu se trăsese apa şi al disperării. Era mirosul lucrurilor de jos şi se părea că acolo ajunsese Fat Charlie.

Cînd vrei să tragi apa la WC, apeşi pe butonul din celula ta, îi spuse poliţistul care-l însoţea pe coridor. Unul dintre noi va trage apa – mai devreme sau mai tîrziu. N-are rost să încerci să arunci dovezi în WC.

— Ce dovezi?

— Las-o baltă, frumosule.

Fat Charlie oftă. Trăsese singur apa după produsele de excreţie ale trupului său de cînd fusese suficient de mare ca să simtă o oarecare mîndrie în această activitate. Iar pierderea acestui privilegiu îi spuse – mai mult decît pierderea libertăţii sale – că în viaţa sa se schimbase totul.

— Eşti arestat prima oară, zise poliţistul.

— Îmi pare rău.

— Droguri?

— Nu, mulţumesc.

— Din cauza lor ai fost închis?

— Nu ştiu pentru ce sunt aici, zise Fat Charlie. Sunt nevinovat.

— Mda, un delict de intelectual, spuse poliţistul şi clătină din cap. O să-ţi spun ceva ce poliţiştii ştiu fără să-ţi se spună. Ne faci treaba mai uşoară, îţi facem viaţa mai uşoară. Voi, intelectualii, vă zbateţi întotdeauna pentru drepturile voastre. Şi nu reuşiţi decît să vă faceţi viaţa mai grea.

Deschise uşa celulei cu numărul şase şi zise:

— Casă, dulce casă.

Duhoarea de celulă era mai groaznică în interiorul încăperii, care fusese zugrăvită cu un soi de vopsea fantomatică, pentru a nu fi acoperită cu graffiti, şi care conţinea doar un pat ca un prici, jos, aproape de podea, şi

într-un colţ, o toaletă fără capac.

Fat Charlie puse pe pat pătura ce-i fusese dată.

— Foarte bine, spuse poliţistul. Simte-te ca acasă, iar dacă te plictiseşti, te rog să nu înfunzi toaleta cu pătura.

— De ce aş face aşa ceva?

— Asta mă întreb şi eu, mărturisi poliţistul. De ce? Poate pentru că asta întrerupe monotonia. Nu ştiu. Fiind un slujitor al legii, pe care-l aşteaptă o pensie din partea poliţiei, n-am petrecut prea mult timp într-o celulă.

— Să ştiţi că n-am făcut nimic, zise Fat Charlie. Indiferent de ce-aş fi acuzat.

— Asta-i bine, spuse poliţistul.

— Scuzaţi-mă, pot să primesc ceva de citit?

— Ţi se pare că suntem într-o bibliotecă publică?

— Nu.

— Pe cînd eram un tînăr poliţist, un tip închis la carceră mi-a cerut o carte. M-am dus şi i-am adus cartea pe care o citeam eu. Ceva de J.T. Edson sau de Louis L'Amour[32]. Iar el a luat-o şi a înfundat toaleta cu ea. Aşa că n-o să mă grăbesc să mai fac încă o dată aceeaşi greşeală.

Apoi ieşi şi închise uşa, Fat Charlie fiind înăuntru, iar poliţistul afară.

Lucrul cel mai ciudat era că se simţea normal şi bine dispus, îşi spuse Grahame Coats, care nu obişnuia să se autoanalizeze.

Căpitanul le spusese să-şi pună centurile de siguranţă şi le menţionase că vor ateriza curînd în Saint Andrews. Saint Andrews era o insulă mică din Caraibe, care se declarase independentă în 1962 şi care se străduise să-şi demonstreze libertatea faţă de regulile coloniale în multe feluri, inclusiv prin crearea unui sistem juridic propriu şi printr-o lipsă aparte de tratate de extrădare cu restul lumii.

Avionul ateriză. Grahame Coats coborî şi merse pe pista de aterizare bătută de soare, trăgînd după el valize pe

---

[32] J.T.Edson şi Louis L'Amour sunt autori celebri de westernuri, primul britanic, al doilea american (n.t.).

rotile. Prezentă paşaportul potrivit – cel al lui Basil Finnegan – şi după ce-i fu ştampilat, îşi luă restul bagajelor de pe banda rulantă, apoi trecu prin sala vămii unde nu era nimeni, ajunse în clădirea mică a aeroportului şi ieşi afară, în lumina minunată a soarelui. Purta un tricou, pantaloni scurţi şi sandale. Arăta ca Turistul Britanic în Vacanţă.

Paznicul locuinţei sale îl aştepta în faţa aeroportului, iar Grahame Coats se aşeză pe bancheta din spate a Mercedesului negru şi zise:

— Acasă, te rog.

În timp ce ieşeau din Williamstown şi se îndreptau spre domeniul său din vîrful muntelui, Grahame Coats privi insula avînd pe figură un zîmbet satisfăcut, de proprietar.

Îi trecu prin minte că, înainte să părăsească Anglia, lăsase în urma sa o femeie pe care o considerase moartă. Se întrebă dacă mai trăia, deşi se îndoia de acest lucru. Nu-l deranja că o omorîse. Dimpotrivă, se simţea teribil de satisfăcut, de parcă ar fi săvîrşit ceva ce trebuia făcut ca să se simtă împlinit. Se întrebă dacă ar mai face aşa ceva încă o dată.

Se întrebă dacă acest lucru se va întîmpla curînd.

Capitolul Zece
ÎN CARE FAT CHARLIE VEDE LUMEA, IAR MAEVE LIVINGSTONE E NEMULŢUMITĂ

Fat Charlie stătea pe pătura întinsă pe patul de metal şi aştepta să se întîmple ceva, dar nu se întîmpla nimic. Avea impresia că trecuseră cîteva luni, extrem de încet. Încercă să adoarmă, dar nu-şi mai amintea cum.

Bătu în uşă.

Cineva răcni:

— Gura!

Nu-şi dădu seama dacă fusese un poliţist sau un alt deţinut.

Se plimbă prin celulă, simţind că făcea asta – după o estimare plină de reţinere – de vreo doi, trei ani. Apoi se aşeză şi lăsă veşnicia să curgă peste el. Prin blocul gros de sticlă din vîrful zidului – care juca rol de fereastră – se vedea lumina zilei, după toate aparenţele aceeaşi lumină a zilei ce se văzuse cînd uşa fusese încuiată în urma lui, în dimineaţa aceea.

Fat Charlie încercă să-şi amintească ce făceau oamenii în închisoare ca să-şi piardă vremea, dar nu-i veni în minte decît că ţineau jurnale secrete şi că-şi ascundeau lucruri în fund. Nu avea pe ce să scrie şi simţea că dovada evidentă a faptului că îi merge cuiva bine în viaţă era că nu trebuia să-şi ascundă lucruri în fund.

Nu se întîmpla nimic. Continua să nu se întîmple nimic. Tot Nimic. Din nou Nimic. Întoarcerea Nimicului. Fiul Nimicului. Nimic vine din nou. Nimic şi Abbot şi Costello se întîlnesc cu Omul Lup.

Cînd uşa fu descuiată, Fat Charlie fu gata să izbucnească în urale.

— Da. Curtea pentru exerciţii. Poţi să fumezi o ţigară, dacă simţi nevoia.

— Nu fumez.

— Oricum e un obicei scîrbos.

Curtea pentru exerciţii era un spaţiu deschis în mijlocul secţiei de poliţie, înconjurat de ziduri ce aveau deasupra sîrmă ghimpată, în care Fat Charlie se plimbă pînă cînd decise că nu-i plăcea deloc să fie în custodia poliţiei. Fat Charlie nu avusese o simpatie deosebită pentru poliţie, dar pînă atunci reuşise să aibă o încredere fundamentală în ordinea naturală a lucrurilor, să aibă convingerea că exista o putere – pe care un victorian ar fi numit-o providenţă – care avea grijă ca vinovaţii să fie pedepsiţi, iar nevinovaţii să fie lăsaţi liberi. Această credinţă se prăbuşise în faţa evenimentelor recente şi fusese înlocuită de bănuiala că-şi va petrece restul vieţii susţinîndu-şi nevinovăţia în faţa unor judecători şi torţionari implacabili, mulţi dintre aceştia arătînd ca Daisy, şi existau multe posibilităţi să se trezească în celula cu numărul şase în dimineaţa următoare, descoperind că se transformase într-un gîndac uriaş de bucătărie. Era clar că fusese transportat în acel tip de univers răuvoitor care transforma oamenii în gîndaci de bucătărie...[33]

Ceva pică din cerul de deasupra sa şi se opri în sîrma ghimpată. Fat Charlie se uită în sus. O mierlă se uita în jos, spre el, fără pic de interes. Alte fluturări de aripi. Lînga mierlă se alăturară mai multe vrăbii şi o pasăre despre care Fat Charlie îşi spuse că s-ar putea să fie sturz.

Păsările se uitau la el. El se uita la ele.

Veniră alte păsări.

Lui Fat Charlie îi era greu să spună cu exactitate cînd acumularea de păsări de pe sîrma ghimaptă se transformă din interesant în înspăimîntător. Oricum, cam după ce se strînseseră vreo sută. Iar acest lucru se datora faptului că nu cîrîiau, nu croncăneau, nu ciripeau, nici nu cîntau. Stăteau pur şi simplu pe sîrmă şi se uitau la el.

— Plecaţi! le spuse Fat Charlie.

Nu se supuseră, de parcă ar fi fost o singură pasăre. În loc să plece, vorbiră. Îi rostiră numele.

---

[33] Aluzie la *Metamorfoza* lui Franz Kafka (n.t.).

Fat Charlie se duse la uşa din colţ. Bătu în ea. Spuse „Scuzaţi-mă“ de mai multe ori, apoi începu să strige „Ajutor!”.

Un zăngănit. Uşa se deschise şi un membru buzat al poliţiei Maiestăţii Sale zise:

— Ar fi bine să ai un motiv serios.

Fat Charlie arătă în sus. Nu zise nimic. Nu era nevoie. Gura poliţienească se deschise ciudat de mult şi rămase aşa. Mama lui Fat Charlie i-ar fi spus individului să-şi închidă gura, ca să nu-i intre vreo muscă.

Sîrma ghimpată se lăsase sub greutatea a mii de păsări. Ochii păsăreşti priveau în jos, fără să clipească.

— Sfinte Sisoe! exclamă poliţistul şi-l conduse pe Fat Charlie înapoi în celulă, fără să mai scoată vreo vorbă.

Maeve Livingstone era cuprinsă de durere. Zăcea pe podea. Se trezi, iar figura ei era udă şi caldă, apoi adormi, iar cînd se trezi din nou avea părul şi figura lipicioase şi reci. Visă, se trezi şi visă din nou, se trezi suficient ca să-şi dea seama de durerea din ceafă, apoi, pentru că-i era mai uşor să doarmă şi pentru că atunci cînd dormea n-o mai durea, lăsă somnul s-o cuprindă ca o pătură moale.

În visul ei, Maeve mergea printr-un studio de televiziune, căutîndu-l pe Morris. Uneori îl zărea pe monitoare. El părea îngrijorat. Ea încerca să găsească drumul de ieşire, dar toate căile o duceau înapoi în studio.

— Mi-e frig, îşi zise ea şi-şi dădu seama că se trezise din nou.

Iar durerea dispăruse. Avînd în vedere situaţia, se simţea destul de bine.

Ceva o tulbura, dar nu era foarte lămurită ce anume. Poate că era ceva care făcea parte din visul ei.

În locul în care se afla era beznă. Părea să fie într-un dulap strimt. Întinse braţele în faţă ca să nu se lovească de ceva, în întuneric. Făcu cîţiva paşi grăbiţi, cu braţele întinse şi cu ochii închişi, apoi deschise ochii. Acum se afla într-o cameră pe care o cunoştea. Era într-un birou.

Biroul lui Grahame Coats.

Atunci îşi aminti totul. Ameţeala produsă de trezirea bruscă n-o părăsise încă – nu gîndea limpede, ştia că n-o s-o lase decît după ce-o să-şi bea ceaşca de cafea de dimineaţă – dar îşi aminti: perfidia lui Grahame Coats, înşelăciunea acestuia, încercarea de crimă...

M-a atacat. M-a lovit, îşi spuse ea, apoi decise. *Poliţia. Trebuie să anunţ poliţia.*

Apucă telefonul de pe masă şi încercă să-l ridice, dar telefonul părea foarte greu sau foarte alunecos – sau ambele – pentru că nu reuşea să-l apuce ca lumea. Îşi simţea degetele într-un mod ciudat.

Probabil că-s mai slăbită decît credeam, îşi zise Maeve. *Ar trebui să cer poliţiei să trimită şi un doctor.*

În buzunarul jachetei ei se afla un mic telefon de argint, care cînta „Greensleeves"[34] cînd suna. Fu încînată să descopere că telefonul era încă acolo şi că poate să-l ţină fără nici o problemă. Formă numărul serviciilor de urgenţă. În timp ce aştepta să-i răspundă cineva, se întrebă de ce se zicea că formezi un număr[35], din moment ce pe telefoane nu mai existau discuri încă din tinereţea ei, după telefoanele cu disc urmaseră cele cu butoane şi cu sonerii foarte enervante. Pe cînd fusese adolescentă avusese un prieten care putea să imite ţiuitul telefonului şi care făcea acest lucru tot timpul, acest talent fiind singurul de care dispunea, îşi zise Maeve, analizînd lucrurile după mult timp. Se întrebă ce s-o fi întîmplat cu băiatul acela. Se întrebă ce putea să facă un om care imita soneria unui telefon într-o lume în care telefoanele puteau să scoată *orice* sunet...

— Ne scuzăm pentru întîrzierea cu care am răspuns la apelul dumneavoastră, zise o voce mecanică. Vă rugăm să aşteptaţi.

Maeve se simţea bizar de calmă, de parcă nu i se mai putea întîmpla nimic rău.

O voce de bărbat zise:

---

[34] Greensleeves – cîntec popular englez, compus – zice-se – de Henric VIII; există multe versiuni moderne (n.t.).

[35] Dial înseamnă a forma un număr folosind un disc (n.t.).

— Alo?

Părea a cuiva foarte eficient.

— Am nevoie de poliţie, zise Maeve.

— N-aveţi nevoie de poliţie, spuse vocea. Toate delictele vor fi rezolvate de autorităţile inevitabile şi potrivite.

— Cred că am format un număr greşit, zise Maeve.

— Se pare că toate numerele sunt corecte, pînă la urmă, spuse vocea. Sunt doar numere şi nu pot fi corecte sau greşite.

— Foarte frumos ce spuneţi, dar eu trebuie să vorbesc cu poliţia, zise Maeve. S-ar putea să am nevoie de o ambulanţă. Este evident că am format un număr greşit.

Încheie convorbirea. Îşi spuse că se putea ca 999 să nu funcţioneze pentru telefoanele celulare. Se conectă la agendă şi apelă numărul surorii ei. Telefonul sună o singură dată, apoi o voce familiară zise:

— Să clarificăm lucrurile. N-am spus că aţi format un număr greşit. Am spus că toate numerele sunt prin natura lor corecte. Poate cu excepţia lui *Pi.* Nu mă descurc cu *Pi.* Mă apucă durerea de cap numai cînd mă gîndesc la el, continuă, continuă, continuă...

Maeve apăsă pe buonul roşu şi încheie convorbirea. Formă numărul managerului băncii ei.

Vocea care-i răspunse zise:

— Dar eu pălăvrăgesc despre corectitudinea numerelor, iar dumneavoastră vă spuneţi, fără îndoială, că-i un timp şi un loc pentru toate...

Clic. O sună pe prietena ei cea mai bună.

— ... şi chiar acum ar trebui să discutăm despre testamentul dumneavoastră. Traficul e foarte încărcat în această după-amiază, deci dacă veţi aştepta un pic acolo unde sunteţi, veţi fi luată...

Vocea era liniştitoare, vocea unui preot de la radio care tocmai vă spunea meditaţiile sale din ziua aceea.

Dacă Maeve nu s-ar fi simţit atît de calmă, ar fi intrat în panică. Dar aşa, se potoli. Avînd în vedere că telefonul ei fusese – cum se zicea asta? *hackerit* – nu avea altă soluţie decît să coboare în stradă, să găseasc un poliţist şi să facă

o plîngere oficială. Nu se întîmplă nimic atunci cînd apăsă pe butonul liftului, aşa că Maeve o luă pe scări, zicîndu-şi că nu găseşti niciodată un poliţist atunci cînd ai nevoie de el. Poliţiştii se plimbă cu maşinile alea care fac *niinorniinor.* Poliţiştii ar trebui să se plimbe cîte doi, spunîndu-le oamenilor cît e ceasul sau să aştepte la capetele burlanelor de scurgere, ca să-i prindă pe tîlharii care coboară avînd pe umăr sacul cu lucruri de furat.

La capătul scărilor, în hol, erau doi poliţişti, un bărbat şi o femeie. Nu purtau uniformă, dar se vedea că-s poliţişti. Nu aveai cum să-i confunzi cu altcineva. Bărbatul era zdravăn şi roşu la faţă, iar femeia mititică, cu piele închisă la culoare; în alte împrejurări ar fi fost extrem de frumoasă.

— Ştim că a venit pînă aici, spunea femeia. Recepţionera îşi aminteşte că a intrat aici chiar înainte de pauza de prînz. Cînd s-a întors de la masă, plecaseră amîndoi.

— Crezi că au fugit împreună? întrebă bărbatul cel solid.

— Hmm, scuzaţi-mă, zise Maeve Livingstone, politicoasă.

— Tot ce se poate. Trebuie să existe o explicaţie extrem de simplă. Dispariţia lui Grahame Coats. Dispariţia lui Meave Livingstone. Bine că l-am arestat pe Nancy.

— Fiţi siguri că n-am fugit *împreună,* zise Maeve, dar poliţiştii o ignorară.

Cei doi urcară în lift şi trîntiră uşa în urma lor. Maeve îi privi urcînd către ultimul etaj.

Ţinea încă în mînă telefonul celular. Acesta vibra şi începu să cînte „Greensleeves". Maeve se uită la el. Fotografia lui Morris umplea ecranul. Maeve răspunse nervoasă:

— Alo?

— Salut, iubito. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, răspunse ea, apoi exclamă. Morris? Nu, nu fac bine, continuă ea, după o scurtă pauză. Mă simt groaznic.

— Mda, zise Morris. Sunt convins că te simţi groaznic. Dar nu se mai poate face nimic. E timpul să o iei din loc.

— Morris, de unde m-ai sunat?
— E cam complicat. Adică nu vorbesc la telefon. Am vrut doar să te ajut.
— Grahame Coats e un bandit.
— Da, iubito, zise Morris. Dar e timpul să laşi toate astea în urma ta.
— M-a lovit în ceafă, îi spuse ea. Şi ne-a furat banii.
— Iubito, sunt doar lucruri materiale, o linişti Morris. Acum eşti dincolo de vale...
— Morris, viermele ăla împuţit a încercat să-ţi omoare soţia! Cred că ar fi cazul să te implici ceva mai mult.
— Nu te supăra, iubito. Încercam să-ţi explic...
— Morris, trebuie să-ţi spun că în cazul în care vei menţine o asenenea atitudine, atunci o să rezolv singură problema. N-am de gînd să las lucrurile aşa. Ce-ţi pasă ţie, tu eşti mort. Nu te mai sinchiseşti de asemenea lucruri.
— Şi tu eşti moartă, iubito.
— N-are nici o legătură. Cum sunt? întrebă Maeve, apoi adăugă, înainte să apuce Morris să-i răspundă. Am spus că a *încercat* să mă omoare. Nu că a reuşit.
— Hmmm, mormăi răposatul Morris Livingstone, care părea că nu-şi găseşte cuvintele. Iubito. Maeve. Ştiu că e un şoc pentru tine, dar adevărul este...
Telefonul scoase un ţiuit, iar pe ecran apăru imaginea ce arăta că se descărcase bateria.
— N-am înţeles, Morris. Cred că s-a descărcat bateria.
— N-ai baterie la telefon, îi explică el. N-ai telefon. Totul e o iluzie. Am tot încercat să-ţi spun, acum traversezi valea să nu-i spunem pe nume şi acum te transformi, la naiba, e ca viermele şi fluturele, iubito. Ştii...
— Omida, zise Maeve. Cred că ai vrut să spui omida şi fluturele.
— Mda, aşa e corect, spuse vocea lui Morris la telefon. Omida. Asta am vrut să spun. Şi viermii în ce se transformă?
— Nu se transformă în nimic, Morris, zise Maeve, un pic enervată. Rămîn viermi.
Telefonul mic, argintiu, scoase un sunet, un fel de sughiţ

electronic, arătă din nou imaginea bateriei descărcate, apoi se închise singur.

Maeve îl strînse şi îl puse în buzunar. Apoi se duse la zidul cel mai apropiat şi încercă să-l împungă cu degetul. Zidul păru cleios şi gelatinos la atingere. Maeve apăsă mai tare şi mîna ei intră în întregime în perete. Apoi trecu şi ea prin zid.

— Oh, Doamne! spuse ea şi-şi dori, pentru prima oară în existenţa sa, să-l fi ascultat pe Morris, care probabil că ştia mai bine decît ea cum e să fii mort.

Bine, îşi zise Maeve, *se poate că a fi mort e ca oricare alt lucru din viaţă: înveţi din mers şi în rest improvizezi*

Pătrunse prin uşa din faţă şi se trezi ieşind din peretele din spatele holului, în interiorul clădirii. Încercă din nou, cu acelaşi rezultat. Apoi se duse în agenţia de călătorii care ocupa partea de jos a clădirii şi încercă să treacă prin peretele de vest al imobilului.

Trecu prin zid şi ajunse din nou în hol, venind dinspre est. Era ca şi cum ar fi fost într-un televizor şi ar fi încercat să iasă prin ecran. Din punct de vedere topologic, clădirea părea să fi devenit universul ei.

Urcă pe scări să vadă ce făceau detectivii. Aceştia se uitau la birou, la resturile pe care le lăsase Grahame Coats cînd împachetase.

— Ştiţi, zise Maeve, dornică să fie de folos, sunt într-o încăpere din spatele raftului cu cărţi. Sunt acolo.

Poliţiştii o ignorară.

Femeia se ghemui şi scotoci în coş.

— Bingo! exclamă ea, scoţînd cămaşa albă pătată de sînge uscat şi punînd-o într-o pungă de plastic.

Bărbatul cel solid îşi scoase telefonul şi zise:

— Vreau să trimiteţi aici echipa de medici legişti.

Fat Charlie se trezi că privea acum celula ca un soi de refugiu, nu ca o închisoare. Pentru că celulele se aflau în interiorul clădirii, unde nu puteau ajunge nici cele mai îndrăzneţe păsări. Iar fratele lui nu se vedea nicăieri. Fat Charlie nu se mai sinchisea că în celula cu numărul şase nu

se întîmpla nimic. Nimicul era infinit preferabil decît majoritatea lucrurilor care i se întîmplau. Chiar şi o lume populată în exclusivitate cu castele, gîndaci de bucătărie şi oameni numiţi K era de preferat unei lumi plină de păsări răuvoitoare care-i şopteau numele în cor[36].

Uşa se deschise.

— Nu bateţi la uşă? întrebă Fat Charlie.

— Nu, răspunse poliţistul. Nu batem. În sfîrşit, a venit avocatul tău.

— Domnule Merryman, zise Fat Charlie, apoi se opri.

Leonard Merryman era un domn rotofei, cu ochelari mici de aur, iar bărbatul din spatele poliţistului nu arăta deloc astfel.

— E în regulă, spuse bărbatul care nu era avocatul lui. Poţi să ne laşi singuri.

— Să sunaţi cînd aţi terminat, zise poliţistul şi închise uşa.

Spider îl luă pe Fat Charlie de mînă şi spuse:

— O să te ajut să evadezi de aici.

— Nu vreau să evadez. N-am făcut nimic!

— Asta-i cel mai bun motiv ca să pleci de aici.

— Dacă fug înseamnă că am făcut ceva. O să fiu un evadat.

— Nu eşti deţinut, replică vesel Spider. Încă nu ai fost acuzat de ceva. Doar îi ajuţi în anchetă. Nu ţi-e foame?

— Un pic.

— Ce vrei? Ceai? Cafea? Ciocolată fierbinte?

O ciocolată fierbinte i se păru extrem de bună lui Fat Charlie.

— Îmi place ciocolata fierbinte, zise el.

— Bine, spuse Spider şi-l prinse de mînă pe fratele său. Închide ochii.

— De ce?

— Aşa e mai uşor.

Fat Charlie închise ochii, deşi nu înţelegea ce-o să fie mai uşor. Universul se întinse şi se strînse, iar Fat Charlie fu

---

[36] Aluzie la opera lui Franz Kafka (n.t.).

convins că i se făcuse rău. Apoi interiorul minţii i se potoli şi Fat Charlie simţi o briză caldă atingîndu-i faţa.

Deschise ochii.

Erau în aer liber, într-o piaţă mare, într-un loc ce părea foarte neenglezesc.

— Unde suntem?

— Cred că se cheamă Skopsie. Un oraş în Italia sau în altă parte. Am început să vin aici cu ani în urmă. Fac o ciocolată fierbinte uluitoare. Cea mai bună de care am avut parte.

Se aşezară la o măsuţă de lemn, vopsită în roşul maşinilor de pompieri. Un chelner veni şi le spuse ceva într-o limbă ce i se păru lui Fat Charlie că nu sună precum italiana. Spider zise:

— Dos ciocolatos, gagiule, iar omul dădu din cap şi plecă.

— Bine, zise Fat Charlie. Acum m-ai vîrît într-o belea foarte mare. Or să mă hăituiască. O să apar în ziare.

— Şi ce-or să-ţi facă? întrebă Spider, zîmbind. Or să te bage la închisoare?

— Oh, te rog să mă laşi în pace!

Sosi ciocolata fierbinte. Chelnerul le-o turnă în ceşcuţe mici. Avea cam aceeaşi temperatură ca lava topită, era ceva pe la jumătatea drumului între supă de ciocolată şi o cremă de ou – din ciocolată – şi mirosea uluitor de bine.

— Noi doi am transformat întîlnirea de familie într-o nebunie, nu-i aşa? zise Spider.

— Noi? îşi exprimă foarte bine indignarea Fat Charlie. Nu eu mi-am furat logodnica. Nu eu am făcut să fiu dat afară de la slujbă. Nu eu am făcut să fiu arestat.

— Nu, spuse Spider. Dar ai fost cel care ai adus păsările, nu-i aşa?

Fat Charlie luă o primă înghiţitură – foarte mică – din ciocolata fierbinte.

— Ah! Cred că mi-am ars gura.

Apoi se uită la fratele său şi văzu pe figura acestuia propria-i expresie: grijă, oboseală, spaimă.

— Da, eu am adus păsările. Acum ce facem?

— Apropo, cei de aici fac un fel de mîncare cu tăiţei care-i foarte bună.

— Eşti sigur că suntem în Italia?

— Nu prea.

— Pot să te întreb ceva?

Spider dădu din cap.

Fat Charlie încercă să găsească modul cel mai potrivit ca să-şi exprime gîndurile.

— Chestia cu păsările. Cînd se întorc toate în acelaşi timp, de parcă ar fi scăpat dintr-un film de Alfred Hitchcock, crezi că-i ceva ce se întîmplă numai în Anglia?

— De ce?

— Pentru că am impresia că porumbeii ne-au observat, spuse el şi arătă către capătul îndepărtat al pieţii.

Porumbeii nu făceau ceea ce fac de obicei porumbeii. Nu ciuguleau firimituri de sandvişuri, nici nu se plimbau cu capul în jos, căutînd mîncarea aruncată de turişti. Stăteau liniştiţi şi se uitau. O bătaie din aripi şi li se alătură o altă sută de păsări, majoritatea aşezându-se pe statuia unui bărbat gras care purta o pălărie enormă, statuie care domina centrul pieţii. Fat Charlie se uită la porumbei, porumbeii se uitară la el.

— Care-i cel mai rău lucru care ni se poate întîmplă? îl întrebă el în şoaptă pe Spider. Să se găinăţeze toţi pe noi?

— Nu ştiu. Dar mă aştept la ceva mai rău de atît. Termină-ţi ciocolata.

— E fierbinte!

— Înseamnă că avem nevoie de două sticle cu apă. *Garçon!*

Un susur uşor de aripi. Plesnetul altor păsări ce soseau. Şi, acoperind toate aceste sunete, uguitul de tonalitate joasă, secretos.

Chelnerul le aduse sticlele cu apă. Spider – Fat Charlie observă că purta iarăşi jacheta sa de piele neagră cu roşu – le puse în buzunar.

— Sunt doar nişte porumbei, spuse Fat Charlie, dar chiar în clipa în care le rosti numele, îşi dădu seama că vorbele sale erau nepotrivite.

Nu erau doar nişte porumbei. Erau o armată. Statuia bărbatului gras aproape dispăruse sub penele cenuşii şi purpurii.

— Îmi plăceau mai mult păsările aşa cum erau înainte să se asocieze împotriva noastră.

— Sunt pretutindeni, spuse Spider. Închide ochii, îi spuse el lui Fat Charlie, apucîndu-l de mînă.

Păsările se ridicară toate odată. Fat Charlie închise ochii.

Porumbeii năvăliră ca lupul în stînă...

Urmă tăcere şi îndepărtare, iar Fat Charlie îşi zise *Sunt într-un cuptor.* Deschise ochii şi-şi dădu seama că aşa era: un cuptor din dune roşii care se întindeau în depărtare, pînă cînd dispăreau în cerul de culoare sidefie.

— Deşert, zise Spider. Mi se pare o idee bună. O zonă fără păsări. Un loc în care poţi să termini o conversaţie. Ţine, spuse el şi-i întinse lui Fat Charlie o sticlă cu apă.

— Mulţumesc.

— Vrei să-mi spui de unde vin păsările?

— Există un loc, începu Fat Charlie. M-am dus acolo. Erau o mulţime de animale-oameni. Ei... ei toţi îl cunoşteau pe tata. Unul dintre ei era o femeie, un fel de femeie-pasăre.

— *Există un loc,* îl maimuţări Spider. Chestia asta mi-e de mare folos!

— Acolo era latura unui munte cu peşteri în ea. Şi o prăpastie care coboară în nimicnicie. De parcă ar fi fost locul în care se sfîrşeşte lumea.

— E locul în care începe lumea, îl corectă Spider. Am auzit de peşteri. O fată pe care am cunoscut-o cîndva mi-a povestit totul despre ele. Dar n-am fost niciodată acolo. Deci te-ai întîlnit cu Femeia Pasăre şi...

— S-a oferit să te facă să pleci. Şi... am acceptat oferta.

— Asta, zise Spider cu un zîmbet de vedetă de cinema, a fost o mare prostie.

— I-am spus să nu-ţi facă rău.

— Şi ce credeai că o să-mi facă? O să-mi scrie o misivă politicoasă?

— Nu ştiu. Nu gîndeam. Eram supărat.

— Grozav! Şi dacă individa o să-şi facă treaba, o să fii supărat şi mort. Puteai să-mi spui pur şi simplu să plec.

— Ţi-am spus.

— Hmmm. Şi ce-am zis?

— Că-ţi place casa mea şi că nu pleci nicăieri.

Spider bău puţină apă.

— Zi-mi *exact* ce i-ai spus.

Fat Charlie încercă să-şi amintească. Şi cînd se gîndi se păru că spusese ceva bizar.

— I-am spus doar că-i dau ei moştenirea de sînge a lui Anansi, mărturisi el, fără chef.

— Ce?

— Aşa mi-a cerut ea să zic.

Spider se uită la el, fără să-i vină să creadă.

— Dar nu-i vorba numai de mine! E vorba de amîndoi!

Fat Charlie simţi brusc că i se usucă gura. Speră că-i din cauza aerului din deşert şi sorbi din sticla cu apă.

— Bine. De ce în deşert? întrebă Fat Charlie.

— Nu-s păsări. Îţi aminteşti?

— Şi alea ce-s? întrebă el, arătînd cu degetul.

La început păreau mărunte, apoi cei doi îşi dădură seama că erau la mare înălţime. Se roteau, legănîndu-şi aripile.

— Vulturi, zise Spider. Nu atacă fiinţe vii.

— Aşa e. Şi porumbeii se sperie de oameni, zise Fat Charlie.

Punctele de pe cer se roteau mai jos, iar păsările păreau să crească pe măsură ce coborau.

— Ai dreptate, zise Spider. Rahat!

Nu mai erau singuri. Cineva se uita la ei de pe o dună îndepărtată. Un privitor obişnuit ar fi confundat silueta cu o sperietoare.

— Pleacă! răcni spre ea Fat Charlie, iar cuvintele îi fură înghiţite de nisip. Îmi iau cuvîntul înapoi! Rup înţelegerea! Lasă-ne în pace!

Un fîlfîit al hainei în vîntul fierbinte, iar duna fu din nou pustie.

— A plecat, zise Fat Charlie. Cine s-ar fi gîndit că-i atît

de simplu?

Spider îl bătu pe umăr şi-i arătă ceva cu degetul. Acum femeia în pardesiu cafeniu stătea pe movila de nisip cea mai apropiată de ei, atît de aproape, încît Fat Charlie putea să-i vadă negrul sticlos al ochilor.

Vulturii erau nişte umbre negre zdrenţuite. Aterizară şi-şi întinseră gîturile şi capetele pleşuve, mov – fără pene, pentru că-i mai uşor aşa să-ţi vîri capul în cadavre putrede – uitîndu-se miopi spre cei doi fraţi, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă să aştepte pînă cînd oamenii vor muri sau trebuie să facă ceva ca să grăbească procesul.

— A mai fost ceva în înţelegerea aceea? întrebă Spider.

— Poftim?

— A mai fost ceva? Ţi-a dat ceva care să marcheze încheierea înţelegerii? Uneori lucrurile de felul ăsta implică un schimb...

Vulturii înaintau, pas cu pas, strîngîndu-şi rândurile, micşorînd cercul. Pe cer se vedeau şi alte dungi negre, care creşteau şi planau către ei. Spider îl prinse pe Fat Charlie de mînă.

— Închide ochii!

Frigul îl izbi pe Fat Charlie ca un pumn în burtă. Trase aer în piept şi avu impresia că-i îngheaţă plămînii. Tuşi şi strănută, iar vîntul urlă ca o fiară imensă.

Deschise ochii. *.*

— Pot să ştiu şi eu unde am nimerit de data asta?

— În Antarctica, răspunse Spider, care-şi trăsese fermoarul jachetei şi părea că nu se sinchiseşte de frig. E cam răcoare aici.

— N-ai şi soluţii de mijloc? Am trecut direct din deşert în cîmpurile îngheţate.

— Aici nu-s păsări, zise Spider.

— N-ar fi fost mai uşor să ne ducem în interiorul unei clădiri frumoase şi fără păsări? Am fi putut să mîncăm...

— Grozav! Acum te plîngi că-i puţin cam frig!

— Nu-i puţm cam frig, sunt minus patruzeci şi cinci de grade! Apropo, *uită-te!*

Fat Charlie arătă către cer. O dunguliţă ştearsă, ca o

literă „m” în miniatură desenată pe cer, stătea nemişcată în aerul rece.

— Un albatros, zise el.

— Fregată, spuse Spider.

— Poftim?

— Nu-i albatros. E fregată. Probabil că nu ne-a observat.

— Poate că nu ne-a văzut. Dar ei ne-au văzut.

Spider se întoarse şi înjură în şoaptă. Probabil că nu se strînseseră un milion de pinguini care se împleticeau, alunecau şi se tîrau pe burtă către cei doi fraţi, dar arătau ca şi cum ar fi fost. Ca regulă generală, apropierea pinguinilor sperie doar peştişorii, dar cînd numărul este suficient de mare...

Fat Charlie întinse mîna fără să i se spună şi o prinse pe cea a lui Spider. Apoi închise ochii.

Cînd îi deschise, se afla într-un loc mai călduros. Deschise ochii, dar nu sesiză nici o diferenţă. Totul din jur avea culoarea nopţii.

— Am orbit?

— Suntem într-o mină de cărbuni dezafectată, răspunse Spider· Am văzut o fotografie a locului ăsta acum cîţiva ani, într-o revistă. Suntem în siguranţă aici, dacă n-or fi stoluri de cintezoi fără vedere care s-or fi obişnuit să profite de beznă şi care mănîncă bucăţi de cărbune.

— A fost o glumă, nu-i aşa? Chestia cu cintezoii fără vedere.

— Oarecum...

Fat Charlie oftă, iar oftatul său provocă ecoul în peştera subterană.

— Dacă ai fi plecat, dacă ai fi părăsit casa mea atunci cînd ţi-am cerut, n-am fi ajuns să avem belele astea.

— Vorbele tale nu ne ajută cu nimic.

— Nici n-am intenţionat asta. Doar Dumnezeu ştie cum o să-i explic lui Rosie toată povestea...

Spider îşi drese glasul.

— N-ai de ce să fii îngrijorat în privinţa asta...

— De ce?

— A rupt orice legătură cu noi.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi Fat Charlie zise:

— Sigur că da.

— Am încurcat rău lucrurile, recunoscu Spider, oarecum jenat.

— Ce să-i explic? Dacă o să-i spun că n-am fost tu, că tu ai pretins că eşti eu…

— Am făcut deja asta. Atunci ea a decis că nu mai vrea să aibă de-a face cu nici unul dintre noi.

— Nici cu mine?

— Da. Uite ce-i, se auzi vocea lui Spider în beznă. N-am vrut să… Cînd am venit să te văd, am vrut doar să te salut. Nu să… Am complicat situaţia, nu-i aşa?

— Vrei să spui că-ţi pare rău?

Tăcere. Apoi Spider zise:

— Cred că da.

Din nou tăcere. Fat Charlie spuse:

— Atunci chiar că-mi pare rău că i-am spus Femeii Pasăre să mă scape de tine.

Îi era mai uşor să vorbeacă fără să-l vadă pe Spider.

— Da… Mulţumesc. Aş vrea să ştiu cum am putea să scăpăm şi noi de ea.

— O *pană!* exclamă Fat Charlie.

— Nu m-ai înţeles.

— M-ai întrebat dacă mi-a dat ceva, ca să încheiem înţelegerea. Mi-a dat. Mi-a dat o pană.

— Unde e?

Fat Charlie încercă să-şi amintească.

— Nu-s foarte sigur. O aveam cînd m-am trezit în casa doamnei Dunwiddy. N-o aveam cînd am urcat în avion. Presupun că a rămas la doamna Dunwiddy. Tăcerea care urmă fu lungă, întunecată, neîntreruptă. Fat Charlie începu să se întrebe dacă nu cumva Spider plecase şi-l părăsise în bezna subterană. În cele din urmă zise:

— Mai eşti aici?

— Încă mai sunt.

— Ce uşurare! Dacă m-ai abandona aici, n-aş şti cum să ies.

— Nu mă ispiti.

Din nou tăcere.

— În ce ţară suntem? întrebă Fat Charlie.

— Cred că în Polonia. Ţi-am spus că am văzut o poză. Numai că în fotografie erau aprinse luminile.

— Trebuie să vezi fotografii ale locurilor, ca să te duci în ele?

— Trebuie să ştiu unde se află.

Pe Fat Charlie îl uimi cîtă linişte era în mină. Locul acela avea o tăcere specifică. Se întreba cum e cu tăcerile. Se deosebea tăcerea din mormînt de – să zicem – tăcerea din spaţiul cosmic?

— Mi-o amintesc pe doamna Dunwiddy, zise Spider. Miroasea a violete.

Cineva care ar fi zis „Nu mai avem nici o speranţă. O să murim” ar fi avut mai mult entuziasm în glas.

— Da, ea e, spuse Fat Charlie. Mică şi bătrînă ca munţii. Cu ochelari cu lentile groase. Cred că trebuie să ne ducem să luăm pana de la ea. Apoi o s-o dăm înapoi Femeii Pasăre. Ca să pună capăt coşmarului acesta.

Fat Charlie termină ultima sticlă cu apă pe care o luaseră din piaţa cea mică dintr-un loc care nu era Italia. Înşurubă dopul la loc şi puse recipientul gol în întuneric, întrebîndu-se dacă gestul său însemna că aruncase ceva pe jos, din moment ce nu-l vedea nimeni.

— Hai să ne ţinem de mînă şi să ne ducem s-o vedem pe doamna Dunwiddy.

Spider scoase un sunet. Nu unul semeţ, ci unul care exprima jenă şi nesiguranţă. Fat Charlie îşi imagină că Spider se dezumflase în beznă ca o broască sau ca un balon vechi de-o săptămînă. Fat Charlie îşi dorea ca Spider s-o lase mai moale, nu să-l audă gemînd îngrozit ca un puşti de şase ani.

— Las-o baltă. Ţi-e frică de doamna Dunwiddy.

— Eu... nu pot să mă apropii de ea.

— Dacă te consolează cu ceva, atunci află că îmi era frică de ea cînd eram copil, iar cînd am întîlnit-o la înmormîntare mi-am dat seama că nu era chiar atît de rea. Absolut deloc. E doar o doamnă în vârstă, spuse Fat Charlie

şi o revăzu aprinzînd lumînările negre şi aruncînd ierburile în castron. Poate cam fantomatică. Dar o să fie bine cînd o s-o vezi.

— M-a făcut să plec, zise Spider. Nu voiam să plec. Dar i-am spart globul din grădină. O chestie mare, din sticlă, ca un glob uriaş pentru Crăciun.

— Şi eu am făcut asta. S-a enervat foarte tare.

— Ştiu, zise glasul din beznă, un glas încet, speriat şi tulburat. A fost în acelaşi timp. Atunci a început totul.

— Da... Oricum, nu-i sfîrşitul lumii. Du-mă în Florida şi o să iau pana de la doamna Dunwiddy. Mie nu mi-e frică. Tu o să stai deoparte.

— Nu pot să fac asta. Nu pot să mă duc unde este şi ea.

— Ce încerci să-mi spui? Că a făcut un ordin de restricţie de natură magică?

— Cam aşa ceva. Da. Îmi lipseşte Rosie, zise Spider. Îmi pare rău.

Fat Charlie se gîndi la Rosie. Descoperi că-i e foarte de greu să-şi amintească figura ei. Se gîndi că n-o s-o aibă de soacră pe mama lui Rosie. Se gîndi la cele două siluete văzute prin perdea la fereastra dormitorului. Zise:

— N-are de ce să-ţi pară rău. Dacă vrei, poate să-ţi pară rău că te-ai purtat ca un ticălos. Dar poate că aşa a fost mai bine.

Fat Charlie simţi o durere în zona inimii, dar ştia că spusese adevărul. E mai uşor să spui lucruri adevărate în întuneric.

— Ştii ce mi se pare fără sens în toată povestea asta? întrebă Spider.

— Totul.

— Nu. Doar un singur lucru. Nu înţeleg de ce s-a implicat Femeia Pasăre. N-are nici un sens.

— Tata a supărat-o.

— Tata i-a supărat pe toţi. Sigur că Femeia Pasăre greşeşte. Iar dacă voia să ne ucidă, de ce n-a încercat să facă asta?

— I-am dat descendenţa de sînge.

— Mi-ai spus. Nu, e vorba de altceva şi nu-mi dau

seama. Ţine-mă de mînă, zise Spider, după o tăcere îndelungată.

— Să închid şi ochii?

— Poţi să faci şi asta.

— Unde mergem? Pe lună?

— O să te duc într-un loc unde o să fii în siguranţă, zise Spider.

— Foarte bine. Îmi place să fiu în siguranţă. Unde?

Apoi, fără să deschidă ochii, Fat Charlie ştiu. Duhoarea era ucigătoare: trupuri nespălate, toalete la care nu se trăsese apa, dezinfectant, cearşafuri vechi şi apatie.

— Pun pariu că aş fi fost în siguranţă şi într-un hotel de lux, zise el cu glas tare, dar nu era nimeni acolo care să-l audă.

Se aşeză pe patul ca un prici din celula cu numărul şase şi-şi puse pătura subţire pe umeri. Putea să rămînă acolo veşnic.

După o jumătate de oră, veni cineva şi-l conduse în camera pentru interogatoriu.

— Salut, zise Daisy, zîmbind. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Poţi să nu te oboseşti inutil. Mă uit şi eu la televizor. Ştiu cum se petrec lucrurile. E chestia aia cu poliţaiul bun şi poliţaiul rău, nu-i aşa? Tu îmi dai o ceaşcă de ceai şi o prăjitură Jaffa, după care apare un ticălos dur şi nervos, care începe să ţipe, îmi varsă ceaiul pe jos şi începe să-mi mănînce prăjiturile Jaffa, apoi tu îl împiedici să mă lovească, îl pui să-mi dea ceaiul şi prăjiturile înapoi, iar eu, recunoscător, o să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

— Putem să trecem peste asta, zise Daisy, şi să-mi spui direct ce vrem să ştim. Oricum, nu avem prăjituri Jaffa.

— Ţi-am spus tot ce ştiu, zise Fat Charlie. Totul. Grahame Coats mi-a dat un cec de două mii şi mi-a spus să-mi iau două săptămîni de vacanţă. A zis că era mulţumit că-i atrăsesem atenţia asupra unor nereguli. Apoi mi-a cerut parola de pe calculator şi mi-a spus la revedere. Cu asta, povestea se încheie.

— Şi spui că nu ştii nimic despre dispariţia lui Maeve Livingstone?

— Nici n-am întîlnit-o cu adevărat. Poate am văzut-o o dată, cînd a venit la birou. Am vorbit la telefon de cîteva ori. Voia să discute cu Grahame Coats. I-am spus că cecul îi fusese trimis prin poştă.

— Şi fusese?

— Nu ştiu. Cred că da. Doar nu crezi că am vreo legătură cu dispariţia ei!

— Nu, zise Daisy. Nu cred.

— Pentru că, sincer vorbind, nu ştiu cum… Ce nu crezi?

— Nu cred că ai vreo legătură cu dispariţia lui Maeve Livingstone. Nu cred că ai vreo legătură cu neregulile financiare petrecute la Agenţia Grahame Coats, deşi cineva s-a străduit foarte mult ca să pară că ai. Însă e destul de evident că practicile contabile bizare şi scurgerile de bani preced angajarea ta. Eşti acolo doar de doi ani.

— Aproape, spuse Fat Charlie, care-şi dădu seama rămăsese cu gura căscată.

— Ştiu că cei mai mulţi poliţişti din cărţi şi din filme sunt idioţi, mai ales în cărţile cu un pensionar care luptă împotriva delincvenţilor sau cu un detectiv particular dur. Îmi pare rău că nu avem prăjituri Jaffa. Dar nu suntem proşti complet.

— N-am zis că sunteţi, spuse Fat Charlie.

— Nu, dar aşa ai gîndit. Eşti liber. Cu scuze, dacă vrei aşa ceva.

— Şi unde a dispărut Maeve Livingstone? întrebă Fat Charlie.

— Ultima oară a fost văzută însoţindu-l pe Grahame Coats în biroul acestuia.

— Ah!

— Apropo de ceaşca de ceai. Vrei?

— Da. Presupun că oamenii voştri au cercetat camera secretă din biroul lui Grahame Coats. Cea din spatele raftului cu cărţi.

Spre lauda lui Daisy, trebuie să spunem că a răspuns, foarte calmă:

— Nu cred că au cercetat-o.

— N-ar fi trebuit să ştie nimeni despre ea, zise Fat

Charlie, dar am intrat o dată în biroul lui, cînd raftul cu cărţi fusese împins, iar Grahame Coats era în încăperea aia. Am plecat, pentru că nu-l spionam.

— O să cumpăr nişte prăjituri Jaffa în drum, făgădui Daisy.

Fat Charlie nu era convins că-i place libertatea. Implica prea mult aer liber.

— Te simţi bine? îl întrebă Daisy.

— Da.

— Pari cam nervos.

— Chiar sunt. Pare caraghios, dar... am o chestie legată de păsări.

— O fobie?

— Cam aşa ceva.

— Acesta e termenul obişnuit pentru teama iraţională faţă de păsări.

— Şi cum se numeşte teama raţională faţă de păsări? întrebă el, apoi hăpăi prăjitura Jaffa.

După o tăcerea îndelungată, Daisy zise:

— Oricum, în maşină nu-i nici o pasăre.

Apoi opri maşina pe linia galbenă dublă din faţa birourilor Agenţiei Grahame Coats. Cei doi intrară în clădire.

Rosie stătea întinsă în bazinul de pe puntea unei nave de croazieră coreene[37] cu o revistă pe cap şi cu mama ei alături, încercînd să-şi amintească de ce i se păruse o idee bună să petreacă o vacanţă împreună.

Pe nava de croazieră nu existau ziare englezeşti, iar Rosie nu le simţea lipsa. Simţea lipsa altor lucruri. În mintea

---

[37] Nava se numise *Sunny Archipelago* pînă cînd ajunsese subiectul ştirilor internaţionale ca urmare a unei epidemii de gastroenterită. O tentativă de a o repune în funcţiune fără a-i schimba iniţialele, făcută de preşedintele firmei, care nu vorbea engleza atît de bine cum credea el, a făcut ca vasul să se aleagă cu numele *Squeak Attack.* (n.a.).

Sunny Archipelago – arhipelagul însorit; Squeak Attack – personaj din filmul de desene animate Ice Age (n.t.).

ei, nava era un fel de purgatoriu plutitor ce devenea suportabil doar datorită insulelor pe care le vizitau aproape în fiecare zi. Ceilalţi pasageri coborau la ţărm, făceau cumpărături, zburau cu paraşuta trasă de-o barcă cu motor, sau făceau călătorii cu nave piratereşti, unde se servea rom cu sifon. Iar Rosie mergea şi ea şi discuta cu oamenii.

Vedea oameni îndureraţi, vedea oameni ce păreau flămînzi sau chinuiţi, şi dorea să-i ajute. Lui Rosie i se părea că toate puteau fi reparate. Numai că era nevoie de cineva care să le repare.

Maeve Livingstone se aşteptase ca moartea să însemne o mulţime de lucruri, dar *enervarea* nu făcuse parte dintre acestea. Şi era enervată. Se plictisise să se treacă prin ea, să fie ignorată şi, mai ales, să nu fie în stare să părăsească birourile din Aldwych.

— Adică, dacă aş putea să bîntui undeva, îi spunea ea recepţionistei, de ce să nu bîntui Domerset House, de vizavi? O clădire drăguţă, cu vedere excelentă spre Tamisa, cu caracteristici arhitecturale impresionante. Şi cu nişte restaurante mici şi drăguţe. Chiar dacă nu mai am nevoie să mănînc, e distractiv să priveşti oamenii.

Annie recepţionera – a cărei slujbă de la dispariţia lui Grahame Coats consta în a răspunde la telefon cu voce plictisită „Din nefericire, nu ştiu" la majoritatea întrebărilor ce i se puneau şi care, atunci cînd nu făcea asta, telefona prietenelor sale şi analizau toată povestea aceea misterioasă în şoaptă, emoţionate – nu răspunse, cum nu răspunsese la nimic din ce-i spusese Maeve pînă atunci.

Monotonia fu întreruptă de sosirea lui Fat Charlie Nancy, însoţit de poliţistă.

Lui Maeve îi plăcuse Fat Charlie, chiar şi atunci cînd slujba acestuia îl obliga s-o asigure că cecul îi fusese trimis prin poştă şi avea să ajungă curînd, dar acum ea vedea lucrurile cum nu le văzuse înainte. În jurul lui pluteau umbre, care se ţineau la oarecare distanţă: lucruri neplăcute care aveau să vină. Fat Charlie arăta ca un om ce

fugea de ceva, iar acest lucru o îngrijoră pe Maeve.

Îi urmă pînă în biroul lui Grahame Coats şi fu încîntată să vadă că Fat Charlie se duse drept la raftul cu cărţi din fundul încăperii.

— Şi unde-i tăblia secretă? întrebă Daisy.

— Nu-i o tăblie. Era o uşă. În spatele raftului cu cărţi de aici. Poate are un comutator secret sau ceva de genul ăsta.

Daisy se uită la raft.

— Grahame Coats şi-a scris autobiografia? îl întrebă ea pe Fat Charlie.

— N-am auzit niciodată să fi făcut aşa ceva.

Atunci Daisy împinse exemplarul legat în piele pe care scria *Viaţa mea de Grahame Coats.* Se auzi un clinchet, iar raftul cu cărţi se trase de lîngă perete, scoţînd la iveală o uşă încuiată din spatele lui.

— Avem nevoie de un lăcătuş, zise ea. Şi nu cred că mai avem nevoie de dumneavoastră, domnule Nancy.

— În regulă. Bine, spuse Fat Charlie. A fost... interesant.

Apoi zise:

— Nu cred că ţi-ar plăcea. Să mîncăm. Împreună. Într-o zi.

— Dim sum[38], răspunse ea. Duminică la amiază. Plătim nemţeşte. Trebuie să fii acolo cînd deschid, la ora unsprezece şi jumătate, altfel o să stăm la coadă o veşnicie.

Îi scrise adresa restaurantului pe o hîrtie şi i-o dădu lui Fat Charlie.

— În drum spre casă să fii atent la păsări, zise ea.

— O să fiu. Ne vedem duminică.

Lăcătuşul desfăcu un portofel negru din pînză şi scoase din el cîteva bucăţi subţiri de metal.

— Sincer vorbind, nu cred că oamenii învaţă ceva, spuse el. Nu-i adevărat că broaştele bune sunt scumpe. Uitaţi-vă la uşa asta. O piesă drăguţă. Solidă. Ţi-ar trebui o jumătate

---

[38] Dim sum – gustări chinezeşti, din carne sau legume (n.t.).

de zi ca s-o spargi cu un aparat de sudură. Şi strică toată chestia cu o broască pe care o poate deschide şi un copil de cinci ani, cu o agrafă de păr... Gata... Uşor precum coborîtul din tren.

Împinse uşa. Aceasta se deschise şi văzură cu toţii ce era pe podea.

— Pentru Dumnezeu, exclamă Maeve Livingstone. *Asta nu-s eu!*

Crezuse că o să simtă mai multă afecţiune pentru trupul ei, dar acesta îi amintea de un animal mort de pe marginea drumului.

Curând, încăperea se umplu cu oameni. Maeve, care nu avusese niciodată răbdare să urmărească filme poliţiste, se plictisi rapid. O interesă ce se întîmpla doar cînd se simţi împinsă – fără putinţă de împotrivire – pe scări, pe uşa din faţă, în timp ce rămăşiţele ei erau luate de acolo discret, într-un sac albastru de plastic.

— Aşa e mai bine, zise Maeve Livingstone.

Era afară.

Cel puţin ieşise din clădirea de birouri din Aldwych.

Evident, ştia că există nişte reguli. Trebuia să existe nişte reguli. Numai că nu le cunoştea.

Se pomeni dorindu-şi să fi fost mai credincioasă în timpul vieţii, dar nu reuşi să se imagineze într-o asemenea postură. Ca fetiţă, nu fusese în stare să-şi imagineze un Dumnezeu care urăşte pe cineva suficient de mult ca să-l condamne la o tortură veşnică în iad, în principal pentru că nu crezuse cum se cuvine în El. Cînd crescuse, îndoielile din copilărie se solidificaseră într-o certitudine de stîncă: viaţa, de la naştere la mormînt, era tot ce exista, restul era imaginar. O credinţă bună, care-i permisese să răzbească, dar care era pusă acum la încercare în modul cel mai dur.

Sincer vorbind, Maeve nu era convinsă că o viaţă petrecută în rîndurile credincioşilor bisericii potrivite ar fi pregătit-o pentru aşa ceva. Maeve ajunsese imediat la concluzia că, într-o lume bine organizată, moartea trebuie să fie ca un soi de vacanţă de lux, cu toate cheltuielile incluse, în care la început ţi se dă un plic plin cu tichete,

bonuri de reducere, planuri şi mai multe numere de telefon, unde să suni dacă ai necazuri.

Nu mergea. Nu zbura. Se mişca precum vîntul, ca un vînt rece de toamnă care-i face pe oameni să tremure în timp ce trece şi care agită frunzele căzute pe pavaj.

Se duse acolo unde se ducea prima oară cînd venea în Londra: la Selfridges, magazinul universal din Oxford Street. Maeve lucrase în raionul de cosmetice de la Selfridges cînd fusese mult mai tînără, între slujbe de dansatoare, şi-şi făcuse o obligaţie să revină de cîte ori putea şi să cumpere farduri scumpe, aşa cum îşi promisese, în zilele de demult, că o să facă.

Bîntui raionul de farduri pînă se plictisi, apoi aruncă o privire prin cel de mobilă de casă. N-o să mai cumpere niciodată altă masă pentru prînz, dar nu strica să arunce o privire...

Apoi se plimbă prin raionul din Selfridges dedicat distracţiilor de acasă, raion înconjurat de ecrane de televizor de toate mărimile. Pe unele se vedeau ştirile. Sunetul fusese închis, dar imaginea ce apărea pe fiecare ecran era cea a lui Grahame Coats. Supărerea crescu în ea, fierbinte ca lava topită. Imaginea se schimbă şi acum Maeve se văzu pe sine – un viodeoclip în care apărea alături de Morris. Recunoscu videoclipul ca fiind scheciul „Încinge-mă şi te pup de te saturi" din emisiunea *Presupun că sunteţi Morris Livingstone.*

Îşi dori să găsească o metodă ca să-şi încarce telefonul. Chiar dacă singura persoană care i-ar răspunde ar fi vocea aceea enervantă care semăna cu cea a unui vicar, tot ar vorbi cu ea. Dar cel mai mult îşi dorea să discute cu Morris. El ştia ce trebuia să facă. De data asta o să-l lase să vorbească. De data asta o să-l asculte.

— Maeve?

Figura lui Morris se uita la ea de pe o sută de ecrane de televizor. O clipă, îşi spuse că-şi imagina, că făcea parte din ştiri, dar Morris se uita la ea îngrijorat şi-i rosti numele încă o dată, iar ea îşi dădu seama că era chiar el.

— Morris...

El zîmbi – zîmbetul lui celebru – şi fiecare figură de pe fiecare ecran se concentră asupra ei.

— Bună, iubito, mă întrebam de ce durează atît de mult. Ei bine, e timpul să vii dincoace.

— Dincoace?

— În partea cealaltă. Să ieşi din vale. Dincolo de cortină. Oricum, gata!

Şi întinse spre ea o sută de mîini din o sută de ecrane.

Maeve ştiu că trebuia doar să-l prindă de mînă. Fu surprinsă auzindu-se zicînd:

— Nu, Morris. N-o să fac asta.

O sută de figuri identice arătară perplexe.

— Maeve, iubito, trebuie să laşi carnea în urmă.

— Asta-i evident, dragă. O s-o fac. Îţi promit că o s-o fac. De îndată ce-o să fiu gata.

— Maeve, eşti moartă. Nu poţi să fii mai gata de atît!

Maeve oftă.

— Mai am cîteva treburi de rezolvat.

— De exemplu?

Maeve se îndreptă.

— Ei bine, plănuiesc să-l găsesc pe individul ăla, Grahame Coats, şi apoi… să fac ceea ce fac fantomele. Să-l bîntui sau ceva de genul ăsta.

Pe figura lui Morris se citea neîncrederea.

— Vrei să-l bîntui pe Grahame Coats? De ce?

— De aia. N-am terminat treaba aici, zise ea, strîngîndu-şi buzele într-o linie subţire şi ridicîndu-şi bărbia.

Morris Livingstone se uită la ea din o sută de ecrane de televizor în acelaşi timp, apoi clătină din cap cu un amestec de admiraţie şi de exasperare. Se căsătorise cu ea pentru că era propria-i stăpînă şi o iubise din acest motiv, însă îşi dorea acum să fi fost în stare s-o convingă de ceva măcar o singură dată. Dar în loc să încerce s-o convingă, zise:

— Pisicuţo, nu plec nicăieri. Să-mi spui cînd eşti gata.

Şi imaginea sa începu să se şteargă.

— Morris, ai idee cum aş putea să-l găsesc? întrebă ea.

Dar imaginea soţului său dispăruse complet, iar acum televiziunea prezenta vremea.

Fat Charlie o întîlni pe Daisy pentru dim sum-ul de duminică, într-un restaurant slab luminat din micul chinatown din Londra.

— Arăţi bine, zise el.

— Mulţumesc, răspunse ea. Mă simt groaznic. Am fost scoasă din cazul Grahame Coats. Acum este vorba de o investigaţie completă privind o asasinare. Recunosc că am avut noroc că m-am ocupat de caz atît de mult timp.

— Dacă nu te-ai fi ocupat de caz, n-ai fi avut plăcerea să mă arestezi.

— Aşa e, răspunse Daisy, care avu drăgălăşenia să pară uşor ruşinată.

— Există ceva indicii?

— Chiar dacă există, nu pot să-ţi vorbesc despre ele.

La masa lor fu adus un cărucior, iar Daisy alese mai multe farfurii cu gustări de pe el.

— Există teoria că Grahame Coats a sărit în apă dintr-un feribot din Marea Mînecii. Ultima sa achiziţie cu cartea de credit fusese un bilet pentru Dieppe.

— Şi crezi că aşa s-au petrecut lucrurile?

Daisy luă cu beţişoarele o perişoară din farfurie şi o aruncă în gură.

— Nu, răspunse ea. Eu presupun că a plecat undeva unde nu există tratate de extrădare. Probabil în Brazilia. Uciderea lui Maeve Livingstone pare să fi fost o chestie de moment, dar restul a fost pregătit cu minuţiozitate. Pusese la punct un adevărat sistem. Banii intrau în conturile clienţilor. Grahame îşi lua cei cincisprezece la sută din ceea ce era la vedere şi avea grijă să ia mult mai mult din ceea ce nu se vedea. O grămadă de cecuri din străinătate n-au ajuns niciodată în conturile clienţilor. E remarcabil de cîtă vreme durează afacerea asta.

Fat Charlie mestecă o sferă de orez cu ceva dulce înăuntru, apoi zise:

— Cred că ştiu unde se află.

Daisy încetă să-şi mestece perişoara.

— Mi-a venit ideea din felul în care ai spus că ar fi plecat

în Brazilia. Ca şi cum ai fi ştiut că nu-i acolo.

— Asta-i treaba poliţiei, spuse ea. Mi-e teamă că nu pot să comentez subiectul. Ce mai face fratele tău?

— Nu ştiu. Cred că a plecat. Camera lui nu mai era cînd am ajuns acasă.

— Camera lui?

— Lucrurile sale. Şi-a luat lucrurile. Şi de atunci n-a mai dat nici un semn de viaţă, spuse Fat Charlie, apoi sorbi din ceaiul de iasomie. Sper că-i bine.

— Crezi că s-ar putea să nu fie?

— Suferă de aceeaşi fobie ca mine.

— Chestia cu păsările. Da, zise Daisy, dînd din cap, compătimitoare. Şi ce mai fac logodnica şi viitoarea soacră?

— Hmmm... Nu cred că expresia mai este valabilă.

— Ah!

— Au plecat.

— Asta din cauză că ai fost arestat?

— Din cîte ştiu eu, nu.

Daisy se uită la el ca un spiriduş plin de înţelegere.

— Îmi pare rău.

— Da... În acest moment n-am slujbă, n-am viaţă amoroasă şi – mulţumită eforturilor tale – vecinii sunt convinşi că sunt un asasin al bandelor jamaicane. Unii dintre ei trec pe trotuarul celălalt, ca să mă evite. Pe de altă parte, vînzătorul de ziare vrea să-i dau o lecţie individului care a bătut-o pe fata lui.

— Şi ce i-ai spus?

— Adevărul. Nu-mi imaginez că m-a crezut. Mi-a dat o pungă cu uscăţele cu ceapă şi brînză şi un pachet cu bomboane de cu mentă şi mi-a spus că o să mai primesc şi altele, dacă o să fac treaba.

— O să treacă.

Fat Charlie oftă.

— Mă simt groaznic.

— Ei, nu-i sfîrşitul lumii!

Îşi plătiră fiecare partea, iar cînd le aduse restul, chelnerul le dădu două prăjituri cu răvaş.

— Ce scrie la tine? întrebă Fat Charlie.

— *Stăruinţa îţi va fi răsplătită,* citi Daisy. Dar la tine?

— Acelaşi lucru, răspunse el. Vechea stăruinţă...

Apoi mototoli răvaşul, făcîndu-l un ghemotoc de mărimea unui bob de mazăre şi-l vîrî în buzunar. După aceea o conduse la staţia de metrou din Leicester Square.

— Se pare că-i ziua ta norocoasă, zise Daisy.

— Ce vrei să spui?

— Nu-i nici o pasăre în jur.

Şi auzindu-i spusele, Fat Charlie îşi dădu seama că avea dreptate. Nu se vedea nici un porumbel, nici un graur. Nici măcar o vrabie.

— Î*ntotdeauna* sunt păsări în Leicester Square.

— Astăzi nu sunt. Poate au treabă în altă parte, zise Daisy.

Se opriră la metrou şi, într-o clipă de prostie, Fat Charlie îşi închipui că o să-l sărute la despărţire. Daisy nu făcu asta. Se mulţumi să zîmbească şi-i zise „fii binecuvîntat”, iar el îi făcu semn cu mîna, fără să fie sigur că gestul lui fusese un fluturat de mînă sau o tresărire involuntară, apoi ea coborî pe scări şi dispăru din vedere.

Fat Charlie se întoarse în Leicester Square, îndreptîndu-se apoi spre Piccadilly Circus.

Scoase răvaşul din buzunar şi-l desfăcu. „Ne întâlnim la Eros“ scria în bilet, iar alături se vedea o schiţă sumară a ceva ce semăna cu un asterisc mare, dar care, la nevoie, putea fi considerat un păianjen.

În timp ce mergea, se uită la cer şi la clădiri. Nici o pasăre, lucru ciudat, pentru că în Londra fuseseră întotdeauna păsări. Fuseseră întotdeauna păsări pretutindeni.

Spider stătea deja sub statuie, citind *News of the World.* Ridică privirea cînd Fat Charlie se apropie.

— Să ştii că nu-i Eros, spuse Fat Charlie. E statuia Milei Creştine.

— Atunci de ce-i goală şi ţine un arc şi o săgeată? Asta nu mi se pare o chestie ce dovedeşte milă, nici o chestie teribil de creştină.

— Ţi-am spus ce am citit, îi replică Fat Charlie. Unde ai

fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

— Sunt bine. M-am străduit să evit păsările, am încercat să mă lămuresc cum stau lucrurile.

— Ai observat că astăzi nu-i nici o pasăre?

— Am observat, dar nu ştiu ce să cred. M-am tot gîndit. Ştii, ceva nu-i în regulă în povestea asta.

— Nimic nu-i în regulă, zise Fat Charlie.

— Nu, eu mă refeream la faptul că nu-i în regulă că Femeia Pasăre încearcă să ne facă rău.

— Sigur că nu-i în regulă. E un lucru foarte, foarte rău. Ii spui tu chestia asta sau trebuie să i-o spun eu?

— Nu rău în sensul ăsta. Rău... cum să-ţi spun? Adică, în ciuda Filmului lui Hitchcock, păsările nu-s teribil de potrivite ca să faci rău cuiva. Sigur, sunt moartea înaripată pentru insecte, dar nu-s foarte bune ca să atace oamenii. Milioanele de ani le-au învăţat că s-ar putea ca oamenii să le mănînce, aşa că instinctul le spune să ne lase în pace.

— Nu le spune tuturor, replică Fat Charlie. Nu şi vulturilor. Sau corbilor. Aceştia se întorc pe cîmpul de luptă, după ce bătălia s-a sfîrşit. Şi aşteaptă să mori.

— Poftim?

— Am spus că vulturii şi corbii fac excepţie. Asta nu înseamnă că...

— Nu, zise Spider, concentrîndu-se. Mi-a zburat din minte. M-ai făcut să mă gîndesc la ceva, aproape că rezolvasem problema... Ai reuşit să dai de doamna Dunwiddy?

— I-am telefonat doamnei Higgler, dar n-a răspuns nimeni.

— Atunci du-te şi discută cu ele.

— Frumos din partea ta să-mi propui acest lucru dar sunt lefter. Sunt falit. Curăţat complet. Nu-mi permit să traversez Atlanticul, dus şi întors. Nu mai am slujbă Sunt...

Spider căută în jacheta sa neagră-stacojie şi scoase un portofel. Luă din el un teanc de bancnote de toate culorile şi-l vîrî în mîna lui Fat Charlie.

— Ţine. Ar trebui să-ţi ajungă să te duci şi să te întorci. Numai adu pana aia.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie. Ţi-a trecut prin minte că s-ar putea ca tata să nu fie mort?

— Poftim?

— M-am tot gîndit. Poate că toată chestia asta e o glumă a lui. Seamănă cu glumele lui, nu-i aşa?

— Nu ştiu. S-ar putea, zise Spider.

— Eu sunt convins. Primul lucru pe care am să-l fac o să fie următorul: o să mă duc la mormîntul lui şi...

Nu mai spuse nimic în continuare pentru că atunci apărură păsările. Păsări de oraş: vrăbii şi grauri, porumbei şi ciori. Mii şi mii, se vălureau şi se ondulau în timp ce zburau ca un covor, ca un zid de păsări ce venea pe Regent Street către Fat Charlie şi către Spider. O falangă cu pene, uriaşă cît un zgîrie nori, complet netedă, complet imposibilă, în mişcare, dînd din aripi şi plutind. Fat Charlie o văzu, dar lucrurile nu i se potriveau în minte. Se uită în sus şi încercă să priceapă ceea ce vedea.

Spider îl apucă de cot şi-i strigă:

— Fugi!

Fat Charlie se întoarse să fugă. Spider îşi strînse liniştit ziarul şi-l aruncă la coş.

— Fugi şi tu!

— Nu te vor pe tine. Încă nu, zise Spider şi rînji; rînjetul acela convinsese mai mulţi oameni decît vă imaginaţi să facă lucruri pe care nu voiau să le facă iar Fat Charlie voi cu adevărat să fugă. Adu pana. Găseşte-l şi pe tata, dacă mai e pe aici. *Pleacă!*

Fat Charlie o luă din loc.

Zidul de păsări se roti şi se transformă, deveni o morişcă de păsări ce se îndreptă către statuia lui Eros şi către bărbatul de lîngă ea. Fat Charlie fugi în pragul unei uşi şi văzu cum baza tornadei întunecate îl izbi pe Spider. Îşi imagină că-l aude pe fratele său ţipînd prin zbîrnîitul asurzitor al aripilor. Poate că-l auzise cu adevărat.

Apoi păsările dispărură, iar strada rămase goală. Vîntul împrăştie o mînă de fulgi pe pavajul cenuşiu.

Fat Charlie se uită la ele şi i se făcu rău. Dacă vreunul dintre trecători văzuse ce se întîmplase, nu acţionase în nici

un fel. Dar Fat Charlie era convins : nimeni nu văzuse nimic, în afară de el.

Lîngă statuie, acolo unde fusese fratele său, stătea o femeie. Pardesiul ei cafeniu, zdrenţit, flutura în bătaia vîntului. Fat Charlie se duse către ea.

— Cînd am spus că vreau să plece am vrut să spun „să plece din viaţa mea“. Nu să faci ceea ce ai făcut cu

Femeia îl privi şi nu zise nimic. În ochii unor păsări de pradă există o nebunie, o ferocitate care intimidează. Fat Charlie încercă să nu se lase intimidat.

— Am greşit, zise el. Sunt dornic să plătesc pentru greşeala mea. Ia-mă pe mine în locul lui. Adu-l înapoi.

Femeia continuă să-l privească, apoi zise:

— Copil al lui Compé Anansi, fii sigur că va sosi şi rîndul tău. Cînd va veni timpul.

— De ce l-ai vrut pe el?

— Nu l-am vrut, îi spuse femeia. De ce să-l vreau? Am o obligaţie faţă de altcineva. O să-l predau, iar obligaţia mea va fi îndeplinită.

Ziarul fîlfîi, iar Fat Charlie rămase singur.

Capitolul Unsprezece
ÎN CARE ROSIE ÎNVAŢĂ SĂ REFUZE STRĂINII ŞI FAT CHARLIE PRIMEŞTE O CHITRĂ

Fat Charlie se uită spre mormîntul tatălui său şi întrebă cu voce tare:

— Eşti acolo? Dacă eşti, ieşi afără. Trebuie să discut cu tine.

Se duse pînă la florile care marcau mormîntul şi privi în jos. Nu ştia la ce să se aştepte – o mînă care se împinge prin pămînt, se întinde şi-l prinde de picior – dar nu se întîmplă nimic de felul ăsta.

Şi fusese atît de sigur...

Fat Charlie merse spre ieşirea din Grădina Odihnei simţindu-se ca un prost, ca un participant la un joc televizat care tocmai a făcut greşeala să-şi parieze milionul de dolari susţinînd că Mississippi e mai lung decît Amazonul. Ar fi trebuit să ştie. Tatăl lui era mort definitiv, iar el cheltuise banii lui Spider pe aiureli. A stat şi a plîns la moriştile din Babyland, iar jucăriile păreau mai triste şi mai singuratice decît şi le amintea.[39]

Femeia îl aştepta în parcare, sprijinită de maşina ei şi fumînd o ţigară. Părea stînjenită.

— Bună ziua, doamnă Bustamonte, zise Fat Charlie.

Bătrîna trase încă un fum din ţigară, apoi o aruncă pe asfalt şi o strivi sub talpa pantofului ei fără toc. Era îmbrăcată în negru. Părea obosită.

— Bună, Charles.

— Dacă m-aş fi aşteptat să întîlnesc pe cineva aici, atunci m-aş fi aşteptat s-o întîlnesc pe doamna Higgler. Sau pe doamna Dunwiddy.

---

[39] Parodie a textului din Biblie: am stat şi am plîns la zidurile Babilonului... (n.t.).

— Callyanne a plecat. Doamna Dunwiddy m-a trimis aici, pentru că vrea să te vadă.

E ca o mafie, îşi spuse Fat Charlie. *O mafie de după menopauză.*

— O să-mi facă o ofertă pe care n-o pot refuza?

— Mă îndoiesc. Nu se simte prea bine.

— Oh!

Fat Charlie se urcă în maşina pe care o închiriase şi se ţinu după Camry-ul doamnei Bustamonte pe străzile din Florida. Fusese sigur în privinţa tatălui său. Fusese sigur că-l va găsi în viaţă. Fusese sigur că o să-l ajute...

Parcară în faţa casei doamnei Dunwiddy. Fat Charlie se uită la curtea din faţă, la flamingo din plastic decoloraţi, la gnomi şi la sfera roşie, reflectorizantă, care stătea pe o mică plintă din ciment ca un glob enorm de Crăciun. Se duse pînă la sferă, care semăna cu aceea pe care o spărsese pe cînd era copil şi se văzu distorsionat, uitîndu-se spre el însuşi.

— Pentru ce-i asta?

— Pentru nimic. Îi plăcea cum arată.

În interiorul casei, mirosul de violete era dens şi apăsător. Alanna, mătuşa lui Fat Charlie, ţinea în poşetă un tub cu bomboane de violete de Parma, dar pînă şi un copil ahtiat după dulciuri precum Fat Charlie n-ar fi mîncat aşa ceva decît dacă n-ar fi avut de ales. Casa aceea mirosea precum dulciurile. Fat Charlie nu se mai gîndise la violete de Parma de douăzeci de ani.

Se întrebă dacă se mai fabricau asemenea bomboane. Şi de ce le fabricase cineva vreodată...

— E la capătul holului, zise doamna Bustamonte oprindu-se şi arătîndu-i încotro s-o ia.

Fat Charlie intră în dormitorul doamnei Dunwiddy.

Patul nu era mare, dar doamna Dunwiddy zăcea în el ca o păpuşă supradimensionată. Purta ochelari şi ceva ce era prima bonetă de noapte pe care o văzuse Fat Charlie, o chestie din dantelă îngălbenită, de culoarea paiului. Bătrîna se sprijinea pe un munte de perne, şi sforăia încet, cu gura deschisă.

Fat Charlie tuşi.

Doamna Dunwiddy îşi săltă capul, deschise ochii şi se uită la el. Arătă cu degetul către noptiera de lîngă pat, iar Fat Charlie luă paharul cu apă de acolo şi i-l întinse. Bătrîna îl luă cu amîndouă mîinile, ca o veveriţă ce ţine o nucă, apoi sorbi îndelung înainte să-i dea paharul înapoi.

— Mi se usucă gura, zise ea. Ştii cît de bătrînă sunt?

— Hmmm, făcu Fat Charlie, apoi decise că nu exista un răspuns corect. Nu ştiu.

— O sută patru.

— Uluitor! Şi sunteţi într-o formă atît de bună! E minunat...

— Taci din gură, Fat Charlie!

— Îmi pare rău.

— Să nu mai spui niciodată „îmi pare rău“ aşa, ca un cîine care şi-a făcut nevoile pe podeaua bucătăriei. Ţine capul sus. Priveşte lumea drept în ochi. M-ai auzit?

— Da. Îmi pare rău. Adică da.

Femeia oftă.

— Vor să mă ducă la spital. Le-am spus că atunci cînd ai o sută patru ani ai dreptul să mori în patul tău. Cu mult timp în urmă am făcut copii în patul ăsta şi i-am născut în patul ăsta şi a naibii să fiu dacă o să mor în altă parte. Şi încă ceva...

Se opri din vorbă, închise ochii şi respiră încet, profund. Fat Charlie fu convins că adormise, dar bătrîna deschise ochii şi zise:

— Fat Charlie, dacă te întrebă cineva dacă vrei să trăieşti o sută patru ani, să zici nu. Te doare totul. Totul. Te doare în locuri pe care nu le-a descoperit încă nimeni.

— O să ţin minte.

— Să nu te răzgîndeşti.

Fat Charlie se uită la femeia mititică din patul alb de lemn.

— Pot să spun că-mi pare rău?

Doamna Dunwiddy se uită într-o parte, vinovată.

— Ţi-am făcut rău, zise ea. Cu mult timp în urmă, ţi-am făcut rău.

— Ştiu, zise Fat Charlie.

Cu toate că era pe moarte, doamna Dunwiddy îi aruncă lui Fat Charlie privirea aceea care-i făcea pe copiii sub cinci ani să fugă plîngînd la mamele lor.

— Cum adică ştii?

— Am descoperit, răspunse Fat Charlie. Probabil că nu totul, dar am descoperit o parte. Nu-s prost.

Bătrîna îl privi calmă prin sticlele groase ale ochelarilor şi zise:

— Nu. Nu eşti prost. Asta-i adevărat.

Apoi întinse mîna ei noduroasă.

— Dă-mi înapoi apa. Aşa-i mai bine.

Îşi sorbi apa, lipăind în ea cu o limbă mică, purpurie.

— E bine că ai venit astăzi aici. Mîine, casa va fi plină cu nepoţi şi strănepoţi îndureraţi, care or să încerce să mă facă să mor în spital şi să le dau diferite lucruri. Nu mă cunosc. Am supravieţuit tuturor copiilor mei. Tuturor.

— O să-mi spuneţi despre răul pe care mi l-aţi făcut? întrebă Fat Charlie.

— N-ar fi trebuit să-mi spargi sfera din grădină.

— Ştiu că n-ar fi trebuit.

Fat Charlie îşi aminti, aşa cum îţi aminteşti lucruri din copilărie, în parte amintiri, în parte amintiri de amintiri: căutase mingea de tenis în curtea doamnei Dunwiddy şi, după ce ajunsese acolo, luase sfera reflectorizantă ca să-şi privească faţa în ea, distorsionată şi imensă; scăpase globul pe aleea pietruită şi-l văzuse sfărîmîndu-se în mii de ciobuleţe de sticlă. Îşi aminti degetele bătrîne, dar puternice, care-l înhăţaseră de ureche şi-l tîrîseră din curte în casă...

— L-aţi izgonit pe Spider. Nu-i aşa? întrebă el.

Bătrînei îi atîrna falca, precum unui buldog mecanic. Femeia dădu din cap.

— Am vrut să pedepsesc. N-am intenţionat să iasă aşa. În zilele alea, toată lumea ştia un pic de magie. Nu aveam toate DVD-urile, telefoanele celulare şi cuptoarele cu microunde de acum, dar ştiam o grămadă de lucruri. Am vrut doar să-ţi dau o lecţie. Erai atît de plin de tine, numai

răutate şi replici acide. Aşa că l-am scos pe Spider din tine, ca să-ţi dau o lecţie.

Fat Charlie auzi cuvintele, însă nu le află înţelesul.

— L-aţi scos?

— L-am rupt din tine. Am scos toate şmecheriile. Toată răutatea. Tot ce era diabolic. Am greşit, recunoscu ea şi oftă. Nimeni nu mi-a spus că dacă faci vrăji unor... unor oameni ca aceia din sîngele tatălui tău, vrăjile vor mări totul. Totul va deveni mai mare, spuse ea şi mai sorbi o înghiţitură de apă. Mama ta n-a crezut niciodată. N-a crezut cu adevărat. Spider era mai rău decît tine. Tatăl tău n-a spus nimic pînă cînd l-am făcut pe Spider să plece. Iar atunci mi-a spus doar că dacă nu poţi să repari lucrurile, înseamnă că nu eşti fiul lui.

Fat Charlie vru să se certe cu ea, să-i spună că totul era o aiureală, că Spider nu era o parte din el, după cum el, Fat Charlie, nu era o parte din marea întunericului. În loc să spună toate astea, se mulţumi să întrebe:

— Unde-i pana?

— Despre ce pană vorbeşti?

— Cînd m-am întors din locul acela, locul cu prăpăstii şi peşteri, ţineam în mînă o pană. Ce aţi făcut cu ea?

— Nu-mi amintesc. Sunt o femeie bătrînă. Am o sută patru ani.

— Unde e? întrebă Fat Charlie.

— Am uitat.

— Vă rog să-mi spuneţi.

— N-o am.

— Cine o are?

— Callyanne.

— Doamna Higgler?

Bătrîna se aplecă spre el şi-i destăinui:

— Celelalte două sunt nişte fetiţe. Sunt zăpăcite.

— Am telefonat la doamna Higgler înainte să vin aici. M-am oprit la casa ei înainte să mă duc la cimitir. Doamna Bustamonte mi-a spus că a plecat.

Doamna Dunwiddy se mişcă uşor în pat, dintr-o parte în alta, ca şi cum s-ar fi legănat să adoarmă. Zise:

— N-o să mai fiu multă vreme aici. Am încetat să mănînc hrană solidă după ce ai plecat ultima oară. Am terminat. Numai apă. Unele femei spun că l-au iubit pe tatăl tău, dar eu l-am cunoscut cu mult înaintea lor. Pe cînd arătam bine, m-a luat la dans. M-a luat şi m-a învîrtit. Era bătrîn încă de atunci, dar tot mai făcea o fată să se simtă deosebită. Tu n-ai simţit...

Se opri şi mai sorbi o gură de apă. Îi tremurau mîinile. Fat Charlie îi luă paharul gol.

— O sută patru, zise ea. Şi n-am stat în pat în timpul zilei decît cînd eram lăuză. Iar acum am ajuns la sfîrşit.

— Sunt sigur că o să atingeţi o sută cinci, zise Fat Charlie, fără să pară prea convins.

— Să nu mai spui aşa ceva, zise bătrîna, părînd alarmată. *Să nu mai spui!* Familia ta a produs destule necazuri. Să nu te apuci să faci să se întîmple diferite lucruri.

— Eu nu sunt ca tatăl meu, spuse Fat Charlie. Eu n-am puteri magice. Nu mai ţineţi minte că Spider a primit toate darurile astea ale familiei?

Bătrîna nu părea să-l asculte.

— Cînd ne duceam să dansăm, cu mult înainte de Al Doilea Război Mondial, tăticul tău vorbea cu şeful orchestrei şi acesta îl chema deseori să cînte împreună cu ei. Toţi rîdeau şi aplaudau. Aşa făcea el să se întîmple lucruri. Cîntînd.

— Unde-i doamna Higgler?

— S-a dus acasă.

— Casa ei e goală. Maşina ei nu-i acolo.

— *S-a dus acasă.*

— Adică e moartă?

Bătrîna de pe cearşafurile albe gemu şi gîfîi. Părea că nu mai e în stare să vorbească. Îi făcu semn. Fat Charlie întrebă:

— Să cer ajutor?

Bătrîna dădu din cap, apoi continuă să geamă, să gîfîie, să tuşească, în timp ce Fat Charlie ieşi ca s-o cheme pe doamna Bustamonte. Aceasta stătea în bucătărie, uitîndu-

se la *Oprah* la un televizor foarte mic.

— Vrea să vă vadă, îi spuse Fat Charlie.

Doamna Bustamonte ieşi, apoi se întoarse cu cana goală de apă.

— Ce i-ai spus de ai adus-o în starea asta?

— A avut un atac de cord?

Doamna Bustamonte se uită la el.

— Nu, Charles. Rîdea de tine. Spunea că ai făcut-o să se simtă bine.

— Oh! A spus că doamna Higgler s-a dus acasă. Am întrebat-o dacă asta înseamnă că a murit.

Doamna Bustamonte zîmbi.

— E în Saint Andrews, zise ea. Callyanne s-a dus în Saint Andrews.

Apoi umplu cana cu apă la robinetul de la chiuvetă.

Fat Charlie spuse:

— Cînd a început toată povestea asta, am crezut că lupta se dă între mine şi Spider, iar voi patru sunteţi de partea mea. Iar acum Spider a fost luat, iar eu mă lupt cu voi patru.

Bătrîna opri apa şi-l privi posomorîtă.

— Nu mai cred pe nimeni, zise Fat Charlie. Probabil că doamna Dunwiddy se preface că-i bolnavă. Probabil că după ce o să plec o să coboare din pat şi o să tragă un charleston în jurul dormitorului.

— Nu mai mănîncă. Spune că îi provoacă dureri în interior. Nu-şi umple stomacul cu nimic. Doar cu apă.

— Unde-i în Saint Andrews? întrebă Fat Charlie.

— Pleacă, zise doamna Bustamonte. Familia ta a făcut destul rău aici.

Fat Charlie păru că vrea să spună ceva, dar se răzgîndi şi plecă fără să scoată o vorbă.

Doamna Bustamonte luă cana cu apă şi o duse doamnei Dunwiddy care zăcea liniştită în pat.

— Fiul lui Nancy ne urăşte, zise doamna Bustamonte. Ce i-ai spus?

Doamna Dunwiddy nu răspunse. Doamna Bustamonte ascultă şi cînd fu sigură că femeia mai în vîrstă respira încă,

îi luă ochelarii cei groşi şi-i puse lîngă pat, apoi trase cearşaful, ca să-i acopere doamnei Dunwiddy umerii.

Apoi aşteptă să se sfîrşească.

Fat Charlie plecă, neştiind prea bine unde să se ducă. Traversase Atlanticul a treia oară în două săptămîni, iar banii pe care îi dăduse Spider erau pe sfîrşite. Era singur în maşină şi, fiind singur, începu să fredoneze.

Trecu pe lîngă grupul de restaurante jamaicane cînd observă un anunţ într-o vitrină: *Preţ redus către insule.* Opri şi intră înăuntru.

— Noi, cei de la A-One travel suntem aici ca să vă îndeplinim orice dorinţă de a călători, zise agentul de voiaj, cu tonul şoptit şi jenat al doctorului cînd spune unui pacient că membrul respectiv trebuie amputat.

— Da. Mulţumesc. Care-i cea mai ieftină cale de a ajunge în Saint Andrews?

— Vreţi să mergeţi în vacanţă?

— Nu. Vreau să merg acolo doar pentru o zi. Poate pentru două zile.

— Cînd vreţi să plecaţi?

— În după-amiaza asta.

— Glumiţi?

— Nici un pic.

Individul se uită lugubru la un ecran de calculator Apăsă nişte taste.

— Nu găsesc nimic mai ieftin de o mie două sute de dolari.

— Oh! gemu Fat Charlie.

Alte apăsări de taste. Individul pufni.

— Cred că-i o greşeală. Staţi un pic.

Formă un număr de telefon.

— Oferta e încă valabilă?

Notă nişte cifre într-un blocnotes. Se uită la Fat Charlie.

— Dacă puteţi să vă duceţi pentru o săptămînă şi veţi sta la hotelul Dolphin, vă pot oferi o săptămînă de vacanţă pentru cinci sute de dolari, în care se includ şi mesele luate la hotel. Zborul vă va costa doar taxele de intrare în

aeroport.

— Care-i şmecheria? se miră Fat Charlie.

— E o promoţie a turismului în insulă. Ceva legat de un festival muzical. Nu credeam că mai e valabilă. Dar ştiţi ce se spune: primeşti pentru cît plăteşti. Iar dacă vreţi să mîncaţi în altă parte, o să vă coste...

Fat Charlie îi dădu omului cinci bancnote mototolite de cîte o sută de dolari.

Daisy începu să se simtă precum tipul acela de poliţist pe care-l vezi doar în filme: dur, trecut prin multe şi gata oricînd să încalce regulile; felul de poliţist care vrea să ştie dacă te simţi norocos sau eşti dispus să-ţi faci ziua plăcută; şi, mai ales, acel fel de poliţist care spune „sunt prea bătrîn pentru un asemenea rahat“. Avea douăzeci şi şase de ani şi voia deja să spună oamenilor că era prea bătrînă pentru un asemenea rahat. Era însă conştientă că acest lucru era ridicol, mulţumesc foarte mult.

În momentul acela stătea în biroul superintendentului detectiv Camberwell şi spunea:

— Da, domnule. Saint Andrews.

— Am fost acolo în vacanţă cu cîţiva ani în urmă, împreună cu fosta doamnă Camberwell. Un loc foarte plăcut. Prăjituri cu rom.

— Pare să fie acolo, domnule. Imaginile din camerele de luat vederi de la Gatwick îl arată clar. A călătorit sub numele Bronstein. Roger Bronstein a zburat la Miami, a schimbat avionul şi a luat legătura spre Saint Andrews.

— Eşti sigură că e el?

— Sunt sigură.

— Bine, zise Camberwell. Ne-a fraierit. Nu există tratat de extrădare.

— Trebuie să existe *ceva.*

— Hmm. Putem să-i blocăm conturile care au rămas şi să-i punem bunurile sub sechestru – şi o să facem asta – dar ne va folosi ca o umbrelă solubilă în apă. Probabil că individul are bani puşi în locuri unde să nu-i găsim şi să nu ne putem atinge de ei.

— Dar a înşelat oamenii, zise Daisy.

Superintendentul se uită la ea ca şi cum n-ar fi fost sigur la ce se uită.

— Nu-i chiar atît de simplu. Dacă hoţii ar respecta legile, ar fi fost în tabăra noastră. Dacă individul se întoarce, atunci o să-l arestăm.

Strivi un omuleţ de plastilină, transformîndu-l într-o minge de plastilină, apoi o frămîntă şi o aplatiză, apăsînd-o între degetul mare şi arătător.

— Pe vremuri puteai să pretinzi că eşti sanctuar într-o biserică, zise el. Dacă stăteai în biserică, legea nu se putea atinge de tine. Chiar dacă uciseseşi un om. Sigur, asta îţi limita viaţa socială...

Apoi se uită la Daisy, de parcă s-ar fi aşteptat să plece. Tînăra zise:

— A omorît-o pe Maeve Livingstone. Şi-a înşelat clienţii ani de zile.

— Şi?

— Trebuie să-l predăm justiţiei.

— Nu te ambala, îi zise superintendentul.

Iar Daisy îşi zise *Sunt prea bătrînă pentru un asemenea rahat.* Îşi ţinu gura, iar cuvintele i se plimbară prin minte.

— Nu te ambala, repetă superintendentul, care strînse fîşia de plastilină într-un cub grosolan, apoi îl zdrobi între degetul gros şi arătător. Eu nu mă enervez. Gîndeşte ca un agent de trafic. Grahame Coats este o maşină parcată pe linia galbenă dublă, dar care a plecat înainte să apuci să-l amendezi. Da?

— Da, spuse Daisy. Sigur. Îmi pare rău.

— Bine, zise el.

Daisy se întoarse la biroul ei, intră pe pagina de web internaţională a poliţiei şi timp de cîteva ore cercetă ce opţiuni avea. În cele din urmă se duse acasă. Carol se uita la *Coronation Street,* mîncînd korma de pui încălzită la

microunde[40].

— Fac o pauză, zise Daisy. Plec în vacanţă.

— Nu mai ai nici o zi de concediu, îi atrase atenţia Carol.

— Păcat. Sunt prea bătrînă pentru un asemenea rahat.

— Oh! Şi unde pleci?

— Mă duc să caut un infractor, zise Daisy.

Lui Fat Charlie îi plăcea Caribbeair. Era o companie de transport aerian internaţională, dar acţiona ca o companie locală de autobuze. Însoţitoarea de zbor îi zise „dragule" şi-l sfătui să se aşeze unde are chef.

Fat Charlie se întinse pe trei scaune şi adormi. În visul său, mergea sub un cer arămiu, iar universul era tăcut şi nemişcat. Mergea către o pasăre, mai mare decît un oraş, cu ochii de flăcări, cu ciocul deschis, iar Fat Charlie merse în cioc şi pătrunse în gîtul făpturii.

Apoi, conform visului, ajunse într-o încăpere cu pereţii acoperiţi de pene moi şi de ochi rotunzi ca ochii de bufniţă, care nu clipeau.

Spider era în centrul încăperii, cu picioarele şi mîinile întinse. Era legat cu lanţuri făcute din oase – ca acelea din gîtul puilor de găină – care porneau din fiecare colţ al camerei şi care îl ţineau strîns, ca pe o muscă prinsă într-o pînză de păianjen.

Oh, zise Spider, *tu erai!*

Da, răspunse Fat Charlie în vis.

Lanţul de oase se întinse şi smuci de carnea lui Spider, iar Fat Charlie văzu durerea pe figura acestuia.

Da, zise Fat Charlie, *putea să fie mai rău.*

Nu cred că acum e prea rău, spuse fratele său. *Cred că are anumite planuri în legătură cu mine. În legătură cu noi. Numai că nu ştiu ce sunt ei.*

Ei sunt nişte păsări, zise Fat Charlie. *Cît de rău poate să*

---

[40] Coronation Street – cel mai lung serial de televiziune britanic – lansat în decembrie 1960 – şi cu cea mai mare audienţă; korma – mîncare de origine indiană, bazată pe curry (n.t.).

fie?

Ai auzit de Prometeu?

Hmmm...

A dat focul omului. A fost pedepsit de zei să fie înlănţuit de o stîncă. În fiecare zi, un vultur venea şi-i sfîşia ficatul.

Şi nu i s-a terminat ficatul?

Î*i creştea unul nou în fiecare zi. Ăsta era un lucru bun.*

Urmă o pauză. Cei doi fraţi se priviră.

O să rezolv problema, spuse Fat Charlie. *O să repar totul.*

Probabil că tot aşa cum ai rezolvat şi celelalte lucruri din viaţa ta, rînji Spider, fără veselie.

Î*mi pare rău.*

Nu. Mie îmi pare rău, oftă Spider. *Deci ai un plan?*

Un plan?

Asta înseamnă că n-ai. Atunci fă ce ai de făcut. Scoate-mă de aici.

Eşti în iad?

Nu ştiu unde sunt. Probabil că ăsta e iadul păsărilor. Trebuie să mă scoţi de aici.

Cum?

Eşti fiul tatălui nostru, nu-i aşa? Eşti fratele meu. Fă ceva, dar scoate-mă de aici.

Fat Charlie se trezi tremurînd. Asistenta de zbor îi aduse cafea, iar el o bău, recunoscător. Se trezise complet şi nu mai avea chef să adoarmă din nou, aşa că citi Caribbeair Magazine şi află multe lucruri folositoare despre Saint Andrews.

Află că Saint Andrews nu era cea mai mică dintre insulele Caraibe, deşi oamenii uitau de ea cînd făceau lista insulelor. Fusese descoperită de spanioli în jurul anului 1500, o insulă nelocuită, cu un munte vulcanic, plină de animale, ca să nu mai pomenim mulţimea de plante. Se spunea că orice plantai în Saint Andrews creştea.

A aparţinut spaniolilor, apoi englezilor, apoi olandezilor, după aceea din nou englezilor, apoi, la scurt timp după ce-şi declarase independenţa în 1962, aparţinuse maiorului F. E. Garrett, care preluase conducerea, întrerupsese relaţiile diplomatice cu alte ţări – cu excepţia Albaniei şi Congo-ului

– şi condusese mulţi ani ţara cu o mînă de fier pînă la moartea sa accidentală, cînd căzuse din pat. Căzuse din pat destul de rău, pentru că-şi fracturase o mulţime de oase, în ciuda prezenţei în dormitorul său a unui pluton de soldaţi, care au declarat că încercaseră cu toţii – dînd greş – să oprească prăbuşirea maiorului Garrett, dar în ciuda eforturilor lor, acesta era mort cînd ajunse în singurul spital din insulă. De atunci, Saint Andrews fusese condusă de un guvern local binevoitor, şi fusese prietenă cu toţi.

Avea kilometri întregi de plaje nisipoase şi o pădurice mică, tropicală, în centrul insulei; avea banane, trestie de zahăr, un sistem bancar care încuraja investiţiile străine şi depunerile în străinătate, nu avea tratate de extrădare cu nimeni – probabil cu excepţia Albaniei şi a Congo-ului.

Saint Andrews era cunoscută în special pentru bucătăria sa. Locuitorii săi pretindeau că fac pui înăbuşit mai bun ca în Jamaica, ied cu sos de curry mai bun ca în Trinidad, peşte zburător la grătar mai bun decît îl fac creolii din Barbados.

În Saint Andrews existau două oraşe: Williamstown, în partea de sud a insulei, şi Newcastle, în nord. Acolo se ţineau tîrguri pe stradă, în care se putea cumpăra tot ce creştea pe insulă, şi existau mai multe supermarketuri, în care se puteau cumpăra aceleaşi lucruri, dar la preţ dublu. Cîndva, Saint Andrews avea să aibă un aeroport internaţional adevărat.

Opiniile în privinţa portului adînc din Williamstown erau împărţite. Dar nimeni nu putea să tăgăduiască faptul că acesta permitea accesul unor nave de croazieră mari, adevărate insule plutitoare, pline cu oameni care schimbau economia şi natura din Saint Andrews, aşa cum schimbau economia din multe insule din Caraibe. În perioada de vîrf, în golful Williamstown ajungeau cîte şase nave de croazieră şi mii de oameni aşteptau să debarce, să-şi dezmorţească picioarele, să cumpere diferite lucruri. Iar oamenii din Saint Andrews bombăneau, dar îi întîmpinau pe vizitatori pe ţărm, le vindeau tot felul de lucruri, îi îndopau pînă nu mai puteau să mănînce, apoi îi trimiteau înapoi pe vapoarele lor...

Avionul societăţii Caribbeair ateriză cu o zdruncinătură care-l făcu pe Fat Charlie să scape revista. O puse înapoi în buzunarul scaunului din faţa sa, coborî scara şi ajunse pe pistă.

Era după-amiaza tîrziu.

Fat Charlie luă un taxi care să-l ducă de la aeroport la hotel. În timpul drumului, află o grămadă de lucruri care nu erau menţionate în revista societăţii Caribbeair. De exemplu, află că muzica, muzica adevărată, muzica potrivită, era cea country şi western. În Saint Andrews, pînă şi rastaşii[41] ştiau asta. Johnny Cash? Era un zeu. Willie Nelson? Un semizeu.

Mai află că nu avea nici un motiv să plece din Saint Andrews. Taximetristul nu găsise nici un motiv să plece din Saint Andrews, deşi se gîndise foarte bine. Insula avea o peşteră, un munte şi o pădure tropicală. Hoteluri? Avea douăzeci. Restaurante? Mai multe duzini. Mai avea un oraş, trei orăşele şi o mînă de sate. Mîncare? Aici creşteau de toate. Portocale. Banane. Nucşoară. Aveau pînă şi chitre, îi spuse taximetristul.

Fat Charlie exclamă „Nu!“, auzind asta, mai mult ca să arate că ia parte la conversaţie, dar taximetristul păru a lua vorbele lui ca o lipsă de încredere în onestitatea sa. Puse frînă, opri maşina pe marginea drumului, ieşi din maşină, se întinse peste un gard, luă ceva dintr-un pom şi se întoarse în maşină.

— Uită-te! Nu m-a făcut nimeni mincinos! Ce-i asta?

— O chitră? întrebă Fat Charlie.

— Exact.

Taximetristul aduse din nou maşina pe drum. Îi spuse lui Fat Charlie că Dolphin e un hotel excelent. Fat Charlie avea rude pe insulă? Cunoştea pe cineva de aici?

— De fapt am venit aici ca să găsesc pe cineva. O

---

[41] Rasta – rastafarian, membru al unei grupări din Jamaica, al cărui nume se trage din Ras Tafari, unul dintre titlurile fostului împărat etiopian Haile Selassie, care-i divinizat şi venerat (n.t.).

femeie, răspunse Fat Charlie.

Taximetristul consideră că-i o idee grozavă, pentru că Saint Andrews era locul cel mai potrivit să cauţi o femeie. Asta, explică el, pentru că femeile din Saint Andrews erau mai plinuţe decît cele din Jamaica şi mai puţin dispuse să te amărască şi să-ţi rupă inima decît cele din Trinidad. În plus, erau mai frumoase decît femeile din Dominica şi bucătărese ca ele nu găseai nicăieri pe pămînt. Dacă Fat Charlie căuta o femeie, venise în locul potrivit.

— Nu-i vorba de o femeie în general, ci de o anumită femeie, zise Fat Charlie.

Taximetristul îi spuse că asta era ziua lui norocoasă, pentru că el îi cunoştea pe toţi cei de pe insulă. Dacă-ţi petreci viaţa într-un loc, ajungi să-i ştii pe toţi. Era gata să parieze că Fat Charlie nu-i cunoştea din vedere pe toţi oamenii din Anglia, iar Fat Charlie recunoscu că aşa stăteau lucrurile.

— E vorba de o prietenă de familie, zise Fat Charlie. Se numeşte doamna Higgler. Callyanne Higgler. Ai auzit de ea?

Taximetristul rămase tăcut un timp, părînd că se gîndeşte. Apoi spuse nu, nu auzise de ea. Taxiul opri în faţa hotelului Dolphin, iar Fat Charlie plăti cursa.

Apoi intră. La recepţie se afla o tînără. El îi arătă paşaportul şi numărul rezervării. Puse chitra pe biroul ei.

— Aveţi bagaje?

— Nu, răspunse Fat Charlie, pe ton de scuză.

— Nimic?

— Nimic, doar chitra asta.

Completă mai multe formulare, apoi tînăra îi dădu cheia şi-l îndrumă spre camera sa.

Fat Charlie era în baie cînd auzi un ciocănit în uşă. Îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului. Era portarul.

— V-aţi uitat chitra la recepţie, zise el şi i-o întinse.

— Mulţumesc, spuse Fat Charlie, apoi se întoarse să-şi continue baia.

După aceea se băgă în pat şi visă lucruri neplăcute.

În casa lui din vîrful muntelui, Grahame Coats avu şi el

un vis bizar, întunecat şi nebinevenit, dar nu neplăcut. Nu şi-l aminti prea bine cînd se trezi, dar cînd deschise ochii în dimineaţa următoare avea impresia vagă că-şi petrecuse noaptea vînînd făpturi mai mici prin iarba înaltă, le spintecase cu lovituri de labă şi le sfîşiase trupurile cu dinţii.

În visele sale, dinţii erau nişte arme distrugătoare.

Se trezi din vis simţindu-se tulburat, cu ziua oarecum stricată.

În fiecare dimineaţă începea o nouă zi şi, la doar o săptămînă după ce renunţase la vechea sa viaţă, Grahame Coats simţea deja frustrările unui om urmărit. Da, avea bazin de înot, avea arbori de cacao, de grepfrut şi de nucuşoară. Avea o pivniţă plină cu vinuri, o cămară goală pentru cărnuri şi un centru media. Avea televiziune prin satelit, o colecţie mare de DVD-uri, fără a menţiona opere de artă în valoare de mii de dolari, pe toţi pereţii. Avea un bucătar care venea în fiecare zi şi-i gătea mîncarea, o femeie care-i îngrijea casa şi un bărbat care-i îngrijea grădina (o pereche căsătorită, care veneau zilnic pentru cîteva ore). Mîncarea era excelentă, clima – dacă preferi zilele calde, însorite – era perfectă, dar nimic din toate astea nu-l făceau fericit pe Grahame Coats, aşa cum ar fi trebuit.

Nu se răsese de cînd părăsise Anglia, dar nu se alesese cu o barbă, ci doar cu un strat subţire de păr facial, din acela care-i face pe bărbaţi să arate pişicheri. Avea ochii în nişte orbite ca de panda, cu cearcăne atît de negre, încît păreau vînătăi.

Înota în bazin în fiecare dimineaţă, dar altfel evita soarele. Îşi spunea că nu strînsese o avere ca s-o piardă din cauza cancerului de piele. Sau din altă cauză.

Se gîndea prea mult la Londra. În Londra, în fiecare dintre restaurantele sale favorite exista un majordom care-i spunea pe nume şi avea grijă să fie mulţumit. În Londra existau oameni care-i datorau favoruri şi nu întîmpina nici o greutate să obţină bilete la vreo premieră, pentru că în Londra existau teatre în care aveau loc premiere. Îşi

închipuise că o să aibă parte de un exil minunat. Începuse să creadă că se înşelase.

Avînd nevoie de cineva pe care să-l blameze, ajunse la concluzia că toată povestea era din vina lui Maeve Livingstone. Ea îl împinsese la asta. Încercase să-l jefuiască. Era o scorpie, o tîrfă, o obrăznicătură. Merita tot ce i se întîmplase. Scăpase uşor de ea. Dacă i s-ar luat un interviu pentru televiziune, ar fi explicat cu nevinovăţie în glas că-şi apărase bunurile şi onoarea de o nebună periculoasă. Sincer vorbind, fusese o minune că scăpase cu viaţă din toată povestea aia...

Îi plăcuse să fie Grahame Coats. Acum era Basil Finnegan şi avea să rămînă mereu pe insulă. Nu se simţea Basil. Cîştigase cu greu dreptul de a fi Basil – adevăratul Basil murise în copilărie, dar data naşterii sale fusese apropiată de cea a sa. O copie de pe certificatul de naştere, împreună cu un certificat de la cleric imaginar, iar Grahame se alesese cu un paşaport şi cu o identitate. Menţinuse în viaţă identitatea aceea – Basil avea o istorie financiară solidă, Basil călătorise în locuri exotice, Basil cumpărase o casă luxoasă în Saint Andrews fără s-o vadă. Dar în mintea lui Grahame, Basil lucrase pentru el, iar acum servitorul devenise stăpîn. Basil Finnegan îl mîncase de viu.

— Dacă rămîn aici, o să înnebunesc, îşi zise Grahame Coats.

— Aţi spus ceva? întrebă menajera, cu cîrpa de praf în mînă, vîrînd capul pe uşa dormitorului.

— N-am spus nimic, zise Grahame Coats.

— Mi s-a părut că aţi spus că o să înnebuniţi. Ar trebui să vă plimbaţi. Plimbatul vă va prinde bine.

Grahame Coats nu se plimba, avea oameni care o făceau pentru el. Dar poate că lui Basil Finnegan îi plăcea să se plimbe. Îşi puse o pălărie cu boruri late, îşi schimbă sandalele cu pantofi de plimbare. Îşi luă telefonul celular, îl instrui pe îngrijitorul grădinii să vină să-l ia cînd o să-l cheme şi ieşi din casa de pe culme, îndreptîndu-se spre cel mai apropiat oraş.

Lumea e mică. Trebuie să trăieşti destul de mult ca să-ţi

dai seama. Există o teorie care spune că în întreaga lume nu-s decît cinci sute de oameni adevăraţi (actorii, restul oamenilor fiind, conform teoriei, doar figuranţi) care se cunosc între ei. Şi-i adevărat – sau aşa pare în realitate, lumea e alcătuită din mii şi mii de grupuri de cîte cinci sute de oameni, care-şi petrec viaţa lovindu-se unii de alţii, încercînd să se evite şi întîlnindu-se pe neaşteptate în aceeaşi ceainărie din Vancouver. În acest proces există ceva inevitabil. Nu-i doar o coincidenţă. Aşa merge lumea, fără să-i pese de indivizi sau de proprietăţi.

Aşa că Grahame Coats intră într-o cafenea micuţă de pe drumul spre Williamstown, ca să cumpere o băutură răcoritoare şi să aibă unde să stea cît timp îi va telefona grădinarului să vină să-l ia.

Comandă o Fanta şi se aşeză la masă. Localul era practic gol, doar două femei, una tînără, una mai în vîrstă, stăteau într-un colţ, bînd cafea şi scriind vederi.

Grahame Coats se uită afară, spre plaja de dincolo de drum. Îşi zise că se afla în paradis. Poate că ar trebui să se implice mai mult în politica locală – probabil ca sponsor al artelor. Făcuse deja cîteva donaţii substanţiale poliţiei de pe insulă; poate că era nevoie să se asigure că...

O voce din spatele lui, emoţionată şi tremurătoare, zise:

— Domnul Coats?

Lui Grahame Coats i se opri inima în loc. Cea mai tînără dintre femei se aşeză lîngă el. Zîmbea călduros.

— Ce amuzant că v-am întîlnit aici! Sunteţi în concediu? întrebă ea.

— Cam aşa ceva, zise el; nu ştia cine-i femeia aceea.

— Mă mai ţineţi minte? Rosie Noah. Eram prietenă cu Fat... cu Charlie Nancy. Vă amintiţi?

— Bună, Rosie. Sigur că-mi amintesc.

— Sunt într-o croazieră, împreună cu mama mea. Ea scrie vederi pentru cei de acasă.

Grahame Coats aruncă o privire peste umăr către partea din spate a cafenelei, iar ceva ce semăna cu o mumie sud-americană îmbrăcată într-o rochie înflorată se uita la el.

— Sincer vorbind, nu-s o persoană căreia îi plac

croazierele, mărturisi Rosie. Zece zile de mers din insulă în insulă! E plăcut să vezi o figură cunoscută, nu-i aşa?

— Evident, spuse Grahame Coats. Să înţeleg că tu şi Charles nu mai sunteţi... un întreg?

— Da, răspunse ea. Puteţi să înţelegeţi. Adică nu mai suntem.

Grahame Coats zîmbi, părînd plin de compasiune, îşi luă Fanta şi se mută cu Rosie la masa din colţ. Mama lui Rosie radia rea voinţă aşa cum un calorifer vechi radiază frig într-o încăpere, dar Grahame Coats era încîntător şi dornic să le fie de ajutor, aşa că se înţelesese cu ea în toate privinţele. Într-adevăr, era uluitor ce-şi închipuia compania de turism că poate să facă în zilele noastre; era dezgustător cît de neglijentă era administraţia navei de croazieră; era şocant cît de puţine lucruri puteai să faci în insule; şi jignitor din toate punctele de vedere că pasagerii petreceau zece zile fără cadă de baie, doar cu un duş foarte mic. Groaznic!

Mama lui Rosie îi povesti despre duşmăniile impresionante pe care reuşise să le cultive printre anumiţi pasageri americani, a căror crimă principală era – din cîte înţelesese Grahame Coats – că-şi încărcau cu vîrf farfuriile la bufetul cu autoservire de pe *Squeak Attack* şi că se bronzau pe puntea superioară, punte pe care mama lui Rosie decisese din prima zi că o stăpînea fără discuţie.

Grahame Coats dădu din cap, scoţînd sunete pline de simpatie în timp ce vitriolul se scurgea peste el, fiind de acord, chicotind şi căinînd pînă cînd mama lui Rosie gata să-şi depăşească antipatia manifestată atît faţă de străini, cît şi faţă de cei ce aveau vreo legătură cu Charlie, şi vorbi, şi vorbi şi tot vorbi... Grahame Coats abia dacă o asculta. Grahame Coats se gîndea.

Îşi spunea că ar fi fost neplăcut dacă cineva s-ar fi întors în Londra chiar în momentul acela şi ar fi informat autorităţile că-l întîlnise pe Grahame Coats în Saint Andrews. Descoperirea sa era inevitabilă, dar acest inevitabil putea fi amînat.

— Daţi-mi voie să vă sugerez o soluţie măcar pentru una dintre problemele dumneavoastră, zise Graham Coats.

Am o casă de vacanţă, puţin mai încolo. O casă drăguţă, cred eu. Şi dacă am ceva în plus, atunci e vorba de băi. Vreţi să veniţi şi să vă bucuraţi de ele?

— Nu, mulţumim, zise Rosie.

Dacă ar fi fost de acord, mama ei i-ar fi atras atenţia că trebuie să se întoarcă în Williamstown Port ca să se îmbarce în după-amiaza aceea şi ar fi certat-o pentru că acceptase o asemenea invitaţie din partea unui străin. Aşa că Rosie spuse nu.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, zise mama lui Rosie. Am fi încîntate.

Grădinarul apăru curînd într-un Mercedes negru, iar Grahame Coats deschise uşa din spate pentru Rosie şi pentru mama acesteia. Le asigură că la va duce în mod sigur în port înainte să plece ultima barcă spre nava lor.

— Unde mergem, domnule Finnegan? întrebă grădinarul.

— Acasă.

— Domnul Finnegan? întrebă Rosie.

— E un nume de familie vechi, zise Grahame Coats, fiind convins că aşa era.

Oricum, era numele de familie al cuiva. Grahame Coats închise uşa din spate şi se aşeza în faţă.

Maeve Livingstone se rătăcise. Totul începuse bine. Dorise să se ducă acasă, în Pontefract, se pornise un vînt puternic, cutremurător, şi într-o clipită ectoplasmică ajunsese acasă. Se plimbase prin casă pentru ultima oară, apoi ieşise afară, în aerul tomnatic. Dorea s-o vadă pe sora ei din Rye, dar înainte să apuce să se gîndească bine se pomenise în grădină, în Rye, privind-o pe sora ei care-şi plimba căţelul spaniel zglobiu.

I se păruse atît de uşor...

În momentul acela decisese că vrea să-l vadă pe Grahame Coats. Şi de atunci totul mersese aiurea. Se aflase pentru un moment iarăşi în biroul din Aldwych, apoi nimerise într-o casă goală din Purley, în care îşi amintea că Grahame Coats oferise o cină pentru un grup restrîns, cu

un deceniu în urmă, apoi...

Apoi se rătăcise. Şi lucrurile se înrăutăţeau de fiecare dată cînd încerca să se ducă în altă parte.

Nu avea idee unde se afla în clipa aceea. Părea să fie într-un soi de grădină.

O ploaie scurtă udă locul, lăsînd-o neatinsă. Acum solul fumega, iar Maeve îşi dădu seama că nu era în Anglia. Se întuneca.

Se aşeză pe pămînt şi începu să se smiorcăie.

Maeve Livingstone, îşi zise ea, *stăpîneşte-te!* Dar smiorcăitul continuă şi mai tare.

— Doriţi o batistă? o întrebă cineva.

Maeve îşi ridică privirea. Un domn în vîrstă, cu o pălărie verde şi cu o mustăcioară subţire, îi oferea o batistă.

Maeve dădu din cap. Apoi zise:

— Probabil că n-o să-mi fie de folos. N-o s-o pot atinge.

Bărbatul zîmbi cu înţelegere şi-i oferi batista. Aceasta nu-i căzu printre degete, aşa că Maeve îşi suflă nasul în ea, apoi îşi şterse ochii.

— Mulţumesc. Îmi pare rău. Am îndurat prea multe.

— Se mai întîmplă, zise bărbatul, după care o privi din cap pînă-n picioare. Ce eşti? O stafie?

— Nu, răspunse ea. Nu cred... ce-i o stafie?

— O fantomă.

Din cauza mustăcioarei, bărbatul îi amintea de Cab Calloway sau de Don Ameche, de una dintre vedetele acelea care îmbătrînesc, dar nu încetează să fie vedete. Indiferent cine era bărbatul acela, rămăsese încă o vedetă.

— Oh! Da. Sunt o fantomă. Dumneavoastră?

— Şi eu, mai mult sau mai puţin, răspunse el. Oricum, sunt mort.

— Oh! Vă supăraţi dacă vă întreb unde mă aflu?

— Suntem în Florida, îi spuse el. În cimitir. Bine că m-ai întîlnit. Ieşisem să mă plimb. Vrei să ne plimbăm împreună?

— N-ar trebui să fiţi în groapă? întrebă ea, ezitînd.

— M-am plictisit, răspunse bărbatul. Mi-am zis să mă mai plimb un pic. Poate să pescuiesc un pic...

Maeve ezită, apoi dădu din cap. Era plăcut să poţi să

discuţi cu cineva.

— Vrei să auzi o poveste? o întrebă bătrînul.

— Nu, recunoscu ea.

El o ajută să se ridice în picioare, apoi merseră prin Grădina Odihnei.

— Foarte bine. Atunci o să încerc să fiu scurt. Să n-o lungesc prea mult. Ştii, pot să spun o poveste astfel încît să dureze săptămîni întregi. Totul constă în amănunte – dacă intri în detalii, dacă nu intri... Adică dacă laşi de-o parte vremea şi cu ce-s îmbrăcaţi oamenii, poţi să reduci povestea la jumătate. Am spus cîndva o poveste...

— Uite ce-i, zise Maeve, dacă ai de gînd să-mi spui o poveste, atunci spune-o şi gata!

Era destul de neplăcut că trebuia să meargă pe lîngă drum, prin întunericul dens ce se lăsa. Maeve îşi aminti că nu putea fi lovită de vreo maşină care trecea pe şosea, dar asta n-o făcu să se simtă mai bine.

Bătrînul începu să vorbească, fredonînd uşor.

— Cînd spun Tigru, nu trebuie să te gîndeşti doar la pisica tărcată din India. Aşa le spun oamenii felinelor mari – pume, leoparzi, jaguari şi toate celelalte, înţelegi?

— Bineînţeles.

— Bine... Deci... cu mult timp în urmă, începu el, Tigrul avea poveştile. Pe atunci toate poveştile erau poveştile Tigrului, toate cîntecele erau cîntecele Tigrului, aş zice că şi glumele erau glumele Tigrului, dar pe vremea Tigrului nu se spuneau glume. Poveştile Tigrului erau despre cît de tari îţi sunt dinţii, despre cum vînezi şi despre cum ucizi. Nu exista blîndeţe în poveştile Tigrului, nici şmecherii, nici împăcare.

Maeve încercă să-şi imagineze ce fel de poveşti putea să spună o felină mare.

— Deci erau violente?

— Uneori. Dar majoritatea erau rele. Pe cînd toate poveştile şi toate cîntecele erau ale Tigrului, erau vremuri rele pentru toţi. Oamenii luau forma poveştilor şi a cîntecelor din jurul lor, mai ales atunci cînd nu aveau cîntece proprii. Iar pe vremea Tigrului toate cîntecele erau macabre. Începeau cu lacrimi, se sfirşeau cu sînge şi erau

singurele poveşti cunoscute din lumea aceea. Atunci a apărut Anansi. Presupun că ştii despre Anansi.

— Nu ştiu nimic, spuse Maeve.

— Dacă ţi-aş spune cît de deştept, de frumos şi de încîntător era Anansi, aş începe astăzi şi n-aş termina pînă joia viitoare, începu bătrînul.

— Atunci n-o face, zise Maeve. Te cred pe cuvînt. Şi ce-a făcut Anansi?

— Ei bine, Anansi a cîştigat poveştile. Le-a cîştigat? Nu. Le-a *dobîndit.* Le-a luat de la Tigru şi a făcut astfel încît Tigrul să nu mai poată intra în lumea cea adevărată. Nu în carne şi oase. Poveştile pe care le spuneau oamenii au devenit poveştile lui Anansi. Asta s-a întîmplat cu zece, cincisprezece mii de ani în urmă. Poveştile lui Anansi conţineau inteligenţă, şmecherie şi înţelepciune. Iar în toată lumea oamenii nu se mai gîndeau doar să vîneze sau să fie vînaţi. Începuseră să se *gîndească* la modul cum îşi puteau rezolva problemele – uneori să gîndească astfel încît le transformau în probleme mai mari. Mai trebuia încă să-şi umple pîntecele, dar încercau să-şi imagineze cum să facă asta fără să muncească – iar din acel moment, oamenii au început să-şi folosească mintea. Unii oameni cred că primele unelte au fost armele, dar asta înseamnă să vezi lucrurile pe dos. Mai întîi oamenii şi-au imaginat unelte. Furca a fost înaintea ciomagului. Pentru că oamenii au aflat poveştile lui Anansi, au început să se gîndească şi cum să fie sărutaţi, cum să obţină ceva pe degeaba fiind mai deştepţi sau mai amuzanţi. Atunci au început să creeze lumea.

— Ăsta-i doar un basm, zise Maeve. La început, oamenii au inventat poveştile.

— E vreo diferenţă? întrebă bătrînul. Poate că Anansi e doar un personaj dintr-o poveste inventată în Africa, în zilele de început ale lumii, de un băiat cu muşte pe picioare, care-şi înfigea furca în pămînt, inventînd poveşti caraghioase despre un om făcut din smoală. E vreo diferenţă? Oamenii reacţionează la poveşti. Şi le spun între ei. Poveştile se răspîndesc, iar atunci cînd oamenii le spun,

povestea îl transformă pe povestitor. Pentru că oamenii care nu avuseseră nici un gînd în cap, ştiind doar să fugă de lei şi să se ţină departe de rîuri, ca să nu-i mănînce crocodilii, au început să viseze la un loc nou în care să trăiască. Lumea era aceeaşi, dar oamenii s-au schimbat. Da? Oamenii continuă să aibă aceeaşi poveste, cea în care s-au născut, au făcut tot felul de lucruri şi au murit, dar acum povestea însemna altceva decît însemnase înainte.

— Vrei să-mi spui că înainte de poveştile lui Anansi lumea era sălbatică şi rea?

— Da. Cam aşa ceva.

Maeve digeră informaţia.

— Bine, zise ea veselă, atunci e un lucru bun că poveştile sunt acum ale lui Anansi.

Bătrînul dădu din cap.

— Tigrul nu le vrea înapoi? întrebă Maeve.

Bărbatul dădu din cap şi spuse:

— De zece mii de ani le vrea înapoi.

— Dar nu le poate obţine, nu-i aşa?

Bătrînul nu zise nimic. Se uită în depărtare. Apoi ridică din umeri.

— Ar fi rău dacă ar reuşi.

— Ce-i cu Anansi?

— Anansi e mort, zise bătrînul. Iar stafiile nu pot face mare lucru.

— Ştiu, spuse ea, pentru că-s şi eu stafie.

— Fantomele nu-i pot atinge pe cei vii. Să ţii minte asta, îi spuse bătrînul.

Maeve se gîndi un timp, apoi întrebă:

— Atunci ce pot să ating?

Expresia de pe figura vîrstnică era, în acelaşi timp, binevoitoare şi parşivă.

— Poţi să mă atingi pe mine.

— Să ştii că-s femeie măritată, îl puse ea de îndată la punct.

Zîmbetul bărbatului deveni mai larg. Un zîmbet blînd, amabil, care-ţi încălzea sufletul, dar un zîmbet periculos.

— În general, un asemenea contract ţine *pînă cînd*

moartea ne va despărţi.

Maeve nu fu impresionată.

— Uite care-i treaba, îi explică el. Eşti o fată imaterială, poţi să atingi doar lucruri imateriale. Cum sunt eu. Dacă vrei, putem să mergem să dansăm. Există un local chiar pe strada asta. Nimeni n-o să observe o pereche de stafii pe ringul de dans.

Maeve se gîndi la propunere. Trecuse mult timp de cînd nu mai fusese la dans.

— Eşti un dansator bun? întrebă ea.

— Nu s-a plîns nimeni, răspunse bătrînul.

— Vreau să găsesc un bărbat – unul viu – pe care-l cheamă Grahame Coats. Poţi să mă ajuţi să-l găsesc?

— Sunt sigur că pot să te îndrum în direcţia potrivită, zise bătrînul. Dansezi?

Pe colţurile buzelor ei apăru un zîmbet.

— Mai întrebi?

Lanţurile care-l ţineau captiv pe Spider căzură. Durerea – care-l arsese fără încetare, ca un abces de dinţi întins în tot trupul, începu să treacă.

Spider făcu un pas.

În faţa lui era un soi de despicătură în cer, iar el se îndreptă spre ea.

Zări o insulă şi un munte mic în centrul ei. Văzu cerul de-un albastru pur, palmieri ce se legănau, un pescăruş alb în înaltul cerului. Dar chiar în clipa în care văzu toate acestea, lumea păru să se micşoreze, de parcă ar fi privit-o din cealaltă parte a telescopului. Se îndepărta de el şi cu cît alerga spre ea, cu atît se îndepărta mai mult.

Insula deveni o oglindire într-o băltoacă, apoi dispăru complet.

Spider se afla într-o peşteră. Marginile lucrurilor erau precise – mai precise şi mai bine definite decît văzuse vreodată Spider. Locul acela era diferit de altele.

Femeia stătea în gura peşterii, între el şi aerul liber. O cunoştea. Se uitase în ochii lui într-un restaurant grecesc din sudul Londrei, iar din gura ei ieşiseră păsări.

— Trebuie să-ţi spun că ai idei bizare despre ospitalitate, îi zise Spider. Dacă ai fi venit în lumea mea, te-aş fi invitat la cină, aş fi deschis o sticlă de vin, aş fi pus nişte muzică plăcută, ţi-aş fi oferit o seară pe care să n-o uiţi niciodată.

Figura ei rămase inexpresivă, de parcă ar fi fost sculptată în stîncă neagră. Vîntul îi mişca marginile hainei vechi, cafenii. Apoi femeia vorbi, cu voce piţigăiată şi singuratică, precum strigătul unui pescăruş îndepărtat.

— Te-am prins, zise ea. Acum tu o să-l chemi pe el.

— Să-l chem pe el? Pe cine să chem?

— O să scînceşti. O să te vaiţi. Teama ta o să-l emoţioneze.

— Păianjenii nu scîncesc[42], zise el, fără să fie sigur că-i adevărat.

Ochii negri şi strălucitori ca o aşchie de obsidian priviră în ochii lui. Erau ca nişte găuri negre, ce nu permiteau să iasă nimic, nici măcar informaţii.

— Dacă mă ucizi, zise Spider, blestemul meu va cădea asupra ta.

Apoi se întrebă dacă avea vreun blestem. Probabil că avea. Iar dacă nu avea, mai mult ca sigur că putea să falsifice unul.

— N-o să te ucid, zise femeia şi ridică mîna, care nu era mînă, ci gheară de pasăre de pradă.

Îl rîcîi cu gheara pe faţă, pe piept, vîrful ei ascuţit înfigîndu-i-se în carne, sfîşiindu-i pielea.

Nu durea, dar Spider ştia că durerea va începe curînd.

Stropi de sînge îi împurpurară pieptul şi curseră de pe faţa sa. Ochii i se umplură de lacrimi. Sîngele îi atinse buzele. Putea să-i simtă gustul şi mirosul de fier.

— Acum, zise ea cu glas de păsare îndepărtată, acum începe moartea ta.

— Suntem amîndoi entităţi raţionale, zise Spider. Dă-mi voie să-ţi prezint un scenariu alternativ mai fezabil, care poate fi folositor pentru amîndoi.

---

[42] Joc de cuvinte, spider înseamnă păianjen, dar e şi numele personajului (n.t.).

Rostise vorbele zîmbind. Le rostise convingător.

— Vorbeşti prea mult, spuse femeia şi clătină din cap. Gata cu vorba!

Îi vîrî în gură ghearele ei ascuţite şi, cu o singură mişcare, îi smulse limba.

— Aşa, spuse ea, apoi păru că i se face milă de el, pentru că îi atinse faţa într-un fel aproape blînd si-i zise:

— Dormi.

Iar Spider adormi.

Mama lui Rosie, îmbăiată, apăru curată, revigorată şi înfloritoare.

— Înainte să vă duc în Williamstown, pot să vă ofer un tur rapid al casei? întrebă Grahame Coats.

— Mulţumim, dar trebuie să ne întoarcem pe navă spuse Rosie, care nu fusese în stare să se convingă că dorea să facă baie în casa lui Grahame Coats.

Mama ei se uită la ceas.

— Mai avem nouăzeci de minute, zise ea. Nu ne trebuie mai mult de cincisprezece minute ca să ne întoarcem în port. Nu fi nepoliticoasă, Rosie. Ne-ar plăcea să vă vedem casa.

Aşa că Grahame Coats le arătă camera de zi, biroul de lucru, biblioteca, camera pentru televizor, sufrageria, bucătăria şi bazinul de înot. Deschise o uşă din spatele bucătăriei, care părea că duce la un dulap mare pentru veselă, apoi îşi conduse oaspeţii pe o scară de lemn pînă în pivniţa pentru vinuri, care avea pereţii de piatră. Le arătă celor două femei vinurile, majoritatea acestora fiind cumpărate odată cu casa. Le conduse pînă la capătul pivniţei, pînă în încăperea goală care fusese cămară pentru carne, în zilele de dinaintea frigiderelor. În cămara pentru carne era frig. Din tavan atîrnau lanţuri grele, iar de cîrligele goale de la capătul lor atîrnaseră carcase întregi, cu mult timp înainte ca Grahame Coats să deschidă uşa grea de fier şi să aştepte politicos ca femeile să intre înăuntru.

— Ştiţi, zise el amabil, mi-am dat seama abia acum:

comutatorul e în încăperea din care am venit. O clipă.

Trînti uşa în urma femeilor, apoi trase zăvorul.

După care luă de pe un raft o sticlă plină de praf cu Chablis Premier Cru din 1995.

Urcă scările şi-i anunţă pe cei trei angajaţi că vor avea o săptămînă liberă.

În timp ce urca către biroul său, avu impresia că umbla cineva în urma sa, fără să scoată nici un sunet, dar cînd se întoarse, nu văzu nimic. Bizar, dar găsi acest lucru liniştitor. Găsi un tirbuşon, scoase dopul şi-şi turnă un pahar de vin alb. Îl bău şi, cu toate că nu preferase niciodată vinurile roşii, se pomeni că ar fi dorit să bea ceva mai dens şi mai închis la culoare. *De culoarea sîngelui,* îşi zise el.

După ce termină al doilea pahar de Chablis, îşi dădu seamă că nu acuzase persoana cu adevărat vinovată de starea în care se afla. Maeve Livingstone fusese doar o fiinţă naivă. Nu, vinovatul – lucru evident şi de necontestat – era Fat Charlie. Fără amestecul lui, fără scotocitul său infractoricesc prin sistemul de calcul din agenţie, Grahame Coats n-ar fi fost în locul acela, în exil, ca un Napoleon blond într-o insulă Elba perfectă, însorită. Nu s-ar fi aflat în situaţia nefericită de a ţine închise două femei în cămara pentru carne. *Dacă Fat Charlie ar fi aici, i-aş sfîşia gîtul cu dinţii mei,* îşi zise el, iar gîndul îl şocă şi-l aţîţă. Nimeni nu trebuia să se pună cu Grahame Coats!

Era deja seară, iar Grahame Coats privi pe fereastră nava *Squeak Attack* care trecu pe lîngă casa lui de pe culme, îndreptîndu-se spre apus. Se întrebă cît timp o să treacă pînă cînd se va observa că lipsesc doi pasageri. Apoi făcu semn cu mîna vaporului ce se îndepărta.

Capitolul Doisprezece
ÎN CARE FAT CHARLIE FACE PENTRU PRIMA OARĂ ANUMITE LUCRURI

Hotelul Dolphin avea un portar, un tip tînăr, cu ochelari, care citea un roman, în ediţie ieftină, ce avea pe copertă un trandafir şi un pistol.

— Încerc să găsesc pe cineva, îi spuse Fat Charlie. De pe insulă.

— Pe cine?

— O doamnă numită Callyanne Higgler. A venit din Florida. E o veche prietenă de familie.

Tînărul îşi închise gînditor cartea, apoi îl privi pe Fat Charlie cu ochii mijiţi. Cînd oamenii fac asta în romanele în ediţii ieftine, lasă impresia că sunt într-o stare periculoasă de alertă, dar, în realitate, îl făcea pe tînăr să pară că se străduia să nu adoarmă.

— Sunteţi omul cu chitra? întrebă el.

— Poftim?

— Omul cu chitra.

— Presupun că da.

— Arătaţi-o.

— Chitra mea?

Tînărul dădu din cap, plin de seriozitate.

— Nu poţi s-o vezi. Am lăsat-o în cameră.

— Dar sunteţi omul cu chitra.

— Poţi să mă ajuţi s-o găsesc pe doamna Higgler? Există vreo familie Higgler pe insulă? Ai o carte de telefoane în care pot să mă uit? Credeam că o să am o carte de telefoane în cameră.

— Ştiţi, e un nume destul de răspîndit, zise tînărul. Cartea de telefoane n-o să vă fie de vreun folos.

— Cît de răspîndit poate să fie numele ăsta?

— De exemplu, pe mine mă cheamă Benjamin Higgler.

Fata de colo, de la recepţie, se numeşte Amerila Higgler.

— Bine. Văd că-s o grămadă de Higgleri pe insulă.

— Doamna a venit pentru festivalul muzical?

— Poftim?

— Durează toată săptămîna, spuse tînărul şi-i întinse lui Fat Charlie un pliant ce informa că Willie Nelson (anulat) va participa la festivalul muzical din St. Andrews.

— De ce şi-a anulat participarea?

— Din acelaşi motiv pentru care şi-a anulat-o şi Garth Brooks. Nu le-a spus nimeni că fastivalul are loc pentru prima oară.

— Nu cred că doamna se va duce la festivalul muzical. Trebuie neapărat s-o găsesc. Are ceva ce caut. Dacă ai fi în locul meu, unde ai căuta-o?

Benjamin Higgler căută într-un sertar şi scoase o hartă a insulei.

— Suntem aici, la sud de Williamstown... începu el, făcînd un semn pe hîrtie, apoi întocmi un plan de campanie pentru Fat Charlie; împărţi insula în segmente ce puteau fi parcurse cu uşurinţă într-o zi de un om ce mergea cu bicicleta; însemnă cu cruciuliţe fiecare magazin ce vindea rom şi fiecare cafenea; făcu un cerc pentru fiecare atracţie turistică.

Apoi îi închirie lui Fat Charlie o bicicletă.

Fat Charlie pedală către sud.

În Saint Andrews exista un canal de transmitere a formaţiilor la care Fat Charlie nu se aşteptase, pentru că în mintea sa palmierii şi telefoanele celulare se excludeau reciproc. Părea că indiferent cu cine discuta – bătrîni care jucau dame la umbră; femei cu sîni ca nişte pepeni, fund cît un fotoliu şi rîs ca un ciripit de mierlă; o doamnă finuţă de la agenţia de turism; un rasta bărbos cu bonetă colorată în verde, roşu şi galben şi cu un soi de minijupă de lînă – toţi aveau aceeaşi replică:

— Tu eşti omul cu chitra?

— Cred că da.

— Arată-ne chitra.

— A rămas la hotel. Uite ce-i, încerc s-o găsesc pe

Callyanne Higgler. Are vreo şaizeci de ani. E americană. Ţine în mînă o cană mare cu cafea.

— N-am auzit niciodată de ea.

Fat Charlie descoperi curînd că mersul cu bicicleta în jurul insulei era periculos. Principalul mijloc de transport din insulă era minibusul. Minibusele – fără licenţă, nesigure, supraîncărcate – goneau prin insulă claxonînd de zor, scrîşnind din frîne, cotind pe două roţi şi bizuindu-se pe greutatea pasagerilor că nu se vor răsturna. Fat Charlie putea fi ucis de vreo zece ori chiar în prima dimineaţă, dacă n-ar fi existat bubuitul grav de tobe şi trompete ce răsuna în sistemul audio al fiecărui autobuz. Îl simţea în golul stomacului încă înainte să audă motorul maşinii, aşa că avea destul timp să tragă bicicleta pe marginea drumului.

Deşi nici unul dintre oamenii cu care discutase nu-i fusese de vreun folos, trebuia să recunoască faptul că fuseseră cu toţii extrem de prietenoşi. Fat Charlie se opri de mai multe ori în timpul expediţiei sale spre sud şi-şi umplu sticla cu apă, se opri la cafenele şi la case particulare. Toţi fură încîntaţi să-l vadă, chiar dacă nu ştiau nimic despre doamna Higgler. Se întoarse la hotelul Dolphin la timp pentru cină.

În ziua următoare merse spre nord. În drumul de întoarcere spre Williamstown, spre sfîrşitul după-amiezii, se opri pe o culme, coborî de pe bicicletă şi merse alături de aceasta spre poarta unei case luxoase, izolată, cu vedere spre golf. Apăsă butonul interfonului şi spuse bună ziua, dar nu-i răspunse nimeni. Pe alee se vedea o maşină mare, neagră. Fat Charlie se întrebă dacă locuinţa era pustie, dar în camera de sus se mişcă o perdea.

Apăsă din nou pe buton.

— Bună ziua, zise el. Voiam doar să-mi umplu sticla cu apă.

Nici un răspuns. Poate că-şi închipuise că-i cineva la fereastră. Se părea că-i dispus să-şi închipuie tot felul de lucruri în locul acela: avea impresia că-l privea cineva, nu din casă, ci din tufişurile care mărgineau drumul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, zise el în interfon şi

urcă din nou pe bicicletă.

De acolo pînă în Williamstown drumul cobora. Era sigur că o să treacă pe lîngă o cafenea sau pe lîngă o casă – una prietenoasă, de data aceasta.

În timp ce cobora pe drum – culmile deveniseră dealuri domoale ce duceau către mare – o maşină neagră veni din urma sa şi acceleră, mugind. Prea tîrziu. Fat Charlie îşi dădu seama că şoferul nu-l văzuse cînd maşina lovi ghidonul, şi căzu cu bicicletă cu tot în rîpă. Maşina cea neagră merse mai departe.

Fat Charlie se opri la jumătatea pantei.

— Putea să fie mai rău, zise el cu glas tare.

Ghidonul se strîmbase. Trase bicicleta în susul pantei şi o scoase în drum. Un zgomot grav îl alarmă, atrăgîndu-i atenţia că se apropia un minibus. Fat Charlie făcu semn maşinii.

— Pot să-mi pun bicicleta în spate?

— Nu-i loc, spuse şoferul, dar scoase de sub scaun mai multe sfori, pe care le folosi ca să lege bicicleta pe acoperişul minibusului. Probabil că eşti englezul cu chitra, zise el, rînjind.

— N-am chitra cu mine. A rămas la hotel.

Fat Charlie urcă în maşină, iar bubuitul cel grav se dovedi a fi – probabil – „Smoke on the Water“ a formaţiei Deep Purple. Se aşeză lîngă o femeie grasă, cu un pui în poală. În spatele lor, două fete albe pălăvrăgeau despre petrecerile la care fuseseră în noaptea trecută şi despre defectele prietenilor temporari din timpul vacanţei.

Fat Charlie observă maşina cea neagră – un Mercedes – în timp ce aceasta se întorcea pe drum. Avea o zgîrietură într-o parte. Se simţi vinovat şi speră că bicicleta nu zgîriase prea rău vopseaua. Fereastra maşinii era atît de neagră, încît maşina părea singură.

Apoi una dintre fetele albe îl bătu pe umăr pe Fat Charlie şi-l întrebă dacă ştia de vreo petrecere pe insulă în noaptea aceea, iar cînd el răspunse că nu ştia, începu să-i povestească despre una la care fusese cu două seri în urmă, un loc în care exista un bazin de înot, cu un sistem

audio, lumini şi tot ce trebuia, încît Fat Charlie nu băgă de seamă că Mercedesul cel negru urmări minibusul pînă în Williamstown, apoi îşi continuă drumul abia după ce Fat Charlie îşi recuperă bicicleta de pe acoperişul minibusului („rîndul viitor să aduci chitra“) şi o duse în holul hotelului.

Abia atunci maşina se întoarse în casa de pe culme.

Portarul Benjamin examină bicicleta şi-i spuse lui Fat Charlie să nu-şi facă griji, o s-o repare şi o să fie ca nouă a doua zi de dimineaţă.

Fat Charlie se duse în camera sa, de culoarea apei din adînc, unde chitra stătea ca un Buddha mic şi verde pe masă.

— Nu-mi foloseşti la nimic, îi spuse el chitrei.

Nu era corect din partea sa, era doar o chitră ce nu avea nimic deosebit. Făcea şi ea ce putea.

Poveştile sunt ca nişte pînze de păianjen, în care se intersectează fir cu fir, iar tu urmăreşti fiecare poveste pînă în centru, pentru că în centru e sfîrşitul. Fiecare personaj e un fir al pînzei.

De exemplu Daisy.

Daisy n-ar fi stat atît de mult în poliţie dacă n-ar fi avut o fire plină de bun simţ, ceea ce putea vedea toata lumea. Ea respecta legile şi regulile. Înţelegea că multe reguli erau arbitrare – de exemplu hotărîrile privind locurile în care se putea parca sau ora la care aveau voie magazinele să deschidă – dar pînă şi aceste reguli ajutau la crearea unei imagini de ansamblu. Menţineau siguranţa în societate. Menţineau lucrurile sigure.

Colega ei de apartament, Carol, credea că Daisy înnebunise.

— Nu poţi să pleci, pur şi simplu, şi să spui că-ţi iei concediu. Nu merge chiar aşa. Nu eşti într-o emisiune TV despre poliţişti. Nu poţi să te duci la capătul lumii pentru un indiciu.

— Dacă nu pot să fac asta, atunci mă duc în concediu, îi replicase Daisy.

Spusese asta cu atîta convingere, încît poliţistul plin de

bun simţ care trăia în mintea ei fusese făcut să tacă, apoi începu să-i explice cu exactitate unde greşea, pornind de la faptul că se lansa într-o misiune neautorizată – fără a mai pomeni, îi şopti poliţistul plin de bun simţ, că-şi neglija slujba.

Îi explică tot drumul pînă la aeroport şi tot drumul peste Atlantic. Îi arătă că şi dacă ar reuşi să evite o însemnare negativă permanentă în dosarul ei de la personal, fără a mai pomeni de excluderea din poliţie, dar chiar dacă l-ar găsi pe Grahame Coats, tot n-ar putea să facă nimic. Poliţiştii Maiestăţii Sale nu obişnuiesc să răpească delincvenţi din ţări străine, unde nu-i pot aresta, iar ea nu putea să-l convingă pe individ să se întoarcă de bună voie în Regatul Unit. Abia cînd Daisy coborî din avionul mic din Jamaica şi simţi gustul aerului din Saint Andrews – pămîntos, aromat, umed, aproape dulce – poliţistul cu bun simţ încetă să-i mai demonstreze nebunia a ceea ce făcea. Asta pentru că glasul lui fusese acoperit de un altul, care cînta *Răufăcători, păziţi-vă! Păziţi-vă! Atenţie! Răufăcători de pretutindeni!* Iar Daisy mărşăluia în ritmul cîntecului. Grahame Coats ucisese o femeie în biroul lui din Aldwych şi plecase de acolo liber. Făcuse treaba aia chiar sub nasul lui Daisy.

Daisy clătină din cap. Îşi luă bagajele, îl anunţă pe poliţistul de la imigraţii că era în vacanţă şi se duse în staţia de taxiuri.

— Vreau un hotel nu prea scump, dar care să nu fie nasol, îi zise ea taximetristului.

— Am locul potrivit pentru tine, drăguţo, îi zise el. Urcă.

Spider deschise ochii şi descoperi că fusese legat de nişte pari, cu faţa în jos. Braţele îi erau prinse de un stîlp mare, înfipt în pămînt în faţa sa. Nu putea să-şi mişte picioarele, nici să-şi răsucească gîtul, ca să vadă în spatele lui, dar putea să parieze că picioarele îi fuseseră legate într-un mod asemănător. Mişcarea pe care o făcu încercînd să se ridice din praf, ca să se uite în spatele său, îi provocă arsuri în zgîrieturile de pe piept.

Deschise gura şi sînge negru se scurse în praf, udîndu-l.

Auzi un sunet şi-şi răsuci capul cît putu. O femeie albă se uita în jos spre el, curioasă.

— Te simţi bine? Ce întrebare prostească! În ce stare eşti! Presupun că eşti o altă stafie. Am dreptate?

Spider se gîndi la vorbele ei. Nu credea că-i stafie. Ca urmare, clătină din cap.

— Dacă eşti, n-ai de ce să-ţi fie ruşine. Se pare că şi eu sunt o stafie. N-am mai auzit termenul acesta, dar am întîlnit un domn în vîrstă încîntător care mi-a povestit totul despre asta. Hai să vedem dacă pot să te ajut cu ceva.

Femeia se ghemui lîngă el şi încercă să-i dezlege legăturile.

Mîna ei alunecă prin ele. Spider îi simţi degetele atingîndu-i pielea ca nişte şuviţe de ceaţă.

— Se pare că nu-s în stare să te ating, zise femeia. Asta înseamnă că n-ai murit încă. Bucură-te deci.

Spider speră că femeia-fantomă o să plece curînd. Nu putea să gîndească limpede.

— Oricum, după ce am lămurit totul, am decis să rămîn pe pămînt pînă mă voi răzbuna pe ucigaşul meu. I-am explicat asta lui Morris – a apărut pe ecranul televizorului în Selfridges – şi a zis că nu pricep nimic din ceea ce înseamnă eliberare de carne, dar dacă cineva se aşteaptă să întorc şi obrazul celălalt, atunci o să aibă surprize. Există unele precedente. Şi sunt convinsă că pot să fac un circ grozav, avînd în vedere oportunităţile de care dispun. Nu vorbeşti?

Spider clătină din cap, iar de pe frunte i se scurse sînge care-i intră în ochi. Îl duru. Se întrebă cît va dura pînă-i va creşte o limbă nouă. Lui Prometeu îi creştea un ficat în fiecare zi, iar Spider era convins că ficatul are mai multe de făcut decît limba. În ficat au loc reacţii chimice – se produc bilirubină, uree, enzime şi alte chestii. Se descompune alcoolul. Deci ficatul are multe de făcut. Limba nu face decît să vorbească. Da, sigur, şi să lingă.

— Nu mai am timp de pălăvrăgeală, zise fantoma-doamnă cu păr blond. Cred că mă aşteaptă un drum lung.

Se puse în mişcare şi, în timp ce femeia mergea, Spider îşi ridică privirea şi o văzu cum alunecă dintr-o realitate în alta, ca o fotografie ce se decolorează la soare. Spider încercă s-o cheme înapoi, dar sunetele pe care le scoase fură sugrumate, incoerente. Fără limbă.

Auzi în depărtare strigătul unei păsări.

Trase de legături. Ţineau.

Se trezi gîndindu-se din nou la povestea pe care i-o spusese Rosie, despre corbul care salvase un om de o pumă. Povestea aceea îi lăsase urme în minte mai rău decît o făcuseră ghearele pe faţă şi pe piept. *Concentrează-te.* Omul stătea întins pe pămînt, citind sau bronzîndu-se. Corbul croncănea în copac. În tufişuri se afla o felină mare...

Povestea se reformulă, iar el o pricepu. Nu se schimbase nimic. Toată problema consta în modul în care privise ingredientele.

Şi dacă pasărea nu croncănise ca să-l avertizeze pe om că îl pîndea o felină mare? Dacă o anunţa pe pumă că pe pămînt stătea întins un om, mort, adormit sau muribund? Felina nu avea decît să-i vină de hac. Iar corbul s-ar fi ospătat cu resturile...

Spider deschise gura să geamă, iar sîngele îi ţîşni din gură şi curse pe lutul prăfuit.

Realitatea se topi. În locul acela, timpul trecu.

Spider, fără limbă şi furios, îşi săltă capul şi-l răsuci, ca să privească păsările fantomatice care zburau în jurul lui, ţipînd.

Se întreba unde era. Acesta nu era universul arămiu al Femeii Pasăre, nici peştera ei, dar nici locul pe care pînă atunci fusese înclinat să-l considere drept lumea adevărată. Semăna mult cu lumea adevărată, suficient de mult încît să fie gata să-i simtă gustul – sau să îl simtă, dacă ar fi putut să simtă vreun gust cu gura sa, în afară de cel metalic al sîngelui; suficient de mult, încît ar fi putut s-o atingă, de n-ar fi fost legat de parii înfipţi în pămînt.

Dacă n-ar fi fost absolut sigur că-i întreg la minte, dacă n-ar fi fost sigur că normalitatea se află în oamenii care-s

convinşi că nu sunt Iulius Cezar, ar fi înnebunit. Mai întîi văzuse o blondă care susţinea că-i stafie, iar acum auzea voci. Adică auzea o voce. A lui Rosie.

Ea spunea:

— Nu pot. Credeam că o să fie o vacanţă, dar cînd îi văd pe copiii ăştia care n-au de nici unele, mi se rupe sufletul. Au nevoie de atîtea!

Apoi, în timp ce Spider încerca să priceapă semnificaţia spuselor sale, adăugă:

— Mă întreb cît de mult va mai sta în baie. Noroc că aveţi destulă apă caldă.

Spider se întrebă dacă vorbele lui Rosie erau importante, dacă în ele se afla cheia care-i permitea să scape din situaţia dificilă în care se afla. Se îndoia de acest lucru. Totuşi, îşi ciuli urechile, întrebîndu-se dacă vîntul va aduce mai multe cuvinte între cele două lumi. Dar în afară de zgomotul valurilor ce se spărgeau de ţărm, în spatele său, undeva departe, jos, nu mai auzi nimic, decît tăcere. Dar un anumit fel de tăcere. Există, după cum îşi imaginase cîndva Fat Charlie, mai multe feluri de tăcere. Mormintele au tăcerea lor specifică, spaţiul cosmic îşi are tăcerea lui, vîrfurile munţilor şi-o au pe a lor. Aceasta era o tăcere de vînătoare. O tăcere de pîndă. În tăcerea aceea, ceva se mişca pe labe moi de catifea, cu muşchii ca nişte arcuri de oţel încordaţi sub o blană moale; ceva de culoarea umbrei mergea prin iarba înaltă; ceva ce se asigura că n-o să auzi nimic din ce nu voia să auzi. O tăcere ce se mişca dintr-o parte în alta în faţa lui, încet şi fără încetare, iar la fiecare arc de cerc ajungea mai aproape.

Spider auzi tăcerea aceea şi i se zburli părul în cap. Scuipă sînge în praful din faţa sa şi aşteptă.

În casa lui de pe culme, Grahame Coats se plimba de colo-colo. Mergea din dormitor în camera de lucru, apoi cobora pe scări pînă în bucătărie, după care se întorcea în bibliotecă şi de acolo înapoi în dormitor. Era furios pe sine însuşi: cum a putut fi atît de tîmpit, încît să considere vizita lui Rosie o simplă coincidenţă?

Îşi dăduse seama de acest lucru atunci cînd sunase interfonul şi se uitase pe ecranul televiziunii cu circuit închis, văzînd figura stupidă a lui Fat Charlie. Nu mai încăpea îndoială. *Avea de-a face cu o conspiraţie:* Imitase acţiunile unui tigru, urcase în maşină, convins că-i uşor de săvîrşit un accidemt de circulaţie în care făptaşul fuge de la faţa locului. Dacă avea să fie găsit un biciclist strivit, lumea o să dea vina pe un minibus. Din nefericire, nu luase în considerare faptul Pat Charlie mergea cu bicicleta atît de aproape de marginea drumului. Grahame Coats nu dorise să-şi conducă maşina chiar pe marginea şoselei, iar acum regreta acest lucru. Fat Charlie trimisese femeile închise în cămara pentru carne. Ele erau spionii lui şi se strecuraseră în casa lui Grahame Coats. Avusese noroc că le dejucase planul. A ştiut că ceva nu-i în regulă cu ele.

Cînd se gîndi la femei, îşi aduse aminte că nu le hrănise. Ar fi trebuit să le dea ceva de mîncare. Şi o găleată. Probabil că aveau nevoie de o găleată, după douăzeci şi patru de ore. Nu putea să spună nimeni că Grahame Coats e un animal...

Cu o săptămînă în urmă cumpărase un pistol în Williamstown. Saint Andrews era felul acela de insulă în care puteai să cumperi uşor o armă. Dar era şi genul de insulă în care majoritatea oamenilor nu se ostenesc să-şi cumpere un pistol. Grahame Coats scoase pistolul din sertarul noptierei şi se duse în bucătărie. Luă o găleată de plastic de sub chiuvetă, aruncă în ea cîteva roşii, un yam crud, o jumătate de bucată de brînză cedar şi o cutie cu suc de portocale. Apoi, încîntat de sine pentru că-i venise ideea, înhăţă şi o rolă de hîrtie igienică.

Coborî în pivniţa pentru vin. Din cămara pentru carne nu se auzea nici un zgomot.

— Am un pistol, zise el. Nu mă tem să-l folosesc. Acum o să deschid uşa. Vă rog să vă duceţi la peretele din fundul încăperii, să vă întoarceţi şi să vă lipiţi mîinile de el. Am adus mîncare. Dacă veţi coopera, veţi fi eliberate amîndouă, nevătămate. Asta înseamnă, adăugă el încîntat că era în stare să desfăşoare un batalion întreg de

automatisme verbale, că n-am chef de glume.

Aprinse lumina din cameră, apoi trase zăvorul. Pereţii încăperii erau din piatră şi din cărămidă. De cîrligele din tavan atîrnau lanţuri ruginite.

Femeile stăteau lipite de zidul din fundul camerei. Rosie se uita la piatră. Mama ei privea peste umăr la el, ca un şobolan prins în capcană, furioasă şi plină de ură.

Grahame Coats puse jos găleata, nu şi pistolul.

— Haleală bună, zise el. Şi, mai bine mai tîrziu decît niciodată, o găleată. Văd că aţi folosit un colţ. Am adus şi hîrtie igienică. Ca să nu ziceţi vreodată că n-am făcut nimic pentru voi.

— O să ne omori, zise Rosie. Nu-i aşa?

— Nu-l întărîta, fată proastă! îşi scuipă cuvintele mama ei; apoi, reuşind să mimeze un soi de zîmbet, adăugă: suntem recunoscătoare pentru mîncare.

— Bineînţeles că n-o să vă ucid, zise Grahame Coats, dar abia cînd auzi cuvintele ce-i ieşiseră din gură recunoscu faţă de el însuşi că da, bineînţeles că avea să le omoare; avea de ales? Nu mi-aţi spus că aţi fost trimise aici de Fat Charlie.

— Am venit într-o croazieră, răspunse Rosie. În seara asta trebuia să fim în Barbados ca să mîncăm peşte fript. Fat Charlie e în Anglia. Nu cred că ştie unde am plecat. Nu i-am spus.

— Nu contează ce zici tu, spuse Grahame Coats. Eu sunt cel cu pistolul.

Închise uşa şi trase zăvorul. O auzi prin uşă pe goarnă zicînd:

— Animalul. De ce nu l-ai întrebat de animal?

— Pentru că ni l-am imaginat, mămico. Ţi-am mai spus asta. Nu-i nici un animal aici. Oricum, individul e ţicnit. Probabil că te-ar fi aprobat. Poate că vede şi el tigrii invizibili.

Şocat de cele auzite, Grahame Coats le stinse lumina. Luă apoi o sticlă de vin roşu şi urcă, trîntind uşa pivniţei în urma sa.

În bezna de sub casă, Rosie rupse bucata de brînză în

patru bucăţi şi mîncă una cît de încet putu.

— Ce-a vrut să spună despre Fat Charlie? o întrebă ea pe mama sa, după ce brînza i se dizolvă în gură.

— Afurisitul de Fat Charlie! Nu vreau să aud de Fat Charlie! Din cauza lui am ajuns aici.

— Nu, suntem aici pentru că acest Coats e ţicnit. Un nebun care are pistol. Nu-i vina lui Fat Charlie.

Rosie încercase să nu se gîndească la Fat Charlie, Pentru că, dacă o făcea, se trezea, inevitabil, gîndindu-se la Spider.

— S-a întors, spuse mama ei. Animalul s-a întors L-am auzit. Îi simt mirosul.

— Da, mămico, spuse Rosie.

Apoi se aşeză pe podeaua de ciment şi se gîndi la Spider. Îi era dor de el. Decise că atunci cînd Grahame Coats o să devină raţional şi o să le dea drumul o să încerce să dea de Spider. Să afle dacă putea exista un nou început. Ştia că visa cu ochii deschişi, dar visul era frumos şi o făcea să se simtă bine.

Se întrebă dacă Grahame Coats avea să le omoare a doua zi.

La distanţă de-o grosime de flacără de lumînare, Spider stătea legat de stîlpi, lăsat în seama fiarei.

Era spre sfîrşitul după-amiezii, iar soarele coborîse în spatele lui.

Spider împingea în ceva cu nasul şi cu buzele. Fusese pămînt uscat, înainte să fi fost îmbibat cu scuipatul şi cu sîngele lui. Acum era o sferă de noroi, o bilă grosolană de lut roşcat. Transformase noroiul în ceva de-o formă mai mult sau mai puţin sferică. O împinse, vîrîndu-şi nasul sub ea, ridicîndu-şi apoi capul. Nu se întîmplă nimic, aşa cum nu se întâmplase nici în rîndurile trecute. De cîte ori încercase? De douăzeci de ori? De o sută? Nu ţinuse socoteala. Continua însă să încerce. Îşi apăsă faţa în pămînt, îşi împinse nasul sub bila de lut, îşi împinse capul în sus şi înainte.

Nu se întîmplă nimic. Nu avea să se întîmple nimic.

Trebuia să adopte altă strategie.

Îşi apropie buzele de sferă, le lipi de ea. Aspiră pe nas, cît de puternic putu. Apoi expiră aerul pe gură. Bila ţîşni din gura sa, ca un dop dintr-o sticlă de şampanie, şi se opri la vreo jumătate de metru de el.

După aceea îşi răsuci mîna dreaptă. Fusese legată la încheietură, iar funia o trăgea spre par. Spider îşi trase mîna, o întoarse. Degetele sale se întinseră după bucata de lut însîngerat şi nu ajunseră.

Fusese atît de aproape...

Spider trase din nou aer în piept, dar asipră praf şi începu să tuşească. Încercă din nou, răsucindu-şi capul într-o parte ca să-şi poată umple plămînii cu aer. Apoi ge rostogoli şi începu să sufle în direcţia bilei, expulzînd aerul din plămîni cît de tare putu.

Bila de lut se rostogoli vreo doi centimetri, dar fu suficient. Spider se întinse şi prinse lutul cu degetele, începu să strîngă lutul între degetul mare şi arătător, apoi îl răsuci şi repetă gestul. De opt ori.

Mai repetă gestul încă o dată, de data asta strîngînd ceva mai tare lutul turtit. Una dintre bucăţile de lut căzu în praf, dar celelalte rezistară. Spider ţinea acum în mînă ceva care semăna cu o bilă cu şapte vârfuri ce ieşeau din ea, ceva ce semăna cu soarele desenat de un copil.

Se uită cu mîndrie la ceea ce făcuse: avînd în vedere circumstanţele, era ca un copil încîntat de ce adusese acasă de la şcoală.

Cuvîntul – asta avea să fie partea cea mai grea. Să faci un păianjen – sau ceva care să semene a păianjen – din lut, scuipat şi sînge era uşor. Zeii, chiar unul minor şi răutăcios precum Spider, ştiau cum să facă aşa ceva. Dar partea finală a Creaţiei se dovedea cea mai dificilă. Ai nevoie de un cuvînt ca să dai viaţă cuiva. Trebuie să-i spui pe nume.

Spider deschise gura.

— Hrrurrrurrr, zise el, cu gura fără limbă.

Nu se întîmplă nimic.

Încercă din nou.

— Hrrurrrurr.

Lutul rămase în mîna sa.

Se prăbuşi cu faţa în praf. Era epuizat. Fiecare mişcare îi sfîşia zgârieturile de pe faţă şi de pe piept. Îl usturau şi-l ardeau – şi, mai rău, îl mîncau. *Gîndeşte-te!* îşi spuse el. Trebuie să existe o cale... să vorbească fără limbă...

Buzele sale aveau un strat de lut pe ele. Le supse, umezindu-le cît putu fără limbă.

Trase aer în piept şi împinse aerul printre buze controlîndu-l cît putu mai bine, spunînd un cuvînt cu o asemenea siguranţă, încît nici universul nu-l putea contrazice: descrise făptura din mîna sa, îi spuse propriul său nume, ceea ce reprezenta cea mai bună vrajă pe care o cunoştea: *hhssspphhhrrrriiivver.*

Iar în mîna sa, unde fusese bucata de lut însîngerat stătea un păianjen gras, de culoarea lutului roşu, cu şapte picioare lungi şi subţiri.

Ajută-mă, gîndi Spider. *Adu ajutoare.*

Păianjenul se uită la el, cu ochii sclipind în lumina soarelui. Apoi coborî de pe mîna lui pe pămînt şi începu să şchiopăteze prin iarbă, cu pas şontîcăit şi nesigur.

Spider îl privi pînă cînd dispăru din vedere. Apoi îşi lăsă capul pe pămînt şi închise ochii.

Atunci vîntul se schimbă, iar Spider simţi în aer mirosul de amoniac al unui cotoi. Îşi însemnase teritoriul.

Auzi sus, în văzduh, păsări care-şi croncăneau triumful.

Lui Fat Charlie îi ghiorăia stomacul. Dacă ar fi avut bani în plus, s-ar fi dus undeva să prînzească, doar ca să fie departe de hotel, dar era falit, iar cina era inclusă în costul camerei, aşa că atunci cînd se făcu ora şapte coborî în restaurant.

Şefa de sală avea un zîmbet fermecător. Îi spuse că vor deschide restaurantul în cîteva minute. Orchestra avea nevoie de ceva timp ca să se pregătească. Apoi femeia se uită la el. Fat Charlie începuse să cunoască privirea aceea.

— Vreţi...?! începu ea.

— Da, răspunse el, resemnat. O am cu mine.

Scoase chitra din buzunar şi i-o arătă.

— Foarte drăguţă, zise ea. Evident, o chitră de aici. Eu

voiam să vă întreb dacă vreţi meniu à la carte sau bufet?

— Bufet, spuse Fat Charlie.

Bufetul era la liberă alegere. Fat Charlie rămase în holul din faţa restaurantului, ţinînd chitra în mînă.

— Aşteptaţi o clipă, îi spuse şefa de sală.

O femeie scundă veni pe coridor, din spatele lui Fat Charlie, îi zîmbi şefei de sală şi întrebă:

— S-a deschis restaurantul? Mor de foame.

Se auzi un *thrum-thung-thdum* final al chitarei bas şi un *plunk* al pianului electric. Muzicanţii îşi puseră jos instrumentele şi-i făcură semn şefei de sală.

— E deschis, zise aceasta. Poftiţi.

Femeia cea scundă se uită la Fat Charlie, surprinsă.

— Bună, Fat Charlie. Ce-i cu chitra aia?

— E o poveste lungă.

— Avem tot timpul cinei la dispoziţie, zise Daisy. Ce-ar fi să-mi povesteşti despre ce-i vorba?

Rosie se întrebă dacă nebunia era contagioasă. În bezna de sub casa de pe culme simţea că trecuse ceva pe lîngă ea. Ceva moale şi mlădios. Ceva uriaş. Ceva care mîrîia încet, în timp ce-i dădea tîrcoale.

— Ai auzit?

— Sigur că am auzit, fată proastă ce eşti, îi răspunse mama ei. A mai rămas suc de portocale?

Rosie căută cutia cu suc prin întuneric şi o dădu mamei sale. Auzi sunetul sorbitului, apoi mama ei zise:

— Animalul n-o să ne omoare. *El* o să ne ucidă.

— Grahame Coats. Da.

— E un om rău. Îl călăreşte ceva, ca pe un cal, dar va fi un cal rău, pentru că-i un om rău[43].

Rosie se întinse şi apucă mîna osoasă a mamei sale. Nu spuse nimic. Nu mai era nimic de zis.

— Ştii, spuse mama ei după un timp. Sunt foarte mîndră de tine. Ai fost o fiică bună.

---

[43] În credinţa voodoo, cînd un zeu posedă trupul unui om se zice că-l călăreşte pe omul respectiv (n.t.).

— Oh! exclamă Rosie.

Ideea că n-o dezamăgise pe mama ei era ceva nou şi nu-şi dădea prea bine seama ce impresie îi producea.

— Poate că ar fi fost mai bine să te măriţi cu Fat Charlie, zise mama ei. Atunci n-am fi ajuns aici.

— Nu, replică Rosie, n-ar fi fost bine să mă mărit cu Fat Charlie. Nu-l iubesc. Aşa că n-ai greşit că te-ai opus.

Auziră uşa trîntindu-se sus, la capătul scărilor.

— A plecat, spuse Rosie. Repede! Să săpăm un tunel cît lipseşte!

Începu să chicotească, apoi să plîngă.

Fat Charlie încerca să-şi dea seama ce căuta Daisy pe insulă. Daisy se străduia şi ea să-şi dea seama ce căuta Fat Charlie pe insulă. Nici unul dintre ei nu avea succes. O cîntăreaţă în rochie lungă, roşie, mulată pe corp, care era prea bună pentru distracţia de vineri seară din restaurantul unui mic hotel, urcase pe mica estradă de la capătul încăperii şi cînta: „I've Got You Under My Skin“[44].

— O cauţi pe doamna care locuia alături de voi pe cînd erai copil, pentru că te poate ajuta să-ţi găseşti fratele, zise Daisy.

— I-am dat o pană. Dacă o mai are, aş putea s-o dau în schimbul fratelui meu. Merită să-l încerc.

Tînăra clipi încet, gînditoare, deloc impresionată de spusele lui, apoi începu să ciugulească din salată.

— Iar tu ai venit pentru că bănuieşti că Grahame Coats s-a refugiat aici după ce a ucis-o pe Maeve Livingstone. Dar n-ai venit aici ca poliţist. Ai venit pe cont propriu, încercîndu-ţi şansa de a-l găsi aici. Iar dacă e aici, nu poţi să-i faci nimic.

Daisy îşi linse cîteva seminţe de roşie de pe colţul gurii, stînjenită.

— Nu-s aici ca poliţist, zise ea, ci ca turistă.

— Dar ai renunţat la slujbă şi ai venit după el. probabil că or să te bage la închisoare pentru asta.

---

[44] *Eşti parte din mine* – Cîntec de Cole Porter (n.t.).

— Atunci e foarte bine că Saint Andrews nu are un tratat de extrădare, nu-i aşa?

— Oh Doamne! exclamă Fat Charlie în şoaptă.

Motivul pentru care scosese această exclamaţie era că interpreta coborîse de pe scenă şi începuse să umble prin restaurant, cu un microfon în mînă. În momentul acela îi întreba pe doi turişti germani de unde sunt.

— De ce să fi venit Grahame Coats *aici?* întrebă Fat Charlie.

— Bănci confidenţiale. Proprietăţi ieftine. Nu există tratat de extrădare. Şi poate că-i plac citricele.

— Am petrecut doi ani în care am fost îngrozit de omul ăsta. Mă duc să-mi mai iau o porţie din chestia asta din peşte şi banane verzi. Vii şi tu?

— Mie îmi ajunge, spuse Daisy. Vreau să las loc şi pentru desert.

Fat Charlie se duse la bufet pe cel mai lung drum posibil, ca să evite privirea cîntăreţei. Aceasta era foarte frumoasă, iar rochia ei roşie cu paiete reflecta lumina şi sclipea la fiecare mişcare. Era mai bună decît orchestra. Fat Charlie dorea ca interpreta să se întoarcă pe scenă şi să-şi cînte melodiile – îi plăcuse cum cîntase „Night and Day“[45] şi, mai ales, „Spoonful of Sugar”[46], pe care-l interpretase cu mult suflet – şi să înceteze să discute cu mesenii. Sau măcar să înceteze să discute cu oamenii din partea aceea a încăperii.

Îşi umplu farfuria cu vîrf cu mîncarea care-i plăcuse prima dată. Presupuse că avea poftă de mîncare din cauza mersului cu bicicleta prin insulă.

Cînd se întoarse la masă, îl găsi pe Grahame Coats căruia îi crescuse ceva ce semăna vag a barbă în partea de jos a figurii – stînd lîngă Daisy şi rînjind ca un dihor.

— Fat Charlie, zise Grahame Coats, iar acesta tuşi stînjenit. E uimitor, nu-i aşa? Am venit aici să te caut ca să discutăm un pic între patru ochi, şi m-am ales cu un premiu

---

[45] *Zi şi noapte* – cîntec de Cole Porter (n.t.).

[46] *Linguriţa de zahăr* – melodie interpretată de Julie Andrews în filmul Marry Poppins (n.t.).

suplimentar. Am găsit-o pe frumoasa mică poliţistă. Te rog să iei loc şi să nu faci scandal.

Fat Charlie rămăsese ca o statuie de ceară.

— Stai jos, repetă Grahame Coats. Ţin un pistol lipit de burta domnişoarei Daisy.

Daisy se uită la Fat Charlie cu o privire ce-l implora şi dădu din cap. Ţinea mîinile pe faţa de masă.

Fat Charlie se aşeză.

— Ţine mîinile la vedere. Întinse pe masă, ca ea.

Fat Charlie se supuse.

— Am ştiut întotdeauna că eşti un poliţist sub acoperire, Nancy, pufni Grahame Coats. Un agent provocator. Ai venit în biroul meu şi ai încercat să mă furi.

— Niciodată... începu să spună Fat Charlie, apoi văzu expresia de pe faţa lui Grahame Coats şi tăcu.

— Credeai că eşti deştept. Toţi v-aţi închipuit că puteţi să mă fraieriţi. De aceea le-aţi trimis pe alea două, nu-i aşa? Pe cele două din casă. Credeţi că mi-am închipuit că erau într-o croazieră? Să ştiţi că-s greu de fraierii Cui aţi mai spus? Cine mai ştie?

— Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti, Grahame, zise Daisy.

Cîntăreaţa tocmai termina „Some of These Days”[47] . Avea voce tristă, plină, ce se înfăşură în jurul lor ca o eşarfă de catifea.

Într-una din zilelea astea
O să-ţi fie dor de mine.
Într-una din zilele astea
O să te simţi singur
O să-ţi fie dor de îmbrăţişările mele
O să-ţi fie dor de sărutările mele...

— O să-ţi plăteşti nota, zise Grahame. Apoi o să te însoţesc împreună cu tînăra doamnă, pînă la maşină. O să

---

[47] *Într-una din zilelea astea* – cîntec din 1910 de Sophie Tucker (n.t.).

mergem la casa mea, ca să discutăm în linişte. Dacă încercaţi ceva, vă împuşc pe amîndoi. *Capiche?*

Fat Charlie înţelese. Înţelese cine condusese Mercedesul cel negru în după-amiaza aceea şi că trecuse pe lîngă moarte. Începu să înţeleagă cît de ţicnit era Grahame Coats şi că existau puţine şanse ca el şi Daisy să scape cu viaţă.

Cîntăreaţa îşi termină cîntecul. Ceilalţi oameni din restaurant aplaudară. Fat Charlie îşi ţinu mîinile cu palmele în jos pe masă. Se uită dincolo de Grahame Coats spre cîntăreaţă şi-i făcu acesteia cu ochiul pe care Grahame Coats nu-l vedea. Femeia se săturase de oameni care evitau s-o privească în ochi. Aşa că semnul lui Fat Charlie fu binevenit.

— Grahame, este evident că am venit aici din cauza ta, începu Daisy să-i explice, dar Charlie...

Se opri, avînd pe figură expresia aceea pe care o ai atunci cînd îţi împinge cineva ţeava unui pistol în burtă.

— Ascultă-mă, zise Grahame Coats. Pentru binele consumatorilor nevinovaţi de aici, suntem buni prieteni. O să-mi pun pistolul în buzunar, dar o să fie îndreptat în continuare spre tine. O să ne ridicăm. O să mergem la maşina mea. Iar eu...

Se opri. O femeie cu o rochie roşie, mulată pe corp, şi cu un microfon în mînă se îndrepta spre masa lor, cu un zîmbet larg pe figură. Se duse drept la Fat Charlie.

— Cum te cheamă, drăguţule?

— Charlie Nancy, răspunse Fat Charlie, cu voce neclară.

— Şi de unde eşti, Charlie?

— Din Anglia. Eu şi prietenii mei. Toţi suntem din Anglia.

— Şi cu ce te ocupi, Charlie?

Totul se încetini. De parcă ar fi răsărit un munte din ocean. Era singura cale. Fat Charlie trase aer piept şi zise:

— Sunt între două slujbe. Dar sunt cîntăreţ. Ca tine

— Ca mine? Ce cînţi?

Fat Charlie îşi înghiţi nodul din gît şi întrebă:

— Ce aveţi?

Cîntăreaţa se uită la ceilalţi oameni de la masa lui Fat Charlie şi întrebă, gesticulînd cu microfonul:

— Credeţi că putem să-l convingem să cînte pentru noi?

— Nu cred. Nu. Nici vorbă, spuse Grahame Coats iar Daisy ridică din umeri, ţinînd mîinile cu palmele lipite de masă.

Femeia în roşu se întoarse spre ceilalţi consumatori din sală:

— Voi ce credeţi?

Urmă un ropot de aplauze din partea oamenilor de la celelalte mese şi aplauze şi mai entuziaste din partea echipei de chelneri. Barmanul strigă:

— Cîntă-ne ceva!

Cîntăreaţa se aplecă spre Fat Charlie, acoperi microfonul şi zise:

— Ar fi bine să alegem o piesă pe care băieţii o cunosc.

— Ştiu „Under the Boardwalk”? întrebă Fat Charlie. iar femeia dădu din cap şi-i dădu microfonul.

Orchesta începu să cînte. Interpreta îl conduse pe Fat Charlie spre scena cea mică. Inima acestuia îi bubuia în piept.

Fat Charlie începu să cînte, iar auditoriul să-l asculte.

Nu dorise decît să tragă de timp, dar se simţea în largul său. Nimeni nu arunca în el cu ceva. Iar el părea că are în minte suficient loc ca să gîndească. Era conştient de toţi cei care se aflau în sală: turişti, chelneri, oamenii de la bar. Vedea totul: vedea barmanul pregătind un cocteil şi bătrîna din fundul încăperii care-şi umplea o oală mare de plastic cu cafea. Era încă îngrozit, încă furios, dar luă furia şi groaza şi le puse în cîntec, lăsîndu-le să devină un cîntec despre trîndăvie şi dragoste. Şi, în timp ce cînta, se gîndea.

Ce-ar face Spider? se întrebă el. *Ce-ar fi făcut tatăl meu?*

Cîntă. În cîntecul său le spuse exact ceea ce plănuia să facă sub pasarela de la malul mării, iar majoritatea lucrurilor se refereau la a face dragoste.

Cîntăreaţa în rochie roşie zîmbea, pocnea din degete şi-şi ondula trupul în ritmul muzicii. Se aplecă spre microfonul clapistului şi începu să-i ţină isonul.

Cînt în faţa unor spectatori, îşi spuse Fat Charlie.

Se uită la Grahame Coats.

Cînd ajunse la ultimul refren, începu să bată din palme, ridicîndu-le deasupra capului, iar imediat întreaga sală îl imită, consumatori, chelneri, bucătari – toţi cu excepţia lui Grahame Coats, care-şi ţinea mîinile sub masă, şi de Daisy, care-şi ţinea mîinile întinse pe masă. Daisy se uita la el de parcă ar fi fost nebun de legat şi de parcă ar fi găsit cel mai nepotrivit moment ca să-şi dezvăluie pornirile interioare.

Auditoriul bătea din palme, Fat Charlie zîmbea şi cînta, iar în timp ce cînta ştia fără urmă de îndoială că totul va fi în regulă. Vor fi bine şi el, şi Spider, şi Daisy, şi Rosie, indiferent unde se afla aceasta. Ştia ce trebuie să facă: era o tîmpenie, un gest de idiot, dar putea să meargă. Cînd încetară ultimele note ale cîntecului, zise:

— La masa la care stau eu se află o tînără doamnă. Se numeşte Daisy Day. Şi ea e din Anglia. Daisy, vrei să faci semn cu mîna tuturor?

Daisy se uită urît la el, dar ridică o mînă de pe masă o flutură.

— Aş vrea să-i spun ceva lui Daisy. Ea nu ştie ce vreau să-i spun. *Dacă nu merge,* îi şopti o voce din mintea sa, *Daisy va muri. Ştii asta?* Să sperăm că va zice da. Daisy, vrei să te măriţi cu mine?

În încăpere se aşternu tăcerea. Fat Charlie se uită la Daisy, dorind ca aceasta să-l înţeleagă şi să-i intre în joc.

Daisy dădu din cap.

Consumatorii aplaudară. *Ăsta* era un spectacol ce avea loc în mijlocul publicului. Cîntăreaţa, şefa de sală mai multe chelneriţe se duseră la masă, o ridicară pe Daisy în picioare şi o împinseră în mijlocul sălii. O împinseră către Fat Charlie, iar acesta o luă în braţe în timp ce orchestra cînta „I Just Called to Say I Love You“[48].

— Ai un inel pentru ea? îl întrebă cîntăreaţa.

El îşi vîrî mîna în buzunar şi-i spuse lui Daisy:

— Poftim. E pentru tine.

Apoi o luă în braţe şi o sărută. Dacă va fi împuşcat

---

[48] Am sunat doar să-ţi spun „te iubesc" – cîntec de Stevie Wonder (n.t.).

cineva, atunci asta se va întîmpla acum, îşi zise el. Apoi sărutul se termină, oamenii îi strîngeau mîna şi-l băteau pe umăr – un bărbat care venise în oraş pentru festival insistă să-i dea lui Fat Charlie cartea sa de vizită – iar Daisy ţinea în mînă chitra pe care i-o dăduse el, avînd o expresie foarte ciudată pe faţă. Iar cînd Fat Charlie se uită spre masa la care stătuseră, văzu că Grahame Coats dispăruse.

Capitolul Treisprezece
ÎN CARE UNII AU GHINION

Păsările erau întărîtate, cîrîiau, se văitau şi ciripeau vîrful copacilor. *Vine,* îşi spuse Spider şi înjură. Era terminat. Nu-i mai rămăsese nimic. Nimic, doar oboseala; nimic, doar epuizarea.

Se gîndi să zacă pe pămînt şi să fie devorat. Nu, decise el, ar fi fost un mod scîrbos de a muri. Nu era convins că o să-i crească un alt ficat, dar era convins că acela care-l legase de pari nu intenţiona să se mulţumească doar cu ficatul.

Începu să tragă de par. Numără pînă la trei, apoi îşi smuci braţele către el – cît mai bine şi cît de mult putu – încît acestea să întindă funia şi să tragă de par. Apoi numără iar pînă la trei şi încercă din nou.

Avu acelaşi efect dacă ar fi încercat să tragă un munte dincolo de drum. Unu doi trei... *trage. Iarăşi. Iarăşi.*

Se întrebă dacă fiara o să vină curînd.

Unu, doi, trei... *trage.* Unu, doi, trei... *trage.* Undeva, cineva cînta. Îl auzea. Iar cîntecul îl făcu pe Spider să zîmbească. Se pomeni că-şi dorea să aibă limbă ca s-o scoată la tigru cînd acesta îşi va face în cele în urmă apariţia. Gîndul îi dădu putere.

Unu, doi, trei... *trage.*

În cele din urmă parul cedă şi-i rămase în mîini.

Mai trase o dată, iar parul ieşi din pămînt, neted ca o spadă trasă dintr-o piatră.

Trase funiile către el şi ţinu parul în mînă. Acesta era lung cam de-un metru. Avea un capăt ascuţit, ca să poată fi înfipt în pămînt. Desfăcu funia înfăşurată în jurul lui, cu degetele amorţite. Frînghiile atîrnau inutil de încheieturile sale. Ridică parul în mîna dreaptă. O să meargă. Şi ştiu că fusese privit de cîtva timp, aşa cum o mîţă pîndeşte lîngă vizuina unui şoarece.

Veni către el în tăcere – sau aproape în tăcere – ca o umbră prin lumina zilei. Ochiul său surprinse doar mişcarea cozii care se legăna cu nerăbdare. Altfel, ar fi fost ca o statuie – sau ca o movilă de nisip care, datorită unui efect al luminii, pare o fiară uriaşă – pentru că blana sa avea culoarea nisipului, iar ochii care nu clipeau aveau verdele mării din miez de iarnă. Avea faţa lată, plină de cruzime, a unei pantere. În insule, oamenii numeau Tigru orice felină mare, iar aceasta era cea mai mare felină ce existase vreodată – mai mare, mai puternică, mai periculoasă.

Spider avea încheieturile picioarelor legate încă, abia putea să meargă. Mîinile şi picioarele îi erau amorţite. Ţopăia de pe un picior pe celălalt, încercînd să pară că făcea asta cu un scop, că era un soi de dans de intimidare, nu pentru că înţepenise stînd.

Ar fi vrut să se ghemuiască şi să-şi dezlege picioarele, dar nu putea să-şi ia ochii de la fiară.

Parul era greu şi gros, dar prea scurt ca să reprezinte o lance. Prea mare şi prea butucănos ca să fie *o* altă armă. Spider îl ţinea de capătul mai îngust, cel care fusese ascuţit, şi se uita către mare, evitînd intenţionat să privească spre locul în care se afla animalul, bazîndu-se pe informaţiile văzute cu coada ochiului.

Cum spusese ea? *O să te văicăreşti. O să scînceşti. Teama ta o să-l întărîte.*

Spider începu să scîncească. Apoi se văicări, behăind ca o capră rănită, rătăcită, singură.

O fulgerare de mişcare nisipie, doar cît să observe colţii şi ghearele ce se repezeau spre el. Spider izbi cu parul, de parcă ar fi fost o bîtă de baseball, cît de tare putu. Simţi că luă contact cu nasul fiarei şi auzi un bocănit satisfăcător.

Tigrul se opri, se uită la el de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor, apoi scoase un zgomot din gît, un mîrîit agresiv, şi plecă ţeapăn în direcţia din care venise, către tufărişuri, de parcă ar fi avut o întîlnire de la care nu putea să lipsească. Se uită înapoi spre Spider cu ranchiună, o fiară îndurerată, cu o privire ce sugera că avea să se întoarcă.

Spider îl privi cum pleacă.

Apoi se aşeză şi-şi dezlegă picioarele.

Merse, împleticindu-se un pic, către marginea culmii, urmînd panta domoală. Ajunse curînd la un pîrîu care-i tăia calea şi cădea în prăpastie, formînd o cascadă scânteietoare. Spider se lăsă în genunchi, îşi uni palmele căuş şi începu să bea apă rece.

După aceea începu să strîngă pietre. Pietre bune, de mărimea unui pumn. Le strînse la un loc ca pe nişte bulgări de zăpadă.

— N-ai mîncat mai nimic, zise Rosie.

— Mănîncă tu. Păstrează-ţi puterea, zise mama ei. Am mîncat puţină brînză. Îmi ajunge.

În pivniţa pentru carne era frig. Şi întuneric. Nu felul acela de întuneric cu care ochii se obişnuiesc. Acolo nu era pic de lumină. Rosie mersese de-a lungul perimetrului cămării, cu degetele pe tencuială, stîncă cărămidă fărîmicioasă, căutînd ceva care să le fie de folos. Nu găsise nimic.

— Mîncai, zise Rosie, pe vremea cînd trăia tăticu.

— Şi tatăl tău mînca, spuse mama ei. Şi cu ce s-a ales? Cu un atac de cord la patruzeci şi unu de ani. Ce fel de lume e asta?

— Dar îi plăcea mîncarea.

— Lui îi plăcea orice, spuse cu amărăciune mama ei. Îi plăcea mîncarea, îi plăceau oamenii, îşi iubea fiica. Îi plăcea să gătească. Mă iubea pe mine. Şi unde l-a dus asta? L-a dus de timpuriu în mormînt. N-ar trebui să-ţi placă lucrurile astea. Ţi-am mai spus.

— Da, zise Rosie. Cred că mi-ai mai spus.

Merse în direcţia din care venea vocea mamei sale cu mîna întinsă, ca să nu se lovească de unul dintre lanţurile de metal care atîrnau în mijlocul încăperii. Descoperi umărul osos al mamei sale şi-şi puse braţul pe el.

— Nu mi-e teamă, spuse Rosie, în beznă.

— Atunci eşti nebună, zise mama sa.

Rosie îi dădu drumul mamei sale şi se duse în mijlocul

camerei. Deodată, se auzi un scîrţîit. Din tavan căzură praf şi tencuială.

— Rosie! Ce faci? întrebă mama lui Rosie.

— Mă legăn de lanţ.

— Fii atentă. Dacă lanţul cedează, o să cazi pe podea cu capul spart, înainte să apuci să zici peşte.

Fiica sa nu-i răspunse, aşa că doamna Noah zise:

— Ţi-am spus eu. Eşti nebună.

— Nu, răspunse Rosie. Nu-s nebună. Doar că nu mai îmi este frică.

Deasupra lor, în casă, se auzi trîntindu-se uşa de la intrare.

— Barbă Albastră s-a întors acasă, zise mama lui Rosie.

— Ştiu. Am auzit, răspunse Rosie. Tot nu mi-e frică.

Oamenii continuau să-l bată pe umăr pe Fat Charlie, să-i facă cinste cu băuturi cu umbreluţe; în plus, se alesese cu cinci cărţi de vizită de la oameni din lumea muzicii veniţi pe insulă pentru festival.

În toată sala, oamenii îi zîmbeau. Fat Charlie îşi ţinea braţul pe umerii lui Daisy şi simţea că acasta tremură. Tînăra îşi apropie buzele de urechea lui şi zise:

— Eşti sărit de pe fix, ştiai?

— Da, dar a mers.

— Eşti plin de surprize, spuse ea, uitîndu-se la el.

— Să mergem. N-am terminat încă treaba.

Se duse la şefa de sală şi-i zise:

— Scuzaţi-mă... A fost aici o doamnă. În timp ce cîntam. A venit, şi-a umplut cana cu cafea din cafetiera de la bar. Unde s-a dus?

Şefa de sală clipi şi ridică din umeri.

— Nu ştiu...

— Ba da, ştiţi, zise Fat Charlie.

Se simţea sigur pe sine şi deştept. Ştia că în curînd va fi iarăşi el însuşi, dar cîntase un cîntec pentru spectatori şi-i făcuse plăcere. Reuşise să-i salveze viaţa lui Daisy – şi pe a sa. Totul fusese datorită cîntecului. Cînd cîntase, totul devenise foarte limpede. Rămăsese încă limpede. Se duse

pe hol, iar şefa de sală şi Daisy îl urmară.

— Cum vă numiţi? o întrebă el pe şefa de sală.

— Clarisa.

— Bună, Clarissa. Care-i numele tău de familie?

— Charlie, interveni Daisy, n-ar fi bine să telefonăm la poliţie?

— Într-o clipă. Clarisa şi mai cum?

— Higgler.

— Şi ce legătură ai cu Benjamin, portarul?

— E fratele meu.

— Şi ce legătură de rudenie aveţi voi doi cu doamna Higgler? Cu Callyanne Higgler?

— Sunt nepoţii mei, zise doamna Higgler din prag. Acum cred că ar fi bine s-o asculţi pe logodnica ta şi să discuţi cu poliţia. Nu-i aşa?

Spider stătea lîngă pîrîul de pe culme, cu spatele către munte şi cu un morman de pietre în faţă, cînd un om veni ţopăind prin iarba înaltă. Bărbatul era gol, avea doar o bucată de blană nisipie în jurul mijlocului, iar în urmă îi atîrna o coadă. Purta un colier de colţi ascuţiţi, albi, tăioşi. Avea părul lung şi negru. Veni către Spider de parcă şi-ar fi făcut plimbarea de dimineaţă iar întîlnirea cu acesta ar fi reprezentat o surpriză plăcută.

Spider luă o piatră de mărimea unui grepfrut şi o ţinu în mînă.

— Salut, copil al lui Anansi, zise străinul. Treceam pe aici şi te-am văzut. Pot să te ajut cu ceva?

Nasul său părea lovit şi învineţit.

Spider clătină din cap. Simţea lipsa limbii.

— Cînd te-am văzut m-am gîndit, sărmanul copil al lui Anansi, i-o fi foame, spuse străinul, zîmbind exagerat. Am destulă mîncare ca s-o împart cu tine.

Avea un sac pe umăr. Deschise sacul şi-şi vîrî mîna dreaptă în el. Scoase un miel cu coadă neagră, proaspăt ucis. Îl ţinea de gît, iar capul mielului atîrna.

— Am mîncat împreună cu tatăl tău de multe ori. Există vreun motiv să nu facem acelaşi lucru şi noi? Tu fă focul, eu

o să curăţ mielul şi o să fac o frigare, ca să-l întoarcem. Nu-i simţi deja gustul?

Lui Spider îi era atît de foame, că-l cuprinsese ameţeala. Dacă ar fi avut limbă, poate că ar fi spus *da,* avînd încredere în priceperea sa de a ieşi din necazuri cu ajutorul vorbelor. Dar nu avea limbă. Luă o altă piatră în mîna sa stîngă.

— Hai să petrecem şi să fim prieteni, să nu mai existe neînţelegeri, zise străinul.

Iar vulturii şi corbii îmi vor curăţa oasele, îşi zise Spider.

Străinul făcu încă un pas spre Spider, care decise că-i momentul potrivit să arunce prima piatră. Spider avea ochi bun şi un braţ excelent, astfel că piatra lovi acolo unde intenţionase să lovească, adică în braţul drept al străinului; acesta scăpă mielul din mînă. A doua piatră îl lovi pe străin în tîmplă – Spider ochise exact între ochii prea distanţaţi ai individului, dar acesta îşi răsucise capul.

Atunci străinul fugi – într-o goană în salturi – cu coada întinsă. Uneori arăta ca un om care fuge, alteori arăta ca o fiară.

După ce individul dispăru, Spider se duse în locul care stătuse acesta, ca să ia mielul cel cu coada neagră. Cînd puse mîna pe el, mielul se mişcă, iar Spider îşi imagină, pentru o secundă, că era încă viu, apoi văzu avea carnea plină de viermi. Puţea, iar duhoarea de hoit îl ajută pe Spider să uite pentru un timp cît de flămînd era.

Luă mielul, ţinînd braţul întins, şi aruncă stîrvul în mare. Apoi îşi spălă mîinile în pîrîu.

Nu ştia de cînd era în locul acela. Timpul se întinsese şi se turtise aici. Soarele coborîse către orizont.

După ce soarele va apune şi înainte să răsară luna, atunci se va întoarce fiara, îşi spuse Spider.

Reprezentantul poliţiei din Saint Andrews, un bărbat vesel tot timpul, stătea în biroul din faţă al hotelului împreună cu Daisy şi Fat Charlie şi asculta tot ce aveau aceştia de zis, cu un zîmbet placid şi indiferent pe figura-i lată. Uneori ridica un deget şi-şi scărpina mustaţa.

Cei doi îi spuseseră pobţistului că un individ urmărit de poliţie, numit Grahame Coats, venise la ei în timp ce cinau şi o ameninţase pe Daisy cu un pistol. Fură siliţi însă să recunoască faptul că nimeni în afară de Daisy nu văzuse arma. Apoi Fat Charlie povesti despre accidentul cu Mercedesul cel negru şi bicicleta, din după-amiaza aceea. Nu, nu văzuse cine conducea maşina. Dar ştia de unde venise automobilul. Îi spuse poliţistului despre casa din vârful muntelui.

Bărbatul îşi mîngîie gînditor mustaţa care începuse să încărunţească.

— Într-adevăr, acolo există o casă ca aceea descrisă de dumneavoastră. Dar nu aparţine individului de care vorbiţi, Coats. Nici vorbă. Aţi descris casa lui Basil Finnegan, un om foarte respectabil. Domnul Finnegan manifestă de multă vreme un interes sănătos pentru lege şi ordine. A dăruit bani pentru şcoli, dar – lucru mult mai important – a contribuit cu o sumă considerabilă la construirea noii secţii de poliţie.

— Mi-a înfipt ţeava pistolului în burtă, zise Daisy Mi-a spus că mă împuşcă, dacă nu venim cu el.

— Domniţă, dacă a fost domnul Finnegan, zise poliţistul, atunci sunt convins că există o explicaţie foarte simplă.

Apoi deschise servieta şi scoase un teanc de hîrtii.

— Să vă spun ce să faceţi. Gîndiţi-vă bine. Dormiţi. Dacă mîine dimineaţă veţi fi convinşi că a fost ceva serios, atunci completaţi formularele acestea şi lăsaţi toate trei exemplarele la secţia de poliţie. Întrebaţi de noua secţie de poliţie, din spatele pieţii municipale. Toată lumea ştie unde se află.

Le strînse mîinile şi plecă.

— Ar fi trebuit să-i spui că şi tu eşti poliţist, zise Fat Charlie. Poate te-ar fi luat în serios.

— Nu cred că ar fi folosit la ceva, răspunse Daisy. Cineva care-ţi spune „domniţă” te-a exclus deja din lista oamenilor care merită să fie ascultaţi.

Se duseră la recepţia hotelului.

— Unde s-a dus? întrebă Fat Charlie.

— Mătuşa Callyanne? zise Benjamin Higgler. Vă aşteaptă în sala de şedinţe.

— Ştiu că pot să fac asta, dacă o să continuu să mă legăn, spuse Rosie.
— O să te ucidă.
— O să ne ucidă oricum.
— N-o să meargă.
— Mamă, ai o idee mai bună?
— O să te vadă.
— Mamă, vrei să nu mai fi atît de negativistă? Dacă ai vreo sugestie care să ne ajute cu ceva, te rog s-o spui. Dacă nu, nu te mai osteni degeaba. Bine?
Tăcere.
Apoi, după un timp:
— Aş putea să-i arăt fundul.
— Poftim?
— Ai auzit ce-am spus.
— În locul a ceea ce fac eu?
— În plus la ceea ce faci tu.
Tăcere.
După un timp, Rosie spuse:
— N-are cum să strice cu ceva.

— Bună ziua, doamnă Higgler, spuse Fat Charlie. Vreau pana înapoi.
— Ce te face să crezi că am pana ta? întrebă bătrîna, cu braţele încrucişate pe pieptul ei imens.
— Mi-a spus doamna Dunwiddy.
Pentru prima oară, doamna Higgler păru surprinsă.
— Louella ţi-a spus că pana-i la mine?
— A spus că pana-i la dumneavoastră.
— O ţin în siguranţă, zise doamna Higgler şi făcu un gest către Daisy cu cana ei de cafea. Sper că nu te aştepţi să vorbesc de faţă cu ea. N-o cunosc.
— Ea e Daisy. Puteţi să-i spuneţi orice mi-aţi spune mie.
— Am auzit că-i logodnica ta, zise doamna Higgler. Fat Charlie simţi că-i ard obrajii.

— Nu-i… nu suntem… Trebuia să spun ceva ca s-o scap de individul cu pistolul. Mi s-a părut soluţia cea mai simplă.

Doamna Higgler se uită la el, iar ochii îi sclipeau în spatele ochelarilor groşi.

— Ştiu, zise ea. S-a întîmplat în timp ce cîntai. În faţa spectatorilor.

Apoi clătină din cap, aşa cum fac bătrînii cînd se gîndesc la prostiile celor tineri. Deschise poşeta ei neagră, scoase un plic şi-l întinse lui Fat Charlie.

— I-am promis Louellei c-o păstrez în siguranţă. Fat Charlie luă pana din plic, mototolită din cauză că o ţinuse strîns în noaptea aceea.

— Bine, zise el. Pana. Excelent. Acum ce trebuie să fac cu ea? o întrebă el pe doamna Higgler.

— Nu ştii?

Mama lui Fat Charlie îi spusese, pe cînd era tînăr că-i bine să numere pînă la zece cînd se enervează. Aşa că el numără în gînd şi fără să se grăbească pînă la zece dar nu reuşi.

— Sigur că nu ştiu ce să fac cu ea, bătrînă proastă! În ultimele două săptămîni am fost arestat, mi-am pierdut logodnica şi slujba, am văzut cum fratele meu semi-imaginar a fost înghiţit de un zid de păsări în Piccadilly Circus, am zburat de colo-colo peste Atlantic ca o minge ţicnită de ping pong, iar astăzi am stat în faţa unor spectatori şi am cîntat pentru că fostul meu patron, un psihopat, ţinea ţeava unui pistol lipită de burta fetei cu care cinam. Am încercat doar să ies din balamucul în care s-a transformat viaţa mea de cînd mi-ai sugerat să discut cu fratele meu. Aşa că, nu. Nu ştiu ce să fac cu pana asta afurisită. S-o ard? S-o fac bucăţele şi s-o mănînc? Să-mi fac un cuib din ea? S-o ţin în mînă şi să sar pe fereastră?

Doamna Higgler se posomorî.

— Trebuie s-o întrebi pe Louella Dunwiddy.

— Nu-s convins că pot. Ultima oară cînd am văzut-o nu arăta prea bine. Şi nu dispunem de prea mult timp.

— Foarte bine, zise Daisy. Ţi-ai recăpătat pana. Acum putem să discutăm despre Grahame Coats?

— Nu-i o simplă pană. E pana pe care am primit-o în schimbul fratelui meu.

— Atunci dă-o înapoi şi să ne apucăm de treabă. Trebuie să facem ceva.

— Nu-i chiar atît de simplu, spuse Fat Charlie, apoi se opri şi se gîndi la ce spusese el şi la ce spusese ea, după care se uită la Daisy, plin de admiraţie. Doamne, ce deşteaptă eşti!

— Mă străduiesc să fiu, zise ea. Dar ce-am spus?

Nu aveau la dispoziţie patru doamne bătrîne, dar îi aveau pe doamna Higgler, pe Benjamin şi pe Daisy. Prînzul era pe sfîrşite, aşa că şefa de sală, Clarissa, fu fericită să-i ajute. Nu aveau pămînt de patru culori, dar aveau nisip alb de pe plaja din spatele hotelului, pămînt negru din straturile cu flori din faţa hotelului, lut roşu de lîngă hotel şi nisip policolor în eprubetele din magazinul cu cadouri. Lumînările pe care le împrumutară de la barul de lîngă piscină erau mici şi albe, nu mari şi negre. Doamna Higgler îi asigură că puteau să găsească pe insulă toate ierburile de care aveau nevoie, dar Fat Charlie o puse pe Clarissa să împrumute din bucătărie o mînă de verdeaţă pentru decorarea mîncărurilor.

— Cred că-i mai degrabă o chestie de încredere, le explică Fat Charlie. Nu amănuntele contează, ci atmosfera magică.

În cazul lor, atmosfera magică nu era întreţinută de Benjamin Higgler, care avea tendinţa să se uite în jurul mesei şi să izbucnească în hohote de rîs, nici de Daisy, care atrăgea tot timpul atenţia că întreaga procedură era extrem de caraghioasă.

Doamna Higgler împrăştie verdeaţa într-un castron cu resturi de vin alb.

Apoi începu să zumzăie. Îşi ridică mîinile, încurajîndu-i şi pe ceilalţi, iar aceştia începură să zumzăie împreună cu ea, ca nişte albine bete. Fat Charlie aşteptă să se întîmple ceva.

Nu se întîmplă nimic.

— Fat Charlie, zise doamna Higgler, zumzăie şi tu.

Fat Charlie înghiţi în sec. Îşi zise că nu avea de ce să fie speriat: cîntase în faţa unei săli pline cu oameni; tot în faţa aceloraşi oameni ceruse o fată de nevastă, o fată pe care abia o cunoştea. Zumzăitul avea să fie floare la ureche.

Găsi tonul pe care-l zumzăia doamna Higgler şi-l lăsă să vibreze în gîtul său.

Ţinea pana în mînă. Se concentră şi zumzăi.

Benjamin încetă să chicotească şi holbă ochii. Pe figura sa apăru o expresie de panică. Fat Charlie dori să înceteze din zumzăit, ca să afle ce-l tulbura, dar zumzăitul era în interiorul lui, iar lumînările pîlpîiau...

— Uitaţi-vă la el! zise Benjamin. E...

Fat Charlie s-ar fi întrebat ce este, dacă deja n-ar fi fost prea tîrziu pentru asta.

Ceaţa se dădu la o parte.

Fat Charlie mergea pe un pod, o punte lungă, albă, peste o întindere de apă cenuşie. La mică distanţă în faţa lui, pe la mijlocul podului, stătea un bărbat, pe un scăunel de lemn. Bărbatul pescuia. Avea trasă pe ochi o pălărie verde. Părea că moţăie şi nu se mişcă atunci cînd Fat Charlie se apropie de el.

Fat Charlie îl recunoscu pe bărbat. Puse mîna pe umărul acestuia.

— Ştiam că ne-ai înşelat, zise el. N-am crezut că ai murit cu adevărat.

Bărbatul de pe scaun nu se mişcă, dar zîmbi.

— Asta arată cît de multe ştii, zise Anansi. Eram mort cînd au venit.

Se întinse zdravăn, scoase un chiştoc negru de după ureche şi-l aprinse cu un chibrit.

— Da. Sunt mort. Cred că o să rămîn mort un timp. Dacă nu mori din cînd în cînd, oamenii încep să te ia în serios.

— Dar... începu Fat Charlie.

Anansi îşi duse degetul la buze, făcîndu-i semn să tacă. Luă undiţa şi începu să înfăşoare guta pe midinetă. Apoi arătă spre o plasă mică. Fat Charlie o luă şi o ţinu, iar tatăl său lăsă în ea un peşte argintiu lung, care se zbătea. Anansi scoase cîrligul din gura peştelui, după care îl aruncă

într-o căldare albă.

— Gata, zise el. Am făcut rost de cina din seara asta.

Fat Charlie îşi dădu seama pentru prima oară ca atunci cînd se aşezase la masă împreună cu Daisy şi cu familia Higgler era noaptea tîrziu, dar aici, unde ajunsese, soarele coborîse mult pe cer, dar nu apusese încă.

Tatăl său strînse scaunul şi-l dădu lui Fat Charlie, împreună cu găleata, să le care. Merseră de-a lungul podului.

— Ştii, spuse domnul Nancy, mi-am spus întotdeauna că, dacă o să vii vreodată să discuţi cu mine, o să-ţi spun tot felul de lucruri. Dar se pare că te descurci destul de bine şi singur. Ce te aduce aici?

— Nu prea ştiu. Încerc s-o găsesc pe Femeia Pasăre. Vreau să-i dau pana înapoi.

— N-ar fi trebuit să ai de-a face cu asemenea oameni, zise tatăl lui, vesel. Nu-i bine nici că ai venit aici. Individa e plină de resentimente. Dar e laşă.

— A fost vina lui Spider, zise Fat Charlie.

— A fost vina ta. Ai lăsat-o pe baba aia să gonească jumătate din tine.

— Eram un copil. Tu de ce n-ai făcut nimic?

Anansi îşi împinse pălăria pe ceafă,

— Bătrîna Dunwiddy nu putea să-ţi facă nimic dacă n-ai fi lăsat-o. La urma urmei, eşti fiul meu.

Fat Charlie se gîndi la cele auzite, apoi zise:

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Te simţeai bine. Aveai să descoperi singur totul. N-ai descoperit şi cîntecele?

Fat Charlie se simţi mai neîndemînatic, mai gras şi mai dezamăgit de tatăl său, dar nu răspunse pur şi simplu „nu“. În loc de asta zise:

— Tu ce crezi?

— Cred că ai venit aici. Lucrul cel mai important în ceea ce priveşte cîntecele este că ele sunt ca poveştile. Nu înseamnă nimic dacă nu le ascultă cineva.

Se apropiau de capătul podului. Fat Charlie ştia fără să-i spună cineva că aceasta era ultima şansă de a discuta cu

tatăl său. Erau multe lucruri pe care trebuia să le afle, erau multe lucruri pe care voia să le ştie. Zise:

— Tăticule. Cînd eram copil, de ce mă umileai?

Bătrînul ridică din sprîncene.

— Să te umilesc? Eu te iubeam!

— M-ai dus la şcoală îmbrăcat ca preşedintele Taft. Asta numeşti tu dragoste?

Bătrînul scoase un sunet piţigăiat, care putea fi considerat rîs, apoi trase din chiştoc. Fumul îi ieşi printre buze ca un balon fantomatic cu text dintr-o bandă desenată.

— Mama ta are ceva de spus în privinţa asta. Nu mai avem mult timp la dispoziţie, Charlie. Vrei să petrecem timpul care ne-a rămas certîndu-ne?

— Nu, zise Fat Charlie, clătinînd din cap.

Ajunseră la capătul podului.

— Cînd o să-l vezi pe fratele tău, vreau să-i dai ceva din partea mea, spuse Anansi.

— Ce?

Tatăl său se întinse, trase capul lui Fat Charlie în jos şi-l sărută blînd pe frunte.

— Asta, zise el.

Fat Charlie se îndreptă. Tatăl său îl privea cu o expresie pe care, dacă ar fi văzut-o pe figura altcuiva, ar fi considerat-o drept mîndrie.

— Arată-mi pana, zise Anansi.

Fat Charlie căută în buzunar. Pana se afla acolo, arătînd mai mototolită şi mai jegărită ca înainte.

Tatăl său scoase un sunet dezaprobator şi ţinu pana la lumină.

— Asta-i o pană minunată, zise el. Nu trebuie s-o distrugi. Femeia Pasăre n-o s-o ia înapoi dacă nu arată bine.

Domnul Nancy îşi trecu mîna peste pană, iar aceasta arătă perfect. După aceea se încruntă.

— O s-o mototoleşti din nou.

Îşi suflă pe unghii, le lustrui de jachetă, apoi păru să ia o hotărîre. Îşi scoase pălăria şi puse pana la panglica pălăriei.

— Ţine. Te alegi măcar cu o pălărie drăguţă.

Îi puse pălăria pe cap lui Fat Charlie şi zise:

— Îţi stă bine cu ea.

Fat Charlie oftă.

— Tăticule, eu nu port pălărie. Aş arăta caraghios. Aş arăta tîmpit. De ce încerci mereu să mă pui în situaţii jenante?

Bătrînul se uită la fiul său în lumina ce scădea.

— Crezi că te mint? Fiule, ca să porţi pălărie ai nevoie de ţinută. Şi tu ai ţinută. Crezi că ţi-aş spune că-ţi stă bine dacă n-ar fi aşa? Arăţi ca lumea. Nu mă crezi?

— Nu, îi spuse Fat Charlie.

— Uită-te, îi zise tatăl lui şi arătă dincolo de marginea podului.

Apa era liniştită şi netedă ca o oglindă, iar bărbatul care-l privea din apă arăta foarte bine, cu pălăria lui nouă, verde.

Fat Charlie se întoarse să-i spună tatălui său că greşise, dar bătrînul dispăruse.

Coborî de pe pod şi pătrunse în crepuscul.

— Da. Vreau să ştiu cu exactitate unde este. Unde s-a dus? Ce i-aţi făcut?

— Nu i-am făcut nimic. Doamne, exclamă doamna Higgler, ultima oară nu s-a întîmplat aşa!

— A fost ca şi cum ar fi fost teleportat pe nava-mamă, zise Benjamin. Grozav! Efecte speciale adevărate!

— Vreau să-l aduceţi înapoi, zise furioasă Daisy. Vreau să-l aduceţi *acum!*

— Nici măcar nu ştiu unde este, spuse doamna Higgler. Şi nu l-am trimis eu acolo. S-a dus singur.

— Oricum, interveni Clarissa, dacă s-a dus să facă ceea ce trebuie să facă, iar noi îl aducem înapoi? Am putea să stricăm totul.

— Exact, spuse Benjamin. Ca şi cum am teleporta înapoi pe navă echipa asolizată, chiar în mijlocul misiunii.

Daisy se gîndi la cele auzite şi o enervă faptul că exista o oarecare logică în ele – atît cît putea exista logică în cele întîmplate în zilele acelea.

— Dacă nu se mai întîmplă nimic, zise Clarissa eu m-aş întorace în restaurant. Să văd dacă totul e în regulă.

Doamna Higgler sorbi din cafea şi fu de părere că n-o să se mai întîmple nimic.

Daisy izbi cu palma în masă.

— Scuzaţi-mă! Avem de-a face cu un asasin. Iar Fat Charlie a fost teleportat pe nava principală.

— Nava-mamă, o corectă Benjamin.

Doamna Higgler clipi, apoi zise:

— Bine. Trebuie să facem ceva. Ce propui?

— Nu ştiu, recunoscu Daisy, dispreţuindu-se pentru că spusese aşa ceva. Presupun că trebuie să aşteptăm.

Luă un exemplar din *Williamstown Courier,* pe care-l citise doamna Higgler şi începu să-l răsfoiască.

Articolul despre turistele dispărute – femeile care nu se întorseseră pe nava de croazieră – ocupa o coloană în pagina a treia. *Cele două din casă,* spusese Grahame Coats. *Vă închipuiţi că am crezut că erau într-o croazieră?*

În cele din urmă, Daisy redeveni poliţist.

— Daţi-mi un telefon, spuse ea.

— Pe cine vrei să suni?

— Cred că o să începem cu ministrul turismului şi cu şeful poliţiei. Apoi mai vedem pe cine.

Soarele stacojiu se cufunda în orizont. Spider, dacă n-ar fi fost Spider, ar fi fost cuprins de disperare. Pe insulă, în locul acela, exista o linie distinctă între zi şi noapte, iar Spider privi cum ultima fărîmă roşie a soarelui era înghiţită de mare. Avea pietrele şi doi pari.

Îşi dorea să fi avut şi foc.

Se întrebă cînd o să apară luna. Cînd luna va fi pe cer, va mai avea o şansă...

Soarele apuse – ultima bucată roşie se cufundă în marea întunecată şi se făcu noapte.

— Copil al lui Anansi, zise un glas din beznă, în curînd mă voi hrăni. Tu n-o să ştii că-s aici decît atunci cînd o să-mi simţi răsuflarea în ceafă. Am stat deasupra ta atunci cînd erai legat de pari pentru mine, aş fi putut să-ţi sfîrtec

gîtul atunci, dar m-am gîndit bine. Dacă te-aş fi ucis în timp ce dormeai, n-aş fi simţit nici o plăcere. Vreau să simţi că mori. Vreau să ştii de ce îţi iau viaţa.

Spider aruncă o piatră în direcţia din care credea că se aude glasul şi o auzi izbindu-se în tufişuri, fără să facă nici un rău.

— Tu ai degete, continuă glasul, dar eu am gheare mai ascuţite decît cuţitele. Tu ai două picioare, dar eu am patru picioare care nu obosesc niciodată, care pot alerga de zece ori mai iute decît o s-o faci tu vreodată. Dinţii tăi pot mesteca mîncarea, dacă aceasta a fost înmuiată şi lipsită de gust de către foc, pentru că tu ai dinţişori de maimuţă, buni să mesteci cu ei fructe moi şi gîndaci. Dar eu am dinţi care sfîşie carnea vie de pe oase şi pot s-o înghit în timp ce sîngele vieţii ţîşneşte către cer.

Atunci Spider scoase un sunet. Un sunet ce putea fi scos fără limbă, fără să deschidă buzele. Un sunet ce exprima un dispreţ amuzat. Care părea să spună *Poţi să faci toate astea, Tigrule. Şi ce dacă? Toate poveştile care există sunt ale lui Anansi. Nu vor fi niciodată poveştile Tigrului.*

Din beznă se auzi un muget, un muget ce exprima furie şi frustrare.

Spider începu să fredoneze melodia „Tiger Rag“[49]. E un cîntec vechi, bun să potoleşti tigrii cu el. *Ţine tigrul. Unde-i tigrul?* zicea cîntecul.

Cînd vocea răsună din nou în întuneric, era mai aproape.

— O am pe femeia ta, copil al lui Anansi. După ce-o să termin cu tine, o să-i sfîşii carnea. Gustul ei o să fie mai dulce decît al tău.

Spider scoase un sunet de care scot oamenii ca să arate că ştiu că sunt minţiţi.

— Se numeşte Rosie.

Atunci Spider scoase un sunet involuntar.

Cineva rîse în beznă.

---

[49] *Necăjeşte tigrul* – melodie de jazz înregistrată prima oară în 1917, se pare că a circulat în rîndul formaţiilor de jazz din New Orleans anterior acestei date (n.t.).

— Cît despre ochi, tu ai ochi care văd ce-i evident ce se vede în lumina zilei, dacă eşti norocos, dar cei din neamul meu au ochi care pot să vadă părul zburlit de pe braţele tale în timp ce-ţi vorbesc, văd groaza de pe faţa ta – şi văd toate astea pe timp de noapte. Teme-te de mine, copil al lui Anansi, şi dacă vrei să-ţi faci rugăciunea, spune-o acum!

Spider nu ştia rugăciuni, dar avea pietre şi putea să arunce cu ele. Poate avea noroc şi făcea prăpăd cu vreuna din ele. Spider ştia că ar fi fost o minune de s-ar fi întîmplat aşa ceva, dar îşi petrecuse întreaga viaţă bizuindu-se pe miracole.

Luă altă piatră.

Ceva îi atinse dosul palmei.

Salut, îi spuse micul păianjen de lut, în mintea sa.

Salut, gîndi Spider. *Sunt cam ocupat, mă străduiesc să nu mă las mîncat, aşa că te-aş ruga să stai deoparte un timp...*

I-am adus, zise păianjenul. *Aşa cum mi-ai cerut.*

Aşa cum am cerut?

Mi-ai spus să aduc ajutoare. Le-am adus. Se ţin după firul meu. În lumea asta nu există păianjeni, aşa că m-am strecurat înapoi şi i-am adus aici de peste tot. Am adus războinici. Am adus viteji.

— Dau un bănuţ pentru gîndurile tale, zise glasul de felină mare din beznă, apoi adăugă, distrîndu-se. Care-i problema? Ţi-a mîncat pisica limba?

Un singur păianjen e tăcut. Păienjenii sunt tăcuţi de felul lor. Chiar şi cei care pot scoate zgomote rămîn de obicei tăcuţi şi aşteaptă. Asta fac păianjenii: aşteaptă.

Noaptea se umplu treptat de un foşnet blînd.

Spider se gîndi cu recunoştinţă şi mîndrie la micuţul păianjen cu şapte picioare pe care-l făcuse din sînge, scuipat şi lut. Păianjenul urcă de pe dosul palmei pe umărul său.

Spider nu-i vedea, dar ştia că erau acolo, păianjeni mari şi păianjeni mici, păianjeni veninoşi şi păianjeni care muşcau, păianjeni uriaşi şi păroşi, păianjeni chitinoşi, eleganţi. Ochii lor foloseau picul de lumină care exista, dar

vedeau printre picioare, făurind din vibraţii o imagine virtuală a lumii de deasupra lor.

Erau o armată.

Tigrul vorbi din nou din beznă.

— Copil al lui Anansi, cînd o să fii mort – cînd toţi cei din neamul tău vor fi morţi – atunci poveştile vor fi ale mele. Oamenii vor spune din nou poveştile Tigrului. Se vor strînge şi vor admira deşteptăciunea mea, puterea mea, cruzimea mea şi bucuria mea. Fiecare cîntec va fi al meu. Lumea va fi ca înainte: un loc dur. Un loc întunecat.

Spider ascultă foşnetul armatei sale.

Stătea la marginea rîpei dintr-un anumit motiv. Pentru că nu avea unde să se retragă, Tigrul n-o să năvălească, ci o să se furişeze.

Spider începu să rîdă.

— De ce rîzi, copil al lui Anansi? Ţi-ai pierdut minţile?

Auzindu-l, Spider începu să rîdă şi mai tare.

Din întuneric se auzi un urlet. Tigrul întîlnise armata lui Spider.

Veninul păianjenului are multe forme. Uneori durează mult pînă descoperi efectul deplin al unei muşcături. Cercetătorii au analizat ani de zile chestiunea: există păianjeni a căror muşcătură face ca locul muşcat să se infecteze – ceea ce duce la moarte – uneori abia după un an. De ce fac păianjenii asta? Răspunsul e simplu: pentru că li se pare amuzant şi pentru că vor să nu-i uiţi în veci.

Văduva neagră îl muşcă pe Tigru de nasul învineţit tarantula îl muşcă de urechi. În cîteva clipe, punctele sensibile ale acestuia ardeau, pulsau, se umflau şi mîncau. Tigrul nu-şi dădea seama ce se întîmplă, ştia doar că-l arde, că-l doare şi-l cuprinse brusc teama.

Spider hohotea tot mai tare şi asculta zgomotul făcut de un animal mare ce se zbătea prin tufişuri, urlînd de durere şi de teamă.

Apoi rămase locului şi aşteptă. Fără îndoială, Tigrul se va întoarce. Conflictul lor nu se încheiase încă.

Spider luă păianjenul cu şapte picioare de pe umărul său şi-l mîngîie, trecîndu-şi degetele pe spatele lat al acestuia.

Ceva mai încolo, la poalele muntelui, ceva sclipea, o lumină verde, rece, care pîlpîia precum luminile unui orăşel în noapte. Lumina aceea venea către el.

Pîlpîirea se dovedi a fi alcătuită dintr-o sută de mii de licurici. În centrul luminii licuricilor se afla o siluetă întunecată, în formă de om, cu conturul bine marcat de insectele luminescente. Omul mergea de zor, urcînd muntele.

Spider luă o piatră şi ordonă în gînd păianjenilor să fie pregătiţi pentru un nou atac. Apoi se opri. Silueta luminată de licurici avea ceva familiar. Purta o pălărie verde.

Grahame Coats golise deja jumătate din sticla de rom pe care o găsise în bucătărie. Începuse sticla de rom pentru că nu avea nici un chef să coboare în pivniţa cu vinuri şi pentru că îşi imaginase că o să-l îmbete mai iute decît vinul. Din nefericire, nu fusese aşa. Nu-i folosise la nimic, nici măcar pentru deconectarea emoţională de care avea nevoie. Se plimba prin casă, ţinînd sticla într-o mînă şi un pahar plin pe jumătate în cealaltă. Trăgea cîte o duşcă din pahar, iar uneori bea direct din sticlă. Îşi surprinse imaginea în oglindă. Arăta jalnic şi transpirat.

— Înveseleşte-te, zise el cu voce tare. N-o să se întîmple nimic. Vin nori argintii. Ploaia vieţii o să curgă. Prea mulţi bucătari. Bate un vînt turbat.

Romul se terminase.

Se duse înapoi în bucătărie. Deschise mai multe dulapuri, înainte să observe o sticlă de sherry în fundul unuia. Grahame o înhăţă şi o strînse în braţe recunoscător, de parcă ar fi fost un vechi prieten mititel, care tocmai se întorsese de pe mare, după ani de zile.

Scoase dopul sticlei. Era sherry dulce, pentru gătit, dar el îl bău ca pe limonadă.

În timp ce căuta alcool în bucătărie, Grahame Coats mai remarcă şi alte lucruri. De exemplu, cuţite. Unele dintre ele erau foarte ascuţite. Într-un sertar se afla chiar şi un mic ferăstrău din oţel inoxidabil. Grahame Coats dădu din cap, aprobator. Reprezenta o soluţie foarte simplă pentru

problema din pivniţă.

— *Habeas corpus,* zise el. Sau *habeas delicti*[50]. Una din două. Dacă nu există nici un cadavru, nu există nici delict. *Ergo. Quod erat demonstrandum*[51]*.*

Scoase pistolul din buzunarul hainei şi-l puse pe masa din bucătărie. Aranjă în jurul lui cuţitele, ca spiţele unei roţi.

— Ei bine – zise el cu tonul pe care-l folosise cîndva ca să convingă băieţi nevinovaţi din formaţii muzicale că era timpul să semneze contractul cu el şi să salute gloria ce va veni, însoţită de avere – timpul potrivit e cel prezent.

Îşi vîrî trei cuţite la cingătoare, puse ferăstrăul în buzunarul hainei, apoi, cu pistolul în mînă, coborî scara spre pivniţă. Aprinse lumina, făcu cu ochiul sticlelor de vin de pe rafturi, acoperite cu un strat subţire de praf, apoi rămase lîngă uşa de fier a cămării pentru carne.

— Bine, strigă el. O să vă facă plăcere să aflaţi că n-o să vă fac nici un rău. Vă las pe amîndouă să plecaţi Totul a fost o neînţelegere. Fără ranchiună. N-are rost să plîngem după laptele vărsat. Staţi lîngă peretele din fund. În poziţie de drepţi. Fără prostii.

În timp ce trăgea zăvorul îşi spuse că-i reconfortant să ştii cît de multe clişee verbale există pentru oamenii cu un pistol în mînă. Grahame Coats simţea că face parte dintr-o frăţie: Bogart stătea alături de el, şi Cagney, şi toţi cei care trăgeau unul în altul în COPS[52].

Aprinse lumina şi deschise uşa. Mama lui Rosie stătea lîngă peretele opus, cu spatele spre el. Cînd Grahame Coats intră în încăpere, femeia îşi ridică fusta şi-i arătă un fund cafeniu, incredibil de osos.

Grahame Coats rămase cu gura căscată. În momentul acela, Rosie îl lovi cu o bucată de lanţ ruginit peste

---

[50] Habeas corpus – aveţi corpul; habeas delicti – aveţi delictul – expresii din limba latină, rupte din contextul iniţial (n.t.).

[51] „Ceea ce trebuia demonstrat", în limba latină (n.t.).

[52] COPS – emisiune a canalului Fox, cu reportaje foarte dure (n.t.).

încheietură, aruncînd pistolul în cealaltă parte a încăperii.

Cu entuziasmul şi cu priceperea unei femei mult mai tinere, mama lui Rosie îi trase un şut în burtă lui Grahame Coats. Acesta se apucă de boaşe, scoţînd sunete atît de piţigăiate, încît numai cîinii şi liliecii le puteau auzi, iar Rosie şi mama ei se grăbiră să iasă din cămara pentru carne.

Închiseră uşa, iar Rosie trase unul dintre zăvoare. Apoi se îmbrăţişară.

Erau încă în cămara pentru vinuri cînd luminile se stinseră.

— Sunt doar siguranţele, spuse Rosie, ca s-o liniştească pe mama sa.

Nu era convinsă că aşa stau lucrurile, dar nu găsise altă explicaţie.

— Ar fi fost mai bine dacă ai fi tras ambele zăvoare, spuse mama sa şi scoase o exclamaţie, pentru că-şi lovise degetul de la picior de ceva, apoi înjură.

— Suntem în partea luminată, spuse Rosie. *El* nu poate să vadă prin întuneric. Ţine-mă de mînă. Cred că scara e în partea aia.

Grahame Coats era în patru labe pe podeaua de ciment, în momentul în care se stinsese lumina. Simţi ceva cald curgîndu-i pe picior. Pentru o clipă, crezu că făcuse pe el, apoi îşi dădu seama că lama unuia dintre cuţitele pe care le vîrîse la brîu îi făcuse o tăietură adîncă în partea de sus a piciorului.

Rămase nemişcat, întins pe podea. Făcuse bine că băuse atît de mult, pentru că alcoolul acţiona ca un anestezic. Decise să tragă un pui de somn.

Nu era singur în cămara pentru carne. Se mai afla cineva acolo. Ceva ce mergea în patru labe.

Cineva mîrîi:

— Ridică-te.

— Nu pot. Sunt rănit. Vreau să dorm.

— Eşti o creatură jalnică şi distrugi tot ce atingi. Ridică-te!

— Mi-ar plăcea, spuse Grahame Coats cu tonul rezonabil

al unui beţiv. Nu pot. O să zac un pic întins pe podea. Oricum, femeia a tras zăvorul. Am auzit-o. Grahame Coats auzi un scrîşnet în cealaltă parte a uşii, ca şi cum zăvorul ar fi fost împins încet.

— Uşa e deschisă. Dacă rămîi aici, o să mori.

Mişcări nerăbdătoare; agitarea unei cozi; un răget, pe jumătate reţinut în fundul gîtului.

— Dă-mi mîna şi supunerea ta. Invită-mă în tine.

— Nu înţeleg...

— Dă-mi mîna sau o să sîngerezi pînă o să mori. Grahame Coats întinse mîna în bezna din cămara pentru carne. Cineva – ceva – i-o luă şi o ţinu, liniştindu-l.

— Acum vrei să mă inviţi în tine?

În momentul acela Grahame Coats fu cuprins de un moment de trezie lucidă. Mersese prea departe. Indiferent ce-ar fi făcut, nu putea înrăutăţi situaţia mai mult.

— Evident, şopti Grahame Coats şi de îndată ce rosti cuvintele, începu să se schimbe.

Putea să vadă prin întuneric ca la lumina zilei. Avu impresia – doar pentru o clipă – că văzu ceva lîngă el, ceva mai mare decît un om, ceva care avea dinţi ascuţiţi, ascuţiţi... Apoi făptura aceea dispăru, iar Grahame Coats se simţi minunat. Din picior nu-i mai curgea sînge.

Vedea limpede prin beznă. Scoase cuţitele de la brîu şi le aruncă pe podea. Îşi scoase şi pantofii. Pe podea era un pistol, dar îl lăsă acolo. Uneltele erau pentru maimuţe, pentru ciori şi pentru cei slabi. El nu era maimuţă.

Era vînător.

Se ridică, sprijinindu-se în mîini şi în genunchi, apoi ieşi în cămara pentru vin, mergînd în patru labe.

Văzu femeile. Găsiseră scara ce ducea spre casă şi urcau orbeşte prin beznă, ţinîndu-se de mînă.

Una dintre ele era bătrînă şi aţoasă. Cealaltă era tînără şi fragedă. Făptura, care era doar în parte Grahame Coats, salivă.

Fat Charlie părăsi podul, cu pălăria verde a tatălui său împinsă pe ceafă, şi pătrunse în beznă. Merse pe plaja

stîncoasă, alunecînd pe pietre şi plescăind prin bălţi. Apoi se împiedică de ceva care mişca. Se împletici şi-şi trase piciorul.

Făptura aceea se ridică în aer şi se tot ridică. Indiferent ce era, era enormă. Fat Charlie crezu la început că avea dimensiunile unui elefant, dar crescu mai mult de atît.

Lumină, gîndi Fat Charlie. Cîntă cu voce tare şi toate insectele luminescente, licuricii din locul acela, se strînseră în jurul lui licărindu-şi luminescenţa verde, iar la lumina lor Fat Charlie putu să vadă doi ochi, mai mari decît nişte farfurii, care se uitau la el de pe o faţă reptiliană trufaşă.

Fat Charlie o privi şi-i zise vesel:

— Bună seara.

Dinspre creatură se auzi o voce moale, ca uleiul cu unt:

— Sa-lut. Ding-dong. Arăţi ca o cină.

— Eu sunt Charlie Nancy, zise Charlie Nancy. Tu cine eşti?

— Eu sunt Dragonul, zise dragonul. Şi o să te devorez dintr-o înghiţitură, omuleţule cu pălărie.

Charlie clipi, zăpăcit. *Ce-ar fi făcut tatăl meu'?* se întrebă el. *Ce-ar fi făcut Spider?* N-avea idee. *Ce naiba!*

La urma urmei, Spider e o parte din mine. Pot să fac tot ce face el.

— Te-ai plictisit să discuţi cu mine şi o să mă laşi să trec nevătămat, îi spuse el dragonului, cu toată convingerea de care fu în stare.

— Aiurea! Frumoasă încercare! Numai că nu m-am plictisit! zise dragonul cu entuziasm. Şi o să te mănînc.

— Nu ţi-e teamă de chitre? întrebă Charlie, înainte să-şi aducă aminte că-i dăduse chitra lui Daisy.

Făptura rîse batjocoritor:

— Mie nu mi-e frică de nimic!

— De nimic?

— De nimic.

— Şi ţi-e foarte frică de nimic? întrebă Charlie.

— Sunt terifiat, recunoscu Dragonul.

— Ştii, zise Charlie, în buzunar am... nimic. Vrei să vezi?

— Nu, spuse Dragonul, stînjenit. Cu nici un chip. Se auzi

un fîlfîit de aripi mari cît nişte pînze de corabie, iar Charlie rămase singur pe plajă.

— A fost prea uşor, îşi spuse el.

Merse mai departe. Compuse un cîntec pentru mersul său. Charlie dorise întotdeauna să compună cîntece, dar nu făcuse niciodată acest lucru, în principal datorită convingerii sale că, de s-ar fi aflat că scrisese un cîntec, i s-ar fi cerut să-l cînte, iar asta n-ar fi fost bine, aşa cum moartea prin spînzurare nu putea fi un lucru bun. Dar acum nu-i mai păsa şi cînta pentru licuricii care-l urmau pe panta muntelui. Era un cîntec despre întîlnirea sa cu Femeia-Pasăre şi despre găsirea fratelui său. Spera că licuricilor le plăcea, pentru că lumina acestora părea să pulseze şi să pîlpîie în ritmul melodiei.

Femeia-Pasăre îl aştepta în vîrful colinei.

Charlie îşi scoase pălăria. Luă pana de la panglică.

— Ţine. Cred că îţi aparţine.

Femeia nu făcu nici un gest ca s-o ia.

— Înţelegerea noastră nu mai e valabilă, zise Charlie. Ţi-am adus pana. Îl vreau pe fratele meu. Tu l-ai luat. Îl vreau înapoi. Descendenţa de sînge a lui Anansi nu era a mea, ca s-o dau cuiva.

— Şi dacă nu-l mai am pe fratele tău?

Nu se vedea prea bine la lumina licuricilor, dar Charlie avu impresia că femeia nu-şi mişcase buzele. Cuvintele ei îl înconjurau cumva, în strigătele caprimulgilor şi în ţipetele bufniţelor.

— Îl vreau înapoi pe fratele meu, îi spuse el. Îl vreau întreg şi nevătămat. Îl vreau acum. Sau ceea ce s-a petrecut între tine şi tatăl meu în decursul anilor a fost doar un preludiu. O uvertură.

Charlie nu mai ameninţase pe nimeni pînă atunci. Nu ştia cum avea să-şi ducă la îndeplinire ameninţările, dar nu se îndoia că o să le îndeplinească.

— L-am avut, zise femeia cu o îmbufnare distantă, dar l-am lăsat fără limbă în lumea Tigrului. Eu nu pot să fac rău descendenţilor tatălui tău. Tigrul poate, din moment ce şi-a regăsit curajul.

Linişte. Broaştele nopţii şi păsările nocturne torceau. Femeia se uita la el senină, cu figura ca de beznă. Îşi vîrî mîna în buzunarul hainei.

— Dă-mi pana, spuse ea.

Charlie i-o puse în palmă.

Şi se simţi mai uşor, ca şi cum femeia n-ar fi luat doar o pană.

În schimb, ea îi puse în mînă ceva rece şi umed. Părea o bucată de carne, iar Charlie simţi nevoia s-o |runce.

— Dă-i-o înapoi, zise ea cu glasul nopţii. De acum înainte nu mai e în conflict cu mine.

— Cum o să ajung în lumea Tigrului?

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea, părînd oarecum amuzată, iar noaptea deveni deplină şi Charlie rămase singur pe culme.

Desfăcu mîna şi se uită la fîşia de carne din palmă, fleşcăită şi îndoită. Semăna cu o limbă, iar Charlie ştiu a cui era limba aceea.

Îşi puse pălăria pe cap spunîndu-şi *Mi-am pus pălăria de gîndit*[53] – dar de îndată ce-şi spuse acest lucru nu i se mai păru atît de amuzant. Pălăria verde nu era o capelă de gîndit, ci felul de pălărie pe care o poartă cineva care nu numai că gîndeşte, dar şi ajunge la concluzii importante şi vitale.

Îşi imagină lumea ca o pînză de păianjen, care se întindea în mintea sa, legîndu-l de toţi cei pe care-i cunoştea. Firul care-l lega de Spider era puternic şi sclipitor, strălucind într-o lumină rece, precum cea a licuricilor sau a stelelor.

Spider fusese o parte a sa. Se agăţă de această idee si lăsă pînza să-i umple mintea. Ţinea în mînă limba fratelui său, care fusese o parte a lui Spider pînă de curînd şi care dorea cu ardoare să fie din nou. Lucrurile vii nu uită.

Lumina sălbatică a pînzei se întinse în faţa sa. Tot ce avea Charlie de făcut era s-o urmeze...

---

[53] Joc de cuvinte, „thinking cap“ înseamnă o stare propice gîndirii (n.t.).

O urmă, iar licuricii se strînseră în jurul său şi călătoriră împreună cu el.

— Hei, eu sunt! zise el.

Spider scoase un sunet jalnic.

În lumina licuricilor, Spider arăta groaznic: arăta hăituit şi chinuit. Avea julituri pe faţă şi pe piept.

— Cred că s-ar putea să fie a ta, zise Charlie.

Spider luă limba de la fratele său cu un gest de mulţumire exagerat, o puse în gură, o împinse şi o ţinu locului. Charlie se uită la el şi aşteptă. După un timp Spider păru mulţumit, îşi mişcă gura, testînd-o, împingînd limba într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi radă mustaţa, deschizînd gura larg şi agitîndu-şi limba. Închise gura şi se ridică. Apoi, cu un glas un pic tremurător, zise:

— Frumoasă pălărie!

Rosie ajunse prima la capătul scării şi deschise uşa pivniţei pentru vinuri. Intră împleticindu-se în casă. O aşteptă pe mama ei să iasă, apoi trînti uşa şi împinse zăvorul. Curentul era întrerupt şi acolo, dar luna se ridicase, era aproape plină, iar după bezna în care fusese, lumina albă a lunii ce pătrundea prin ferestrele bucătăriei părea cea a unui reflector.

Băieţii şi fetele ies afară ca să se joace, îşi zise Rosie. *Luna stăluceşte ca ziua şi lor le place...*

— Telefonează la poliţie, îi spuse mama ei.

— Unde-i telefonul?

— De unde naiba să ştiu unde-i telefonul? Individul e încă acolo jos.

— Ai dreptate, zise Rosie, întrebîndu-se dacă să caute un telefon ca să sune la poliţie sau să părăsească locuinţa, dar înainte să decidă într-un fel sau altul fu prea tîrziu.

Se auzi un bubuit de-o durură urechile, iar uşa pivniţei se despică.

Umbra ieşi din beci.

Era adevărată. Rosie ştia că-i adevărată. Pentru că o vedea. Dar părea imposibil, pentru că era umbra unei feline

mari, uriaşe şi păroase. Ciudat, dar cînd o atingea lumina lunii, umbra părea mai *întunecată.* Rosie nu-i zărea ochii, dar ştia că se uitau la ea şi că în ei se citea foamea.

Voia s-o ucidă. Aşa avea să se sfîrşească totul.

— Te vrea pe tine, Rosie, spuse mama ei.

— Ştiu.

Rosie luă cel mai mare obiect de lîngă ea, o bucată de lemn în care fuseseră cîndva înfipte cuţitele, şi o aruncă în umbră cît putu de tare, apoi, fără să aştepte să vadă dacă lemnul luă contact cu umbra, ieşi cît putu de iute din bucătărie şi fugi pe coridor. Ştia unde era uşa de la intrare.

Ceva întunecat, ceva cu patru labe, alergă mai iute, îi sări peste cap şi ateriză în tăcere în faţa ei.

Rosie se sprijini de zid. I se uscase gura.

Fiara era între ea şi uşa de la intrare. Se mişca încet către Rosie, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume...

Atunci mama ei ieşi în goană din bucătărie, trecu pe lîngă Rosie, se repezi pe coridorul luminat de razele lunii şi se îndreptă către umbra cea mare, dînd din mîini. Izbi făptura cu pumnul în coaste. Urmă o pauză, ca şi cum univesul şi-ar fi ţinut răsuflarea, apoi umbra se întoarse către ea. O pată de mişcare, iar mama lui Rosie căzu pe podea, în timp ce umbra o scutura precum un cîine cu o păpuşă zdrenţuită pe care o ţine în dinţi.

Se auzi soneria.

Rosie voia să strige după ajutor, dar se pomeni că ţipă, puternic şi insistent. Rosie era în stare să ţipe ca o actriţă dintr-un film de serie B la prima ei întîlnire cu un om într-un costum de cauciuc, dacă se confrunta pe neaşteptate cu un păianjen ajuns în cada ei. Dar acum era într-o casă întunecoasă în care se afla un tigru de umbră şi un potenţial criminal în serie iar una dintre aceste două entităţi – poate chiar amîndouă – tocmai o atacase pe mama ei. În minte i se vînturau diferite posibilităţi de acţiune – *pistolul:* pistolul era jos, în pivniţă. Trebuia să coboare şi să ia pistolul. Sau uşa – trebuia să încerce să treacă pe lîngă mama ei şi pe lîngă umbră şi să descuie uşa

din faţă, dar plămînii şi gura ei erau în stare doar să ţipe.

Cineva bocănea în uşa de la intrare. *Încearcă s-o spargă,* îşi spuse ea. *N-or să reuşească. E solidă.*

Mama ei zăcea pe podea într-o rază de lună, iar umbra, care stătea ghemuită deasupra ei, îşi dădu capul pe spate şi urlă, un răcnet profund, zguduitor, ce exprima teamă, provocare şi posesie.

Am halucinaţii, îşi zise Rosie, cu o certitudine entuziastă. *Am fost încuiată în pivniţă timp de două zile iar acum am halucinaţii. Nu-i nici un tigru aici...*

Conform aceleiaşi logici, era convinsă că în lumina lunii nu se vede nici o femeie albă, deşi o zărea mergînd pe coridor, o femeie cu păr blond şi cu picioare lungi, lungi, şi cu şolduri înguste de dansatoare. Femeia se opri cînd ajunse la umbra tigrului. Zise:

— Salut, Grahame.

Fiara-umbră îşi ridică ţeasta masivă şi mîrîi.

— Să nu-ţi închipui că poţi să te ascunzi de mine în costumul ăsta caraghios de animal, spuse femeia, care nu părea amuzată.

Rosie îşi dădu seama că putea să vadă fereastra prin partea superioară a trupului femeii. Se trase înapoi pînă cînd se împinse puternic în perete.

Fiara mîrîi din nou, de data asta ceva mai nesigură.

— Grahame, eu n-am crezut în fantome, spuse femeia. Mi-am petrecut viaţa, întreaga viaţă, fără să cred în fantome. Apoi te-am întîlnit pe tine. I-ai distrus cariera lui Morris. Ai furat de la noi. M-ai omorît. În plus, ai adăugat prejudiciilor insulta de a mă obliga să cred în fantome.

Silueta de umbră în formă de felină începu să scîncească şi să se dea înapoi pe hol.

— Să nu crezi că poţi să scapi de mine aşa, omuleţule inutil! Poţi să te prefaci că eşti tigru cît vrei. Nu eşti tigru. Eşti un şobolan. Nu, asta ar însemna să insult nobila şi numeroasa specie a rozătoarelor. Eşti mai prejos de şobolan. Eşti un gerbil[54]. Eşti o hermelină.

---

[54] Gerbil – rozător mărunt de deşert (n.t.).

Rosie alergă pe coridor. Trecu pe lîngă fiara-umbră, pe lîngă mama ei prăbuşită. Goni *prin* femeia cea albă şi simţi ca şi cum ar fi trecut prin ceaţă. Ajunse la uşa de la intrare şi începu să tragă zăvoarele.

În mintea ei sau în lumea reală, Rosie auzea o ceartă. Cineva spunea

Nu-i da nici o atenţie, idiotule. Nu poate să se atingă de tine. E doar o stafie. Nu-i adevărată. Prinde fata! Opreşte fata!

Iar altcineva răspundea:

Cu chestia asta ai marcat un gol valabil. Dar nu-s convinsă că ai luat în calcul toate circumstanţele, vizavi de discreţie, cea mai bună parte a valorii, dacă mă înţelegi...

Eu *conduc.* Tu *mă urmezi.*

Dar...

— Aş vrea să ştiu cît de fantomatic eşti, zise femeia cea albă. Nu pot să ating oameni. Nici măcar lucruri nu pot să ating. Dar *pot* să ating fantome.

Femeia cea albă trase un şut zdravăn în figura fiarei. Felina-umbră scrîşni şi se trase un pas înapoi, iar piciorul o rată cu mai puţin de-un centimetru.

Dar următorul şut o lovi, iar fiara ţipă. Alt şut, puternic, în locul în care trebuia să fie nasul de umbră al felinei, iar fiara scoase sunetul unei pisici frecate cu şampon, un văicărit de oroare şi de jignire, de ruşine şi de înfrîngere.

Coridorul se umplu de hohotele de rîs ale unei femei moarte, un rîs de exaltare şi încîntare.

— Hermelină, zise din nou femeia cea albă. Grahame Hermelină.

Prin casă începu să bată un vînt rece.

Rosie trase ultimul zăvor şi apăsă pe clanţă. Uşa de la intrare se deschise. Prin ea pătrunseră raze de lanterne, orbitor de luminoase. Oameni. Maşini. Un glas de femeie spuse:

— E una dintre turistele dispărute.

Apoi zise:

— Doamne!

Rosie se întoarse.

Şi o văzu în lumina lanternei pe mama ei, ghemuită pe podeaua de gresie. Alături de ea, desculţ, inconştient dar neîndoielnic de uman, se afla Grahame Coats. În jurul lor era răspîndit un lichid roşu, ca vopseaua stacojie, iar Rosie se pomeni că timp de o clipă nu-şi putu da seama ce era lichidul ăla.

O femeie îi vorbea. Îi spuse:

— Eşti Rosie Noah. Mă numesc Daisy. Hai să găsim un loc unde să te aşezi. Vrei să te aşezi?

Cineva găsi siguranţele instalaţiei electrice, iar în momentul următor se aprinseră toate becurile din casă.

Un bărbat solid, în uniformă de poliţie, se aplecă spre trupuri. Se uită la ele şi zise:

— Este cu certitudine domnul Finnegan. Nu respiră.

Rosie spuse:

— Da, mulţumesc. Aş vrea foarte mult să mă aşez.

Charlie stătea în lumina lunii lîngă Spider pe marginea prăpastiei, cu picioarele atîrnîndu-i în gol.

— Ştii, ai fost o parte din mine, zise el. Cînd eram copii.

— Adevărat? întrebă Spider, lăsîndu-şi capul într-o parte.

— Da.

— Asta ar justifica anumite lucruri, zise Spider, apoi îşi întinse mîna: un păianjen din lut, cu şapte picioare, stătea pe dosul degetelor sale, gustînd aerul. Şi acum ce-o să faci? O să mă iei înapoi sau ceva de genul ăsta?

Charlie se încruntă şi răspunse:

— Cred că ai evoluat mai bine decît dacă ai fi rămas o parte din mine. Şi te-ai distrat mult mai mult.

— Rosie, zise Spider. Tigrul ştie de Rosie. Trebuie să facem ceva.

— Sigur că o să facem, răspunse Charlie.

Era ca la contabilitate, îşi zise el. Treci intrările într-o coloană, le scazi din alta şi, dacă ai făcut operaţiunea corect, totul trebuie să se vadă în partea de jos a paginii. Îl prinse pe fratele său de mînă.

Se ridicară şi făcură un pas spre culme.

— şi totul deveni strălucitor —

Între lumi bătea un vînt rece.

— Ştii, tu nu eşti partea magică din mine, spuse Charlie.

— Nu sunt? zise Spider şi mai făcu un pas.

Acum stelele cădeau cu zecile, însemnîndu-şi drumul pe cerul întunecat. Undeva, cineva cînta o melodie foarte suavă la flaut.

Un alt pas, iar acum se auzeau sirene ce răsunau în depărtare.

— Nu, zise Charlie. Nu eşti. Doamna Dunwiddy credea că eşti. Ne-a despărţit, dar nu prea a înţeles ce-a făcut. Semănăm mai degrabă cu două jumătăţi ale unei stele de mare. Ai crescut şi ai devenit o persoană întreagă. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu mine, spuse, dîndu-şi seama în momentul în care rostise vorbele că aşa stăteau lucrurile.

Rămaseră pe marginea prăpastiei în lumina zorilor. O ambulanţă era în drum spre culme, cu girofarul aprins. Încă una gonea în urma ei. Cele două maşini parcară pe marginea drumului, lîngă un grup de maşini de poliţie.

Daisy părea că spune fiecăruia ce să facă.

— Nu putem face mare lucru aici, zise Charlie. Nu acum. Hai să mergem.

Ultimii licurici îl părăsiră şi-şi luminară drumul spre culcare.

Cei doi prinseră primul minibus din dimineaţa aceea care mergea către Williamstown.

Maeve Livingstone stătea în biblioteca din casa lui Grahame Coats, înconjurată de operele de artă ale acestuia, de cărţi şi de DVD-uri. Se uita afară pe fereastră. Jos, angajaţii serviciului de urgenţă al insulei le urcau pe Rosie şi pe mama ei într-o ambulanţă, iar pe Grahame Coats în alta.

Chiar îi făcuse plăcere să tragă şuturi în fiara în care se transformase Grahame Coats. Fusese cel mai satisfăcător lucru pe care-l făcuse de cînd era moartă – deşi dacă era sinceră cu sine însăşi, trebuia să recunoască faptul că dansatul cu domnul Nancy se afla pe un loc doi extrem de apropiat de primul. Individul fusese foarte vioi şi avea

picioare sprintene.

Maeve era obosită.

— Maeve?

— Morris?

Femeia se uită în jur, dar încăperea era goală.

— Nu vreau să te deranjez dacă eşti ocupată, pisicuţo.

— Drăguţ din partea ta. Cred însă că am terminat.

Pereţii bibliotecii deveniră neclari. Îşi pierdeau culoarea şi forma. Lumea de dincolo de pereţi începu să iasă la iveală, iar în lumina acesteia Maeve văzu o mică siluetă, într-un costum ca lumea, care o aştepta.

Mîna ei o prinse pe a lui.

— Unde mergem acum, Morris? întrebă Maeve.

El îi răspunse:

— Oh! Da, asta va fi o schimbare plăcută, zise ea. Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

Şi plecară, ţinîndu-se de mînă.

Capitolul Paisprezece
ÎN CARE SE AJUNGE LA MAI MULTE CONCLUZII

Charlie se trezi din cauza bocănitului în uşă. Privi în jur, dezorientat. Se afla într-o cameră de hotel. În minte i se îngrămădeau diferite evenimente improbabile, ca nişte molii în jurul unui bec fără abajur, şi în timp ce încerca să le găsească un înţeles îşi dădu picioarele jos din pat şi se duse către uşa camerei. Se uită clipind la planul de pe spatele uşii, în care i se arăta unde să meargă în caz de incendiu, încercînd să-şi amintească evenimentele din noaptea trecută. Apoi descuie uşa şi o deschise.

Daisy se uită la el şi spuse:

— Ai dormit cu pălăria aia pe cap?

Charlie îşi ridică mîna şi-şi pipăi capul. Fără urmă de îndoială, avea o pălărie.

— Da, răspunse el, cred că am dormit cu ea.

— Bravo, zise Daisy. Măcar ţi-ai scos pantofii. Ştii că ai pierdut toată distracţia din noaptea trecută?

— Oare?

— Spală-te pe dinţi, îi zise ea, amabilă. Şi schimbă-ţi cămaşa. Da, ai pierdut distracţia. Unde ai fost? întrebă ea, apoi ezită, pentru că, dacă te gîndeai bine, părea imposibil ca bărbatul acela să fi dispărut cu adevărat în mijlocul unei şedinţe de spiritism; asemenea lucruri nu se întîmplă, nu se întîmplă în lumea adevărată. În timp ce tu lipseai, l-am convins pe şeful poliţiei să meargă acasă la Grahame Coats. Individul prinsese turistele acelea.

— Ce turiste?

— Coats spusese ceva la cină despre faptul că trimiseserăm doi oameni la el, cele două din casă. Erau logodnica ta şi mama ei. La încuiase în subsol.

— Sunt bine?

— Sunt amîndouă în spital.

— Oh!

— Mama ei e într-o stare gravă. Dar cred că logodnica ta va fi bine.

— Vrei să încetezi să-i spui aşa? Nu-i logodnica mea. A rupt logodna.

— Da. Dar tu n-ai rupt-o, nu-i aşa?

— Ea nu mă iubeşte, spuse Charlie. Acum o să mă spăl pe dinţi şi o să-mi schimb cămaşa. Am nevoie deci de oarecare intimitate.

— Poţi să faci şi un duş. Iar pălăria asta miroase a trabuc.

— E o moştenire de familie, îi spuse el, apoi se duse în baie şi încuie uşa după el.

Spitalul se afla la zece minute de mers pe jos de la hotel, iar Spider stătea în camera pentru vizitatori, ţinînd în mînă un exemplar jerpelit din revista *Entertainment Weekly,* de parcă ar fi citit din ea.

Charlie îl bătu pe umăr, iar Spider tresări. Era încordat. Văzîndu-şi fratele, se mai relaxă, dar nu prea mult.

— Mi-au spus să aştept aici, zise Spider. Pentru că nu-s rudă sau ceva de genul ăsta.

Charlie se miră:

— Şi de ce nu le-ai *spus* că eşti rudă? Sau că eşti doctor?

Spider păru stînjenit.

— E uşor să faci chestii de felul ăsta dacă *nu-ţi pasă.* Dacă nu contează dacă îţi reuşeşte sau nu, atunci este uşor. Dar acum contează şi nu-mi place să încurc lucrurile sau să fac ceva greşit, adică dacă aş fi încercat şi m-ar fi refuzat, atunci... de ce rînjeşti?

— Fără nici un motiv, spuse Charlie. Lucrurile astea mi se par oarecum cunoscute. Hai. Să mergem s-o găsim Rosie. Ştii, îi zise el lui Daisy în timp ce mergeau la întîmplare pe coridoare, există două metode ca să te plimbi printr-un spital. Sau arăţi ca unul de-ai casei – uite, Spider, un halat alb atîrnat de uşa asta, chiar de mărimea ta. Îmbracă-l! Sau arăţi atît de nepotrivit într-un asemenea loc, încît nimeni n-o să se plîngă că ai venit acolo. Or să lase în

grija altora să lămurească lucrurile.

Charlie începu să fredoneze o melodie.

— Ce cîntec e ăsta? întrebă Daisy.

— Se numeşte „Pasăre galbenă”, îi răspunse Spider. Charlie îşi împinse pălăria pe ceafă, apoi intrară cu toţii în camera de spital a lui Rosie.

Rosie stătea pe pat, citind o revistă şi arătînd îngrijorată. Cînd îi văzu pe cei trei intrînd, păru şi mai îngrijorată. Se uita de la Spider la Charlie şi de la Charlie la Spider.

— Sunteţi tare departe de casă, a fost tot ce a spus.

— Cu toţii suntem departe de casă, răspunse Charlie. Pe Spider îl cunoşti. Ea e Daisy. Lucrează în poliţie.

— Nu-s convinsă că mai sunt în poliţie, spuse Daisy. Probabil că sunt în rahat pînă-n gît.

— Tu eşti cea care a fost acolo noaptea trecută? Cea care a convins poliţia din insulă să vină în casă?

Rosie se opri, apoi zise:

— Ce ştii despre Grahame Coats?

— E la terapie intensivă, la fel ca mama ta.

— Dacă mama mea o să-şi revină înaintea lui, cred că o să-l omoare, spuse Rosie. Cei din spital nu vor să-mi spună care-i starea mamei mele. Spun doar că-i foarte gravă şi că or să discute cu mine atunci cînd or să aibă ce să-mi spună, zise ea, apoi îl privi pe Charlie cu ochi limpezi. Să ştii că nu-i atît de rea pe cît crezi tu. Dacă ai suficient timp ca s-o cunoşti, îţi dai seama că nu-i rea Cît am fost încuiate în întuneric am avut destul timp să stăm de vorbă. E o femeie bună.

Rosie îşi suflă nasul, apoi zise:

— Cei de aici nu cred că o să-şi revină. Nu mi-au spus asta direct, dar au un mod de a-ţi spune aşa ceva fără să-ţi spună nimic. Ironic. Credeam că o să supravieţuiască oricăror încercări.

— Şi eu, zise Charlie. Îmi imaginam că în caz de război nuclear vor rămîne numai gîndaci radioactivi şi mama ta.

Daisy îl călcă pe picior şi întrebă:

— Nu se ştie nimic despre ceea ce a rănit-o?

— Le-am spus că în casă era un soi de animal, zise

Rosie. Poate că era doar Grahame Coats. Adică într-un fel era el, dar mai era şi altcineva. Mama i-a atras atenţia asupra ei, ca să mă lase pe mine în pace, iar făptura aceea s-a repezit la ea...

În dimineaţa aceea, Rosie explicase totul, cît de bine putuse, poliţiei de pe insulă. Decisese să nu pomenească de fantoma femeii blonde. Uneori mintea cedează cînd este supusă unei tensiuni, iar Rosie îşi spusese că-i mai bine ca oamenii să nu afle că şi mintea ei cedase.

Rosie se opri. Se uită la Spider de parcă abia atunci şi-ar fi amintit cine era şi-i zise:

— Ştii, încă te mai urăsc.

Spider nu spuse nimic, dar pe faţă îi apăru o expresie chinuită. Nu mai semăna a doctor, ci a persoană care împrumutase un halat alb atîrnat de-o uşă şi era îngrijorată de faptul că ar putea să-şi dea seama cineva. Vocea ei căpătă un ton visător:

— Numai că atunci cînd am fost în beznă am crezut că mă ajutai. Că ţineai animalul de-o parte. Ce-i cu faţa ta? E plină de zgîrieturi.

— Mi le-a făcut un animal, zise Spider.

— Ştii, acum cînd vă văd pe amîndoi în acelaşi timp, îmi dau seama că nu semănaţi nici un pic.

— Eu sunt cel arătos, spuse Charlie, iar piciorul lui Daisy îl călca a doua oară.

— Nemaipomenit, zise Daisy încet, apoi adăugă, ceva mai tare. Charlie, trebuie să discutăm ceva afară. Chiar acum.

Ieşiră pe coridor, lăsîndu-l pe Spider înăuntru.

— Poftim? zise Charlie.

— Poftim ce?

— Ce avem de discutat?

— Nimic.

— Atunci de ce-am ieşit?

— Ai auzit-o. Îl urăşte. N-ar fi trebuit să-i lăsăm singuri. Probabil că Rosie l-a ucis deja.

Daisy se uită la el cu expresia pe care ar fi avut-o Iisus atunci cînd i-ar fi explicat cineva că-i alergic la pîine şi

peşte, aşa că ar face bine să-i dea o salată de pui. În expresia sa era milă şi o infinită compasiune.

Îşi duse un deget la buze şi-l împise către uşă. Charlie se uită în camera de spital. Rosie nu părea că-l ucide pe Spider. Chiar dimpotrivă.

— Oh! exclamă Charlie.

Cei doi se sărutau. Dar spunînd lucrurile aşa, puteţi să presupuneţi că era vorba de un sărut obişnuit, ce implica buze, piele, chiar şi un pic de limbă. N-aveţi cum să ştiţi cum zîmbea el, cum luceau ochii ei. Şi cum rămase el după sărut, ca un om care tocmai descoperise arta statului şi care-şi închipuia că poate s-o practice mai bine decît oricare altul.

Charlie îşi îndreptă atenţia spre coridor şi descoperi că Daisy discuta cu mai mulţi doctori şi cu poliţistul pe care-l întîlnise în seara anterioară.

— L-am considerat întotdeauna un om rău, îi spunea poliţistul lui Daisy. Sincer vorbind, asemenea purtare întîlneşti numai la străini. Localnicii nu fac lucruri de felul ăsta.

— Evident că nu, zise Daisy.

— Sunt foarte, foarte recunoscător, zise şeful poliţiei, bătînd-o pe umăr pe Daisy în aşa fel, încît acesteia îi clănţăniră dinţii. Această micuţă doamnă a salvat viaţa acelei femei, îi spuse el lui Charlie, bătîndu-l şi pe acesta pe umăr protector, ca să fie echitabil, înainte să plece împreună cu doctorii pe coridor.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Charlie.

— Grahame Coats e mort. Mai mult sau mai puţin. Şi n-au nici o speranţă în ceea ce o priveşte pe mama lui Rosie.

— Am priceput, zise Charlie, şi se gîndi la cele auzite, iar cînd termină să se gîndească ajunse la o decizie şi zise: te superi dacă discut un pic cu fratele meu? Cred că trebuie să vorbim.

— Oricum voiam să mă întorc la hotel. Vreau să-mi verific e-mailul. Probabil că o să-mi cer o grămadă de scuze prin telefon. Şi o să aflu dacă mai am o carieră...

— Dar eşti o eroină!

— Nu cred că pentru asta sunt plătită, spuse ea, cam fără vlagă. Cînd termini, caută-mă la hotel.

Spider şi Charlie merseră pe strada principală din Williamstown, în lumina soarelui de dimineaţă.

— Ştii, chiar e o pălărie bună, zise Spider.

— Crezi?

— Da. Pot s-o încerc şi eu?

Charlie îi dădu lui Spider pălăria verde. Acesta şi-o puse pe cap şi se uită la imaginea sa din vitrina unui magazin. Se strîmbă şi-i dădu înapoi pălăria lui Charlie.

— Da, spuse el dezamăgit, oricum îţi stă mai bine ţie cu ea.

Charlie îşi puse din nou pălăria pe cap. Unele pălării pot fi purtate numai dacă vrei să fii fercheş, să le pui pe-o ureche şi să mergi cu ele de parcă ai avea arcuri la picioare, de parcă ai fi gata să dansezi. Cer mult de la purtător. Acea pălărie făcea parte din această categorie, iar Charlie era pe potriva ei. Zise:

— Mama lui Rosie e pe moarte.

— Da.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— N-am cunoscut-o la fel de bine ca tine. Dar dacă fi dispus de timp, sunt convins că nici mie nu mi-ar plăcut.

— Trebuie să încercăm să-i salvăm viaţa, spuse Charlie fără pic de entuziasm, de parcă ar fi zis că-i timpul să se ducă la dentist.

— Nu cred că putem face asemenea lucruri.

— Tăticu a făcut ceva de genul ăsta pentru mămica. A făcut-o să se simtă mai bine pentru un timp.

— Asta pentru că era el. Eu nu ştiu cum să facem un asemenea lucru.

— Locul de la capătul lumii, zise Charlie. Cel cu peşteri.

— De la începutul lumii, nu de la capătul lumii. Ce-i cu el?

— Nu putem merge acolo? Fără toată aiureala aia cu lumînări şi cu ierburi...

Spider rămase tăcut. Apoi dădu din cap şi răspunse:

— Cred că putem.

Se întoarseră amîndoi într-o direcţie care nu era de obicei acolo şi se îndepărtară de strada principală din Williamstown.

Soarele răsărea, iar Charlie şi Spider mergeau pe o plajă înţesată de cranii. Nu erau tocmai cranii omeneşti şi acopereau plaja ca un pietriş galben. Charlie le evita pe cît putea, dar Spider călca pe ele. La capătul plajei cotiră la stînga, care era stînga faţă de orice, iar munţii de la începutul lumii se înălţau deasupra lor, în timp ce prăpastia se întindea în jos.

Charlie îşi aminti de ultima sa vizită acolo. I se părea că fusese cu o mie de ani în urmă.

— Unde-s cei de aici? zise el cu glas tare, iar vocea sa, reflectată de stînci, se întoarse înapoi la el; strigă şi mai tare: Salut!

Iar ei erau acolo, privindu-i. Toţi. Păreau acum mai mari, mai puţin umani, mai animalici, *mai sălbatici.* Charlie îşi dădu seama că-i văzuse ca oameni cînd fusese aici ultima oară pentru că se aşteptase să întîlnească oameni. Dar ei nu erau oameni. Înşiraţi pe stîncile din jur stăteau Leul şi Elefantul, Crocodilul şi Pitonul, Iepurele şi Scorpionul, şi toţi ceilalţi, sute, şi toţi se uitau la ei fără să zîmbească. Animale pe care le recunoscu şi animale pe care nici un om în viaţă nu le putea identifica. Toate animalele care existaseră în poveşti. Toate animalele pe care le visaseră oamenii, le veneraseră sau le domoliseră.

Charlie le văzu pe toate.

Una e să cînţi ca să-ţi salvezi viaţa, îşi zise el, *să cînţi într-o sală plină cu oameni, într-o inspiraţie de moment, cu ţeava unui pistol înfiptă în coastele fetei pe care o...*

Pe care o...

Oh!

O să mă gîndesc la asta mai tîrziu, îşi spuse Charlie.

În clipa aceea dorea fie să respire într-o pungă de hîrtie, fie să dispară.

— Probabil că sunt sute, zise Spider, cu uimire în glas.

Aerul de pe o stîncă apropiată se vînzoli şi se materializă în Femeia-Pasăre. Aceasta îşi încrucişă braţele şi se uită la

ei.

— Indiferent ce vrei să faci, fă acum, zise Spider. N-or să aştepte o veşnicie.

Charlie avea gura uscată. Zise:

— Ai dreptate.

— Deci. Ce-o să facem acum? întrebă Spider.

— O să le cîntăm, răspunse Charlie, fără pic de afectare.

— Ce?

— Aşa aranjăm noi lucrurile. M-am gîndit bine. Noi doi o să le cîntăm, pur şi simplu.

— Nu pricep. Ce să le cîntăm?

— *Cîntecul,* zise Charlie. Tu cînţi cîntecul şi aranjezi treburile. *Cîntecul,* zise el, disperat.

Ochii lui Spider arătau ca nişte băltoace după ploaie, iar Charlie văzu în ei ceva ce nu mai văzuse pînă atunci: probabil că afecţiune, zăpăceală, dar în cea mai mare parte scuză.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Leul îi privea de pe culmea unei stînci, Maimuţa se uita la ei din vîrful unui copac. Iar Tigrul...

Charlie îl văzu pe Tigru. Mergea tiptil pe cele patru picioare. Avea faţa umflată şi plină de vînătăi, şi în ochi o sclipire care arăta că ar fi fost mai mult decît fericit să egaleze scorul.

Charlie deschise gura. Din ea ieşi un orăcăit slab, de parcă ar fi înghiţit de curînd o broască teribil de nervoasă.

— N-are nici un rost, îi şopti el lui Spider. A fost o idee prostească, nu-i asa?

— Îhî.

— Crezi că putem să plecăm aşa, pur şi simplu?

Charlie privi nervos panta muntelui şi peşterile, sutele de făpturi totemice de dinainte de zorii timpului. Era una pe care n-o văzuse ultima oară: un omuleţ cu mănuşi galbene de culoarea lămîii, cu mustăcioară subţire şi fără pălărie care să-i acopere părul rar.

Bătrînul îi făcu cu ochiul lui Charlie, cînd privirile li se întîlniră.

Nu a fost mult, dar a fost suficient.

Charlie îşi umplu plămînii cu aer şi începu să cînte.

— Eu sunt Charlie, cîntă el. Sunt fiul lui Anansi. Ascultaţi în timp ce-mi cînt cîntecul. Ascultaţi-mi viaţa.

Le cîntă cîntecul despre un băiat care era pe jumătate zeu şi care fusese rupt în două de o femeie bătrînă care-i purta ranchiună. Cîntă despre tatăl său şi cîntă despre mama sa.

Cîntă despre nume şi cuvinte, despre construirea de temelii sub realitate, lumea care face lumi, adevărul de sub lucrurile reale; cîntă despre sfîrşituri potrivite şi pedepse corecte pentru cei care i-ar face rău lui si alor săi.

Cîntă lumea.

Era un cîntec bun şi era cîntecul său. Uneori avea cuvinte, uneori nu avea nici un fel de cuvinte.

În timp ce cînta, toate făpturile începură să bată din palme, din picioare şi să fredoneze. Charlie simţi că era conducta prin care curgea un cîntec măreţ ce-i acapara pe toţi. Cîntă despre păsări, despre vraja de a le privi în sus şi de a le vedea zburînd, despre sclipirea soarelui pe o pană dintr-o aripă, dimineaţa.

Făpturile totemice dansau acum, dansurile neamului lor. Femeia Pasăre dansa dansul rotitor al păsărilor, întinzîndu-şi penele cozii şi dîndu-şi ciocul pe spate.

Pe coasta muntelui o singură făptură nu dansa.

Tigrul dădea din coadă. Nu bătea din palme, nu cînta, nu dansa. Faţa sa era vînătă, trupul îi era acoperit cu răni şi cu urme de muşcături. Coborîse de pe stînci, pas cu pas, pînă cînd ajunsese lîngă Charlie.

— Cîntecele nu-s ale tale, mîrîi el.

Charlie îl privi şi cîntă despre Tigru şi despre Grahame Coats şi despre cei care îi vînează pe nevinovaţi. Se întoarse şi văzu că Spider îl privea cu admiraţie. Tigrul urlă furios, iar Charlie luă urletul şi-şi înfăşură cîntecul în jurul lui. Apoi urlă şi el, aşa cum făcuse şi Tigrul. Adică urletul începu ca cel al Tigrului, apoi Charlie îl schimbă, încît deveni un urlet caraghios, iar făpturile care-l priveau de pe stînci începură să rîdă. Nu se putu abţine. Charlie scoase din nou urletul caraghios. Ca orice interpretare a unui rol,

ca orice caricatură perfectă, acesta avu ca efect faptul că obiectul ironiei deveni intrinsec ridicol. Nimeni nu avea să-l mai audă pe Tigru urlînd fără să audă simultan şi urletul lui Charlie şi avea să spună „Ce urlet caraghios!”.

Tigrul îi întoarse spatele lui Charlie. Merse prin mulţime, urlînd în timp ce gonea, iar acest lucru îi determină să rîdă şi mai tare. Tigrul se retrase furios în peştera sa.

Spider făcu un gest cu mîinile, o mişcare scurtă.

Se auzi un zgomot şi gura peşterii Tigrului se prăbuşi, într-o mică alunecare de stînci. Spider păru mulţumit. Charlie continua să cînte.

Cîntă cîntecul despre Rosie Noah şi cîntecul despre mama lui Rosie: cîntă o viaţă lungă pentru doamna Noah şi toată fericirea pe care o merita aceasta.

Cîntă despre viaţa sa, despre vieţile lor şi în cîntecul său văzu modelul vieţilor lor ca pe o pînză de păianjen, în care se prinsese o muscă, iar cu cîntecul său înfăşură musca, asigurîndu-se că n-o să scape, şi repară pînza cu fire noi.

Iar acum cîntecul ajunse la sfîrşitul său normal.

Charlie îşi dădu seama, foarte surprins, că-i făcuse plăcere să cînte pentru alţii şi ştiu în clipa aceea cu ce-şi va petrece restul vieţii. Va cînta. Nu cîntece mari, magice, care fac lumi sau creează existenţe. Doar cîntece mici, care să-i facă fericiţi pentru o clipă pe oameni, să-i facă să acţioneze, să-i facă să uite pentru un moment de problemele lor. Şi ştiu că-i va fi întotdeauna teamă înainte de spectacol, că spaima de scenă nu-l va părăsi niciodată, dar mai înţelese că asta va fi precum un salt într-un bazin de înot – un frig neplăcut pentru cîteva secunde – apoi disconfortul va trece şi se va simţi bine...

Dar niciodată *atît* de bine. Niciodată nu se va mai simţi atît de bine. Doar suficient de bine.

Şi cu asta termină. Charlie îşi lăsă capul în jos. Făpturile din vîrful culmii lăsară se se sfîrşească ultimele note, încetară să ţopăie, încetară să bată din palme, încetară să danseze. Charlie îşi scoase pălăria verde a tatălui său şi-şi acoperi faţa cu ea.

Spider îi şopti:

— A fost uimitor.

— Ai fi putut face şi tu asta, spuse Charlie.

— Nu cred. Ce s-a întîmplat la sfîrşit? Am simţit că ai făcut ceva, dar n-aş putea să spun ce-a fost.

— Am reparat lucrurile, zise Charlie. Pentru noi. Aşa cred. Nu-s foarte sigur...

Nu era. Acum, cînd cîntecul se terminase, conţinutul acestuia era încîlcit, ca un vis dimineaţa.

Arătă către gura peşterii care fusese astupată de stînci.

— Tu ai făcut asta?

— Da, zise Spider. Mi s-a părut că măcar atîta pot să fac şi eu. Pînă la urmă, Tigrul îşi va croi drum afară. Sincer vorbind, aş fi vrut să-i fac ceva mai rău, nu doar să-i închid uşa.

— Nu-ţi face griji, zise Charlie. I-am făcut eu. Ceva mult mai rău.

Privi animalele care se împrăştiau. Tatăl său nu se zărea nicăieri, iar acest lucru nu-l surprinse.

— Hai, zise el. Trebuie să ne întoarcem.

Spider se duse s-o vadă iarăşi pe Rosie în timpul rezervat vizitelor. Îi ducea o cutie mare de ciocolată, cea mai mare care se găsea în magazinul cu cadouri al spitalului.

— Pentru tine, zise el.

— Mulţumesc. Cei de aici mi-au spus că mama o să scape. Se pare că a deschis ochii şi a cerut terci. Doctorul spune că-i o minune.

— Da. Mama ta a cerut mîncare! Mie mi se pare o adevărată minune.

Rosie îl lovi peste braţ, apoi îşi lăsă mîna pe braţul lui.

— Ştii, zise ea după un timp. O să crezi că-s caraghioasă. Dar cînd eram în beznă, cu mămica, am crezut că tu mă ajuţi. Simţeam că ţii fiara departe de mine. Dacă n-ai fi făcut asta, fiara ne-ar fi ucis.

— Probabil că v-am ajutat...

— Adevărat?

— Nu ştiu. Cred că da. Şi eu aveam necazuri şi mă

gîndeam la tine...

— Ai avut necazuri mari?

— Enorme.

— Vrei să-mi torni un pahar cu apă, te rog?

Spider îi turnă.

— Spider, ce faci?

— Ce fac?

— Ce slujbă ai?

— Simt că-mi place să fac orice.

— Cred că o să mai stau un timp aici, zise Rosie. Asistentele mi-au povestit că au mare nevoie de învăţători. Mi-ar plăcea să arăt că mă pricep.

— S-ar putea să fie amuzant.

— Dacă eu o să fac asta, tu ce-o să faci?

— Oh! Dacă tu o să rămîi aici, sunt convins că o să-mi găsesc şi eu o ocupaţie.

Degetele li se împletiră strîns, ca un nod marinăresc.

— Crezi că o să meargă? întrebă Rosie.

— Cred că da, zise Spider, foarte serios. Iar dacă o să mă plictisesc de tine, o să plec şi o să fac altceva. Aşa că n-ai de ce să fii îngrijorată.

— Oh! zise Rosie. Dar nu-s îngrijorată.

Şi nu era. În glasul ei, sub blîndeţe se simţea oţelul. N-aveai de ce să te miri, îl avea şi mama ei.

Charlie o găsi pe Daisy pe un şezlong la plajă şi crezu că fata adormise la soare. Dar cînd umbra lui o atinse, Daisy spuse, fără să deschidă ochii:

— Salut, Charlie.

— De unde ai ştiut că sunt eu?

— Pălăria ta miroase a trabuc. O să scapi curînd de ea?

— Nu, răspunse Charlie. Ţi-am spus, e o moştenire de familie. Plănuiesc s-o port pînă în ziua în care voi muri, apoi o s-o las moştenire copiilor mei. Asta e. Mai ai slujbă în poliţie?

— Într-un fel. Şeful meu mi-a spus că a decis că sufăr de epuizare nervoasă datorată muncii suplimentare, aşa că sunt în concediu medical pînă o să mă simt suficient de

bine ca să mă întorc la muncă.

— Aha! Şi cînd va fi asta?

— Nu ştiu. Vrei să-mi dai soluţia de bronzat?

Charlie avea o cutie în buzunar. O scoase şi o puse pe braţul şezlongului.

— Ţi-o dau imediat. Hmmm... Ştii, am făcut deja chestia aia stînjenitoare sub ameninţarea armei, dar, zise el deschizînd cutia, e pentru tine, din partea mea. Adică Rosie mi l-a dat înapoi. Putem să-l schimbăm cu unul care să-ţi placă. Alege unul diferit. Probabil că ăsta nu ţi se potriveşte. Dar e al tău. Dacă îl vrei. Şi... Şi pe mine.

Daisy deschise cutia şi luă inelul de logodnă.

— De acord, zise ea. Cu condiţia să nu mi-l dai doar ca să capeţi chitra înapoi.

Tigrul umbla de colo-colo. Dădea nervos din coadă în timp ce se învîrtea prin gura peşterii sale. Ochii săi ardeau în beznă ca nişte torţe de smarald.

— Întreaga lume, cu tot ce-i în ea, era a mea, zise Tigrul. Luna, stelele, soarele şi poveştile. Le aveam pe toate.

— Cred că-i inutil să menţionez că ai mai spus asta, zise un glas slab din fundul peşterii.

Tigrul se opri din mers. Se întoarse şi se vîrî în partea din spate a peşterii, ondulîndu-se în timpul mersului ca un covor de blană pe amortizoare hidraulice. Merse pînă la cadavrul unui bou şi zise, cu glas liniştit:

— Poftim?

Se auzi un foşnet în interiorul cadavrului. Din cuşca pieptului ieşi vîrful unui nas.

— Ca să spunem aşa, eram de acord cu tine. Asta spuneam.

Lăbuţe albe sfîşiară o fîşie subţire de carne uscată dintre două coaste, scoţînd la iveală un animal mic, de culoarea zăpezii murdare. Putea să fie o mangustă albinoasă sau vreun soi aparte de nevăstuică în blană de iarnă. Avea ochi de mîncător de stîrvuri.

— Întreaga lume, cu tot ce-i în ea, era a mea. Luna,

stelele, soarele şi poveştile. Le aveam pe toate, spuse animalul, apoi adăugă. Şi ar fi fost ale mele iarăşi!

Tigrul se uită în jos, spre fiara cea mică. Apoi, pe neaşteptate, o labă uriaşă coborî şi zdrobi cuşca pieptului, sfărîmînd cadavrul în bucăţi împuţite şi aruncînd animalul cel mic pe pămînt. Acesta se zbătea şi se răsucea, dar nu reuşea să scape.

— Acum eşti la mila mea, zise Tigrul, nas în nas cu animalul cel mic. Înţelegi? Pentru că rîndul următor cînd vei spune ceva enervant, o să-ţi muşc capul!

— Mmmpf! zise animalul ca o nevăstuică.

— Nu ţi-ar plăcea să-ţi muşc capul, nu-i aşa?

— Nngh! zise animalul mai mic.

Ochii săi de-un albastru deschis, ca două bucăţi de gheaţă, luceau în timp ce se răsucea, chinuindu-se sub apăsarea labei uriaşe.

— Promiţi să fii cuminte şi să taci? răcni Tigrul, ridicînd un pic laba, ca să-i permită animalului să vorbească.

— Aşa voi face, spuse extrem de politicoasă făptura mică şi albă.

Apoi, cu o mişcare de nevăstuică, se răsuci şi-şi înfipse dinţişorii ascuţiţi în laba Tigrului. Tigrul urlă de durere şi-şi trase laba înapoi, aruncînd animalul cel mic în aer. Acesta se lovi de tavanul peşterii, se răsuci peste o terasă a acestuia, iar de acolo căzu, ca o dungă de-un alb murdar, tocmai în fundul peşterii, unde tavanul era jos, apropiat de podea, şi unde erau multe ascunzători pentru un animal mic, în care nu putea să pătrundă un animal mai mare.

Tigrul merse în fundul peşterii, pînă unde putu să ajungă.

— Crezi că nu pot să aştept? întrebă el. O să ieşi, mai devreme sau mai tîrziu. Nu plec nicăieri.

Tigrul se întinse pe jos. Închise ochii şi curînd începu să scoată sforăituri destul de convingătoare.

După vreo jumătate de oră de sforăituri ale Tigrului, animalul cel alb ieşi dintre pietre şi alunecă dintr-o umbră în alta, ducîndu-se spre un os mare, pe care mai era o grămadă de carne bună – dacă nu ţineai seama de

duhoare, iar el nu ţinea. Dar ca să ajungă la os trebuia să treacă pe lîngă fiara cea mare. Rămase un timp în umbră, apoi îndrăzni să înainteze, pe picioruşele-i tăcute.

Cînd trecu pe lîngă Tigrul ce dormea, o labă ţîşni şi o gheară se înfipse în coada făpturii, ţintuind-o. Altă labă apucă fiinţa cea mică de ceafă. Felina cea mare deschise ochii.

— Se pare că ne plăcem reciproc, zise ea. Deci îţi cer să faci un efort. Amîndoi putem să facem un efort. Mă îndoiesc că vom deveni prieteni, dar s-ar putea să învăţăm să ne tolerăm reciproc.

— Am înţeles ce vrei să spui, spuse făptura ca o hermelină. Trebuie s-o faci, cînd n-ai de ales.

— Iată un exemplu pentru ceea ce spuneam, zise Tigrul. Trebuie să înveţi cînd să-ţi ţii gura.

— E un vînt turbat care nu face bine nimănui, spuse micul animal.

— M-ai enervat din nou, zise Tigrul. Mă străduiesc să-ţi explic că dacă o să mă enervezi o să-ţi muşc capul.

— Tot foloseşti expresia asta „o să-ţi muşc capul”. De fiecare dată cînd o aud trebuie să presupun că-i o afirmaţie metaforică, ce implică faptul că o să ţipi la mine, probabil foarte furios?

— O să-ţi muşc capul, o să-l ronţăi, apoi o să-l mestec. După care o să-l înghit. Nici unul dintre noi nu poate pleca pînă cînd copilul lui Anansi nu uită că suntem aici. Se pare că ticălosul a aranjat astfel lucrurile, încît dacă te ucid dimineaţa, o să te reîncarnezi în peştera asta nenorocită pînă la sfirşitul după-amiezii. Aşa că nu mă enerva.

Micul animal alb zise:

— Ah, bine. Altă zi...

— Dacă spui „alt dolar”, zise Tigrul, o să mă enervez şi consecinţele vor fi teribile. Să nu. Spui. Nimic. Enervant. Ai priceput?

În peştera de la capătul lumii urmă o scurtă tăcere, întreruptă de o voce slabă, ca de nevăstuică:

— Absacord.

Apoi începu să zică:

— Auuu.

Dar sunetul încetă brusc şi definitiv.

Şi nu se mai auzi nimic, în afară de zgomotul de mestecat.

În literatură nu se spune un anumit lucru despre sicrie, pentru că acesta nu contează pentru cei care le cumpără. E vorba de cît de confortabile sunt.

Domnul Nancy era extrem de mulţumit de sicriul său. Acum, că terminase cu emoţiile, se întorsese în sicriul său şi moţăia liniştit. Din cînd în cînd se trezea şi-şi amintea unde era, apoi se răsucea şi adormea din nou.

Mormîntul, după cum s-a mai spus, e un loc grozav, fără a mai spune că-i intim, potrivit pentru încetarea activităţii. De cel mai bun fel, la adâncime de doi metri. După vreo douăzeci de ani o să se gândească să iasă de acolo, îşi spuse el.

Deschise un ochi cînd începu slujba de înmormântare.

Le auzi, deasupra lui: Callyanne Higgler, cucoana Bustamonte şi cealaltă tipă, aia subţiratică, fără a mai pomeni hoarda de nepoţi, strănepoţi şi stră-stră-nepoţi, toţi oftînd, văicărindu-se şi plîngînd după răposata doamnă Dunwiddy.

Domnul Nancy se gîndi să scoată o mînă din pămînt şi s-o apuce de gleznă pe Callyanne Higgler. Voia să facă asta de cînd văzuse *Carrie* la un cinematograf în aer liber, cu treizeci de ani în urmă, dar acum, cînd se ivise ocazia, descoperi că-i în stare să reziste ispitei. Sincer vorbind, nu merita osteneala. Tipa o să ţipe, o să facă un atac de cord şi o să moară, iar afurisita asta de Grădină a Odihnei o să fie şi mai aglomerată.

Oricum, prea multă osteneală. Îl aşteptau multe vise frumoase în lumea de sub pămînt. *Douăzeci de ani,* îşi spuse el. *Poate douăzeci şi cinci.* Între timp s-ar putea să aibă nepoţi. Îl interesase întotdeauna să vadă cum cresc nepoţii.

O auzea pe Callyanne Higgler jelind şi văicărindu-se deasupra lui. Apoi îşi opri bocetul cît să anunţe:

— Nu că n-ar fi avut o viaţă frumoasă şi încă una lungă. Femeia aceasta avea o sută trei ani cînd ne-a părăsit.

— O sută patru! zise o voce enervată de sub pămînt, din apropierea lui.

Domnul Nancy întinse un braţ nematerial şi bătu în coşciugul cel nou de alături.

— Vorbeşte încet, femeie! se răţoi el. Unii vor să doarmă!

Rosie îi spusese clar lui Spider că se aştepta să aibă o slujbă continuă, una care implica să se scoale dimineaţa şi să se ducă undeva.

Aşa că într-o dimineaţă, înainte ca Rosie să iasă din spital, Spider se trezi devreme şi se duse în biblioteca oraşului. Porni calculatorul, intră pe Internet şi curăţă cu grijă tot ce rămăsese în conturile bancare ale lui Grahame Coats, cele pe care poliţia din mai multe continente nu reuşise să le găsească. Pregăti vînzarea crescătoriei de cai din Argentina. Cumpără o companie mică de îmbrăcăminte, o umplu de bani şi solicită statut de societate de binefacere. Apoi trimise un e-mail, în numele lui Roger Bronstein, prin care angaja un avocat care să administreze afacerile fundaţiei şi sugeră că acest avocat s-o caute pe domnişoara Rosie Noah, din Londra, actualmente în Saint Andrews, ca s-o angajeze pentru Fapte Bune.

Rosie era angajată. Prima ei sarcină era să găsească spaţiu pentru birouri.

În continuare, Spider petrecu patru zile mergînd (iar noaptea dormind) pe plaja care înconjura insula, gustând mîncarea din toate cantinele pe care le întâlnea în drum pînă cînd ajunse la Dawson’s Fish Shack. Încercă peştele zburător la grătar, smochinele verzi fierte, puiul fript şi plăcinta cu nucă de cocos, apoi intră în bucătărie şi-l găsi pe şeful bucătar – care era şi proprietarul localului – şi-i oferi destui bani ca să-i devină partener şi să primească lecţii de gătit.

Acum Dawson’s Fish Shack e un restaurant, iar domnul Dawson a ieşit la pensie. Uneori Spider e în restaurant,

alteori e în bucătărie şi-l poţi vedea, dacă-l cauţi acolo. Mîncarea e cea mai bună din toată insula. E mai gras decît fusese, dar nu atît de gras pe cît ar putea să ajungă dacă o să continue să guste din tot ce găteşte.

Nu că lui Rosie i-ar păsa.

Rosie se ocupă un pic de predatul lecţiilor şi de ajutatul oamenilor, face o grămadă de Fapte Bune şi dacă-i e dor vreodată de Londra, nu lasă niciodată să se vadă ceva. Pe de altă parte, mamei lui Rosie îi e tot timpul dor de Londra şi se vaită mereu, dar consideră orice sugestie de a se întoarce acolo drept o încercare de a o despărţi de nepoţii ei nenăscuţi (şi neconcepuţi) încă.

Nimic nu i-ar face autorului o plăcere mai mare decît să vă asigure că după întoarcerea sa din valea umbrelor morţii, mama lui Rosie a devenit o altă persoană, o femeie veselă, care găseşte un cuvînt amabil pentru fiecare, iar proaspăt descoperita ei poftă de mîncare se potriveşte cu apetitul ei pentru viaţă şi pentru tot ce poate oferi aceasta. Dar vai, respectul pentru adevăr implică onestitate deplină, iar adevărul este că, atunci cînd a ieşit din spital, mama lui Rosie era ea însăşi, la fel de bănuitoare şi de nemiloasă ca înainte, dar semnificativ mai gingaşă şi dispusă să doarmă cu lumina aprinsă.

Anunţase că o să-şi vîndă apartamentul din Londra şi o să se mute oriunde în lume, acolo unde s-ar afla Rosie şi Spider, ca să fie aproape de nepoţii ei. Şi pe măsură ce trecea timpul, făcea tot felul de comentarii despre lipsa nepoţilor, despre cantitatea şi mobilitatea spermatozoizilor lui Spider, despre frecvenţa şi poziţia actelor sexuale ale lui Spider şi Rosie, despre ieftinătatea şi uşurinţa fertilizării *în vitro,* încît Spider începu să se gîndească serios să nu se mai culce cu Rosie, numai ca să-i facă în ciudă mamei sale. Se gândi la asta vreo unsprezece secunde într-o după-amiază în care mama lui Rosie le adusese copii ale unui articol pe care-l găsise într-o revistă şi care sugera ca Rosie să stea în cap o jumătate de oră după ce făcuse sex; şi-i menţionă aceste gînduri lui Rosie în noaptea aceea, iar ea rîse şi-i spuse că mama ei nu avea ce să caute în

dormitorul ei şi că oricum nu intenţiona să stea în cap după ce făcea dragoste.

Doamna Noah avea un apartament în Williamstown, în apropierea casei lui Spider şi a lui Rosie, iar de două ori pe săptămână una dintre multele nepoate ale lui Callyanne Higgler venea acolo, dădea cu aspiratorul, ştergea fructele de sticlă (fructele de ceară se topeau din cauza căldurii de pe insulă), făcea un pic de mîncare şi o punea în frigider, iar uneori mama lui Rosie o mînca, iar alteori nu.

În prezent, Charlie e cîntăreţ. A pierdut mult din moliciunea sa. E un bărbat agil, cu o pălărie drept semn distinctiv. Are o grămadă de pălării, de diferite culori, dar favorita sa este una verde.

Charlie are un fiu. Se numeşte Marcus, are patru ani şi jumătate şi deţine gravitatea profundă şi seriozitatea pe care o au doar copiii mici şi gorilele de munte.

Nimeni nu-i mai spune Fat Charlie lui Charlie şi, sincer vorbind, uneori îi e dor de asta.

Era dimineaţa devreme, vara, şi se luminase deja. Charlie o lăsă pe Daisy să doarmă. Coborî în tăcere din pat, luă un tricou şi pantaloni scurţi, ieşi pe uşă şi-l găsi pe fiul său, gol, pe podea, jucîndu-se cu un tren de lemn. Îşi puseră amîndoi tricouri, pantaloni scurţi şi papuci, Charlie îşi puse şi o pălărie, apoi ieşiră pe plajă.

— Tăticule, spuse băiatul, care era încruntat şi părea că se gîndeşte la ceva.

— Da, Marcus.

— Care a fost preşedintele cel mai scurt?

— Ca înălţime?

— Nu. În zile. Care a fost cel mai scurt?

— Harrison. S-a îmbolnăvit de pneumonie în timpul instalării în funcţie şi a murit. A fost preşedinte vreo patruzeci de zile şi a fost muribund în toată această perioadă.

— Oh! Şi cel mai lung?

— Franklin Delano Roosevelt. A slujit ţara timp de trei mandate complete şi a murit în funcţie, în timpul celui de-al

patrulea. Să ne scoatem încălţămintea aici.

Îşi puseră papucii pe o piatră şi continuară să meargă spre valuri, picioarele lor afundîndu-se în nisipul umed.

— De unde ştii atît de multe despre preşedinţi?

— Pentru că tatăl meu s-a gîndit, pe cînd eram copil, că ar fi bine să ştii cîte ceva despre ei.

— Oh!

Intrară în apă, îndreptîndu-se spre o piatră care putea fi văzută doar la reflux. După un timp, Charlie îl ridică pe băiat şi-l aşeză călare pe umerii săi.

— Tăticule!

— Da, Marcus.

— Petunia spune că eşti celebru.

— Şi cine-i Petunia?

— De la grădiniţă. Spune că mămica ei are toate CD-urile tale. Si spune că-i plac cîntecele tale.

— Ah!

— Eşti celebru?

— Nu chiar. Doar un pic, spuse el, şi-l puse pe Marcus în vîrful pietrei, apoi se căţără şi el. Bine. Eşti gata de cîntat?

— Da.

— Ce vrei să cînţi?

— Cîntecul meu favorit.

— Nu ştiu dacă ei îi place.

— O să-i placă, spuse Marcus, cu o certitudine de nezdruncinat.

— Bine. Un, doi, trei…

Cîntară împreună „Pasăre galbenă”, care era cîntecul favorit al lui Marcus în săptămîna aceea, apoi cîntară „Zombi Jamboree”[55], care era pe locul doi, şi „She’ll Be Coming Round the Mountain”[56], care era pe locul trei. Marcus, care avea ochi mai buni decît ai lui Charlie, o

---

[55] *Zombi Jamboree* – melodie a formaţiei Swamp Zombies, din 1987, preluare a unei melodii lansate de The Kingston Trio (n.t.).

[56] *Ea va veni de prin munţi* – cîntec folk, compus probabil prin 1800 (n.t.).

descoperi pe cînd terminau „She’ll Be Corning Round the Mountain” şi începu să-i facă semne.

— Uite-o, tăticule!

— Eşti sigur?

Lumina dimineţii făcea ca marea şi cerul să alcătuiască o singură albeaţă, iar Charlie îşi miji ochii, privind spre orizont.

— Nu văd nimic.

— A intrat sub apă. O să iasă curînd.

Se auzi un plescăit, iar ea ţîşni la suprafaţă chiar lîngă ei; se întinse, se ondulă, se prinse şi ajunse pe piatră, lîngă ei, cu coada-i argintie atîrnînd în Atlantic. De pe solzi curgeau stropi de apă. Avea păr lung, roşu-portocaliu.

Cîntară împreună, bărbatul, băiatul şi sirena. Cîntară „The Lady Is a Tramp”[57] şi „Yellow Submarine”[58], apoi Marcus o învăţă pe sirenă cuvintele cîntecului de generic al desenelor animate cu familia Flintstone.

— Îmi aminteşte de tine, pe cînd erai băiat, îi spuse sirena lui Charlie.

— Mă cunoşti de atunci?

Sirena zîmbi.

— Tu şi tatăl tău vă plimbaţi pe plajă pe atunci. Tatăl tău a fost un adevărat domn, zise ea şi oftă; sirenele oftează mai bine ca oricine. Trebuie să vă întoarceţi. Vine mareea.

Îşi dădu părul lung pe spate şi se aruncă în ocean. Scoase apoi capul deasupra valurilor, îşi duse vîrful degetelor la buze şi-i trimise lui Marcus un sărut înainte să dispară sub apă.

Charlie îl urcă pe fiul său pe umeri şi merse prin apă pînă la plajă, unde băiatul se lăsă să alunece pe nisip. Charlie luă pălăria cea veche şi o puse pe capul fiului său. Era prea mare pentru băiat, dar îl făcu să zîmbească.

— Vrei să-ţi arăt ceva? întrebă Charlie.

— Bine. Dar vreau micul dejun. Vreau clătite. Nu, vreau fulgi de ovăz. Nu, vreau clătite.

---

[57] *Doamna e o paraşută* – cîntec din 1937 (n.t.).

[58] *Submarinul galben* – cîntec al formaţiei Beatles (n.t.).

— Ia uită-te! spuse Charlie şi începu un dans al nisipului[59], cu picioarele goale, răscolind nisipul cu degetele.

— Pot să fac şi eu aşa, zise Marcus.

— Serios?

— Uită-te la mine, tăticule.

Putea şi el să danseze.

Bărbatul şi băiatul dansară împreună pe nisip pînă ajunseră acasă, cîntînd un cîntec fără cuvinte pe care-l compuseră chiar atunci şi care rămase plutind în aer chiar şi după ce se duseră la micul dejun.

---

[59] Sand-dance – dans parodic, cu picioarele în poziţia din bazoreliefurile egiptene (n.t.).

MULŢUMIRI

Pentru început, un buchet enorm de flori pentru Nalo Hopkinson, care a aruncat o privire asupra dialogurilor în dialect caraibian şi nu numai că mi-a spus ce trebuie să repar, dar mi-a sugerat şi cum s-o fac; şi pentru Lenworth Henry, care a fost de faţă cînd am inventat totul şi a cărei voce mi-a sunat în minte cît timp am scris (motiv pentru care am fost încîntat să aflu că va fi povestitorul în versiunea audio a cărţii).

La fel ca în cazul ultimului meu roman pentru adulţi, *American Gods,* mi-au fost oferite două locuri de refugiu în timp ce scriam acest roman. Am început să scriu în casa de oaspeţi a lui Tori din Irlanda şi acolo am şi sfîrşit-o. Tori este o gazdă foarte amabilă. Pe la mijlocul cărţii, cu permisiunea uraganelor, am lucrat în casa de oaspeţi din Florida a lui Jonathan şi a lui Jane. E mare lucru să ai prieteni cu mai multe case, mai ales cînd sunt dispuşi să le împartă cu alţii. În restul timpului, am scris în cafeneaua locală, bînd ceaşcă după ceaşcă de ceai groaznic, într-o demonstraţie mai degrabă patetică de speranţă în ciuda experienţei.

Roger Forsdick şi Graeme Baker mi-au oferit din timpul lor ca să-mi răspundă la întrebări despre poliţie, fraude şi tratate de extrădare, în timp ce Roger mi-a arătat şi celulele, mi-a oferit o cină şi s-a uitat pe manuscrisul final. Sunt foarte recunoscător.

Sharon Stiteler a aruncat o privire pe carte ca să se asigure că păsările vor trece cu bine inspecţia şi a răspuns la întrebările mele referitoare la păsări. Pam Noles a fost prima persoană care a citit ce-i în carte şi reacţiile ei m-au făcut să continuu s-o scriu. Există un grup mic de alţi oameni care mi-au împrumutat ochii, mintea şi opiniile lor, printre care Olga Nunes, Colin Greenland, Giorgia Grilli, Anne Bobby, Peter Straub, John M. Ford, Anne Murphy şi Paul Kinkaid, Bill Stiteler şi Dan şi Michael Johnson. Erorile de fapte sau de opinie îmi aparţin mie, nu lor.

Mulţumiri şi lui Ellie Wylie; lui Thea Gilmore; doamnelor din Lakeside; domnişoarei Holly Gaiman, care a fost de folos atunci cînd a decis că am nevoie lîngă mine de-o fiică plină de sensibilitate; lui Pete de la Hill Hous Publishers; lui Michael Morrison, Lisa Gallagher, Jack Womak şi Julia Bannon; şi lui Dave McKean.

Jennifer Brehl, redactorul meu de la Morrow, a fost persoana care m-a convins că povestea pe care i-am spus-o în timpul prînzului într-o zi poate să reprezinte subiectul unui roman bun, într-un moment în care eu nu eram sigur care va fi următorul roman, şi care m-a ascultat cu răbdare cînd i-am telefonat într-o noapte şi i-am citit prima treime a cărţii. Numai pentru lucrurile astea ar trebui sanctificată. Jane Morpeth de la Headline este felul de redactor pe care speră scriitorii să-l aibă dacă sunt foarte cuminţi şi-şi mănîncă toate legumele. Merrilee Heifetz de la Writers House, cu ajutorul lui Ginger Clark, şi, în Regatul Unit, Dorie Simmonds, sunt impresarii mei literari. Sunt norocos să-i am de partea mea şi-mi dau seama că sunt norocos.

Jon Levin ţine legătura cu lumea filmului în numele meu. Secretara mea, Lorraine, m-a ajutat să scriu şi mi-a făcut ceai foarte bun.

Nu cred că aş fi scris despre Fat Charlie fără să fi avut un tată excelent, dar, în acelaşi timp, jenant şi copii minunaţi, dar stînjeniţi. Ura pentru familie!

Şi o mulţumire finală, pentru ceva ce nu exista atunci cînd am scris *American Gods:* cititorilor jurnalului de pe www.neilgaiman.com, care au fost întotdeauna acolo cînd am vrut să ştiu ceva şi care, după opinia mea, ştiu, mai mult decît toţi, tot ce merită ştiut.

Neil Gaiman,
Iunie 2005

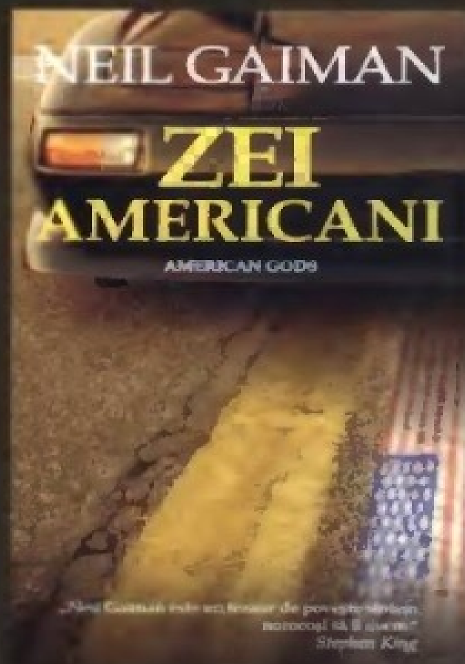
NEIL GAIMAN

ANANSI BOYS

BĂIEȚII LUI ANANSI

Zeul a murit.
E vremea fiilor.

Întorcîndu-se în ținutul pe care l-a creat în mod strălucit în desăvîrșitul best-seller *Zei americani*, incomparabilul Neil Gaiman ne oferă acum o carte atît de ingenioasă, încît îți ia răsuflarea, o călătorie caleidoscopică înăuntrul unui mit uluitor, ce-ți dă fiori și te încîntă printr-un grozav simț al umorului. Acest roman spectaculos confirmă mărturisirea lui Stephen King care spune despre Gaiman că e „un tezaur de povești; sîntem norocoși că îl avem."

„Viziunile sale tulburătoare, lunecînd la fruntariile dintre SF-ul liric și fairy tale, ating apogeul prin *Zei americani*".

Daniel Nicolescu

t...
TRITONIC

fiction.ro

ISBN 973-733-103-6

